NEW YORK TIMES BESTSELLER

„VERIFICĂ-ȚI ÎNCUIETORILE UȘILOR ȘI GEAMURILOR CASEI ȘI LASĂ-TE PE MÂNA ACESTUI THRILLER OBSEDANT"
KARIN SLAUGHTER

ELIZABETH HAYNES

ÎN CEL MAI ÎNTUNECAT COLȚ

HERG BENET PASSPORT

ELIZABETH HAYNES

ÎN CEL MAI ÎNTUNECAT COLŢ

Original: *Into the Darkest Corner* (2011)

Traducere din limba engleză:
ANA SĂNDULESCU

virtual-project.eu

— 2018 —

Pentru Wendy George şi Jackie Moscicki –
femei puternice care inspiră

Curtea Regală de Justiţie din Lancaster

COROANA VS BRIGHTMAN

Miercuri, 11 mai 2005
Sesiunea de dimineaţă
Prezidează:
ONORABILUL JUDECĂTOR NOLAN

DL MACLEAN: Puteţi să ne spuneţi numele dumneavoastră complet, vă rog?

DL BRIGHTMAN: Lee Anthony Brightman.

DL MACLEAN: Mulţumesc. Domnule Brightman, aţi avut o relaţie cu doamna Bailey, corect?

DL BRIGHTMAN: Da.

DL MACLEAN: Pentru cât timp?

DL BRIGHTMAN: Am cunoscut-o la sfârşitul lui octombrie 2003. Am fost împreună până la mijlocul lui iunie anul trecut.

DL MACLEAN: Şi cum v-aţi cunoscut?

DL BRIGHTMAN: La muncă. Eram implicat într-o operaţiune şi s-a întâmplat să o cunosc în timpul acesteia.

DL MACLEAN: Şi aţi început o relaţie?

DL BRIGHTMAN: Da.

DL MACLEAN: Aţi spus că relaţia s-a încheiat în iunie. Despărţirea a fost de comun acord?

DL BRIGHTMAN: Lucrurile mergeau prost de ceva timp. Catherine era foarte geloasă când eram plecat în interes de serviciu. Era convinsă că am o altă relaţie.

DL MACLEAN: Şi aveaţi?

DL BRIGHTMAN: Nu. Serviciul meu mă ţine departe de casă cu zilele şi prin natura lui nu pot spune nimănui, nici măcar prietenei, unde sunt sau când voi ajunge acasă.

DL MACLEAN: Timpul petrecut departe de doamna Bailey a dat naştere certurilor dintre voi?

DL BRIGHTMAN: Da. Îmi verifica mobilul căutând mesaje primite de la alte femei, voia să ştie unde am fost, pe cine am văzut. Când mă întorceam de la muncă, tot ce îmi doream era să uit de serviciu şi să mă relaxez un pic. Am început să mă simt de parcă nu am niciodată şansa să fac asta.

DL MACLEAN: Aşa că aţi încheiat relaţia?

DL BRIGHTMAN: Nu. Uneori ne certam, dar o iubeam. Ştiam că are probleme emoţionale. Când se lua de mine, îmi spuneam mereu că nu e vina ei.

DL MACLEAN: Ce vreţi să ziceţi prin „probleme emoţionale”?

DL BRIGHTMAN: Ei bine, mi-a mărturisit că a suferit în trecut de anxietate. Cu cât petreceam mai mult timp cu ea, cu atât mai mult vedeam asta ieşind la suprafaţă. Se ducea să bea cu prietenele ei sau acasă, iar când mă întorceam începea o ceartă şi se descărca pe mine.

DL MACLEAN: În legătură cu problemele emoţionale, aş vrea să vă mai întreb ceva. Cât timp aţi fost implicat în relaţia cu doamna Bailey, aţi observat vreo dovadă că şi-ar face rău singură în momente de stres emoţional?

DL BRIGHTMAN: Nu. Dar prietenii ei mi-au spus că pe vremuri obişnuia să se taie pe piele.

DL LEWIS: Obiecţie, Onorată Instanţă. Martorul nu a fost întrebat de părerile prietenilor doamnei Bailey.

ONORABILUL NOLAN: Domnule Brightman, vă rog să răspundeţi la întrebările care vă sunt adresate. Mulţumesc.

DL MACLEAN: Domnule Brightman, aţi menţionat că doamna Bailey se „descărca” pe dumneavoastră. Puteţi să ne explicaţi la ce vă referiţi când spuneţi „descărcat”?

DL BRIGHTMAN: Începea să ţipe, să mă împingă, să mă plesnească, să mă lovească. Genul ăsta de lucruri.

DL MACLEAN: Era violentă cu dumneavoastră?

DL BRIGHTMAN: Da. Ei bine, da. Era.

DL MACLEAN: De câte ori, aţi spune?

DL BRIGHTMAN: Nu ştiu. Nu am ţinut socoteala.

DL MACLEAN: Şi ce făceaţi în general atunci când ea se descărca pe dumneavoastră?

DL BRIGHTMAN: Plecam. Am de-a face destul cu chestiile astea la muncă, nu am nevoie de aşa ceva şi acasă.

DL MACLEAN: Şi aţi fost vreodată violent cu ea?

DL BRIGHTMAN: Doar ultima dată. M-a închis în casă şi a ascuns cheia undeva. Era furioasă pe mine. Lucram la o operaţiune destul de dificilă şi ceva în interiorul meu a plesnit. Am lovit-o şi eu. A fost prima dată când am lovit o femeie.

DL MACLEAN: Când spuneţi „ultima dată” – la ce dată faceţi referire, mai exact?

DL BRIGHTMAN: Era în iunie. 13 iunie, cred.

DL MACLEAN: Ne puteţi povesti acea zi?

DL BRIGHTMAN: Am rămas peste noapte în casa Catherinei. Eram de serviciu în weekendul ăla, aşa că am plecat la birou înainte să se trezească ea. Când m-am întors seara de la muncă, Catherine era acasă şi băuse. M-a acuzat că mi-am petrecut ziua cu o altă femeie – acelaşi lucru pe care l-am auzit în repetate rânduri. Am rezistat o vreme, dar după câteva ore am cedat. Am vrut să ies la o plimbare, dar ea a blocat de două ori uşa de la intrare. Ţipa şi mă înjura, încontinuu,

plesnindu-mă cu mâinile ei, zgâriindu-mă pe faţă. Am împins-o, suficient cât să mă îndepărtez de ea. Apoi s-a aruncat încă o dată pe mine, şi atunci am lovit-o.

DL MACLEAN: Cum aţi lovit-o, domnule Brightman? A fost un pumn, o palmă?

DL BRIGHTMAN: Am lovit-o cu pumnul.

DL MACLEAN: Înţeleg. Şi mai departe?

DL BRIGHTMAN: Nu s-a oprit. A început să ţipe şi mai tare şi a venit înspre mine încă o dată. Aşa că am lovit-o din nou. Presupun că de data asta am dat mai tare. A căzut pe spate şi m-am dus să văd dacă e bine, să o ajut să se ridice. Cred că am călcat-o pe mână. S-a răstit şi a ţipat la mine şi a aruncat cu ceva. Era cheia de la intrare.

DL MACLEAN: Apoi ce aţi făcut?

DL BRIGHTMAN: Am luat cheia, am descuiat uşa şi am plecat.

DL MACLEAN: La ce ora?

DL BRIGHTMAN: Cred că era şapte şi un sfert.

DL MACLEAN: Şi când aţi plecat, în ce stare era ea?

DL BRIGHTMAN: Ţipa şi se răstea în continuare.

DL MACLEAN: Era rănită, sângera?

DL BRIGHTMAN: Cred că sângera.

DL MACLEAN: Puteţi să detaliaţi mai mult, domnule Brightman?

DL BRIGHTMAN: Avea un pic de sânge pe faţă. Nu ştiu de unde. Nu era mult sânge.

DL MACLEAN: Iar dumneavoastră eraţi rănit?

DL BRIGHTMAN: Aveam doar nişte zgârieturi.

DL MACLEAN: Consideraţi că ea avea nevoie de îngrijiri medicale?

DL BRIGHTMAN: Nu.

DL MACLEAN: Chiar dacă aparent sângera şi plângea?

DL BRIGHTMAN: Nu îmi aduc aminte să fi plâns. Când am părăsit eu casa, ea ţipa şi mă înjura. Dacă avea nevoie de asistenţă medicală, am considerat că ar fi putut să se descurce şi fără ajutorul meu.

DL MACLEAN: Înţeleg. Şi după ce aţi plecat la 7 şi un sfert, aţi mai întâlnit-o altă dată pe doamna Bailey?

DL BRIGHTMAN: Nu. Nu am mai văzut-o altă dată.

DL MACLEAN: Aţi sunat-o?

DL BRIGHTMAN: Nu.

DL MACLEAN: Domnule Brightman, vreau să vă gândiţi foarte bine înainte să îmi răspundeţi la următoarea întrebare. Cum vă simţiţi acum în legătură cu ce s-a întâmplat în acea zi?

DL BRIGHTMAN: Am un mare regret pentru tot ce s-a întâmplat. Am iubit-o pe Catherine. Am cerut-o în căsătorie. Nu mi-am imaginat că era atât de distrusă emoţional, şi îmi doresc din tot sufletul ca eu să nu fi răspuns provocării. Îmi doresc să fi încercat mai mult să o calmez.

DL MACLEAN: Vă mulţumesc. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

— EXAMINARE ÎNCRUCIŞATĂ —

DL LEWIS: Domnule Brightman, aţi spune că relaţia dumneavoastră cu doamna Bailey a fost una serioasă?

DL BRIGHTMAN: Am crezut că a fost, da.

DL LEWIS: Înţelegeţi că face parte din termenii şi condiţiile de angajare să vă informaţi angajatorul în legătură cu orice schimbare de natură personală, inclusiv să oferiţi detalii despre relaţiile dumneavoastră?

DL BRIGHTMAN: Da.

DL LEWIS: Şi totuşi aţi ales să nu informaţi pe niciun coleg despre relaţia dumneavoastră cu doamna Bailey, corect?

DL BRIGHTMAN: Planificasem să fac asta când Catherine a acceptat cererea în căsătorie. Reexaminarea mea era programată la sfârşitul lui septembrie. Oricum aş fi anunţat relaţia atunci.

DL LEWIS: Acum aş vrea să vă atrag atenţia asupra probei WL/1 – se află pe pagina numărul 14 din rechizitoriu – care constă în declaraţia poliţistului local William Lay. Poliţistul local Lay v-a arestat marţi, pe 15 iunie 2004, la domiciliul dumneavoastră. În declaraţia lui afirmă că, atunci când v-a întrebat despre doamna Bailey, aţi spus, la început, şi citez: „Nu ştiu despre cine vorbiţi”. Este corect?

DL BRIGHTMAN: Nu-mi aduc aminte exact ce am spus.

DL LEWIS: Aceasta este femeia despre care aţi afirmat ulterior că sunteţi îndrăgostit şi că intenţionaţi să vă căsătoriţi. E corect?

DL BRIGHTMAN: Poliţiştii locali Lay şi Newman au venit la mine acasă la ora 6 dimineaţa. Muncisem în ultimele trei nopţi şi abia ce mă dusesem la culcare. Eram dezorientat.

DL LEWIS: De asemenea, aţi spus în timpul interogatoriului de la secţia de poliţie Lancaster, în aceeaşi zi – şi citez din nou din declaraţia dumneavoastră: „Era doar o persoana pe care o investigam. Când am plecat, ea era în regulă. Avea probleme emoţionale, probleme de sănătate mintală.”

DL BRIGHTMAN: *(ininteligibil)*

ONORABILUL NOLAN: Domnule Brightman, puteţi vorbi mai tare?

DL BRIGHTMAN: Da.

DL LEWIS: Şi efectuaţi o anchetă cu privire la doamna Bailey?

DL BRIGHTMAN: Nu.

DL LEWIS: Nu mai am întrebări.

ONORABILUL NOLAN: Mulţumesc. În acest caz, doamnelor şi domnilor, vom suspenda şedinţa, până după prânz.

JOI, 21 IUNIE 2001

În ceea ce priveşte alegerea unei zile în care să mori, cea mai lungă din an părea să fie la fel de bună ca oricare alta.

Naomi Bennett era întinsă pe fundul şanţului, cu ochii deschişi, în timp ce sângele care o ţinuse în viaţă timp de douăzeci şi patru de ani se scurgea pe pietrişul şi molozul de sub ea.

Încercând să rămână conştientă, contempla ironia situaţiei: cum avea să moară acum – deşi reuşise să supravieţuiască atât de mult, cu gândul la libertatea care fusese totuşi atât de aproape – de mâinile singurului bărbat care o iubise şi care îi arătase bunătate. El stătea la marginea şanţului, deasupra ei, cu faţa în umbră, în timp ce soarele pătrundea prin luminiş, aruncând petice de sclipiri peste el, dându-i părului o aură strălucitoare. Aşteptând.

Sângele îi umplea plămânii şi tuşi, eliberând bule stacojii care se adunară ca nişte clăbuci în jurul bărbiei.

El stătea nemişcat, cu o mână pe lopată, uitându-se la sângele ei care se scurgea şi uimindu-se de culoarea aceea nemaipomenită, ca o bijuterie lichidă, şi cum în momentul morţii era în continuare cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise.

Odată ce şuvoiul a încetinit până a rămas doar un picurat, bărbatul s-a întors aruncând o privire spre terenul abandonat – pământ al nimănui – situat între spatele clădirii industriale şi începutul terenului agricol.

Nimeni nu venea aici, nici măcar cei care plimbau câinii; solul era dur şi presărat cu gunoaie manufacturiere acumulate timp de decenii, cu rădăcini crescute prin role de cabluri goale, cu lichide maronii scurgându-se din cutii de ulei ruginite şi, la capătul unui rând lung de arbori de tei, se afla acest şanţ adânc de doi metri, plin cu apă murdară, de la ploi, care se vărsa după aproape un kilometru într-un râu.

Trecuseră câteva minute. Era moartă.

Vântul începu să se înteţească şi bărbatul privi în sus prin bolta de frunze, până la norii care se fugăreau pe cer. Coborî cu grijă panta abruptă până ce ajunse la baza şanţului, sprijinindu-se de lopată, cea pe care o folosi fără ezitare ca să o lovească, făcându-i prima dată să-i tresalte capul, ca o minge, după care osul craniului să se fisureze, lăsând în urmă carnea sfâşiată. Mai lovi o dată şi încă o dată, gâfâind, până ce îi zdrobi faţa, dinţii, oasele şi carnea, într-un amestec difuz. După asta, nu mai era Naomi a lui.

Luă din nou cuţitul, pentru a îndepărtă pe rând fiecare deget, apoi pielea palmelor, până când nu mai rămase nimic identificabil.

În cele din urma, folosi lopata însângerată ca să o acopere cu

molozul, nisipul şi restul gunoaielor din şanţ. Nu făcuse o treabă ca la carte. Sângele ei era peste tot.

Dar imediat ce termina – în timp ce-şi ştergea lacrimile ce curgeau încă de când ea l-a strigat surprinsă, tocmai înainte de a-i tăia gâtul –, primele picături de ploaie începură să cadă din cerul întunecat.

MIERCURI, 31 OCTOMBRIE 2007

Erin stătea în dreptul uşii de cel puţin un minut; îi vedeam reflexia în geamul negru. Am continuat să mă uit pe documentul de pe ecran, întrebându-mă cum de putea să fie întunecat când am plecat spre muncă dimineaţa, iar acum să fie din nou întuneric.

— Cathy?

Mi-am întors capul.

— Scuză-mă, am zis, sunt cu gândurile în altă parte. Ce s-a întâmplat?

S-a sprijinit de uşă, cu o mână în şold, cu părul ei lung, roşcat, prins într-un coc.

— Te-am întrebat dacă eşti gata?

— Nu încă. De ce?

— Nu uita că e ultima zi a lui Emily. Vii cu noi, nu?

M-am întors cu faţa la ecran.

— Nu sunt sigură, sinceră să fiu – trebuie să termin asta. Du-te înainte. Încerc să ajung, poate mai târziu, dacă am cum.

— În regulă, a zis într-un final.

După care s-a retras, apăsând puternic în pământ, deşi nu făcea mare zgomot în tocurile alea.

Nu în seara asta, m-am gândit. Mai ales nu în seara asta. A fost destul că am acceptat să merg la petrecerea aia tâmpită de Crăciun, darămite să celebrez plecarea cuiva, a unei persoane pe care oricum de-abia o cunosc. Colegii mei au planificat Crăciunul încă din august, în ceea ce mă priveşte sfârşitul lunii noiembrie e încă prea devreme pentru a-l sărbători, însă asta a fost data pe care au ales-o cu toţii. Vor petrece de atunci şi până la Crăciun. Devreme sau nu, va trebui să mă duc, altfel deja văd comentarii despre incapacitatea mea de a fi un „om de echipă” şi doar Dumnezeu ştie cât de mult am nevoie de serviciul ăsta.

Imediat ce ultima persoană a părăsit biroul, am închis documentul, apoi calculatorul.

VINERI, 31 OCTOMBRIE 2003

Vineri noaptea, Halloween, şi toate barurile din oraş pline până la refuz.

În Cheshire Arms am băut cidru şi votcă şi cumva m-am pierdut de Claire, Louise şi Sylvia, dar am câştigat o nouă prietenă, pe nume Kelly. Aparent, Kelly a fost la aceeaşi şcoală cu mine, deşi nu-mi aduceam aminte de ea. Asta nu a reprezentat nicio problemă pentru niciuna dintre noi; Kelly era îmbrăcată ca o vrăjitoare fără mătură, cu pantaloni în dungi portocalii şi perucă de nylon negru, iar eu arătam ca mireasa diavolului într-o rochie de satin roşie şi pantofi de mătase de culoarea cireşelor, care mă costaseră mai mult decât rochia. Deja fusesem pipăită de câteva ori.

La ora unu, majoritatea persoanelor se îndreptau spre autobuzele de noapte, spre staţiile de taxiuri ori se împrăştiau dinspre centrul oraşului înspre noaptea răcoroasă. Kelly şi cu mine am plecat către River, pentru că era singurul bar care ar fi putut să ne mai primească la ora aia.

— Catherine, sunt sigură că vei reuşi să porţi cu succes rochia asta până la finalul serii, mi-a zis Kelly, cu dinţii clănţănind de frig.

— Sper că ai dreptate. La naiba, m-a costat destul.

— Crezi că vom găsi ceva decent acolo? m-a întrebat scanând cu speranţă coada din dreptul clubului.

— Mă îndoiesc. Oricum, am înţeles că nu te interesează bărbaţii.

— Am spus că nu mai am încredere în relaţii. Asta nu înseamnă că am renunţat la sex.

Era un frig tăios şi începuse să burniţeze, vântul împrăştiind peste tot în jurul meu mirosurile unei seri de vineri şi fluturându-mi fusta. Mi-am strâns mai bine jacheta şi mi-am încrucişat mâinile la piept. Ne-am îndreptat spre intrarea VIP. Îmi amintesc că mă întrebam dacă e o idee bună, că poate ar fi mai bine să închei seara, când mi-am dat seama că prietena mea Kelly intrase în bar, iar eu am urmat-o. Atunci m-a blocat, ca un zid, un costum de culoarea cărbunelui. M-am uitat în sus la cei doi ochi de un albastru incredibil, încadraţi de un păr blond, scurt. Nu era cineva cu care voiai să te cerţi.

— Opreşte-te, a zis vocea, iar eu m-am uitat către el.

Nu era la fel de masiv ca ceilalţi doi colegi ai lui, dar sigur era cu mult mai înalt decât mine. Avea un zâmbet foarte atrăgător.

— Bună, am zis. Pot să intru cu prietena mea?

A stat o clipă şi m-a privit cu o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Da, a spus într-un final. Desigur, doar că…

L-am aşteptat să continue.

— Doar că ce?

I-am surprins privirea îndreptată către colegul care era ocupat să blocheze doi adolescenţi ce încercau din răsputeri să intre în club.

— Doar că nu mi-a venit să-mi cred norocului, pentru un moment, asta-i tot.

Am râs în apropierea obrazului său.

— Nu ai avut o noapte prea bună, nu?

— Am o slăbiciune pentru rochiile roşii, a zis.

— Nu cred că ţi s-ar potrivi.

A râs şi a dat frânghia de catifea la o parte, ca să mă lase să intru. M-am simţit urmărită când mi-am înmânat jacheta la garderobă; am aruncat o privire înapoi spre uşă şi l-am văzut din nou, uitându-se către mine. I-am zâmbit şi am urcat scările spre bar.

Speram doar la o noapte de zbenguială, la capătul căreia să mă găsesc amorţită, zâmbind şi râzând cu oamenii şi cu noua mea prietenă, dansând în rochia roşie care ar fi atras atenţia cuiva, oricui, şi, cel mai mişto… la cum aş fi găsit un colţ întunecat al clubului unde m-aş fi lăsat înghesuită în perete.

JOI, 1 NOIEMBRIE 2007

Mi-a luat mult, mult timp să ies din apartament în această dimineaţă. Nu a fost frigul, deşi încălzirea apartamentului durează o veşnicie. Şi nici întunericul. Mă trezesc în fiecare zi înainte de cinci; e întuneric la ora asta încă din septembrie.

Nu trezitul este problema mea, ci ieşitul din casă. Odată ce am făcut duş şi m-am îmbrăcat, după ce am luat micul-dejun şi înainte de a pleca la muncă, încep să controlez dacă apartamentul este securizat. E ca inversul procesului pe care îl fac seara, doar că mai rău, pentru că timpul este în defavoarea mea. Pot să petrec toată noaptea verificând tot ce vreau, dar acum ştiu că trebuie să ajung la birou, aşa că dimineaţa pot să o fac doar de câteva ori.

Trebuie să las perdelele din salon şi din sufragerie, lângă balcon, deschise la aceeaşi distanţă în fiecare zi, altfel nu mă pot întoarce în apartament. Fiecare uşă are şaisprezece ochiuri de geam, iar draperia trebuie să fie aranjată în aşa fel încât să văd doar prin opt ochiuri de geam atunci când mă uit în apartament de pe aleea din spatele casei. Dacă văd şi măcar o aşchie din sufragerie prin celelalte ochiuri de geam sau dacă perdelele nu atârnă drept, atunci va trebui să mă întorc la apartament şi să reîncep.

Am devenit chiar bună la asta, dar în continuare îmi ia destul timp. Cu cât sunt mai atentă, cu atât scad şansele să mă găsesc pe aleea din spatele casei blestemându-mi neglijenţa şi verificându-mi ceasul.

Uşa e cea mai groaznică. Cel puţin în ultimul loc unde am stat, în acel subsol sărăcăcios din Kilburn, aveam propria uşă de la intrare. Aici trebuie să verific şi să reverific uşa de la apartament de şase sau doisprezece ori, apoi la fel şi cu uşa comună.

Apartamentul din Kilburn avea uşă principală, însă nimic în spate, nicio uşă de rezervă, nicio fereastră. Era de parcă locuiam într-o peşteră. Nu aveam nicio altă ieşire, ceea ce însemna că acolo nu mă simţeam niciodată în siguranţă. Aici, lucrurile sunt mult mai bune. Am uşi franceze care duc către un balcon micuţ. Imediat sub balcon este acoperişul uscătorului comun, deşi nu cred că îl foloseşte cineva. Pot să trec de uşile franceze, să sar pe acel acoperiş şi de acolo pe iarbă. Traversez grădina şi ies pe poartă direct în aleea din spate. Pot să fac asta în mai puţin de 30 de secunde.

Uneori trebuie să mă întorc ca să verific din nou uşa de la apartamentul meu. Dacă unul din ceilalţi chiriaşi a lăsat uşa din faţă descuiată, sigur trebuie să verific uşa mea. Oricine ar fi putut să intre.

Dimineaţa asta, de exemplu, a fost cea mai proastă.

Nu doar că uşa din faţă era descuiată, dar era şi uşor întredeschisă. Când am ajuns la ea, un bărbat la costum a împins-o spre mine, de m-

a făcut să tresar. În spatele lui, un alt bărbat, mai tânăr, înalt, îmbrăcat cu jeans şi o bluză cu glugă. Păr întunecat, tuns foarte scurt, nebărbierit, cu ochi verzi încercănaţi. Mi-a zâmbit şi a murmurat *Scuze,* ceea ce a ajutat.

Costumele încă mă sperie. Am încercat să nu privesc deloc înspre costum, dar am auzit spunând în timp ce urcau pe scări: *Ăsta abia ce devine disponibil, va trebui să te mişti repede dacă îl vrei.*

Un agent imobiliar, deci.

Studenţii chinezi care locuiau la etajul de sus au decis să se mute. Nu mai sunt studenţi, au absolvit în vară – petrecerea pe care au dat-o a ţinut toată noaptea, în timp ce eu stăteam în patul meu şi ascultam tropăiturile picioarelor care urcau în sus şi în jos pe scări. Uşa de la intrare a fost descuiată toată seara. M-am baricadat împingând masa în uşă, dar zgomotul m-a ţinut trează şi neliniştită.

L-am privit pe al doilea bărbat cum urmăreşte costumul pe scări.

Spre oroarea mea, bărbatul în jeans s-a întors la jumătatea drumului şi mi-a zâmbit, cam penibil, de data asta, făcând o grimasă de parcă i-ar fi fost rău de la vocea agentului. Am roşit, deranjată. Trecuse ceva timp de când luasem contact vizual cu un străin.

Am ascultat paşii îndepărtându-se către cel mai înalt etaj, ceea ce însemna că au trecut de uşa mea. Mi-am verificat ceasul – opt şi un sfert, deja! Nu puteam să plec şi să îi las înăuntrul casei.

Am închis ferm uşa din faţă şi am tras zăvorul, verificând dacă s-a potrivit în lăcaş. Am zgâlţâit uşa de câteva ori. Cu degetele, am pipăit marginea cadrului, ca să fiu sigură că uşa era la acelaşi nivel cu rama. Am întors clanţa de 6 ori, ca să mă asigur că era închisă cum trebuie. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Şi apoi din nou cadrul. Din nou clanţa, de 6 ori. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Şi din nou zăvorul. O dată şi încă o dată. Apoi, cadrul. La final, clanţa, de 6 ori. Am simţit uşurarea care vine când reuşesc să fac acest lucru într-un mod corespunzător.

Apoi m-am întors înapoi la apartament, furioasă că voi întârzia din cauza celor doi idioţi. Am stat o vreme pe marginea patului, cu ochii privind tavanul, ca şi cum m-aş fi uitat dincolo de tencuială şi grinzi. În tot timpul ăsta, mă luptam cu nevoia de a verifica din nou încuietorile ferestrelor.

M-am concentrat pe respiraţia mea, cu ochii închişi, încercând să-mi liniştesc inima. Nu vor sta mult, mi-am spus. Doar vizionează. Nu vor sta mult. Totul e bine. Apartamentul e în siguranţă. Eu sunt în siguranţă. Am făcut asta bine şi în trecut. Uşa de la intrare e închisă. Totul e bine.

Din când în când, câte un mic zgomot mă făcea să tresar, deşi se auzea de la o mare distanţă. Uşa de la un dulap care se loveşte? Poate. Dar dacă au deschis o fereastră pe undeva pe acolo sus? Auzeam un murmur, prea îndepărtat ca să disting cuvintele. Mă întreb ce preţ

cereau – speram să fie mai scump. Dar atunci nu aş mai avea acces la balcon. Pe cât iubesc să fiu izolată, să am o rută alternativă de ieşire e la fel de important.

Mi-am verificat ceasul – aproape nouă fără un sfert. Ce naiba trebăluiau pe-acolo? Am făcut greşeala să mă uit pe fereastra din dormitor, iar apoi bineînţeles că a trebuit să o aranjez. Asta m-a stârnit şi a trebuit să verific uşa din nou. Eram la runda a doua, pe marginea vasului de toaletă, pipăind cadrul geamului care nici măcar nu se deschide, când am auzit uşa de sus că se trânteşte şi apoi paşi pe scările de afară.

— Zonă liniştită, sigură, cel puţin. Nu trebuie să vă faceţi griji dacă lăsaţi maşina afară.

— Da, ei bine, probabil că voi merge cu autobuzul. Sau poate îmi voi folosi bicicleta.

— Cred că e un uscător comun în grădină; am să verific când ajung la birou.

— Mersi, dar mai mult ca sigur am să o las pe hol.

Să o lase pe hol? Ce lipsă de respect… E deja destul de strâmt. Dar poate că, astfel, altcineva în afară de mine se va preocupa să închidă cum trebuie uşa de la intrare.

Am terminat verificarea şi am trecut la uşa apartamentului. Nu a fost prea rău. Am aşteptat să vină peste mine anxietatea, nevoia de a mai da o tură, dar a fost ok. Am făcut-o bine şi doar de două ori. Casa era acum tăcută, ceea ce a uşurat lucrurile. Dintre toate, cel mai tare era că uşa de la intrare fusese închisă cum trebuie, semn că bărbatul în jeans a închis-o bine după el. Poate că nu ar fi un chiriaş prea rău.

Era aproape nouă şi jumătate când am ajuns într-un final la metrou.

JOI, 11 NOIEMBRIE 2003

Când l-am văzut pentru a doua oară, memoria mă lăsase complet şi am petrecut câteva momente bune privindu-l. Simpatic, cu o gură senzuală, cu siguranţă mi-era cunoscut – era cineva cu care mă sărutasem într-un bar?

— Nu-ţi aduci aminte, mi-a zis cu dezamăgire în glas. Erai îmbrăcată cu o rochie roşie. Eram de serviciu la River.

— Ah, desigur! Scuze, am zis, scuturând din cap ca şi cum aşa mi-aş fi revenit. Doar că nu te-am recunoscut fără costum.

Asta mi-a dat şansa să îl scanez. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi, adidaşi şi o vestă neagră – perfect pentru sală, dar foarte diferit de cum îl văzusem ultima oară.

— Nu, ei bine, nu e prea potrivit pentru alergare.

— Presupun că nu.

Dintr-odată conştientă de faptul că încă mă uitam la coapsele lui, mi-am dat seama că arătam îngrozitor, după o oră de antrenament în sala de gimnastică – cu părul legat la spate, cu fire anapoda pe obrajii înroşiţi, într-un tricou transpirat. Minunat.

— Mă bucur că te-am revăzut, a spus, privindu-mă de la piept la degetele de la picioare şi înapoi într-o fracţiune de secundă.

Nu eram sigura dacă era obraznic sau doar nepotrivit, dar apoi a zâmbit îndoindu-şi un colţ al gurii, nu a dezgust, ci foarte sexy.

— Da, şi eu pe tine. Mă… duc să fac un duş.

— Sigur. Ne vedem curând, şi cu asta s-a întors şi a alergat pe scări către sală, sărind câte două trepte deodată.

În timp ce făceam duş, m-am surprins gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să ne fi întâlnit când mă duceam şi eu la sală, nu când ieşeam. Atunci am fi putut să avem o conversaţie potrivită şi nu aş fi arătat ca o epavă. Pentru câteva secunde mi-am imaginat că îl aştept în cafenea, ca el să îşi termine antrenamentul – ar fi părut că sunt uşuratică? Sau disperată?

Ei bine, ce pot să zic? A trecut o vreme. Ultimii parteneri care mi-au plăcut au fost de o noapte; şi eram prea beată ca să-mi aduc aminte detaliile. Nimic în neregulă cu asta, desigur, doar mă simt bine cât încă mai pot. Până în momentul ăsta am avut suficiente relaţii, mi-a plăcut să fiu singură şi tot rahatul ăsta. Poate că e vremea să mă liniştesc un pic. Poate că a venit vremea să mă gândesc un pic la viitorul meu.

În timp ce mă uscam, în camera goală, un gând a dat năvală. Nu cred că arătam aşa rău, căci altfel nu m-ar fi recunoscut. Ultima dată când m-a văzut eram îmbrăcată într-o rochie de satin roşie, cu părul lăsat liber pe umeri. Azi eram îmbrăcată într-un echipament de sport,

transpirată, fără machiaj şi cu părul strâns – destul de diferit. Şi totuşi m-a recunoscut în clipa în care m-a văzut – am văzut-o în ochii lui. Şi a spus „Salut, din nou.”

Nu am mai trecut pe la River de atunci, deşi am ieşit de mai multe ori în fiecare săptămână. Weekendul trecut am vizitat nişte prieteni în Scoţia, un sfârşit de săptămână obositor cu foarte puţin somn – dar asta nu m-a oprit să ies la băut după serviciu. Vineri am ajuns în Roadhouse, un nou bar care s-a deschis în Market Square. Era plin de oameni care veniseră să sărbătorească cu băuturi promoţionale şi Sam şi Claire s-au combinat în prima jumătate de oră de la sosire. Pentru o vreme, am dansat şi am băut, am băut şi am dansat, fericită pe cont propriu, discutând cu oameni, ţipând în urechile lor de la muzica prea zgomotoasă. Erau nişte bărbaţi de bun gust acolo, dar nu erau foarte mulţi singuri. Pe cei care au rămas la final fie îi cunoşteam, fie mai fusesem cu ei sau cu prietenii lor.

Acum de abia aşteptam weekendul viitor. Pentru vineri seară am plănuit să ies cu Claire, Louise şi sora ei, Emma, şi după aia voi avea tot sfârşitul de săptămână pentru mine. Zâmbind în sinea mea, m-am îndreptat către maşină, gândindu-mă că poate ne vom găsi drum şi spre River.

LUNI, 5 NOIEMBRIE 2007

Pentru că am plecat târziu către serviciu, am scăpat de aglomeraţia cea mai mare la metrou. Când m-am mutat prima dată aici, am făcut greşeala de-a mă duce la serviciu în timpul orei de vârf şi panica s-a înrăutăţit de la o zi la alta. Prea multe feţe de scanat, prea multe corpuri care mă apăsau din toate părţile. Prea multe locuri pentru ascuns şi nu destul spaţiu ca să fug. Aşa că plec spre birou târziu şi compensez pentru că ies mai târziu. Mă tot plimb, în josul şi în susul scărilor, pe lângă peron, până în ultimul moment posibil şi, când uşile aproape se închid, sar în tren. În felul ăsta cu siguranţă ştiu cu cine călătoresc.

În seara asta am stat un timp să mă gândesc pe ce rută să vin către casă. În fiecare zi încerc rute diferite pe metrou, mă dau jos cu o staţie mai târziu sau mai devreme, merg un kilometru şi jumătate şi apoi urc în vreun autobuz sau înapoi la metrou.

De obicei merg pe drumuri diferite ultimul kilometru către casă. Au trecut doi ani de când m-am mutat din Lancaster aici şi deja cunosc sistemul de transport londonez la fel de bine ca un nativ. Ia ceva timp şi mă oboseşte, dar nu e ca şi cum mă grăbesc undeva. E mai sigur aşa.

Odată ce am coborât din autobuz în staţia Steward Gardens, drumul către casă a fost însoţit de artificii, cu mirosul lor acru în aerul rece, înecăcios. Am mers pe High Street, pe lângă marginea parcului. Am dublat traseul spre Lorimer Road. Prin alee – urăsc aleea, dar măcar e bine luminată – şi din nou prin spatele garajelor. Am verificat pe deasupra zidului – lumina era aprinsă în sufrageria mea, draperiile pe jumătate închise. Am numărat cele şaisprezece ochiuri de geam, opt la fiecare uşă, care se vedeau ca nişte dreptunghiuri galbene, cu marginile ordonate acolo unde draperiile cădeau drept pe partea cealaltă. Nicio lumină în plus nu se vedea. Nimeni nu a atins draperiile cât timp am fost plecată de acasă. Mi-am repetat asta de mai multe ori în timp ce am continuat să merg. Apartamentul era în siguranţă, nimeni nu fusese acolo.

La capătul aleii, am făcut o întoarcere rapidă spre stânga şi aproape că ajunsesem acasă – pe Talbot Street. Am rezistat să merg până la capătul drumului fără să mă întorc nici măcar o dată înapoi; astă-seară am reuşit să intru în casă de la prima încercare. M-am uitat în urmă după ce am răsucit cheia, pe care o ţineam pregătită încă de când m-am dat jos din autobuz. Uşa de la intrare închisă în spatele meu. Am pipăit colţurile uşii, verificând că era fixată de cadru, atentă să nu ratez vreo neregulă care ar fi semnalat că uşa nu s-a închis cum trebuie. Am verificat de 6 ori, numărând de fiecare dată: 1, 2, 3, 4, 5,

6. Am încercat clanţa de 6 ori.

Fix la ţanc, domnişoara Mackenzie a deschis uşa apartamentului de jos, apartamentul cu numărul 1.

— Salutareee, Cathy! Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc, am spus cu cel mai frumos zâmbet. Dumneata?

A dat din cap şi a continuat să mă privească, cu capul într-o parte, doar pentru o clipă, aşa cum face de obicei şi a intrat înapoi. Puteam să îi aud televizorul dat la maxim aşa cum se aude mereu. Ştirile de seară. Şi în fiecare noapte iese la fel. Nu mă întreabă niciodată ce fac.

M-am întors la verificarea mea, întrebându-mă dacă o face intenţionat, să mă întrerupă, ştiind că trebuie să verific totul de la început. Sunt în regulă atât timp cât nu mă blochez. Uneori o fac. Deci – cadrul uşii, clanţa – fă-o cum trebuie, Cathy. Nu o da în bară sau vom sta aici toată noaptea asta nenorocită.

Într-un final am terminat de verificat uşa de la intrare. Apoi am luat-o pe scări. Am privit uşa de la capătul scărilor. Am ascultat liniştea din casă, sunetul unei sirene la câteva străzi depărtare, televizorul din apartamentul de dedesubt. Mai multe artificii, explodând la mare distanţă. Un ţipăt din stradă mi-a oprit respiraţia, dar imediat a urmat vocea unui bărbat şi o femeie râzând, dojenitor.

Am descuiat uşa, m-am uitat înapoi pe scări din nou, am făcut un pas înăuntru, am închis uşa, apoi am încuiat-o. Zăvorul jos, lanţul la mijloc, piedica sus. Am ascultat prin uşă. Nimic de partea cealaltă. M-am uitat pe vizor. Nimeni acolo, doar scări, palierul, lumina de deasupra. Mi-am trecut degetele pe cadrul uşii, am întors clanţa de şase ori într-o parte, de şase ori în cealaltă. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Zăvorul ţinea uşa fixă. Am întors yala de 6 ori. Am întors zăvorul de 6 ori, şi în acelaşi timp şi clanţa. După ce am făcut toate astea, am putut să continui cu restul apartamentului.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific ferestrele şi să închid draperiile, mergând în jurul apartamentului în aceeaşi ordine. Prima dată, geamul principal care dă în stradă. Toate încuietoarele asigurate. Mi-am trecut degetele pe cadrele ferestrelor. Apoi am tras draperiile care au acoperit întunericul de afară. Din strada, nimeni nu putea să mă vadă, decât dacă stăteam foarte aproape de geam. Am cercetat marginile draperiilor, în caz că aş fi văzut vreo părticică din fereastră. Apoi m-am mutat la balcon, pentru verificarea uşii duble. Vara, mă uit peste gradină şi verific şi zidul de împrejurare, însă în această perioadă a anului se vede doar întunericul. Am verificat zăvoarele care dau în balcon, trecând cu mâna peste margine, întorcând clanţa de şase ori. Încuietoarea era de neclintit, mânerul s-a zguduit uşor. Apoi am tras perdelele grele, acoperind întunecimea.

Bucătăria – ferestrele de aici nu se deschid, dar le-am verificat

oricum. Am coborât jaluzelele. Am stat în faţa dulapului câteva minute bune, imaginându-mi cum arăta în interior. Când l-am deschis, m-am uitat în tavă – furculiţele erau în stânga, cuţitele pe mijloc, lingurile în dreapta. Am închis dulapul, apoi l-am deschis din nou ca să fiu sigură. Cuţitele erau sigur pe mijloc, furculiţele pe stânga, lingurile pe dreapta. Cum de-am ştiut? Poate că am făcut ceva greşit. Am deschis din nou dulapul, să verific. De data asta totul era bine.

Apoi la baie – geamul e foarte sus şi îngheţat şi din nou nici ăsta nu se deschide, dar am stat pe capacul toaletei şi am verificat marginile oricum, asigurându-mă că e închis ferm şi apoi am tras jaluzeaua. Spre dormitor. Ferestrele înalte dau spre grădina din spate, iar draperiile erau închise la fel ca atunci când am plecat înspre muncă, după care am tras storurile. Camera s-a cufundat în întuneric. Mi-am adunat curajul şi am deschis draperiile, verificând fereastra laterală. Am adăugat încuietori în plus acesteia când m-am mutat aici şi le-am verificat pe toate, întorcând şi reîntorcând cheile de şase ori ca să fiu sigură că sunt securizate. Apoi am închis draperiile, trăgându-le una peste alta în aşa fel încât să nu fie nicio parte a geamului întunecos care să se vadă. Am aprins lumina de lângă pat. Pentru o secundă am stat pe marginea patului, respirând adânc, încercând să calmez panica crescândă. La 19:30 urma un program pe care voiam să îl văd. Ceasul de lângă pat îmi arăta că e ora 19:27. Voiam să mă duc să mă uit la televizor. Dar panica era în continuare acolo, deşi încercam să fiu raţională cu mine însămi, nu aveam de ce să îmi fac griji, apartamentul era securizat, mă simţeam în siguranţă, eram acasă în siguranţă pentru încă o zi.

Inima îmi bătea cu putere.

Cu un oftat, m-am dat jos din pat şi am traversat către uşa principală, ca să încep din nou.

De data asta am trecut prin procesul de verificare a uşii de douăsprezece ori până să trec la fereastra principală.

DUMINICĂ, 16 NOIEMBRIE 2003

La final, nu s-a întâmplat în River, ci înapoi în sala de sport.

Seara de vineri a fost un pic tristă, ca să fiu sinceră. Prea multe nopţi la rând fără niciun timp de recuperare. Totul mă prindea din urmă şi mă simţeam obosită, ciufută, fără niciun motiv şi deloc interesată să vânez portari sexy. Am băut trei pahare în Pitcher and Piano, încă două în Queen's Head, şi la momentul respectiv consideram că e destul. Sam s-a uitat la mine de parcă făceam mişto când i-am spus că o să mă îndrept spre casă. Sâmbăta aia am petrecut-o refăcându-mă, uitându-mă la filme de pe canapea.

Duminică dimineaţă m-am trezit la zece, simţindu-mă revigorată pentru prima dată de săptămâni bune. Afară soarele strălucea, aerul era curat şi liniştit, o zi numai bună pentru alergat. Aş fi făcut asta, apoi m-aş fi dus la cumpărături de mâncare sănătoasă şi m-aş fi culcat devreme. Câţiva paşi pe trotuarul îngheţat au anulat planul ăsta. În schimb, am împachetat câteva haine curate într-un rucsac şi am condus opt kilometri până la sala de sport.

De data asta, l-am recunoscut înainte ca el să mă vadă. Stătea lângă piscină, ajustând o pereche de ochelari. Fără să-mi pese dacă putea să vadă prin geam că mă holbam la el, l-am urmărit cum se aruncă în apă şi cum loveşte peretele într-o mişcare uşoară, planând la suprafaţa apei. Apa abia dacă se mişca în timp ce el aluneca prin ea. L-am privit făcând două ture, hipnotizată de ritmul lui, până când cineva s-a împiedicat de geanta mea şi m-a trezit din magie.

La vestiar, mi-am băgat rucsacul în dulap şi mi-am pornit MP3-ul, ataşându-l în jurul braţului. În timp ce mă îndreptam spre sală, m-am văzut într-o oglindă. Obrajii mi-erau roşii, iar privirea din ochi m-a făcut să mă opresc brusc. Dumnezeule, mi-am zis, neputând să îmi şterg zâmbetul tâmp de pe faţă, chiar că tipul e al dracului de sexy.

LUNI, 12 NOIEMBRIE 2007

După serviciu, în seara asta, ceva neobişnuit s-a întâmplat.

Lucrurile ieşite din comun nu sunt niciodată bune pentru mine. Câteodată, dacă am o zi bună, pot să o rememorez şi zâmbesc, însă la momentul respectiv nu mă simt niciodată bine. Ziua în care ţevile s-au spart şi instalatorul a trebuit să îmi intre în apartament a declanşat cel mai mare atac de panică pe care l-am avut.

Nici acum nu ştiu cum am supravieţuit.

Pot să mă gândesc la asta, pentru că acum sunt bine. Aştept pe jumătate un atac de panică să mă lovească mai încolo, când sunt cel mai puţin pregătită pentru asta, dar acum totul este bine şi mă simt în regulă.

Abia ce am terminat masa, când am auzit o bătaie în uşă. Am îngheţat, întregul meu corp a devenit tensionat. Nici nu cred că mai respiram. Soneria de la uşă nu s-a auzit, şi deci ori cineva era în casă, ori uşa de la intrare fusese descuiată. Orice ar fi fost – chiar dacă viaţa mea depindea de asta, corpul meu nu mă lăsa să mă mişc nici măcar un pic. Am simţit lacrimi curgându-mi pe obraji.

Încă o bătaie, de data asta mai tare. Nimeni nu a bătut în uşa mea în felul ăsta până acum.

De unde stăteam pe canapea, aveam vedere bună către uşă, m-am holbat la ea şi apoi m-am uitat pe vizor. Lumina de pe hol, care de obicei se răsfrângea ca un mic far, era acum blocată de oricine stătea de partea cealaltă şi tot ce vedeam era un cerc umbrit. M-am zgâit cu atâta concentrare ca şi cum as fi putut să disting formele prin lemnul masiv, şi mi-am ţinut respiraţia până când corpul mi-a amorţit, iar degetele au început să mă gâdile.

Apoi am auzit paşi retrăgându-se, urcând scările şi sunetul uşii de la etajul de sus deschizându-se şi închizându-se.

Deci, era el. Bărbatul de deasupra.

L-am mai văzut venind şi plecând de câteva ori, de la fereastra din sufragerie. O dată a venit exact când eu mă pregăteam să plec din apartament către muncă. Am observat că uşa de la intrare era închisă ferm, ceea ce m-a făcut să mă simt un pic mai bine, deşi tot a trebuit să o verific, bineînţeles. Bicicleta nu apăruse pe hol şi nu-l văzusem nici prin grădină, deci poate că, până la urmă, îşi parca maşina afară.

Părea că vine şi pleacă la ore neregulate. Domnişoara Mackenzie era liniştitor de previzibilă pentru că nu ieşea deloc, cel puţin nu din ce observasem. Apărea în uşa apartamentului 1 în marea majoritate a serilor când veneam acasă, saluta şi intra înapoi. Auzeam sunetele televizorului ei reverberând prin podea. Altor persoane li s-ar fi părut aiurea, nu şi mie. Mie-mi place.

Şi acum, la etaj, domnul Imprevizibil.

M-am întrebat ce naiba voia. Era aproape ora nouă – cam târziu pentru o conversaţie. Poate că avea nevoie de ajutor?

După o vreme, respiraţia mi s-a calmat, înapoi la normal, m-am gândit dacă ar trebui să mă duc sus şi să bat la uşa lui. M-am surprins cu dialogul ăsta în capul meu:

Oh, salut. Ai bătut la uşă? Eram la duş…

Nu, asta nu merge – de unde ştiam că fusese el?

Din nou, mi-am auzit mantra cum se insinuează în mintea mea: *Asta nu e normal. Nu aşa se comportă oamenii normali.*

Du-te dracu', lume. Oricum, ce naiba înseamnă normal?

DUMINICĂ, 16 NOIEMBRIE 2003

Chiar şi până să îl văd, ştiam deja unde este.

Era în cafenea, citea o copie din *The Times,* arătând elegant într-un tricou alb cu guler deschis, proaspăt ferchezuit.

Am ezitat, întrebându-mă dacă e o chestie bună să mă opresc şi să spun *salut,* şi în acel moment el şi-a ridicat ochii din ziar. Nu a zâmbit nicio secundă, doar mi-a întâlnit privirea, şi m-am gândit la ce se afla mai departe de ea. Am simţit-o ca pe un început; deşi era un punct culminant. Am avut şansa să plec, dar am stat locului. Acum trebuia să dau socoteală.

Când a zâmbit, m-am găsit traversând foaierul sălii de sport către el.

— Salut, am zis, gândindu-mă cât de penibil sună. Team văzut la piscină.

— Ştiu, mi-a răspuns. Şi eu te-am văzut.

A împăturit ziarul şi l-a pus cu grijă pe masă, lângă ceaşca de cafea.

— Ce bei?

Să plec nu părea să fie o opţiune.

— Ceai, te rog.

M-am aşezat când el s-a ridicat, ocupând locul din faţa lui, cu inima bătându-mi tare. Oricât de mult timp petrecusem în vestiar după duş ca să mă pregătesc în caz că el ar fi fost aici, nu a fost destul.

Câteva minute mai târziu, s-a întors cu o tăviţă cu un ceainic, o ceaşcă şi o cană de lapte.

— Numele meu e Lee, mi-a zis întinzându-mi mâna.

Am privit o pereche de ochi foarte albaştri.

— Catherine, am zis.

Mâna lui era caldă, strânsoarea lui fermă şi câteva ore mai târziu, în timp ce stăteam în pat, puteam să simt mireasma lui difuză, în palmă.

Faptul că nu mă puteam decide să zic ceva m-a făcut să râd – de obicei era greu să mă faci să tac. Voiam să îl întreb dacă i-a plăcut înotul, dar asta suna stupid. Voiam să îl întreb dacă e singur, dar asta era prea direct. Voiam să ştiu dacă mă aştepta pe mine. Toate întrebările astea… şi mi-am dat seama deodată care erau răspunsurile. Da, da şi da.

— M-am tot întrebat care e numele tău, mi-a zis într-un final. Am încercat să ghicesc, dar nu am ajuns nici pe aproape.

— Şi deci, dacă nu arăt ca o Catherine, ca ce arăt?

Nu a întrerupt contactul vizual nicio clipă.

— Nu pot să-mi aduc aminte. Acum că ştiu că te numeşti Catherine, nimic altceva nu este suficient de bun.

Privirea lui era un pic stânjenitoare şi m-am înroşit sub forţa ei, aşa că m-am concentrat să torn ceaiul şi să îl amestec, să torn puţin lapte

şi încă un pic până a ajuns la culoarea potrivită.

— Deci, a spus el respirând profund, nu te-ai mai întors la River de când te-am văzut ultima oară sau am fost eu destul de ghinionist şi te-am ratat?

— Nu, nu m-am mai întors. Am fost ocupată cu alte lucruri.

— Lucruri ce ţin de familie?

Voia să afle dacă sunt singură.

— Lucruri ce ţin de prieteni. Nu am o familie. Ambii mei părinţi au murit când eram la facultate şi sunt singură la părinţi.

A dat din cap.

— Asta e greu. Toată familia mea trăieşte în Cornwall.

— De acolo eşti?

— Dintr-un sat în apropiere de Penzance. M-am mutat imediat ce am putut. Satele sunt locuri sumbre uneori – toţi ştiu ce faci.

A urmat o pauza scurtă, pe care am întrerupt-o.

— Şi, lucrezi doar la River?

A rânjit şi a dat pe gât ultima înghiţitură de cafea.

— Da, doar la River, trei nopţi pe săptămână. Pe scurt, ajut un prieten. Vrei să iei cina cu mine mai târziu?

Întrebarea lui a apărut din senin; privirea din ochii lui indica un tupeu pe care vocea lui nu-l afişase.

Am zâmbit şi mi-am băut ceaiul.

— Da, ar fi drăguţ.

Când m-am ridicat să plec, cu numărul lui de telefon în buzunarul de la jachetă, am simţit cum mă urmăreşte până la ieşire. Când m-am întors să îi fac cu mâna, mă privea în continuare. Dar măcar a lăsat un zâmbet să-i scape.

SÂMBĂTĂ, 17 NOIEMBRIE 2007

Sfârşiturile mele de săptămână sunt un amestec curios de relaxare şi stres. Unele weekenduri sunt bune, altele, nu prea. Anumite zile sunt bune. Pot să mă duc să fac cumpărături în zilele pare. Dacă 13 cade într-un weekend, nu pot să fac nimic. În zilele impare, pot să fac sport, doar dacă e înnorat sau plouă, nicidecum dacă e însorit. În zilele impare, nu pot să gătesc, pot doar să mănânc mâncare rece sau încălzită.

Toate astea ca să îmi ţin creierul calm. Tot timpul, zi şi noapte, mintea mea generează imagini cu lucruri care mi s-au întâmplat sau care mi s-ar putea întâmpla. E ca şi cum m-aş uita la un film de groază încontinuu, fără ca să devin imună terorii. Dacă pot să fac lucrurile bine, în ordinea corectă, să le verific cum trebuie, să urmăresc ritmul corect, atunci imaginile pleacă pentru un timp. Dacă ies pe uşă ştiind cu siguranţă că am securizat apartamentul, pot să petrec câteva ore în care cea mai rea senzaţie se reduce la un vag disconfort, ca şi cum ceva e în neregulă şi nu reuşesc să pun degetul pe problemă. Mult mai des, totuşi, fac verificarea cât pot de bine şi presupunând că ies din apartament într-un final, petrec toată ziua temându-mă că n-am făcut-o corect. Şi apoi, am imaginile astea cu ce ar putea să mă aştepte acasă. Dacă seara nu aleg o rută diferită spre casă, cineva îmi va lua urma. Ai prins ideea. Nu e una drăguţă.

Orice ar fi asta, s-a strecurat în mine şi acum e aici ca să rămână. Din când în când, mă surprind că inventez o regulă nouă. Săptămâna trecută m-am trezit numărând din nou paşi, ceva ce nu am mai făcut de ani. Asta e sigur un lucru de care mă pot debarasa. Dar mi se pare că nu mai reuşesc să mă controlez. Mă înrăutăţesc, nu devin mai bine.

Era sâmbătă din nou, o zi impară în care rămăsesem fără pâine şi pliculeţe de ceai. Problema pliculeţelor de ceai era una mare, pentru că ceaiul e o altă regulă importantă, mai ales în weekenduri. Ştiu că dacă nu beau o cană cu ceai la opt, zece, patru şi opt seara o să devin extrem de anxioasă, din cauza eşecului de a face lucrurile bine şi probabil din cauza lipsei de cafeină. M-am uitat în gunoi, la pliculeţul de ceai de la ora opt dimineaţa, aruncat prostesc înainte să-mi dau seama că era ultimul, cum stătea printre cojile de cartofi şi sosul din pastele de aseară şi pentru un moment scurt m-am gândit să îl pescuiesc pentru refolosire. Dar nici asta nu ar funcţiona.

Simplul fapt că am fost atât de proastă încât să termin pliculeţele de ceai a fost suficient să îmi declanşeze starea de panică; mă pricep de minune la toată chestia cu învinuirea de sine. Dacă aş fi ieşit să le cumpăr, nu aş fi fost capabilă să verific bine toată casa, pentru că nu e o zi cu număr par. Aş putea să iau pliculeţele de ceai şi să le aduc la

apartament, dar între timp cineva ar putea să intre în apartament şi să mă aştepte la întoarcere.

Am petrecut mai mult de o oră judecând care era cea mai rea opţiune dintre cele două – care regulă era mai importantă? În încercarea de a alunga imaginile din capul meu, am verificat apartamentul de mai multe ori, din ce în ce mai puţin greşit. Uneori mă blochez aşa. După, nu mai sunt capabilă fizic să mai verific.

Şi o mică, mică voce a raţiunii, undeva în spatele minţii, încerca să se facă auzită peste cacofonia reproşului de sine, ţipând *asta nu e normal.*

La 10 fără un sfert, stăteam pitită într-un colţ, ca şi cum aş fi stat pe marginea auto-distrugerii legată doar de un mic nod, când am auzit – sunetul uşii de la intrare închisă – în mod corespunzător – şi paşii pe scări.

Până să mă gândesc, am găsit o cale de scăpare. Dacă nu aş fi putut să cumpăr plicuri de ceai, poate că aş fi putut să le împrumut…

Paşii au trecut de uşa mea şi au continuat până la apartamentul de deasupra. Am aşteptat un moment, mi-am frecat obrajii ca să şterg lacrimile, mi-am trecut degetele prin păr. Nu aveam timp să verific apartamentul. Uşa de la intrare era închisă, l-am auzit cum a închis-o, ştiu cu siguranţă că el a închis-o. Trebuia doar să mă duc.

Mi-am luat cheia şi am închis apartamentul doar o dată, l-am verificat doar o dată, am urcat scările şi m-am oprit în dreptul uşii lui. Nu am urcat niciodată până aici. Era o fereastră pe coridor şi nicio altă lumină. Am privit înspre scară. De aici puteam să îmi văd uşa. Am bătut, am ascultat tăcerea şi apoi am auzit paşi de partea cealaltă a uşii. Când a deschis, am tresărit un pic. Totul suna foarte tare.

Avea un zâmbet drăguţ.

— Salut, a zis. Eşti bine?

— Da. Mă întrebam dacă ai nişte pliculeţe de ceai. Pe care le-aş putea împrumuta. Adică să mi le dai. Le-am terminat pe ale mele.

S-a uitat la mine curios. Încercam atât de mult să par normală, dar probabil că emanam disperare prin fiecare por.

— Sigur, mi-a răspuns. Intră.

A lăsat uşa deschisă şi s-a întors în apartament, cu mine în pragul uşii, uitându-mă la spatele său. În circumstanţe normale aş fi preferat să mor decât să merg cu un străin într-un spaţiu închis, dar astea nu erau circumstanţe normale şi, dacă voiam să beau ceaiul până în ora zece, trebuia să o fac.

La capătul unui hol lung era bucătăria, care se afla deasupra dormitorului meu. Nu-i de mirare că studenţii chinezi m-au ţinut trează cu petrecerea lor. Trei sacoşe de cumpărături stăteau pe masa din bucătărie şi el se învârtea în jurul lor.

— Tocmai ce am cumpărat ceai – am rămas fără, ieri. Sunt Stuart,

apropo. Stuart Richardson. Abia m-am mutat.

Mi-a întins mâna şi am scuturat-o afişând cel mai strălucitor zâmbet de care eram capabilă.

— Încântată de cunoştinţa. Sunt Cathy Bailey. De jos.

— Bună, Cathy, a zis. Te-am văzut în ziua în care agentul îmi arăta împrejurimile.

— Da.

Doar dă-mi pliculeţe de ceai, mă gândeam. *Dă-mi dracului pliculeţe de ceai. Şi nu mă mai privi aşa.*

— Uite, a zis, după un moment de ezitare. Mi-ar plăcea o infuzie. De ce nu pui ceainicul cât timp eu aranjez astea? Te-ar deranja? Sau eşti ocupată?

Pusă în faţa faptului împlinit, nu puteam să admit că am ceva mai bun de făcut decât să beau pliculeţul de ceai, şi oricum ceasul îmi arăta că mai erau trei minute până la 10, ceea ce însemna că nu aş fi reuşit să fac ceaiul la timp decât dacă l-aş fi pus acum.

Aşa că am făcut-o. Am găsit căni diferite pe blatul de lângă chiuvetă, am ales două pe care le-am clătit sub jetul de la robinet. Laptele era în frigider. Am pus apă proaspătă în ceainic, apoi la fiert şi am făcut ceaiul, amestecând şi adăugând lapte pic cu pic până a căpătat culoarea potrivită, în timp ce Stuart aranja cumpărăturile şi vorbea despre vreme şi cât de bine era că a găsit un apartament aşa frumos la câteva străzi distanţă de Northern Line.

Am luat prima înghiţitură de ceai când minutarul ceasului a ajuns la 12. M-am simţit relaxată, imediat uşurată, chiar dacă beam în apartamentul unui străin, cu un bărbat pe care tocmai îl întâlnisem şi nici măcar nu îmi lăsasem în siguranţă apartamentul.

I-am pus cana pe un colţ al mesei din bucătărie, întorcând mânerul fix la 90 de grade de margine, ceea ce nu a fost foarte uşor pentru că era o masă rotundă. Mi-a luat câteva încercări înainte să pară drept. S-a uitat la mine şi a ridicat o sprânceană şi de data asta am zâmbit.

— Scuze, am spus. Sunt un pic – uhm. Nu ştiu. Aveam nevoie de o cană bună de ceai, presupun.

El a ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Nu-ţi face griji. E o plăcere să laşi pe altcineva să ţi-l prepare.

Am stat la masa din bucătărie într-o tăcere prietenoasă pentru un moment, sorbind ceaiul. Apoi:

— Am bătut la uşa ta seara trecută. Cred că erai afară.

— Serios? am întrebat. În care seară?

S-a gândit.

— Luni, cred. Să fi fost şapte-jumătate, opt.

Mai degrabă nouă, m-am gândit. Am încercat să par confuză.

— N-am auzit. Poate că eram la duş sau ceva. Sper că nu era urgent.

— Nu chiar – mă gândeam să te salut şi să facem cunoştinţă. Voiam

să îmi cer scuze dacă te deranjez când vin noaptea. Muncesc până târziu, nu ştiu niciodată când mă voi întoarce.

— Asta e greu, am zis.

A dat din cap.

— Te obişnuieşti după o vreme. Dar mereu mă gândesc că sunt zgomotoase, scările astea.

— Nu, am minţit. Odată ce adorm, nu mai aud nimic.

S-a uitat la mine pentru o clipă de parcă ştia că e complet neadevărat, dar a acceptat oricum.

— Dacă te deranjez vreodată, să ştii că îmi pare rău.

Am încercat să mai spun ceva, dar m-am oprit.

— Continuă, a spus el.

— E uşa, am zis.

— Uşa?

— Uşa de la intrare. Îmi fac griji că nu e zăvorâtă. Uneori oamenii vin şi pleacă şi lasă uşa deschisă.

— Nu-ţi face griji, a zis el. Mereu mă asigur că am închis-o.

— Mai ales noaptea, am insistat.

— Da, mai ales noaptea. Îţi promit că mă voi asigura să fie închisă în fiecare seară.

Avea tonul unui jurământ solemn şi l-a spus fără să zâmbească. Aproape că am început să simt că pot să respir.

— Mulţumesc, am spus.

Mi-am terminat ceaiul şi m-am ridicat, conştientă de împrejurimi, dorindu-mi să ajung înapoi în apartamentul meu.

— Aici, a zis Stuart.

A luat din dulap o rolă de pungi mici pentru împachetat mâncarea şi a folosit o pungă ca pe o mănuşă cu care a scos câteva pliculeţe de ceai din cutie, întorcând punga şi închizând-o la capăt.

— Mulţumesc, am spus din nou, luând punga. O să cumpăr câteva mâine.

Am făcut o pauză pentru o clipă şi m-am surprins spunând:

— Dacă vreodată ai să rămâi fără… ştii tu. Dă-mi un semn.

A zâmbit.

— Voi face asta.

M-a lăsat să merg câţiva paşi înaintea lui, fără să mă sufoce, şi am ieşit din apartament.

— Ne vedem curând, a zis el în timp ce coboram scările.

Sper, a zis micuţa voce dinăuntrul meu.

Şi cel mai curios lucru s-a întâmplat. M-am întors în apartament, m-am aşezat în faţa televizorului şi m-am uitat la un film o oră şi jumătate până să-mi dau seama că nu verificasem deloc apartamentul. Luxul ăsta mic m-a costat tot restul după-amiezii şi câteva ore din seară.

DUMINICĂ, 16 NOIEMBRIE 2003

Până la 11 jumătate, eram deja îndrăgostita. Sau poate atrasă. Sau poate percepţia mea era puţin învolburată de la vinul roşu ridicol de scump şi de la paharul cu brandy.

Lee s-a întâlnit cu mine pe la 8, în centrul oraşului, şi când a ajuns arăta foarte puţin a portar, deşi purta din nou costum. Ăsta era cambrat, cu sacoul întinzându-se doar puţin peste bicepşi, cu o cămaşă neagră pe dedesubt. Părul lui scurt era un pic umed. M-a sărutat pe obraz şi mi-a oferit braţul.

În timp ce aşteptam mâncarea, el mi-a vorbit despre destin. Mi-a luat mâna plimbându-şi degetul pe spatele ei, uşor, explicându-mi cum aproape că m-a ratat; cum weekendul de dinainte de Halloween ar fi trebuit să fie ultimul în care ar fi muncit în River; cum a fost de acord să lucreze încă un schimb suplimentar ca să-l ajute pe proprietar, un bun prieten de-al lui.

— Puteam să nu te întâlnesc, a conchis.

— Ei bine, ai făcut-o, am răspuns. Şi iată-ne aici.

Am ridicat paharul de vin şi am toastat pentru viitor, pentru ce va urma.

Mult mai târziu am plecat din restaurant şi am ieşit în aerul îngheţat. Bătea un vânt puternic când am ajuns la staţia de taxiuri din Penny Street. Lee şi-a dat jos sacoul şi mi l-a pus pe umeri. Era călduţ şi mirosea vag a el, de la parfumul pe care-l purta. Mi-am vârât braţele în mâneci şi am simţit căptuşeala de mătase pe pielea mea goală, căldura lui şi cât de mică şi în siguranţă eram în interiorul lui. Totuşi, dinţii îmi clănţăneau.

— Vino aici, tremuri, mi-a spus şi m-a tras către el, frecându-mi uşor spatele şi braţele.

Capul meu, greu de la vin şi de la prea multe nopţi nedormite, stătea cuibărit în umărul lui. Aş fi putut sta aşa rezemându-mă de el o veşnicie.

— Mă simt bine cu tine.

— Asta-i bine, mi-a răspuns.

O pauză scurtă, apoi el a adăugat:

— Aş vrea să evidenţiez cât de incredibil de sexy arăţi îmbrăcată cu rochia neagră scurtă şi cu sacoul meu.

Mi-am ridicat capul şi sărutul lui a fost subtil ca el; o atingere suavă pe buze. Mâna lui mi-a cuprins obrazul, părul meu între degetele lui. Am încercat să îi văd expresia, dar era întuneric, iar faţa lui era în umbră. Chiar atunci a oprit un taxi lângă noi şi el mi-a deschis portiera.

— Pe Queen's Road, vă rog, am zis.

A închis portiera după mine şi m-am aplecat peste geam.

— Tu nu vii?

A dat din cap, zâmbind.

— Trebuie să dormi – ai muncă mâine. Ne vedem curând.

Până să mă dumiresc, taxiul a pornit.

Nu ştiam dacă eram complet îndrăgostită de el sau doar un pic frustrată. Abia când am ajuns acasă, mi-am dat seama că îi purtam sacoul.

MIERCURI, 21 NOIEMBRIE 2007

După sâmbătă, am simţit de parcă îl văd pe Stuart peste tot. Luni dimineaţa, când am plecat spre birou, tot atunci pleca şi el la muncă. Arăta de parcă ar fi avut nevoie urgent de o bărbierire şi de câteva ore de somn în plus.

— 'Neaţa, Cathy, m-a salutat când m-a văzut.

— Salut, am răspuns. La muncă?

— Da, a zis. Mă simt de parcă abia acum am ajuns acasă, dar aparent am dormit câteva ore de atunci.

L-am privit cum m-a salutat şovăielnic cu o mână, apoi a închis uşa în urma mea, trăgând-o cu putere şi verificând zăvorul. Am mai stat în faţa uşii, un moment, oferindu-i şansa să dispară în stradă, după colţ, când m-am pus pe verificat. Era închisă. Era cu siguranţă închisă. Am verificat din nou.

Marţi, abia trecut de 11, l-am auzit urcând scările. Până şi paşii lui sunau extenuaţi. M-am întrebat ce serviciu presant avea.

Dimineaţa asta, a deschis uşa de la intrare în timp ce eu îmi verificam uşa de la apartament. L-am auzit urcând scările, dar am continuat să verific până în ultima clipă; eram deja în întârziere.

— Bună dimineaţa, a zis senin. Cum te simţi azi?

Arăta mult mai bine.

— Sunt bine. Tu cum eşti? Nu te duci în direcţia greşită?

A zâmbit.

— Eu? Nu. E ziua mea liberă azi. Am fost la magazin să cumpăr nişte croissante.

A ridicat sacoşa ca pe-o dovadă ca să îmi confirme unde fusese.

— Am să lenevesc prin jur şi o să mănânc mult. Presupun că vrei unul?

Cred că arătam surprinsă pentru o clipă, pentru că a zâmbit şi a zis:

— Presupun că eşti în drum spre muncă, totuşi…

— Da, am răspuns, poate chiar prea abrupt. Altă dată – posibil.

A zâmbit iarăşi şi mi-a făcut obraznic cu ochiul.

— Te ţin minte, a zis şi s-a uitat în spatele meu. E uşa ta în regulă?

— Uşa mea?

— Nu se închide cum trebuie?

Aveam mâna pe clanţă în continuare.

— Oh – da, doar se blochează uneori, atât.

Am smucit-o. *Pleacă odată, te rog,* îmi repetam în minte, dar el nu prindea aluzia. La sfârşit, a trebuit să zic eu *La revedere* şi să plec cu uşa neverificată.

Deşi o mică bilă albă ar fi aceea că, de când s-a mutat Stuart, nu am mai găsit uşa de la intrare fără zăvorul pus.

LUNI, 17 NOIEMBRIE 2003

Am petrecut aproape toată ziua următoare într-o stare de entuziasm, retrăind cele mai bune momente ale nopţii trecute, agonizând cu gândul la următorul telefon – va suna vreodată? Şi ce îi voi spune dacă o va face?

Într-un sfârşit, a sunat pe după-amiază, când mă pregăteam să plec de la birou.

— Salut, eu sunt. Ai avut o zi bună?

— Ei, ştii tu – am fost la muncă. Sacoul tău e în continuare la mine.

A râs un pic.

— Da, nu-ţi face griji. Dă-mi-l când ne vedem.

— Şi când va fi asta?

— Cât mai repede posibil, a zis cu o voce dintr-odată serioasă. Nu am reuşit să îmi iau gândul de la tine toată ziua.

M-am gândit pentru un moment.

— În weekend?

O pauză la capătul celălalt al liniei.

— Nu pot în weekend, muncesc. Şi oricum, nu pot să aştept atât de mult. Ce zici dacă ne vedem diseară?

SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2007

Petrecere de Crăciun, noaptea trecută.

Mă simt de parcă ceva s-a schimbat în viaţa mea. În rău, bineînţeles – chiar când începeam să mă simt în siguranţă aici. Azi dimineaţă mi-am simţit picioarele nesigure şi nu are legătură cu alcoolul pe care l-am băut sau pe care nu l-am băut. Ca să fiu sinceră, nu am mai pus gura pe alcool de un an de zile – nu cred că i-aş face faţă zilele astea.

Nu: în dimineaţa asta pământul se simte diferit sub mine, de parcă s-ar putea prăbuşi oricând. Am verificat apartamentul încontinuu de când m-am trezit la 4 şi de fiecare dată a trebuit să mă ţin de pereţi cât am urmat rutina. În continuare nu mă simt mulţumită. Cred că va trebui să îl mai verific încă o dată curând.

Noaptea trecută, mi-am adunat tot curajul şi am ieşit. Am început să mă aranjez devreme. Pe vremuri, să mă pregătesc pentru ieşit în oraş însemna să fac un duş şi cam jumătate de oră ca să aleg rochia şi pantofii, să îmi fac machiajul şi părul, în timp ce beam un pahar rece de vin alb, primind şi trimiţând mesaje prietenelor mele. *Ce porţi diseară? Nu o purta pe cea albastră. Ne vedem mai târziu.*

Zilele astea, ca să mă pregătesc să ies în oraş trebuie să verific totul. Să reexaminez. Şi apoi încă o dată, pentru că am început la un minut după ora fixă. Şi apoi încă o dată pentru că am terminat cu două minute mai repede decât ar fi trebuit să dureze. Din momentul în care am ajuns de la muncă aseară şi până la ora plecării am tot făcut verificări.

Era 8 fără 10 când am ieşit pe uşa din faţă, ceea ce era o mare uşurare. Ratasem ieşirea în pub, dar poate că eram în stare să îi ajung din urmă – poate că deja se duseseră la restaurant. Mi-am exersat mental scuzele pentru că întârziasem, am grăbit pasul spre High Street, când l-am văzut pe Stuart venind înspre mine. În ciuda întunericului şi a faptului că eram înfofolită într-o haină neagră lungă, cu o eşarfă în jurul gâtului, el m-a văzut.

— Salut, Cathy. Te îndrepţi spre o seara în oraş?

Purta o jacheta maro închis, cu un fular banal pe dedesubt. Respiraţia lui venea spre mine sub formă de nori. Nu voiam să vorbesc cu el. Voiam să dau din cap şi să zâmbesc vag, dar el bloca trotuarul din faţa mea.

— Da, am zis. Petrecere de Crăciun la muncă.

— Ah, a spus, dând din cap. Am şi eu una de asta săptămâna care vine. Poate ne vedem mai târziu. Mă întâlnesc cu nişte amici.

— Ar fi drăguţ, m-am găsit că îi răspund, de parcă un autopilot preluase controlul.

Mi-a zâmbit călduros.

— Pe mai târziu, atunci, a spus şi m-a lăsat să trec.

L-am simţit că mă urmăreşte. Nu mă puteam hotărî dacă asta era un lucru bun sau nu. În trecut, era un lucru rău să fiu privită astfel. În ultimii ani simţeam ochii pe mine tot timpul, era o senzaţie pe care nu o puteam scutura. Dar de data asta m-am simţit diferit. În siguranţă.

Nu am întârziat precum am crezut, fiindcă gaşca de la birou era ocupată să bea într-un bar pe nume Dixey's. Localul era plin, deşi era devreme şi fetele de la birou erau pe jumătate ameţite, zgomotoase şi exaltate, îmbrăcate sumar. Probabil că arătam de parcă aş fi fost dădaca lor, mătuşa feciorelnică, îmbrăcată în cei mai eleganţi pantaloni negri pe care îi aveam şi într-o cămaşă de mătase gri. Ţinuta era frumos finisată, dar cu greu dezvăluia ceva. Şi nici nu era foarte festivă.

Caroline, managerul de finanţe, a simţit nevoia să îmi ţină companie toată seara. Poate că s-a simţit şi ea un pic în plus. Era singura căsătorită, mai în vârstă decât mine cu câţiva ani, mama a trei copii. Părul ei începuse să încărunţească, ca şi al meu, doar că ea făcuse un lucru de bun simţ şi anume să şi-l vopsească într-o culoare maroniu-ciocolatie, cu câteva şuviţe roşcate. Tot ce am putut eu să fac a fost să mi-l tund foarte scurt, o dată pe lună la o coafeză, singura pe care am găsit-o că nu vorbeşte în timp ce mă tunde.

Măcar Caroline nu mi-a pus multe întrebări. Era suficient de fericită să împărtăşească lucruri la care contribuiam doar parţial. Dar Caroline era mai mult de atât. Nu o vedeam înnebunită după discuţii inutile. Însă cred că a ştiut că mă luptam din greu să fiu acolo şi, dacă m-ar fi întrebat cum mă simt sau dacă sunt bine, m-aş fi destrămat.

Când am ajuns la Thai Palace, m-am aşezat la capătul mesei lungi, iar Caroline s-a aşezat în faţa mea. Cred că şi-a imaginat că voiam să stau departe de zgomot, când în realitate să fiu captivă la mijlocul mesei într-un restaurant foarte ocupat era un scenariu înfricoşător. La capăt, aproape de uşă, cu un ochi pe ieşirea de urgenţă, îi puteam vedea pe toţi care intrau, înainte ca să mă vadă ei pe mine. Mă puteam ascunde.

Între timp, fetele vorbeau mult mai tare decât era nevoie şi râdeau la lucruri care cu siguranţă nu erau şi nu fuseseră niciodată amuzante. Toate aveau nişte braţe subţiri, cercei uriaşi şi păr strălucitor, întins cu placa. Eu nu am fost niciodată aşa – nu?

Robin, în mod cert, se simţea bine, făcut sendviş între Lucy şi Diane, chiar vizavi de decolteul impresionant al lui Alison. Avea unul din acele râsete care mă deranjează şi în seara asta era mai gălăgios ca niciodată. Credeam despre el că este un om odios, cu faţa unsuroasa şi păr geluit, cu mâini umede şi gură roşie, plină. Avea acea mândrie arogantă care vine din stimă de sine scăzută. Cu toate astea, nu se temea să arunce cu banii prin jur şi putea fi foarte atent. Fetele îl

iubeau.

A încercat şi cu mine, o dată, nu mult după ce începusem serviciul. M-a încolţit în camera unde e xeroxul şi m-a întrebat dacă aş vrea să ieşim la o băutură după serviciu. În ciuda panicii am reuşit să zâmbesc şi am spus *Nu, mulţumesc*. Nu voiam să par prea rece, dar am fost, pentru că următorul zvon pe care l-am auzit era că sunt lesbiană. Asta m-a făcut să zâmbesc. Cred că părul scurt şi absenţa machiajului a întărit ideea. Ei bine, mi se potrivea perfect – măcar aşa scădeau avansurile repetate ale colegilor de la vânzări.

Înainte de felul principalul, dar după încă o rundă de băuturi, sacul lui Moş Crăciun secret a apărut şi nu mai e nevoie să adaug că Robin a fost mai mult decât încântat să fie în centrul atenţiei şi să joace rolul Moşului.

Avea un corp care sugera că făcuse sport odinioară, dar că acum preferase să-şi limiteze exerciţiile la o plimbare pe terenul de golf, o dată sau de două ori pe săptămână. Cred că dacă i-ai ignora vocea şi râsetul, ar fi chiar posibil să ajungi să crezi că arată bine. Caroline mi-a şoptit că el se vede cu Amanda, unul din reprezentaţii de vânzări şi că mariajul lui are probleme. Asta nu m-a surprins.

Faptul că se vedea cu Amanda nu l-a oprit din a flirta cu ambele fete de o parte şi de alta a lui – una din ele fiind suficient de tânără ca să-i fie fiică. Se uita la el timid şi m-am întrebat dacă mai târziu se va duce cu el în vreo cameră de hotel.

Cadoul meu de la Moşul secret stătea nedeschis în dreptul meu. Era frumos împachetat, ca la un semn bun. Pentru un moment m-am întrebat dacă cineva îmi cumpărase ceva grosolan, ceea ce ar fi fost destul de amuzant, dar ambalajul nu-i făcea dreptate. Ar fi trebuit să îl deschid.

În jurul mesei, exclamări şi strigăte şi râsete se amestecau cu zgomotul hârtiei rupte. Cineva îi dăruise Carolinei o sticlă de vin roşu – nu prea original, dar ea părea destul de mulţumită.

Din momentul în care am dat la o parte ambalajul, mi-am dorit din toată inima să nu-l fi deschis deloc. Era o pereche de cătuşe căptuşite cu un material pufos roz şi deasupra un neglijeu din satin roşu.

Din motivele greşite, inima îmi bătea cu putere. M-am uitat în jurul mesei şi la capătul celălalt Erin se uita înapoi stresată – trebuie să fi fost ea. Am zâmbit cât de bine am putut, am murmurat un *Mulţumesc* şi am împachetat înapoi cadoul, punându-l cu grijă sub scaun.

Nu ştiu care din cele două lucruri l-a declanşat. Neglijeul roşu era minunat, bine croit şi m-ar fi încăput perfect. Poate că nu era asta – poate că erau – celelalte lucruri.

— Eşti bine? m-a întrebat Caroline.

Faţa ei era roz şi începuse să vorbească mai greu.

— Eşti albă ca cearşaful.

Am dat din cap, fără încredere în mine să vorbesc.

Câteva momente mai târziu m-am sustras la toaletă cu pachetul de la Moş aşezat fără convingere la suprafaţa genţii. În timp ce împingeam uşa dublă, am observat că mâna îmi tremură. Din fericire, nu era nimeni acolo. Prima dată am intrat în separeu, mi-am odihnit un pic mâinile în spatele uşii, încercând să respir, încercând să mă calmez. Inima îmi bătea atât de repede, încât părea că nu se aude nimic altceva decât o bufnitură continuă.

Am scos pachetul din geantă. Hârtia de ambalaj mă ajuta cel puţin să nu pipăi conţinutul, iar ce era înăuntru nu-mi atinsese interiorul genţii, doar hârtia. Încă tremurând, am ridicat capacul de la coşul de gunoi sanitar şi, fremătând la duhoarea bruscă, am împins cadoul înăuntru.

Senzaţia de uşurare a fost mică, dar imediată. Mi-am luat geanta, am tras apa chiar în timp ce uşa se deschidea şi trei fete tinere intraseră, râzând şi vorbind zgomotos despre un tip pe nume Graham şi cât de naşpa e. Mi-am spălat mâinile cât ele au ocupat cabinele, ţipând una la alta şi râzând. Le-am spălat din nou. Le-am spălat şi a treia oară. Când toate cele trei toalete s-au tras simultan, iar uşile s-au deschis, mi-am uscat mâinile pe un prosop de hârtie şi l-am predat lor.

Restul cinei a fost în regulă. Odată ce a venit mâncarea şi am avut ce să fac, m-am mai calmat un pic. Toată lumea era fericită şi ocupată să vorbească, ceea ce însemna că puteam să mă uit la alte mese sau pe fereastră. High Street era plin, cu grupuri de oameni trecând prin faţa ferestrei înspre unul din puburi sau restaurante, majoritatea fericiţi şi amuzaţi. După un timp, mi-am dat seama că scanam feţele în căutarea lui Stuart. Nu era bine. M-am întors la masă şi am încercat din răsputeri să mă implic în conversaţie.

Când cina s-a terminat, am intenţionat să mă eschivez şi să ajung acasă cât mai repede, dar asta nu prea s-a întâmplat.

— Hai la o băutură, mi-a zis Caroline. Hai – doar pentru una. Mergem la Lloyd George. Nu mă lăsa singura cu copiii ăştia.

Şi-a încolăcit braţul în jurul meu şi m-a dus într-o direcţie departe de Talbot Street şi de casa mea. Am lăsat-o să mă conducă. Nu ştiu de ce. O parte din mine voia să lupte cu impulsurile în seara asta. Voiam să-mi amintesc cum se simte să fiu liberă.

Lloyd George era cald şi, spre deosebire de alte baruri, mai aerisit. Locul ăsta fusese odată un teatru, tavanele înalte şi balconul dimprejur dădea senzaţia de spaţiu luminos, deschis. Mi-am cumpărat un suc de portocale şi am stat cu Caroline la bar, în timp ce ea trăncănea despre călătoria în Florida şi cât de ieftină a fost benzina. L-am văzut pe Stuart înainte ca să mă vadă el pe mine, înainte ca el să mă surprindă cu privirea şi, până să reuşesc să mă uit în altă parte, a zâmbit, a spus ceva tipului cu care era şi a venit înspre mine.

— Salut, Cathy, a strigat pe deasupra zgomotului de conversaţie. E o seară bună?
— Da, am răspuns. La tine?
A făcut o grimasă.
— Mai bine, acum că eşti aici. Muream de plictiseală vorbind cu Ralphie.
A făcut semn cu sticla de bere în direcţia interlocutorului său, un tip cu aspect de tocilar, purtând ochelari şi o eşarfă maro ternă, care se prefăcea acum că se implică într-o altă conversaţie.
— Cineva cu care lucrezi? am întrebat.
A râs.
— Fratele meu mai mic.
A luat o înghiţitură din sticlă.
— Cum e Crăciunul?
— Nu-i rău. De mult nu am mai ieşit la o cină.
O chestie prostească de spus, m-am gândit. Problema era că persoana asta speriată nu eram eu. Eu obişnuiam să port conversaţii cu oamenii. Eram vivace, prietenoasă, comunicativă. Să-mi ţin gura închisă era mereu dificil. M-am întrebat dacă mă voi obişnui vreodată cu schimbarea.
Huiduiala lui Robin a depăşit murmurul general şi Stuart i-a aruncat o privire.
— E cu tine?
Am dat din cap, ridicându-mi privirea.
— E un idiot, am zis.
A fost o pauză scurtă, cât timp amândoi ne-am întrebat ce naiba să mai spunem în continuare.
— Şi, a zis el într-un final, înclinându-şi capul spre Talbot Street, locuieşti aici de mult?
— De un an şi ceva.
A dat din cap.
— Îmi place casa aia. Mă simt ca acasă deja.
M-am trezit zâmbindu-i. Ochii lui verzi erau aţintiţi pe mine, aveau o scânteie copilăroasă în ei – trecuse ceva timp de când am întâlnit pe cineva cu un asemenea entuziasm.
— Bun.
Pe deasupra rumorii, am auzit pe cineva strigând *Stu!* şi amândoi ne-am întors să-l vedem pe Ralphie la uşă, făcându-ne un semn. Ne-a salutat.
— Ar fi bine să plec, a zis.
— Desigur.
— Poate ne vedem mai târziu? m-a întrebat.
Acum câţiva ani răspunsul la întrebarea asta ar fi fost un *da* automat. Aş fi stat în oraş toată noaptea mergând dintr-o bodegă în

alta, întâlnindu-mă cu prietenii, lăsându-i pe unii dintre ei într-un loc şi întâlnindu-ne în altă parte, mutându-ne din pub în club în bar fără nicio grijă. Să vezi pe cineva mai târziu însemna poate doar asta sau putea să însemne un sărut pe la vreo poartă, clătinându-te până acasă şi făcând sex toată noaptea, înainte de a te trezi a doua zi cu o durere orbitoare de cap şi o nevoie urgentă de a vomita.

— Nu ştiu, am spus. Probabil că mă voi îndrepta spre casă într-un minut.

— Vrei să te aştept? Te pot conduce acasă.

Am încercat să văd în privirea lui dacă credea asta, dacă era pregătit să mă conducă acasă ca să mă vadă în siguranţă până la uşa de la intrare sau dacă voia să mă ducă acasă ca să vadă ce se întâmplă.

— Mersi, am spus. Dar voi fi bine. Nu e chiar departe. Du-te şi distrează-te. Ne vedem curând.

A ezitat pentru o clipă, dar a zâmbit, s-a aplecat uşor peste mine ca să-şi lase sticlă goală la bar şi l-a urmat pe Ralph în noapte.

— E prietenul tău? a zis Caroline, întorcându-se de la bar.

Am negat.

— Păcat, a completat. E drăguţ. Şi e evident că îţi face ochi dulci.

— Crezi? am întrebat, gândindu-mă dacă ăsta e un lucru bun sau nu.

A dat insistent din cap.

— Pot mereu să observ asta. Felul în care te privea. Cine e?

— Locuieşte în apartamentul de deasupra mea, am spus. Numele lui e Stuart.

— Ei, a continuat. Aş intra acolo dacă aş fi tu. Înainte să intre altcineva.

I-am privit pe ceilalţi în timp ce discutau unde îi va duce restul serii. Se certau dacă să comande un taxi şi să se ducă direct în West End sau dacă să mai bea ceva în Red Lion, pentru că aparent Erin avusese ceva cu unul din barmanii de acolo. Orice s-ar fi decis, eu nu aş fi mers cu ei. Şi în niciun caz nu m-aş fi apropiat de Red Lion. Locul ăla are portari la uşă.

Cu toţii ne-am revărsat din nou pe trotuar şi am început să ne facem loc prin mulţime în drumul spre Red Lion şi Talbot Street, unde aveam de gând să schimb direcţia spre casă. În mod intenţionat, am început să merg mai încet, ca să rămân în urmă şi să nu fiu observată când mă furişez.

Am auzit un zgomot în spatele meu, un strigăt.

Era Robin care ieşea din Lloyd George, continuând să-şi facă hachiţele. Se pare că renunţase la Diane şi Lucy, pentru că dintr-un anume motiv părea să se dea la mine.

— Cath-aay, a zis, duhnind a bere, whisky şi a pui thailandez cu

curry. Ţi-am spus cât de senzaţional arăţi în seara asta?

Şi-a petrecut braţul pe după umărul meu. Era atât de aproape de mine, încât îi simţeam căldura. M-am retras de sub braţul lui şi mi-am grăbit paşii ca să îi ajung pe ceilalţi, fără să răspund, fără să mă încred în orice răspuns.

— Care e problema, frumoaso? Nu vorbeşti cu mine în seara asta?

— Eşti beat, i-am zis încet, uitându-mă la spatele Carolinei ca pentru a o întoarce cu faţa la mine ca să vină, să mă salveze.

— Ei bine, dragoste, a spus el accentuat, sigur că sunt beat, e petrecerea de Crăciun, nu? Asta e şi ideea.

M-am oprit din mers şi m-am întors să-l înfrunt. Undeva în mine, frica a fost înlăturată de furie.

— Du-te şi enervează pe altcineva, Robin.

S-a oprit şi el, iar faţa lui atrăgătoare a devenit înspăimântătoare.

— Vacă frigidă! a ţipat el. Pun pariu că te exciţi doar pentru prietena ta.

Asta, dintr-un motiv neştiut, m-a făcut să zâmbesc.

Orice ar fi fost, era clar răspunsul greşit pentru el. Până să îmi dau seama ce s-a întâmplat, m-a împins înapoi cu putere, picioarele mi s-au împleticit până când m-am lovit de un zid de cărămidă, tot corpul lui apăsându-l pe al meu. Mi-am pierdut respiraţia dintr-odată, nu puteam să fac faţă greutăţii lui şi apoi faţa lui peste a mea, gura lui pe mine, limba lui în gura mea.

LUNI, 17 NOIEMBRIE 2003

Era aproape miezul nopţii când Lee şi-a făcut apariţia.

Mi-a zis că va ajunge la mine acasă pe la 8 sau cam pe acolo şi apoi nimic – niciun telefon, niciun mesaj, nimic până la miezul nopţii. La 11, supărată fiind, aproape că am vrut să ies în oraş, dar apoi am decis să mă duc la culcare. Toată noaptea m-am luptat cu impulsul de a-l suna, să îl întreb *Unde eşti?* dar în schimb am făcut ordine, am curăţat baia, am dat emailuri către nişte prieteni şi am devenit din ce în ce mai supărată. Până la bătaia din uşă.

Stăteam în pat, mă uitam la tavan, nu eram sigură de ce am auzit până la a doua bătaie, ceva mai puternică. M-am gândit să îl ignor, i-ar fi prins al naibii de bine, să mă lase baltă în felul asta! Şi oricum, eram în pijamale.

Am aşteptat câteva secunde şi nu s-a mai auzit nimic, dar nu mai puteam sta la orizontală oricum. Furia îmi apăsa pe stomac ca o greutate moartă. Cu un oftat, m-am dat jos din pat şi m-am strecurat până jos, aprinzând lumina din hol. Am deschis uşa, exersând mental un reproş.

Sânge pe faţa lui.

— Oh, Dumnezeule! Oh, căcat, ce s-a întâmplat?

Desculţă, am sărit din prag ca să îi ating obrazul, faţa, i-am cercetat tremuratul.

— Pot să intru? a întrebat cu un zâmbet obraznic.

Nu era beat deloc, ăsta fusese primul meu gând. Felul în care era îmbrăcat era diferit de ultima dată când îl văzusem. L-am privit: jeans care păreau murdari, o bluză care altădată era un bleu deschis, acum pătată de pete de sânge şi de grăsime, o jachetă maro uzată, adidaşi vechi de ani. Dar nu puteam distinge miros de alcool pe el – doar transpiraţie, pământ şi mirosul nopţii rece de afară.

Al doilea gând pe care l-am exprimat a fost:

— Ce naiba ţi s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns, dar nici nu prea i-am dat timp ca să o facă, fiindcă l-am târât înăuntru şi l-am aşezat pe canapea, după care am alergat să aduc nişte dezinfectant Dettol, vată de bumbac, apă călduţă şi un prosop. În semiobscuritatea dată de lumina de pe hol, am îndepărtat sângele din jurul ochiului, simţind umflătura pe sub piele. Sângele se scurgea din tăietura de la sprânceană.

— Ai de gând să-mi spui? am întrebat încet.

El m-a privit, mi-a mângâiat obrazul.

— Arăţi atât de bine, a spus. Îmi pare rău că am întârziat.

— Lee, te rog, ce s-a întâmplat?

A scuturat din cap.

— Nu pot să-ţi spun. Tot ce pot să zic e că îmi pare rău că nu am ajuns la 8. Am făcut tot posibilul să ajung la un telefon, dar nu s-a putut.

Am încetat să mă învârt pe lângă faţa lui şi l-am privit. Măcar spunea adevărul în legătură cu asta.

— E în regulă, am răspuns. Eşti aici acum.

Am pus un tampon de vată pe sprânceană şi l-am ţinut acolo pentru moment.

— Deşi cina noastră s-a dus naibii.

A râs şi apoi s-a crispat.

— Ridică-ţi bluza, am comandat şi, când nu s-a supus imediat, am început să îi desfac nasturii, trăgând-o la o parte.

Partea acea a pieptului era roşie şi zgâriată – vânătăile nu se vedeau încă.

— Iisuse, am spus… ar trebui să fii la Urgenţe, nu în casa mea.

Şi-a strecurat mâinile prin spatele meu şi m-a tras spre el.

— Nu merg nicăieri.

Sărutul lui a început încet, dar a durat doar o clipă. Apoi a devenit aprig şi puternic, iar eu îl sărutam şi mai şi. Mâinile lui erau încâlcite prin părul meu, presându-mi faţa în a lui. După o clipă m-am luptat puţin cu el, dar doar cât să-mi scot tricoul peste cap.

Pentru o primă dată, nu a fost prea special. Mirosea a ulei de motor şi a cafea instant veche de o zi; faţa lui era dură de la barba nerasă şi era greu pe mine, dar chiar şi astfel îl doream foarte mult. Deşi părea că a uitat să folosim prezervativ, nu voiam să îl opresc acum, era totul prea repede şi ciudat, o împleticire de picioare şi braţe şi haine care stăteau încă între noi. Respiraţia lui devenise rapidă şi, după câteva minute, a ieşit din mine şi şi-a dat drumul pe burta mea.

În lumina slabă, i-am văzut ochii albaştri plini de lacrimi, în timp ce respiraţia lui se calma, am auzit înghiţitura în sec, hohotul, l-am tras spre mine, i-am legănat capul lângă al meu, am simţit căldura picăturilor pe pieptul meu, sânge şi lacrimi, nu eram sigură.

— Îmi pare rău, a zis. E totul de rahat. Nu am vrut să fie aşa. Am vrut să meargă, să meargă cum trebuie. Aşa fac mereu, mereu stric totul.

— Lee, am spus, e în regulă. Crede-mă.

Când a fost calm din nou, l-am lăsat pe canapea şi am preparat o cană de ceai şi puţină pâine prăjită. A mâncat ca şi cum nu ar fi văzut mâncare de săptămâni, în timp ce stăteam în partea opusă lui, privindu-l, întrebându-mă ce s-a întâmplat şi cum l-aş putea determina să vorbească cu mine. După aceea, am dat drumul la duş şi am stat cu el în dreptul jetului, curăţându-l bine de data asta. Stătea sprijinit de perete, cu ochii închişi, în timp ce buretele curăţa mizeria de pe gâtul lui, de pe spatele lui. Umărul lui drept avea o mare julitură, ca şi cum

ar fi căzut dintr-o maşină în mers direct pe asfalt. Mâna dreaptă era umflată, articulaţiile răzuite, în mod clar lupta în care se aflase nu a fost unilaterală. Sub braţul stâng semnele roşii adânci coborau până jos şi se terminau în partea de jos a spatelui. Poate că şi-a rupt nişte coaste. M-am ridicat şi i-am spălat părul, folosind jetul de apă ca să clătesc înapoi, departe de ochi.

Am găsit mai mult sânge în părul de lângă urechea dreaptă, foarte mult, încâlcit într-un bulgăre solid, dar nicio rană în aparenţă.

Orice ar fi fost – s-a scurs în gura de evacuare şi a dispărut.

SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2007

L-am împins cât de tare am putut şi am simţit un urlet care nu mai venea, o teroare imensă care-mi făcea inima să bubuie încercând să îl lovesc cu genunchiul în vintre; şi atunci, la fel de repede a fost tras departe de mine cu un mormăit. Pentru o clipă am reuşit doar să văd cum un bărbat îl trăgea pe Robin de ceafă, împingându-l atât de tare încât a căzut pe jos.

— Du-te dracului, s-a auzit o voce. Hai, dispari până nu-ţi dau una.

— Bine, amice, bine, m-am calmat. Nicio problemă.

Robin s-a ridicat în picioare, şi-a şters pantalonii de praf şi s-a îndepărtat spre ceilalţi, în grupul din care niciunul nu era mai breaz.

Era Stuart.

Eram în continuare blocată locului, cu spatele lipit de zidul cu graffiti respirând în reprize scurte, cu mâinile făcute pumni, cu degetele care începeau deja să tremure. Am simţit cum vine, încercând să lupt din răsputeri. Chiar nu voiam să am un atac de panică la ora 11 noaptea, pe High Street.

S-a întors la mine, dar nu s-a apropiat. Stătea pe o parte în aşa fel încât lumina de la geamul companiei de vânzări să îi cadă pe faţă, ca să văd că era el.

— Eşti bine? Nu, ce întrebare caraghioasă. Ok… respiră adânc – hai, respiră cu mine.

A pus mâna pe umărul meu şi mi-a ignorat tresărirea. M-a pus să îl privesc în ochi.

— Trage aer adânc şi ţine în piept. Hai. Inspiră o dată – ţine-o.

Vocea lui era calmă, relaxantă, dar nu mă ajuta.

— Trebuie să ajung acasă, eu…

— Aşteaptă un pic. Recapătă-ţi respiraţia.

— Eu…

— Sunt aici. E ok. Idiotul ăla nu se mai întoarce. Acum respiră, încet, hai, respiră cu mine un pic. Uită-te la mine. Aşa.

Am stat locului şi m-am concentrat pe respiraţie. În ciuda tuturor, în ciudat terorii şi a şocului, simţeam cum ritmul inimii încetineşte. Tremuratul nu se oprea, în schimb.

Contactul ferm, constant, cu ochii lui era liniştitor.

— Bun, e mult mai bine, a zis după câteva minute. Eşti ok să mergi?

Am dat din cap confirmând, fără încredere în mine să vorbesc şi am pornit. Picioarele îmi tremurau şi m-am împiedicat.

— Uite, a zis şi mi-a oferit braţul.

Am ezitat pentru o clipă, simţind teroarea cum vine iar. Am vrut să fug, să fug repede şi tare şi să nu mă uit înapoi. Dar apoi i-am luat braţul şi am început să mergem spre Talbot Street, spre casă.

O maşină de poliţie s-a oprit brusc la un stop lângă noi şi un ofiţer deşirat, înalt a ieşit din ea.

— Staţi puţin, vă rog, ni s-a adresat.

Tremuratul s-a înrăutăţit.

— În regulă, a răspuns Stuart.

— Camera de supraveghere v-a filmat acolo, a spus poliţistul către mine.

Staţia lui, prinsă în partea de faţă a vestei, clipea şi vorbea singură.

— Pare că cineva v-a făcut necazuri. Totul e bine?

Am scuturat din cap negând.

— Arătaţi un pic cam nesigură, a spus ofiţerul de poliţie, uitându-se la mine fără încredere. Aţi băut mult?

Am scuturat din cap că nu.

— Doar – mi-e frig, am zis cu dinţii clănţănind.

— Îl cunoaşteţi pe domnul? mi s-a adresat poliţistul.

Am dat afirmativ din cap.

— O conduc acasă, a zis Stuart. Chiar după colţ.

Ofiţerul a aprobat, privindu-ne pe amândoi. Din maşină, celălalt poliţist a spus:

— Rob – un apel urgent tocmai a sosit.

— Atât timp cât eşti în siguranţă, a spus poliţistul, dar era deja la jumătatea distanţei de maşină şi sirenele au pornit câteva secunde mai târziu, făcându-mă să sar în sus.

Am continuat să mergem. Nu băusem ceva mai tare decât un suc de portocale, dar la fiecare pas pământul părea să se legene.

— Nu-ţi place poliţia, a zis Stuart.

Nu era o întrebare.

Nu am răspuns. Lacrimile îmi curgeau una după alta pe obraji. Am simţit panică la simpla vedere a lui, la cătuşele prinse de partea frontală a vestei de siguranţă, iar pornirea sirenei mă terminase.

Când am ajuns la uşa de la intrare, aproape că mă ţinea în picioare. Mă sprijineam de braţul lui ca de un colac de salvare, prea speriată ca să-i dau drumul.

— Vino sus, o să îţi fac o cană de ceai, mi-a spus.

De îndată ce uşa din faţă s-a închis în spatele nostru, m-am desprins de el. Am verificat-o, doar o singură dată, deşi el era acolo. Am deschis zăvorul şi l-am închis din nou, am tras de uşă, am tras din nou şi am auzit un zgomot, mi-am trecut degetele pe marginea cadrului unde uşa întâlneşte tocul, verificând că nu era deschisă nici măcar un pic. Am vrut să verific încă o dată, dar mi-am dat seama că el mă priveşte. Am reuşit să surâd puţin.

— Mersi, acum voi fi bine.

Am aşteptat ca el să se ducă pe scări, ca să mai verific uşa încă o dată, dar el a rămas pe loc.

— Te rog. Doar vino să bei o cană de ceai. O să lăsăm uşa deschisă ca să poţi pleca când vrei. Ok?

M-am holbat la el.

— O să fiu bine. Mulţumesc.

Nu s-a mişcat.

— Doar vino să bei o ceaşcă de ceai. Uşa e închisă, te-am văzut cum ai făcut-o. Eşti în siguranţă.

Îşi întinse mâna aşteptând să o apuc.

Nu am luat-o, dar am reuşit să mă opresc din verificare.

— Bine. Mersi.

Eşti în siguranţă? Ce ciudat să spui aşa ceva, m-am gândit în timp ce-l urmăream pe scări. Nu m-am putut uita la uşa apartamentului meu când am trecut pe lângă ea, nu aş fi putut să rezist nevoii de a începe verificarea. La cum s-a întâmplat totul, ştiam că nu voi putea să dorm în seara asta.

A aprins toate luminile din apartament când am intrat şi a pregătit ceainicul în bucătărie. În partea stângă a bucătăriei am descoperit o sufragerie mare, cu două ferestre care dădeau în faţă. Plante cu frunze verzi pe pervazul ferestrei. Am mers către ele şi m-am uitat pe geam. În ciuda întunericului, era o privelişte frumoasă spre High Street, cu mulţimi de oameni care încă se plimbau în sus şi în jos fără nicio grijă în lume. De aici puteai să vezi peste acoperişurile caselor de peste stradă, înspre luminiţele portocalii ale Londrei din apropierea fluviului, iar în depărtare luminile clipind pe Canary Wharf şi dincolo, Domul, aprins ca o navă spaţială aterizată.

A pus cana de ceai pentru mine pe masa de cafea şi s-a aşezat în unul din fotoliile lui.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat blând.

— Sunt ok, am minţit cu dinţii tremurând.

Am stat pe canapeaua care era joasă, adâncă şi surprinzător de confortabilă, îmbrăţişându-mi genunchii. Deodată, m-am simţit atât de obosită.

— Te vei simţi mai bine mai târziu? m-a întrebat.

— Sigur, am răspuns.

A ezitat şi a sorbit din cană.

— Dacă începi să te simţi ca şi cum ai un atac de panică, ai să mă suni? Vii şi baţi la uşă?

Am stat un moment să contemplu asta, fără să răspund, *mi-ar plăcea* era ce voiam să răspund, pentru că ştiam foarte bine că avea dreptate, fără dubiu voi avea un atac de panică mai târziu şi ştiam că orgoliul nu mă va scoate din propriul apartament când asta se va întâmpla.

Credeam că mâinile s-au oprit din tremurat destul cât să ridic cana fără niciun risc, aşa că am luat o gură de ceai. Era fierbinte şi nostim, nu făcuse o treabă rea când îl preparase.

Nu avea destul lapte, desigur, dar era suficient de bun cât să fie dat pe gât.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu trebuie să îţi pară rău, a răspuns. Să nu-ţi pară rău. Nu a fost vina ta.

Acele cuvinte au făcut ca lacrimile să curgă din nou, am pus cana jos şi mi-am acoperit faţa cu ambele mâini. Speram pe jumătate să vină la mine, să încerce să mă ţină în braţe şi m-am pregătit pentru şocul ăsta, dar el nu s-a mişcat. După câteva momente, mi-am deschis ochii şi am găsit o cutie de şerveţele pe masă, în faţa mea. Am râs un pic şi am luat unul, ştergându-mi faţa.

— Ai TOC, l-am auzit spunând.

Mi-am regăsit vocea.

— Da, mersi că scoţi asta în evidenţă.

— Primeşti ajutor?

Am negat.

— Ce rost are?

L-am privit şi el se uita impasibil.

A dat din umeri.

— Poate că ţi-ar oferi mai mult timp liber.

— Nu am nevoie de mai mult timp liber, mersi. Programul meu nu e chiar plin.

Am realizat că poate păream puţin ostilă, aşa că am luat o altă gură de ceai ca să mă calmez.

— Scuze, am spus din nou. N-am vrut să-ţi muşc capul.

— Nu-ţi face griji, a zis. Ai dreptate, nu e absolut deloc treaba mea. Şi e foarte nepoliticos să scot asta în evidenţă.

Am zâmbit slab.

— Ce eşti tu, un soi de psihiatru?

A râs şi a dat din cap.

— Într-un fel. Sunt doctor la Maudsley.

— Ce tip de doctor?

— Un psiholog clinic. Lucrez pe o secţie de evaluare, dar am grijă şi de câţiva pacienţi în ambulatoriu. Sunt specializat în tratamentul depresiei, dar am văzut şi mulţi oameni cu TOC în trecut.

Oh, la naiba, m-am gândit. Asta era. Acum mai e altcineva care ştie că mă transform într-o ţăcănită. Pasul următor era să schimb locuinţa.

A terminat ceaiul, s-a ridicat şi a dus cana în bucătărie. Când s-a întors, avea o mică bucată de hârtie pe care a pus-o cu grijă pe masă în faţa mea.

— Ce e asta? am întrebat suspicioasă.

— E ultima dată când mai menţionez asta, promit. E numele unui coleg de-al meu. Dacă te răzgândeşti şi vrei să primeşti nişte sfaturi şi ajutor, roagă-i pe cei din echipa Comunitatea de Sănătate Mintală să

îţi facă legătura cu el. E un tip super. Şi e specialist în TOC.

Am luat hârtia. Cu litere ordonate, era scris Alistair Hodge. Sub numele acela, era scris Stuart, apoi un număr de telefon.

— Ăsta e numărul meu, a adăugat. Dacă ai un atac de panică mai târziu, sună-mă. O să vin jos şi am să stau cu tine.

Da, m-am gândit, *ca şi cum asta chiar se va întâmpla.*

— Nu pot să mă duc să văd pe cineva. Chiar nu pot. Ce fac cu munca? Nu o să fiu niciodată în stare să prind o promovare din nou dacă ei cred că sunt nebună.

A zâmbit.

— Nu eşti nebună deloc. Nu văd de ce angajatorul tău trebuie să ştie despre asta. Şi chiar dacă decizi să nu te duci, sunt multe lucruri pe care le poţi face singură care te-ar putea ajuta. Pot să-ţi recomand câteva cărţi. Ai putea să încerci câteva terapii de relaxare, genul ăsta de lucruri. Nimic din astea nu ar trece în vreo evidenţă.

Am întors bucata de hârtie pe toate părţile.

— Am să mă gândesc la asta.

De afară, sunetul unei sirene de poliţie s-a strecurat până la etajul cel mai înalt.

— Ar trebui să mă duc acasă, am spus.

M-am ridicat şi mi-am făcut drum spre uşa de la intrare. Era în continuare deschisă, dându-mi acces uşor la hol.

— Mersi, am spus, întorcându-mă înspre el.

Pentru o clipă, am vrut să îi dau o îmbrăţişare. Am vrut să văd cum e să îi simt braţele în jurul meu, dacă m-aş fi simţit în siguranţă sau nu. Dar continuam să simt apăsarea corpului lui Robin şi asta m-a ţinut pe loc.

— Pot să te întreb ceva? am zis.

— Sigur.

— Nu ai putea tu să o faci? Nu ai putea tu să mă vindeci?

Mi-a zâmbit. Eram în afara apartamentului, el era înăuntru, cu tot spaţiul ăla între noi.

— Conflict de interes, a răspuns.

Probabil că arătam confuză.

— Dacă vom fi prieteni, m-a lămurit, aş fi prea implicat. Ar fi neprofesionist.

Până să am şansa să reacţionez la asta, a schiţat un zâmbet, mi-a urat noapte bună şi a închis uşa. Am coborât până jos, până la uşa de la intrare şi am început verificarea.

LUNI, 17 NOIEMBRIE 2003

La primele ore ale dimineţii, chiar înainte să se lumineze, când eram aproape să aţipesc, s-a tras mai aproape de mine strângându-şi dinţii din cauza durerilor.

— Catherine, a şoptit în apropiere de urechea mea.

— Da?

O pauză. Am deschis ochii, încercând să îi disting corpul lipit de mine.

— Te-am minţit, mi-a spus.

Am încercat să mă ridic, dar m-a împins înapoi.

— Ascultă. Te-am minţit în legătură cu ceea ce fac. Nu lucrez doar ca portar la River, mai fac şi altele.

— Ce altele? am murmurat.

— Nu pot să îţi spun, nu încă. Îmi pare rău şi promit că nu te voi mai minţi niciodată în legătură cu nimic.

— De ce nu poţi să îmi spui?

— Din mai multe motive.

— Vei putea vreodată să-mi spui?

— Probabil. Nu încă.

— E ceva rău?

— Uneori.

A urmat o pauză. I-am simţit mâna cum îmi mângâie părul, cum îl dă la o parte de pe faţa mea, incredibil de suav.

— Dacă mă întrebi orice altceva, îţi voi răspunde, a zis.

— Eşti căsătorit? am întrebat.

— Nu.

— Ai pe cineva?

— Nu.

M-am gândit la asta pentru un moment:

— Am să regret că mă îndrăgostesc de tine?

A râs un pic şi mi-a sărutat obrajii foarte tandru.

— Probabil. Altceva?

— Eşti un bărbat bun sau un bărbat rău?

— Asta depinde de tine dacă eşti o femeie bună sau o femeie rea.

M-am gândit la acest răspuns şi am decis că e unul inteligent.

— O să vii des la uşa mea cu răni?

— Sper că nu.

— Ce i s-a întâmplat celuilalt tip?

— Care tip?

— Cel cu care te-ai încăierat.

O pauză.

— E în spital.

— Oh…
— Dar va fi bine.
— Voi putea să îţi fac cunoştinţă cu prietenele mele?
— Nu încă. Curând, sper. Dacă vrei.
Mâna lui a trecut pe obraz, în josul gâtului şi pe pielea mea goală, atingându-mă încet, cu blândeţe.
— Alte întrebări?
— Crezi că ai putea să mai faci dragoste cu mine încă o dată?
Gura lui, imediat peste a mea.
— Cred că aş putea încerca.

SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2007

Atacul de panică m-a lovit chiar în dimineaţa asta, după ora 4. Am încercat să dorm, dar desigur că nu am fost în stare. Stăteam întinsă în pat, gândindu-mă la tot şi în acelaşi timp încercând să nu mă gândesc. M-am pus în pericol ieşind în oraş. Apartamentul se simţea invadat, la fel ca mine, deşi mi se întâmplase afară pe stradă. Îi simţeam prezenţa peste tot. Un singur lucru m-ar fi făcut să mă simt mai bine, aşa că m-am ridicat şi am început verificarea.

Prima verificare nu mi-a calmat panica şi mi-am dat seama că mă simţeam în continuare contaminată de el, aşa că mi-am dat jos toate hainele şi le-am aruncat într-un sac de gunoi de culoare neagră. Am împrăştiat tot conţinutul genţii pe dulapul din bucătărie şi apoi am îndesat şi geanta în coş. Am scos sacul de gunoi pe palier.

M-am băgat în duş şi am început să-mi frec capul până la picioare încercând să arunc senzaţia de Robin de pe mine. Pielea era înroşită când am terminat. M-am spălat pe dinţi până mi-au sângerat gingiile, am făcut gargară cu apă de gură şi m-am îmbrăcat într-o pereche curată de pantaloni de jogging şi un tricou.

După asta, am verificat din nou apartamentul. Nu era bine. O jumătate de oră mai târziu, în timp ce stăteam pe marginea toaletei, verificând prostia aia de geam din baie care nici măcar nu se deschide, mi-am dat seama că mă simţeam pătată în continuare. Erau lacrimile, curgându-mi pe obraz, murdărindu-mi pielea fierbinte.

M-am dezbrăcat încă o dată. Hainele pe care le luasem curate din dulap… le-am băgat şi pe acestea în coşul cu rufe.

Înapoi în duş. Timp de treizeci de minute am stat acolo, lăsând apa să curgă pe pielea mea, deşi mă înţepa de la cât frecasem înainte, încercând să mă conving că sunt curată.

Nu mai e nimic, mi-am zis. El e plecat, nu e nicio urmă de el. El *nu e aici*.

Încă întinată, mi-am luat peria de unghii şi săpunul antibacterian şi am început să frec. De data asta, când am terminat, apa care se scurgea era rozalie. Mi-a adus aminte de ceva vag, dureros, ca o rană din trecut.

Am stat pe marginea căzii, înfăşurată într-un alt prosop curat, foarte obosită ca să mai încep încă o dată, dar ştiind că va trebui.

Când în sfârşit am terminat totul, din nou, în continuare învelită în prosop, am pus o bluză curată şi o pereche de dresuri din dulap. Era rău. Eram blocată. Imboldul de a începe din nou, de a o face bine, doar încă o dată, ca să fiu sigură, ca să fiu absolut sigură că apartamentul e securizat, era foarte puternic.

Mi-era frig, aveam frisoane şi senzaţia hainelor pe pielea mea era

iritantă, mă zgâriau; deloc liniştitoare.

Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac: m-am dus la uşă şi am început din nou.

La 4 şi jumătate, eram atât de obosită, încât fizic nu mai eram în stare de nimic. Am mai suprimat panica încă puţin cu o băutură fierbinte. Am stat tremurând pe canapea, legănându-mi cana de ceai, ştiind ce va veni, dar încercând să-l ţin la distanţă. Nu era nimic interesant de văzut la televizor la acea oră neomenească în noapte, dar m-am trezit că mă uit la o reluare a unei emisiuni de bârfe cu ochii uscaţi, cu pielea corpului strânsă şi dureroasă. Sunetul vocilor era curios de calm. Poate că ăsta ar putea fi trucul.

Când frisoanele s-au diminuat, oboseala m-a acaparat şi am aţipit pentru o vreme. Următorul lucru care s-a întâmplat a fost sunetul de sirene care m-a trezit la realitate.

Testul de bârfe mondene se terminase şi una din acele emisiuni interminabile despre viaţa de poliţist i-a luat locul. Sirene peste tot. E doar televizorul, mi-am spus, dar era prea târziu. Cumva am reuşit să găsesc telecomanda şi să-l închid.

M-am strâns în colţul canapelei, încercând să nu respir prea zgomotos, ascultând zgomotele din apartament. Tremuratul se înrăutăţise, iar pielea de găină se întindea din cap până la picioare.

L-am visat sau chiar a fost pe aici? Tot ce vedeam era el: cu toată greutatea lui peste mine, ţintuindu-mă la pământ. Mi-am imaginat cătuşele acelea, care deja îmi răniseră carnea de la încheieturi, tăind în pielea umflată. Mirosul lui, damful de alcool, respirând în gura mea deschisă.

Asta nu e adevărat. El nu e real…

Când am deschis ochii, mi s-a părut că am văzut faţa lui Robin, era undeva pe aici, ascunzându-se. Aşteptând să adorm din nou.

Era dimineaţă de-a binelea când tremurăturile şi lacrimile au început să se risipească. Mă simţeam zdrobită, complet extenuată, prea speriată ca să mă culc la loc. M-am forţat să mă ridic şi să mă întind. Dorinţa de a verifica apartamentul era puternică, dar eram prea obosită, prea încordată. Abia dacă mă puteam mişca.

M-am târât până la bucătărie, mai degrabă tremurând de la frisoanele reci decât de la efectele atacului de panică. Am dat drumul la centrală şi am aprins ceainicul.

Grădiniţa din dreptul geamului era pustie şi gri; iarba era singura pată de culoare. Copacii erau toţi desfrunziţi, iar frunzele maro, putrezite, erau adunate în grămezi la colţurile peretelui din grădină. Vântul sufla ramurile cele mai de sus, dacă le-aş fi auzit de aici, aş fi detectat un suspin sacadat. Ceainicul a răsunat în liniştea din apartament, ochii mei erau din nou uscaţi şi dureroşi, ca şi când nu aş mai putea fi vreodată în stare să plâng. Afara părea să fie rece. Am

căscat.

Mi-am luat ceaiul în dormitor, am deschis draperiile la maxim, ca să văd din pat vârfurile copacilor cum se mişcau în bătaia vântului.

M-am uitat la ramuri cum se legănau, cum dansau, cu norii gri pe fundal care se mişcau în tandem. Vârfurile rămurelelor îmi făceau cu mâna, în timp ce stăteam întinsă, jalnică şi împrăştiată în bucăţele pe pilotă.

Tot ce trebuia să fac era să rămân viaţă.

MARŢI, 18 NOIEMBRIE 2003

În dimineaţa următoare, el era îmbrăcat şi plecat cu mult înaintea alarmei, care m-a trezit la 7. Duşul era de obicei singurul lucru care mă trezea cu adevărat, aşa că am trecut de la căldura visului frumos la o stare de disconfort, de parcă am fost un pic prea beată şi obraznică. Nu fusesem, desigur, nu băusem nimic cu o noapte înainte – îmi puteam aminti toate detaliile delicioase ale sexului pe care-l făcusem în orele cele mai întunecate ale nopţii. Dar chiar şi aşa, în căldura purificatoare a duşului, cu aroma familiară a şamponului şi săpunului meu care m-au adus la realitate, nu puteam să scap de prima parte a serii. Ce naiba fusese chestia aia?

Mi-am dus corpul la serviciu şi am rezolvat câteva treburi care îmi stăteau pe cap de ceva timp, încercând să îmi eliberez mintea obosită de la prea puţin somn şi prea mult sex. Când am reuşit să uit de el, telefonul a bâzâit pe birou, anunţând un mesaj.

Îmi pare rău pentru seara trecuta. Nu am lăsat o impresie f. bună. Mă ierţi?

Am lăsat telefonul pe birou o vreme şi am cumpănit răspunsul. Dacă închideam ochii, îi puteam vedea faţa pe pernă lângă mine, lumina lămpii de lângă pat, părul lui blond strălucind la vârfuri, ochii ăia albaştri întunecaţi privindu-mă într-un mod pe care nu-l înţelegeam. Şi vânătaia roşie întunecată din jurul ochiului, umflată sub sprânceană, cu pielea tăiată. Şi faptul că zâmbea, în ciuda stării în care se afla.

E în regulă.

M-am uitat la răspunsul meu câteva minute, gândindu-mă la tot ce voiam să îi spun. *E în regulă, nu-ţi face griji, simte-te liber să vii la mine în orice stare doreşti? E în regulă, mersi că ai venit? E în regulă, măcar partea în care am făcut sex, nu sunt sigură când vine vorba de restul?*

La final, am apăsat pe tasta înapoi, am şters textul şi nu am mai răspuns la mesajul lui. Cum obişnuia să îmi spună profesoara mea de engleză, dacă nu te poţi gândi la un lucru bun pe care să-l zici, mai bine nu mai spune nimic.

LUNI, 26 NOIEMBRIE 2007

Luni m-am dus la muncă, aşa cum mă duceam tot timpul, pas cu pas, atât de obosită că nu-mi aduceam aminte rutele pe care am mers cu o săptămână înainte. Staţia de autobuz pe care o căutam era la un kilometru şi jumătate distanţă şi eram deja în întârziere. Am încercat să mă grăbesc, dar picioarele îmi erau greoaie. Nu-l mai văzusem şi auzisem pe Stuart de sâmbătă seara. Din câte ştiam, era în continuare în apartamentul lui şi nu mai ieşise deloc duminică. Uneori auzeam sunete venind de sus, nişte paşi uşori, o uşă de la un dulap, zgomotul unei căzi care se goleşte. Dar cel mai des nu se auzea nimic.

Caroline a venit să mă caute pe la 11.

— Vii jos la o cafea? m-a întrebat ciripind.

Mă întrebam cât dormise ea în timpul weekendului.

— Poate mai târziu, vreau să termin asta.

— Iisuse, arăţi ca moartea. Nu credeam că ai băut atât de mult.

M-a făcut să râd în sinea mea.

— Să bem pentru asta.

— Eşti bine, Cathy? Sâmbătă erai cu noi şi deodată ai plecat. Robin a zis ceva despre tine, cum că ai vrut să te retragi mai devreme.

— Da – nu mă simţeam – adică… nu ştiu. Nu sunt tipul care să iasă.

A zâmbit.

— Sunt un pic cam gălăgioase, nu? Fetele, zic. Nu ai o scuză, totuşi. Eşti mai tânără decât mine. Câţi ani ai? 35? Nicio scuză.

28, am vrut să spun, dar, la dracu’, nu conta ce vârstă aveam. Puteam foarte bine să am şi 60.

— Ei bine, vii jos şi mă cauţi mai încolo, da? Vreau să aud mai multe despre tânărul ăla sexy care locuieşte deasupra.

Mi-a făcut cu ochiul şi a plecat.

Mi-era groază să mă lovesc de Robin. Din fericire, în marea majoritate a timpului, lucra în alt birou. Cu puţin noroc, ar fi trecut câteva luni până să apară pe aici.

M-am uitat pe fereastră şi m-am gândit la bărbatul care locuieşte deasupra.

VINERI, 28 NOIEMBRIE 2003

Când am ajuns la Paradise Café, Sylvia mă aştepta deja la masa din colţ, cu o cană de ceai şi un dublu espresso pe masa din faţa ei. Fereastra lângă care stătea era aburită şi tot localul era călduţ, umed şi parfumat ca o dimineaţă proaspătă de duminică.

— Am întârziat?

— Nu ţi-am comandat brioşe, a zis, sărutându-mă cu entuziasm pe amândoi obrajii.

— Credeam că vei vrea să îţi alegi tu una singură. Au cu măr şi scorţişoară.

— Atunci o să iau câteva din astea, da? am zis.

Paradise era ca un prieten vechi. Cu ani în urmă, Sylvia, eu şi cele trei fete cu care împărţeam o chirie la universitate obişnuiam să ne întâlnim aici o dată pe lună, să vorbim despre vieţile noastre, să pierdem o după-amiază întreagă la cafea şi mâncare. Karen şi Lesley s-au mutat amândouă, Karen în Canada, unde a prins un post de profesor în campusul St. George la Universitatea din Toronto şi Lesley în Dublin, unde locuieşte familia ei. Anul trecut, Sylvia a avut o ceartă masivă cu Sasha şi nu a mai venit de atunci cu noi. Din când în când găseam câte un email de la ea, îşi făcuse un iubit nou care îi devenise între timp logodnic, s-au mutat într-o casă nouă şi treptat viaţa Sashei s-a îndepărtat de viaţa noastră.

Şi acum eram doar eu şi Sylvia. Lucra ca jurnalist la ziarul regional din Lancaster, dar era disperată să se mute din provincie în Londra. I s-ar fi potrivit Londra, am crezut asta mereu. Era prea plină de viaţă şi îndrăzneaţă pentru Lancaster, părul ei blond şi hainele strălucitoare o evidenţiau faţă de pietrele de nisip şi betoanele oraşelului.

— Arăţi de parcă ai veşti, am spus.

Sylvia se fâţâia în scaun şi nu era genul care să ajungă prima la întâlnire.

— Nu încă, a răspuns Sylvia cu viclenie. Mai întâi, am auzit că există un om nou în viaţa ta? O coţofană mi-a şoptit că ai ieşit la cină cu un bărbat la costum.

Coţofana e Maggie, care a fost colega de apartament a Sylviei când am absolvit facultatea. A primit porecla asta pentru că purta doar negru, foarte rar ceva alb şi avea o predilecţie pentru zorzoane.

Am surprins întoarcerea zâmbetului care îmi părăsise buzele de ceva timp.

— Ei?

— La naiba, Sylvia, nu pot să ascund nimic de tine, nu-i aşa?

Sylvia a chiţăit de bucurie.

— Am ştiut! Cum îl cheamă, unde l-ai întâlnit şi cum e în pat?

— Doamne, eşti oribilă.
— Ştii că vrei să îmi povesteşti.
Am luat câteva înghiţituri de ceai, în timp ce Sylvia se mişca de pe un picior pe altul.
— Îl cheamă Lee, l-am cunoscut în River şi restul nu e treaba ta.
— Şi e absolut minunat?
Am pescuit telefonul din geantă şi am căutat prin meniu până am găsit o fotografie pe care i-o făcusem, singura pe care o aveam. Proaspăt ieşit din duş, îmbrăcat într-un prosop alb, părul ud, cu vânătăile de pe faţă şi de pe corp aproape estompate. Privirea senzuală.
— Oh, Dumnezeule. Catherine. E un pic bun, nu-i aşa? De ce naiba nu l-am văzut eu prima?
Ce schimbare, m-am gândit, să îmi permit să mă simt şi eu un pic îngâmfată. O încruntare subtilă s-a ivit între sprâncenele aranjate cu atenţie ale Sylviei.
— Care-i treaba cu vânătăile? E un luptător în cuşcă? Un cascador?
— Tu să-mi spui. E foarte secretos.
Asta a crescut interesul Sylviei.
— Serios, secretos în ce fel?
— Nu ştiu cu ce se ocupă. A venit la mine acasă o dată arătând de parcă s-ar fi bătut şi apoi a sărit dintr-o maşină în drum spre mine. Nu a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat.
— Era agitat?
— Nu.
— Oh, Dumnezeule. E un mafiot.
Am râs.
— Nu cred.
— Un traficant de droguri?
Am scuturat din cap.
— Păi şi atunci de ce nu-ţi spune cu ce se ocupă?
— Nu am nicio idee. Dar am încredere în el.
— Ai încredere în cineva care se bate şi nu îţi povesteşte ce s-a întâmplat?
— A fost sincer cu mine în legătură cu restul.
— A fost? De unde ştii?
Sylvia avea dreptate pe de-a-ntregul. Ştiam că dacă are un serviciu, orele lui de muncă sunt neobişnuite şi că deseori pleca cu zilele. Nu îi cunoscusem niciun prieten, familia – faptul că aceştia locuiau în Cornwall era cel puţin convenabil. Nu am fost nici măcar în apartamentul lui.
— Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege. Privirea lui spune totul.
A izbucnit în râs şi m-a lovit pe sub masă.
— Vino-ţi în fire!

A învârtit în cană ultimul rest de cafea şi m-a privit pe sub gene.

— Ei, a sosit timpul să-l cunosc şi eu. De ce nu îl aduci la petrecerea mea de rămas-bun?

— Care petrecere de rămas-bun?

Entuziasmul pe care îl ţinuse înăuntru a explodat şi ochii Sylviei străluceau de încântare.

— Mi-am găsit de muncă la Daily Mail. Încep în ianuarie.

— Taci! Nu se poate!

— Ba da, se poate! Plec din oraşul ăsta. În sfârşit!

Sincer încântată, am îmbrăţişat-o, în timp ce Sylvia chiţăia şi sărea în sus şi în jos. Ceilalţi clienţi a cafenelei Paradise, un cuplu în vârstă şi câţiva studenţi, s-au uitat la noi cu precauţie, iar Irene din spatele tejghelei ne-a zâmbit cu înţelegere.

Până aici mi-a fost, m-am gândit. Am să rămân în Lancaster, în timp ce toţi prietenii mei vechi se duc să îşi continue vieţile în jurul lumii. Dacă nu ar fi Lee, aş căuta să evadez şi eu.

— Şi care-i treaba cu aşa-zisa petrecere?

LUNI, 26 NOIEMBRIE 2007

Când am ajuns acasă, în hol, pe măsuţa de la parter mă aştepta poşta. În plus faţă de obişnuitele facturi, era un plic mare, maro pe care scria doar *Cathy,* cu o carioca neagră.

— Salutareee, Cathy! Eşti bine?

— Da, mulţumesc, domnişoară Mackenzie. Ce mai faceţi?

— Sunt bine, dragă.

M-a privit sever în timp ce analizam plicul de pe masă, fără să îl ridic, şi apoi a intrat în apartament şi a închis uşa. Am lăsat plicul unde îl găsisem şi apoi am verificat uşa din nou, de două ori, a doua oară de la început la sfârşit. Aş fi putut să reuşesc să verific doar o singură dată, dar după a doua verificare am luat plicul, celelalte lucruri şi le-am dus sus. Le-am aruncat pe măsuţa de cafea, în timp ce făceam verificările şi mi-am dat seama că mă grăbisem primele două dăţi pentru că voiam să văd ce e în plic. M-am forţat să încetinesc a treia oară, ca să o fac cum trebuie, concentrată. Când am terminat, am luat o pauză. Era suficient de bine? Ar mai trebui să o fac încă o dată, ca să fiu sigură? Poate că am ratat ceva.

Am început din nou.

Era aproape nouă când m-am aşezat pe canapea şi am deschis plicul. Un teanc de hârtii, unele prinse cu agrafe şi o notă scrisă de mână pe partea din faţă.

Cathy – Sper ca astea să fie folositoare. Spune-mi dacă ai nevoie de orice. Sau dacă vrei să pui orice întrebare.
Stuart

M-am uitat la mesaj o eternitate, la felul în care mi-a scris numele, felul în care s-a semnat. M-am întrebat dacă s-a gândit mult la ce să scrie. Arăta împachetat fără nicio grijă, uşor, de parcă luase teancul de hârtii de undeva, în treacăt şi apoi scrijelise două rânduri fără să se gândească la nimic.

Am frunzărit teancul şi mi-am dat seama că nu era nimic la voia întâmplării. Prima era o foaie despre Centrul pentru Tulburări de Anxietate şi Traume a Spitalului Maudsley în Denmark Hill şi despre specialiştii în TOC pentru pacienţii din ambulatoriu. Apoi erau articole printate de pe diverse website-uri, cu paragrafe subliniate. Un studiu despre TOC şi noi opţiuni de terapie pentru tratarea pacienţilor care prezintă simptome severe, scris de doctorul Alistair Hodge, consilier psiholog, membru asociat al Societăţii Britanice de Psihologie, masterand în Ştiinţă, masterand în Psihologie Clinică, cu diplomă în Terapia Comportamentală Cognitivă, membru al Consiliului pentru

Psihoterapie al Marii Britanii şi membru al Asociaţiei Britanice pentru Psihoterapii Comportamentale şi Cognitive – şi o jumătate de duzină de oameni cu referinţe cel puţin la fel de impresionante. Urma o pagină cu terapeuţi alternativi pe care o găsise pe undeva, cu două nume scrise de mână la baza ei, o întâlnire de yoga la şcoala pentru clasele primare pentru miercuri după-amiaza şi un terapeut de relaxare interioară, orice ar fi însemnat asta, cu un număr de telefon. Lista următoare cuprindea grupuri de suport pentru TOC, cu unul subliniat şi completat de mână pe margine *se întâlnesc în Camden la 19:30, în a treia joi din lună, sun-o pe Ellen pentru detalii* şi un număr. Sub asta, trei capitole dintr-o carte cu titlul *Deblocat: Tehnici pentru eliberarea de TOC,* din nou cu câteva paragrafe subliniate. Apoi urmau trei chestionare diferite, care păreau să determine dacă ai sau nu TOC. La final, pe ultima pagină, am găsit pe neaşteptate un bilet scris de mână.

Cathy – Mulţumesc că te-ai uitat prin asta. Ai dat startul.
Sună-mă, ok?
Stuart

Şi apoi numărul lui de telefon, în caz că-l pierdusem pe celălalt, ceea ce oricum nu făcusem. Ştiam exact unde e bucăţica de hârtie, în caz că aş fi avut nevoie, adică niciodată, de vreme ce îi ştiam numărul pe de rost.

Nu că l-aş fi folosit.

VINERI, 28 NOIEMBRIE 2003

Lee muncea la River.

M-am dus să îl văd îmbrăcată în rochia de satin roşie. Faţa lui când m-a văzut a fost incredibilă. I-am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul, apoi am trecut de el şi am intrat în club. Întreaga noapte, am dansat cu oameni pe care îi cunoşteam, am vorbit cu amici pe care nu-i mai văzusem de câteva luni şi apoi, mai târziu, când Claire şi Louise au apărut, îi tot vedeam faţa în mulţime, la marginea ringului de dans, cum mă priveşte.

Până la miezul nopţii, cu câteva băuturi la bord, am devenit mai curajoasă. Dansând singură, l-am văzut la uşă, cum aparent scana mulţimea, în particular pe mine. Am traversat ringul spre el, timp în care ochii lui nu m-au părăsit nicio clipă. M-a luat de mână, m-a tras pe holul care făcea legătura dintre club şi barul din faţă, paşii lui rapizi m-au făcut să mă împiedic, în timp ce strigam *Lee! Lee? Ce naiba…?*

A împins o uşă pe care scria *Doar angajaţii* şi muzica dintr-odată s-a domolit când uşa de incendiu s-a închis în spatele nostru, tocurile mele alunecând pe holul de beton, o alta uşă într-o parte – un birou. Singura lumină venea de la camerele de supraveghere care arătau ringul de dans, uşa, scările, zona din afara toaletei. A dat un teanc de hârtii la o parte de pe birou, împrăştiindu-le peste tot, ridicându-mă cu două mâini de parcă nu aş fi cântărit nimic, gura lui pe mine, hămesită. Mi-am apucat rochia, trăgând de ea în sus ca să o dau din drumul lui. Cu o mână mi-a tras chiloţii la o parte, rupându-i, aruncându-i prin cameră şi apoi mi-a tras-o tare.

Câteva minute mai târziu, fără niciun cuvânt, şi-a aranjat costumul şi, fără să se uite la mine, a ieşit din cameră. Stând pe birou, cu picioarele desfăcute şi tremurând de la forţa lui, m-am uitat pe camere până l-am văzut reapărând la uşa principală a clubului, uitându-se la toată lumea de parcă tocmai verificase ringul de dans fără nicio problemă. Până când şi-a ridicat ochii la cameră, direct în ochii mei, şi m-a privit intens.

Uitându-mă în jurul biroului la toată hârţogăraia aia care zăcea pe podea, chiloţii rupţi, aruncaţi într-un colţ, m-am găsit pierdută între gânduri: asta e o nebunie – ce naiba fac? Ce fac?

LUNI, 3 DECEMBRIE 2007

Timp de o săptămână, mi-am târât picioarele de pe o zi pe alta. Amintirile sunt rele, deci şi verificările mele sunt de calitate proastă. Ştiu că asta e din cauza a ce s-a întâmplat cu Robin. Va trece o perioadă până voi reuşi să-l scot din sistem, la un moment dat va începe să fie mai bine, apoi voi putea reveni la verificările normale şi voi întârzia doar jumătate de oră în loc de trei ore.

Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că mă ajută să vin acasă şi să citesc despre TOC. Termenii medicali îmi aduc aminte de spital şi încerc să nu mă gândesc la toate alea. Nu îmi aduc aminte prea multe, oricum. De parcă i s-a întâmplat altcuiva. De parcă aş fi adormit când totul a devenit mai greu şi apoi m-am trezit undeva în urmă cu 18 luni, treptat, cu un soi de conştiinţă amorţită că sunt încă vie şi că tot ce trebuie să fac e să continui, să pun un picior în faţa celuilalt, să merg înainte, nu înapoi. Desigur că ar trebui, la naiba, să mă opresc din a citi despre toate astea şi să fac ceva constructiv.

L-am auzit pe Stuart venind acasă, nopţile târziu. Uneori mă gândesc că stau şi aştept doar să-i aud paşii pe scările de afară. Ştiu că încearcă să fie silenţios când urcă scările, dar oricum îl aud. Mă simt mai în siguranţă când îl aud venind, pentru că ştiu cu certitudine că uşa de jos e închisă bine. După ce trece, pot să adorm. Uneori vine aproape de miezul nopţii. Trebuie că e zdrobit.

Azi m-am găsit plimbându-mă pe lângă bibliotecă în drum spre casă. Luminile erau toate aprinse şi uşile s-au deschis automat când m-am apropiat, ca o invitaţie. Evit locuri de genul ăsta, dar ceva m-a îndemnat să intru. Era aproape goală. Studenţi la birou, câţiva oameni la terminalele de internet, doi angajaţi ştampilând cărţi, şuşotind.

Am căutat până am dat de secţia de psihologie, căutând printre titluri ceva ce ar avea legătură cu obsesii şi compulsii. Am recunoscut titlul cărţii recomandate de Stuart şi am atins cu degetul cotorul acesteia.

Era linişte aici. Am scos volumul despre anxietate şi am răsfoit până la cuprins. Nu prea înveselitoare. Am auzit un sunet în spatele meu şi m-am uitat peste umăr. De unde stăteam printre rafturi nu vedeam pe nimeni, nicio persoană.

Am pus cartea la locul ei şi am mers până la capătul coridorului. Mai erau încă doi oameni care lucrau la mesele lungi, cu cărţi împrăştiate, carneţele, markere. O singură persoană muncea acum la ghişeu, o femeie cu părul scurt şi cercei imposibil de lungi. Luase în primire un teanc de cărţi de la un bărbat care tocmai ajunsese la tejghea.

Am prins o urmă de păr blond, un fizic voluminos, tricou albastru

marin, mersul intenţionat încrezător. Era el.

Mi-am simţit capul ameţind, m-am repezit în spatele rafturilor, cu inima galopând. Imponderabilitatea nu a dispărut, iar ei i-a urmat întunericul şi camera a început să înoate. Nici măcar nu am simţit podeaua. Cred că trecuseră doar câteva minute când am deschis ochii şi am văzut-o pe bibliotecară şi pe alţi oameni stând în jurul meu. Am încercat să mă ridic repede, cu capul care mi se învârtea, dezorientată.

— Stai acolo, eşti bine. Aşteaptă o clipă.

Era unul din studenţi, cu păr blond care arăta mult prea tânăr ca să poarte o barbă de asemenea lungime.

— Vrei să chem o ambulanţă? a întrebat femeia de la ghişeu. Mi-e teamă că nu sunt foarte mulţi de gardă la Prim Ajutor la ora asta şi nu ştiu…

— Sunt bine, sincer. Scuze. Doar am leşinat.

Am încercat să mă ridic din nou. De data asta, bărbatul tânăr m-a ajutat. Au pus un scaun în spatele meu pe care m-am aşezat cu recunoştinţă.

— Lasă-ţi capul în jos, aşa.

M-am uitat după bărbatul cu păr blond cât de bine am putut, înainte ca studentul să-mi pună mâna pe ceafă şi să îmi dea capul pe spate. Nu era niciun semn de el.

— Ai mâncat ceva? m-a întrebat studentul.

— Eşti doctor? a întrebat bibliotecara.

— Sunt salvamar, am făcut cursul de Prim Ajutor, a răspuns. Doar a leşinat, atâta tot. Las-o un minut şi va fi bine… am nişte ciocolată în geantă, mi-a spus. Vrei una?

Bibliotecara cred că a început să spună ceva în legătură cu regulile de mâncare în librărie.

— Mersi, mi-am ridicat capul. Voi fi bine. Mă simt mai bine acum.

Tipa a văzut coada care se formase la ghişeu şi s-a grăbit încolo, lăsându-mă cu studentul. Avea un păr încurcat de culoarea blond-căpşună care ducea spre ceva afro şi o barbă care arăta capabilă de a susţine suficientă mâncare pentru o familie de patru.

— Numele meu e Joe, a zis bucuros, întinzându-mi mâna.

Stătea ghemuit lângă scaunul meu, care fusese pus într-un mod ciudat în mijlocul secţiunii de psihologie.

— Cathy, am zis, strângându-i mâna. Mersi, Joe. Iartă-mă pentru… pentru că am făcut o scenă. Ţi-am întrerupt studiul.

— E ok. Aproape că adormisem acolo.

M-am ridicat. A stat lângă mine de parcă aştepta să leşin din nou.

— Te simţi bine?

— Da, am zis. Mersi.

I-am arătat zâmbetul meu cel mai strălucit.

— Arăţi mai bine decât înainte. Ai căzut cu o bufnitură a dracului.

L-am privit şi am dat din cap.

— Ei bine, ar trebui să plec.

— Sigur, ne mai vedem. Ai grijă.

— Şi tu. Pa. Mersi din nou.

Am ieşit din librărie, zâmbindu-i pe jumătate bibliotecarei care stătea în spatele ghişeului. În aerul proaspăt, m-am simţit mai bine. Ştiam că nu poate fi el, cel pe care l-am văzut. Era în forma greşită, părul de culoarea greşită. Era vopsit blond, nu natural, precum şi-l purta.

Îl văd peste tot, tot timpul. Ştiu că nu poate fi el, e la sute de kilometri distanţă şi cu siguranţă la închisoare. Dar în continuare mă vânează, o apariţie regulată, aducându-mi aminte că niciodată nu voi scăpa de el. Cum pot când e în continuare în capul meu?

Pe drumul către casă, spre verificări, am pescuit mobilul din geanta şi i-am trimis un mesaj lui Stuart.

Salut, mersi pentru toate chestiile despre TOC. Sper că nu munceşti prea mult. C

Câteva clipe au trecut, eram la colţ cu Talbot Street când am primit un răspuns.

Nicio problemă, sper că te ajută. Ai chef de o infuzie?

M-am uitat la partea din faţă a casei, până la etajul superior. Toate ferestrele lui erau aprinse. Cu un etaj mai jos, la mine, doar luminile din sufragerie luminau difuz.

Geamurile lui arătau mai primitoare decât ale mele. Am trimis mesaj înapoi:

Sunt în drum spre casă. Dă-mi o jumătate de oră? C

VINERI, 5 DECEMBRIE 2003

Vineri seara şi toţi prietenii mei sunt în oraş, beţi sau flirtând, ţipând sau dansând… făcând cu mâna la străini, îndoiţi de râs, genunchi înghesuiţi împreună într-o agonie isterică delicioasă, de la povestea cu tipul care a încercat să sară peste un coş de gunoi în Market Square şi a aterizat cu faţa pe asfalt. Mergând dintr-un bar în altul, încercând să ne ţinem companie, să pretindem că suntem mai puţin beţi decât în realitate, deşi suntem şi mai beţi decât în ultimul loc din cauza frigului, a aerului rece. Purtăm discuţii serioase în cabinele de toaletă, o ţinem pe prietena care plânge din cauză că el n-o mai place şi oricum e un alt dobitoc, care nu o merită… refacem machiajul din nou, adunate în jurul oglinzii luminate de-un neon, podeaua alunecoasă de la apa din chiuvete, cel puţin una dă pe dinafară şi e blocată cu şerveţele. La finalul nopţii, ţin pe spate părul cuiva, probabil a lui Claire, care e atât de uşoară, măcar a reuşit să ajungă la timp în toaletă. Mai târziu, o biată fată pe care nu o recunoaşte nimeni stă desculţă pe treptele de afară, picioarele aruncate în unghiuri ciudate, dungi de rimel coboară pe obrajii îndureraţi, pantofii lângă ea, geanta atârnând în jurul gâtului. Mergem acasă ţinându-ne de mâini pentru că nu mai avem bani de taxi, e prea târziu, prea devreme, dacă nu era iarnă, era lejer acum, nu simţim frigul pentru că suntem pline de votcă, prietenie şi iubire pentru noi şi pentru oricine e capabil să reziste până la capăt…

Dar în seara asta, nu am ieşit, am stat acasă cu Lee. A venit pe la mine pe la 7, cu 3 sacoşe şi cu o caserolă cu pui. M-a dat afară din bucătărie şi am rămas să mă uit la televizor, îmbrăţişându-mi genunchii şi bând din vinul alb rece-îngheţat pe care l-a adus, ascultându-l cum cânta în ton cu radioul, multe uşi de dulap închizându-se şi zgomot de tigăi.

Mi-a spus că nu va mai munci până marţi. M-am gândit la weekendul lung întinzându-se în faţa noastră ca o promisiune frumoasă, la toate locurile în care am fi putut merge împreună, să adorm cu el, să mă trezesc cu el, tremurând de încântare.

Din când în când uşa de bucătărie se deschidea şi el venea cu alte lucruri necesare mesei – tacâmuri, pâine, câteva vase mici care conţineau ceva necunoscut cu linguri înfipte în ele.

— Pot să ajut cu ceva?

— Stai acolo şi fii frumoasă.

M-am gândit la fete. S-au dus la petrecerea de deschidere a clubului de noapte Red Divine, într-o biserică preschimbată. A reuşit în sfârşit să se deschidă, în ciuda plângerilor foştilor credincioşi care n-au înţeles că dacă nu s-ar fi oprit din a participa la slujbele bisericii ar fi

fost în continuare o înfloritoare oază creştină în masa largă a păgânilor din centrul oraşului, în loc de un club de ultimă generaţie, cu trei baruri, scaune capitonate din piele şi dotat cu zonă VIP. Voiau să îl numească Îngeri şi Demoni, dar partea asta cel puţin fusese respinsă de departamentul licenţelor. Aveau un avantaj totuşi: ziarul local relatase că oricine care făcuse o plângere primise o invitaţie VIP în seara deschiderii.

Muream de curiozitate să văd cum e pe dinăuntru. Poate săptămâna viitoare?

Uşa de bucătărie s-a deschis din nou, un val de aer cald şi sunetul de voci de la radio pe deasupra sfârâitului, mirosul a ceva condimentat, a carne şi a delicios.

El nici măcar nu arăta ostenit, doar relaxat şi complet în control, fredonând ca pentru el în timp ce aranja lingurile pentru servit şi şervetul în aşteptarea a ceva fierbinte de pus în mijlocul mesei.

— Eşti sigur că nu te pot ajuta?

A venit la mine, s-a aplecat şi m-a sărutat. Mi-am încolăcit mâna în jurul gâtului trăgându-l mai aproape, dar el s-a retras.

— Nu mă distrage, sunt aproape gata.

M-am întors la televizor cu un zâmbet pe faţă. Aveam gura pungă.

LUNI, 3 DECEMBRIE 2007

Ştiam că am doar treizeci de minute să fac verificarea şi asta însemna că nu mă puteam grăbi, trebuia să îmi iasă bine din prima. Fără greşeli. Totul de şase ori, să urmăresc şablonul.

Era totul bine. Am reuşit să urc scările cu jumătate de oră după ce i-am trimis mesajul. Nici nu am mai apucat să-mi schimb geaca.

Când a deschis uşa şi m-a văzut, s-a încruntat.

— Eşti ok?

— Da, am spus, mergând după el.

Holul era luminat.

— Arăţi foarte palidă.

— Oh, am leşinat în bibliotecă.

Eram în bucătărie. Mi-a luat geaca şi a atârnat-o în cuier, în spatele uşii, peste jacheta lui maro. Părea mai elegant azi, unde nu avusese timp să se schimbe de hainele de lucru: pantaloni gri închis şi o cămaşă bleu, mânecile suflecate până la coate.

— Ai leşinat? Cum aşa?

A tras unul din scaunele de bucătărie ca să mă pot aşeza pe el.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Poate nu am mâncat destul azi ori poate sunt obosită sau altceva.

— Stai la cină, atunci, a zis.

— Nu… adică… nu făceam aluzie sau altceva.

— Stai pentru cină.

A amestecat supa pe aragaz care mirosea făcută-n casă. Cât timp făcea asta a preparat şi ceaiul, deşi voiam să îl fac eu, ca să fiu sigură că iese bine. Era ocupat să amestece în căni, să adauge laptele şi să povestească despre cât de nebună fusese săptămâna lui. Şi ceva despre cum găsise un magazin bun la patru străzi distanţă, care vindea condimente pe care nu le mai văzuse nicăieri.

Mi-am luat cana şi ca data trecută, ceaiul nu era rău deloc. Cu siguranţă bun de băut. A scos nişte chifle dintr-o pungă de hârtie şi le-a pus în cuptor ca să le încălzească. L-am observat cum se mişcă somnoros prin bucătărie. Nu mi-a scăpat din atenţie că nu a menţionat TOC nici măcar o dată.

— Mersi din nou pentru toate lucrurile pe care mi le-ai lăsat. Sunt interesante.

S-a oprit din ce făcea şi s-a uitat la mine. Pentru o clipă a părut de parcă şi-ar fi luat o mare greutate de pe el.

— E bine să aud asta. Te-ai mai gândit dacă vrei să apelezi la ajutor?

— M-am gândit. Ştii, e totuşi greu.

A pus o vază cu floarea soarelui pe masă, farfurii alăturate, cuţite, linguri.

— Ştiu.

— Nu fac lucrurile astea din amuzament, fără niciun motiv. La verificări, mă refer. Mă ajută să mă simt în siguranţă. Cum voi şti că sunt, dacă nu verific?

— Ar fi bine dacă ai putea să verifici o singură o dată şi să te simţi în siguranţă, nu?

— Desigur.

— Ştii că nu există un motiv logic pentru care simţi nevoia să verifici mai mult de o dată. Urmezi ritualurile astea din cauza a ceea ce simţi, nu fiindcă o modificare fizică s-a întâmplat care să facă lucrurile din nou nesigure.

— Nu cred că terapia mă va ajuta să rezolv asta.

— Dar merită să îi dai o şansă. Nu-i aşa?

A adus două boluri cu supă aburindă şi le-a pus pe masă. Apoi chiflele direct din cuptor, jonglându-le dintr-o mână în alta. S-a aşezat în faţa mea şi m-a privit în ochi.

— Mulţumesc pentru asta. Eşti foarte gentil.

— E doar supă de pui. Dar… cu plăcere.

A menţinut contactul vizual cu mine, expectativ, de parcă aştepta ca eu să spun ceva sau să fac ceva care ar mişca lucrurile înainte cumva. Mă gândeam dacă făcea asta şi la muncă, dacă se holba la pacienţii lui până când ei spuneau ceva care să rupă tăcerea. Nu am vrut să spun nimic. Voiam doar să mă uit, să am un motiv să mă uit, să continui să îl privesc.

La final, el a fost cel care a renunţat primul. S-a uitat în jos şi a început să mănânce supa, cu obrajii îmbujoraţi. Am tratat-o ca pe o mică victorie de-a mea. Puteam să mă uit la oricine, oricând, oriunde. Cu un mic truc pe care îl învăţasem la spital.

Supa era bună, incredibilă, de fapt. M-am simţit încălzită pe dinăuntru şi, cu cât mâncam mai mult, cu atât eram mai conştientă de faptul că îmi fusese foame.

— Când ai mâncat ultima dată? m-a întrebat când mi-am folosit ultima bucăţică de pâine ca să îmbib ultima lingură de supă de pe fundul castronului.

— Nu-mi aduc aminte. Mă îndoiesc că a fost atât de demult.

— Vrei să îţi mai aduc?

— Nu, pe bune, e în regulă. Mulţumesc.

— Vrei să vin cu tine?

Schimbarea bruscă a subiectului m-a pus în defensivă.

— Să vii cu mine? Unde?

— Să te vezi cu medicul tău de familie. Nu înăuntru cu tine, bineînţeles, dar pot veni cu tine la cabinet. Te-ar ajuta? Un pic de

suport moral?

— Nu, mersi, am zis fără să-l privesc.

— Nu e nicio problemă. Aş putea să găsesc un pic de timp liber.

— Nici nu am un medic de familie, Stuart. Nu m-am ostenit să mă înregistrez la unul de când m-am mutat aici.

M-am ridicat, cu scaunul care a scârţâit pe gresie, zgomotos.

— Mersi pentru supă. Trebuie să plec. Ştii cum e… cu lucrurile importante pe care trebuie să le fac.

Mi-am tras haina din cuier şi mi-am făcut loc pe hol către uşa de la intrare, simţindu-mă de parcă pereţii începeau să se îngusteze pe măsură ce înaintam.

— Aşteaptă o secundă, Cathy, stai.

Credeam că o să mai insiste un pic, cu doctori, cu terapia, cu vorbitul despre asta, cu vindecarea, cu toate rahaturile astea, dar în schimb mi-a dat o sacoşă cu ceva greu înăuntru.

— Ce-i aici?

— Mai multă supă. Două porţii, îngheţate. Continuă să mănânci, ok?

— Mersi.

Practic am fugit pe scări şi înapoi la mine în apartament. Am stat o clipă de cealaltă parte a uşii, respirând repede. Sacoşa din mână era grea. Am dus-o în bucătărie şi am pus blocurile solide de supă în congelator. Nu aveam multe în frigider, am observat. Avea dreptate, ar trebui să fiu mai atentă cum mănânc. La urma urmei, nu voiam să mai leşin încă o dată – ar fi putut să se întâmple la serviciu.

Am verificat apartamentul, dar nu cu mare chef. Mă gândeam la Stuart. Am fost nepoliticoasă, să plec în felul ăla. Însă nu a fost ceva ce puteam să controlez. Nu suport presiunea.

Nu am încredere în doctori, nu după tot ce s-a întâmplat la spital. Dacă încep să am încredere din nou, dacă încep să caut ajutor, s-ar putea să se întâmple din nou, abia acum, când am făcut progrese, când mi-am găsit un loc de muncă, un apartament şi o viaţă. Stuart mă vede aşa cum sunt acum: cineva care pierde vremea cu uşa de la intrare atât de mult încât uită să mănânce, cineva care leşină în bibliotecă, cineva care evită confruntările şi sfaturile.

Nu mă ştie cum eram atunci. Cât de departe am ajuns chiar şi aşa.

DUMINICĂ, 7 DECEMBRIE 2003

Duminică dimineaţa am mers la o plimbare pe plaja din Morecambe. Era extraordinar de frig, vântul împrăştia nisip pe feţele noastre, înţepându-ne şi înlăcrimându-ne ochii. Părul meu exploda în jur în forme nebune.

M-am îndreptat cu faţa la vânt şi l-am lăsat să mă împingă din spate în aşa fel încât mi-a învârtit părul şi am apucat să-l prind ca într-un nod. Nu va ţine mult, dar va fi ok pentru moment.

Lee mi-a luat mâna din nou.

— Frumoaso.

A trebuit să ţipe pe deasupra vântului. Am mers în direcţia valurilor care se loveau de nisip, picioarele noastre lăsând urme moi. Părul meu se desprindea iarăşi. Norii de deasupra alergau pe cer, devenind negri, ameninţând cu ploaia. Mi-am desfăcut eşarfa fină de bumbac din jurul gâtului şi de la haină, vântul încercând să mi-o fure în timp ce încercam să o întind. Mi-am trecut-o prin păr, încercând să o înnod, iar în tot acest timp vântul râdea la efortul meu.

— Lee, am ţipat.

El arunca cu pietricele în golf.

M-a auzit şi a venit înapoi unde stăteam, dar nu m-a aşteptat să vorbesc. Mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat cu gura lui caldă şi sărată. Am dat drumul părului care a început să zboare în jurul nostru, în acelaşi timp cu eşarfa, pe care uitasem să o ţin, şi-a luat zborul şi a ţâşnit în aer ca o pasare micuţă.

Lee mi-a dat drumul şi a urmărit-o în timp ce eu mă prăpădeam de râs, sunetele ieşindu-mi pe buze înainte să le aud. Eşarfa cădea, se ridica, se răsucea în direcţii diferite, colţurile ei fâlfâind peste tot.

A aterizat în nisipul ud, spumos, precum ştiam că se va întâmpla şi el mi-a adus-o înapoi, înfăşurată pe un deget, rece, oropsită şi picurând.

Am capitulat în faţa vântului şi am mers ţinându-ne de mână înspre oraş. Aromele mării erau prea ispititoare şi am intrat într-un chioşc, iar tăcerea a fost cumplită când uşa s-a închis în spatele nostru. Am cumpărat o porţie de chipsuri şi am stat cu obrajii înroşiţi la masa Formica de lângă geam, uitându-ne la pâlcurile de oameni care treceau prin faţă, la unghiuri asimetrice, haine şi pantaloni fâlfâind.

— Mi-aş dori ca fiecare zi să fie ca asta, am spus.

Lee s-a uitat la mine gânditor, aşa cum mă privea destul de des.

— Ar trebui să renunţi la serviciu, mi-a spus.

— Ce?

A dat din umeri.

— Să-ţi dai demisia. Apoi, de fiecare dată când am o zi liberă,

putem să o petrecem împreună făcând lucruri ca astea.

Am râs.

— Şi din ce să trăiesc?

— Am eu destul. Am putea să ne găsim un loc al nostru.

Am crezut că glumeşte prima dată, dar nu o făcea.

— Îmi iubesc serviciul, am completat.

Asta l-a făcut pe el să râdă.

— Mereu te plângi de el, a conchis.

— Dar nu aş renunţa la el. Mersi, totuşi. E tentant.

Afară, o maşină de poliţie a trecut pe lângă noi. S-a oprit la uşa magazinului din faţă, dar nimeni n-a coborât.

— Oare ce fac ăştia? am întrebat.

Mi-a surprins privirea, avea ochii albaştri deschis.

— Ce? am zis zâmbind.

— Trebuie să îţi spun ceva.

A luat încă un chips şi l-a crănţănit, cu ochii fixaţi pe mine.

— Continuă, am zis, gândindu-mă la ceva rău.

— Rămâne doar între tine şi mine, în regulă?

— Da, bineînţeles.

Nu ştiam ce aveam să aflu. Ştiam doar că e ceva care avea să schimbe totul. Momentul purta senzaţia asta, acea senzaţie de înainte şi de după, de parcă ăsta ar fi fost finalul unui timp şi după avea să înceapă altceva.

Părul îmi atârna pe lângă faţă şi pe umeri, lipicios de la vântul sărat, umplut cu fire de nisip, de forma unui nor fragil ca vata de zahăr de culoarea maro închis. A întins mâna şi a încercat să şi-o treacă prin părul meu, dar nu a reuşit. L-am făcut să râdă. S-a uitat din nou în stradă, la maşina de poliţie parcată afară şi la ploaia care începuse să curgă în dreptul ferestrei. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a luat mâna în palme.

— Voiam doar să îţi spun că te iubesc, a continuat. Atâta tot.

Inima mi-a crescut, evident, iar după asta de fiecare dată când mă uitam la el sau când îmi aduceam aminte cum a spus-o, îmi fremăta inima şi toată fiinţa mea voia să zâmbească şi să strige asta în gura mare.

Dar mai era ceva. Nu am putut să alung sentimentul că se pornise să-mi povestească altceva, ceva complet diferit, ceva rău şi în ultimul moment s-a răzgândit.

MIERCURI, 5 DECEMBRIE 2007

Mă pregăteam de somn, când am făcut greşeala de a verifica din nou. Se simţea ca o plăcere nevinovată, ceva ce îmi permiteam să fac, ca să mă simt complet în siguranţă înainte de somn. Dar făcând-o pe stomacul gol, dormind puţin în ultimele nopţi, nu a fost o idee bună. M-am blocat din nou. De fiecare dată când verificam, ceva nu mergea bine, ori nu făceam lucrurile într-o anumită ordine, ori nu ţineam mâna suficient de mult pe clanţă; orice făceam nu se simţea bine.

Oră după oră, am început din nou şi din nou… am făcut un duş pe la unu dimineaţa în încercarea de a mă trezi un pic, tremurând când am ieşit. Mi-am pus nişte pantaloni de alergat, un tricou şi am început din nou cu uşa de la intrare în apartament.

Tot nu era bine. Am sfârşit prin a mă sprijini de uşă, cu capul între genunchi, plângând şi tremurând, făcând atâta gălăgie că nu l-am auzit pe Stuart când urca scările. A bătut la uşă şi m-a făcut să tresar.

— Cathy. Eu sunt. Eşti ok?

Nu am putut să răspund, doar gâfâiam şi suspinam. El stătea fix de partea cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? a zis el, mai tare de data asta. Cathy? Poţi să mă laşi să intru?

După o clipă am răspuns:

— Sunt ok, pleacă. Te rog – doar pleacă.

Am aşteptat sunetul picioarelor care urcau scările, dar nu s-au auzit. Câteva momente mai târziu, l-am auzit cum s-a sprijinit de lambriul de pe hol, în faţa uşii mele. Am plâns şi mai tare, nu de frică, ci de furie, furie că el îmi controla panica, blocându-mi uşa, întrerupând în teorie orice acţiune pe care aş fi putut să o fac ca să mă protejez. Ironic, totuşi, nu mai eram prinsă. Era ca atunci când domnişoara Mackenzie îmi întrerupea verificarea uşii de la intrarea principală.

M-am târât departe de uşă şi m-am aşezat pe covor, uitându-mă la ea, gândindu-mă la el care stătea afară. Ce Dumnezeu credea despre mine?

Mi-am dres vocea şi am început să vorbesc cât de ferm şi cât de clar am putut.

— Sunt bine acum.

Am auzit foşnete în timp ce el s-a ridicat.

— Eşti?

— Da. Mulţumesc.

A tuşit.

— Ai nevoie de ceva? Vrei să îţi fac o cană cu ceai sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Sunt în regulă.

Mă simţeam nebună aşa, vorbind cu uşa.

— Ok.

A urmat o pauză de parcă ar fi fost în dubii dacă să mă creadă, dar în final am auzit paşii urcând scările către etajul superior.

LUNI, 8 DECEMBRIE 2003

Am contemplat ideea de a-mi lua liber luni sau să-i anunţ că sunt bolnavă şi să petrec restul zilei în pat cu Lee.

Dacă el ar fi rămas în pat, ar fi fost foarte tentant să mă ascund în aşternuturi, dar s-a dat jos imediat când m-am dus la duş, şi până să cobor în hainele de birou el făcuse ceaiul şi un sandviş pe care să-l iau cu mine la serviciu.

— Nu trebuia să faci asta, am zis.

Şi-a încolăcit mâinile în jurul meu şi m-a sărutat.

— Ar trebui să te gândeşti la ce am zis, mi-a şoptit într-un final. Dacă nu ai munci, am putea să ne întoarcem în pat.

— Ce-ţi place să mă mai aţâţi!

Era ud, bătea vântul şi era aproape întuneric afară, iar tentaţia de a sta în casă şi să petrec ziua cu el era de nesuportat. Am lăsat o cheie pe masa din sufragerie ca să închidă apartamentul în caz că ar fi ieşit. A părut un lucru natural şi ştiam deja că nu o voi cere înapoi prea curând. Petrecusem două zile întregi împreună, două zile minunate şi trei nopţi de fericire completă. Niciun moment de disconfort sau de ciudăţenie sau de ciondăneală. Niciun moment care să treacă în care să nu fiu fericită că se afla cu mine acolo.

Eram la serviciu de vreo zece minute, când mi-a sunat telefonul: era Sylvia. Mai avea câteva săptămâni la vechiul serviciu până la mutarea în Londra.

— Hey, am salutat-o. Cum a fost la Red Divine?

— Divin, dragă, mi-a răspuns. Nu serios, a fost stas. Ai ratat o seară bună.

— Cum e atunci?

— Oh, e adorabil. Multe canapele roşii de piele, crom şi sticlă – şi toaletele! Dumnezeule, le-ai fi adorat, aveau flori acolo şi prosoape adecvate şi flacoane de cremă. Iar barmanul, ţi-l aduci aminte pe cel care lucrase pentru Pitcher and Piano, cel de care îţi plăcea – cum îl chema? Jeff? Julian?

— Jamie.

— Ei bine, era şi el la bar. Acolo toţi angajaţii poartă coarne roşii. Şi fix în dreapta barului a rămas geamul vechi care este luminat din spate de lumânări, deci practic bei sosuri demonice sub privirile sfinţilor. Fantastic.

— Uau, te duci din nou weekendul următor?

— Poate, probabil. Oricum, dragă, nu te-am sunat ca să îţi povestesc asta, a spus, înainte să facă o pauză de efect.

— Ce, e altceva mai palpitant decât seara de inaugurare a clubului Red Divine?

— Mult mai palpitant. E petrecerea pe care o dau, doar cu prietenii apropiaţi. La casa lui Maggie, nu a mea, bineînţeles, am început deja să împachetez, e hidos, nu pot să cred că supravieţuiesc aşa, dar oricum. Deci – poţi să vii?

— Când? am întrebat-o, nefiind sigură că voi primi un răspuns.

— Joia viitoare, seara. Poţi să vii? În jurul orei şapte?

— Sigur că pot să vin, nu aş rata asta pentru nimic în lume. Vrei să aduc ceva? Desert? Salată?

— Pe noul iubit, a zis timid.

— Oh, cred că are de muncă atunci, am spus.

— Oh.

— O să îl întreb oricum, poate se sustrage.

— Sean va fi acolo. Şi Lennon. Şi Charlie. Şi mă gândeam să îl invit şi pe Stevie, de amuzament.

Cu alte cuvinte, vino cu un tip sau fii singură precum Betty cea urâtă.

— O să îl întreb, ok? Dacă nu, ne vedem pe Spread Eagle la petrecere. Nu ratez asta sigur.

— OK, dragă, anunţă-mă până miercuri seara, ca să ştiu cât de multe cumpăr. Şi între timp, fii cuminte. Şi dacă nu poţi să fii cuminte, fii rea.

— O să fiu. Ne vedem atunci.

— Ciao, iubita.

Era prea devreme ca să îl invit pe Lee la o cină cu prietenii mei? Ar fi fost examinat din plin la petrecerea Sylviei oricum, cu siguranţă asta ar fi dus chestia noastră mai departe? Şi petrecerile lui Maggie sunt cele mai bune. Găteşte fantastic şi gândul că aş rata una din ele, doar pentru că prietenul meu e prea ocupat cu munca ca să mă însoţească, e nasol.

M-am adâncit în treburi, pregătindu-mă pentru şedinţa de la zece. Multe notiţe de aranjat, în continuare rememorând ultima ei petrecere, una doar între fete, unde am mâncat cremă de zahăr ars şi am băut prea mult brandy.

După şedinţă, am văzut că ratasem un apel de la Lee, aşa că l-am sunat înapoi.

— Salut, frumoaso, mi s-a adresat.

— Salut, am zis. Ce pui la cale?

— Am terminat de spălat. Şi acum mă duc în oraş pentru nişte cumpărături, ca să pot găti ceva fain la cină. Ai nevoie de ceva?

— Nu cred. Lee, munceşti joia viitoare, seara?

— De ce?

— Am fost invitaţi la o petrecere, la Maggie.

A urmat o pauză.

— Ai vrea să vin?

Desigur, m-am gândit, altfel nu te-aş mai fi întrebat.

— Da, am răspuns.

— Ar fi trebuit să fiu undeva, dar cred că pot să amân. Dau câteva telefoane şi te anunţ. Cum sună asta?

— Grozav.

— Bun, atunci. Pe la ce oră ajungi azi acasă?

— Nu ştiu sigur. Pe la şase jumătate?

— O să fiu gata cu cina.

— Sună minunat. Mulţumesc.

— Ne vedem mai târziu.

LUNI, 10 DECEMBRIE 2007

Înapoi la muncă, luni dimineaţa. Ieşirea din casă nu a fost atât de rea – cred că datorită soarelui care strălucea. Am reuşit să dorm bine în timpul weekendului, mai multe ore la un loc. Am avut grijă să mănânc de trei ori pe zi, am luat cinele cum trebuie şi se pare că asta a avut efect.

Chiar dacă verificarea de dimineaţă a mers bine, am întârziat, în timp ce alergam pe asfalt, respiraţia mea ieşind sub forma norilor de aer rece. Am auzit pe cineva în spatele meu şi m-am întors. Era Stuart. Arăta minunat, fericit, fără aer.

— Hei, mi-a zis. Mergi spre metrou?

— Da, am răspuns.

Paşii mei parcă erau mai uşori în timp ce mergea alături de mine.

— Ascultă, Stuart, ştiu că spun asta de fiecare dată când ne vedem, dar… îmi pare rău.

— Rău? De ce?

— Ai suficient de-a face cu căcatul ăsta la muncă. Nu ai nevoie şi în afara serviciului. Şi ziua trecută, când ai pregătit supa şi am fugit de la tine. Îmi pare rău şi pentru asta. A fost nepoliticos.

Nu a spus nimic un moment, bărbia lui era îngropată în gulerul jachetei. L-am privit.

— Nu; m-am gândit la asta. Am pus presiune. Nu trebuia să fac asta.

— Dar ai avut dreptate. Trebuie să o fac. M-am gândit la asta pe timp de weekend. Am să mă duc şi am să mă înregistrez la un medic generalist.

Cuvintele au ieşit înainte ca să mă gândesc la ele mai bine – de unde naiba veniseră? Era el, era faptul că era aici şi dintr-un motiv nebun am vrut să îl văd zâmbind.

S-a oprit.

— Pe bune?

— Da, sigur.

Privirea lui m-a făcut să râd. A continuat să meargă. Am traversat drumul principal împreună, în zgomotul asurzitor al traficului.

— Ascultă, mi-a zis. Înregistrează-te la Centrul Medical Willow Road. Sunt cei mai buni de aici, cu multe clinici bune, foarte, foarte prietenoase. Sanj – doctorul Malhotra – când te înregistrezi, fă-ţi o programare la el, ok? E un tip mişto. E şi drăguţ.

— Bine, aşa voi face. Mersi.

Am trecut de barierele de la metrou şi ne-am despărţit: el se ducea în sud, eu în nord. L-am privit cum se îndepărta pe coridorul cu gresie pe pereţi, cu rucsacul atârnându-i pe un umăr.

LUNI, 8 DECEMBRIE 2003

În cele din urmă, am ajuns acasă pe la şapte fără un sfert, după ce am rămas la birou pentru a rezolva o plângere împotriva unui membru al personalului de la biroul din Londra, care devenise cumva responsabilitatea mea.

Masa era aşezată, vinul pe ea, Lee la bucătărie, totul foarte curat. Nu aveam idee cum a făcut toate astea – să gătească o mâncare fără să se adune vase nespălate. M-a sărutat pe obraz. Nu doar că gătise cina, dar era şi proaspăt spălat, cu obrazul umed, bărbierit şi parfumat.

— Scuze că am întârziat, am zis.

— Nicio problemă, mi-a răspuns. E gata. Du-te şi aşază-te.

De data asta, pregătise pui condimentat cu salată, ierburi proaspete, pâine caldă şi Sancerre rece.

— Am sunat câţiva oameni, a zis, mestecând. Ar fi ok pentru joi. O să mai am treabă un pic, probabil cel mai bine ne întâlnim acolo.

— Ah. OK.

A făcut o pauză în timp ce bea.

— Eşti sigură de asta?

— De ce anume?

— Ca eu să îi cunosc pe prietenii tăi.

— Desigur. De ce nu aş fi?

A ridicat din umeri, fixându-mă cu privirea.

— E un lucru important pentru mine. Să cunosc oameni. Ca să ştii.

— Nu pari genul de om care să aibă probleme cu interacţiunile sociale.

— Nu mă cunoşti foarte bine, atunci.

A urmat o pauză lungă.

— Mi-ar plăcea să aflu ce loc de muncă ai.

S-a oprit din mâncat şi s-a uitat la mine lung.

— Ştii aproape tot. Lucrez în industria de securitate.

— Asta ar putea să însemne orice. Sunt îngrijorată.

— Nu trebuie să îţi faci griji, mi-a zis cu o voce blândă. Uite, trebuie doar să am grija, atâta tot. E mai bine pentru tine să nu ştii despre asta.

— Nu ai încredere în mine?

Ochii lui s-au întunecat.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Am lăsat-o baltă.

— Uite, nu trebuie să mergem. La Maggie, adică. Sincer, dacă preferi să nu…

— E în regulă, a spus. Vom merge.

— Lee, e doar o cină. Nu e un test.

A terminat de mestecat, apoi a pus cuţitul şi furculiţa jos.

— Desert?

Desertul s-a dovedit a fi o prăjitură de căpşuni şi muscat, pe care le-am mâncat şi băut în pat. Nu a mai vorbit deloc despre petrecerea la Maggie, despre serviciul său şi eu am făcut la fel. M-am pierdut în gustul lui, în senzaţia braţelor călduţe pe pielea mea goală, ştiind că a doua zi dimineaţă va pleca, iar eu voi fi din nou pe cont propriu.

MARŢI, 11 DECEMBRIE 2007

Am reuşit. În sfârşit, am reuşit! În seara asta m-am dat jos din metrou la o staţie diferită, la o plimbare de trei kilometri până acasă, dar una care m-a dus spre Willow Road. Speram cu jumătate de inimă că la ora asta în noapte cabinetul nu mai era deschis, dar era.

Willow Road e o rută principală, dar a fost surprinzător de linişte, ca într-o zonă rezidenţială; secţia avea o mică parcare şi câteva clădiri în jurul ei, inclusiv o sală de chirurgie stomatologică şi o farmacie. Totul era puternic luminat şi parcarea plină. Înăuntru era nou şi curat. Deşi era ocupată parcarea, zona de aşteptare era pe jumătate goală şi totul părea calm, liniştit şi paşnic. Într-un colţ era un brad mic de Crăciun, cu lumini strălucitoare şi decorat cu beteală multicoloră.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat recepţionera când m-am apropiat de ghişeu.

Chiar mi-a zâmbit. Nu m-am aşteptat la asta. Era tânără, minionă, cu un bob minunat de păr roşcat.

— Mă întrebam dacă aş putea să mă înregistrez ca pacient, am răspuns.

— Desigur. O clipă vă rog, să vă dau formularele.

M-am uitat în jurul camerei de aşteptare. Era un colţ separat, pentru copii, o bibliotecă şi o ladă mare cu jucării de lemn. Trei copilaşi scoteau cu îndemânare şi rapiditate totul din acea ladă. Un bărbat în vârstă într-o haină uriaşă dormea într-un colţ, cu capul sprijinit de perete, gura deschisă care descoperea un singur dinte.

— Domnul e bine? am întrebat când ea s-a întors.

— George? Oh, da, e bine. O să îl trezesc în curând. Vine câteodată aici pentru un pui de somn, când e rece afară. Nu-ţi face griji, nu a aşteptat cu orele pentru vreo programare sau ceva.

Mi-a dat un plic mare, maro.

— Nu sunt toate formulare. Mai sunt şi pliante cu informaţii despre celelalte clinici ale noastre. Vrei să îţi faci o programare acum?

— Oh, ar trebui?

— Dacă eşti bine, nu. Deseori oamenii vin să se înregistreze atunci când au nevoie să vadă un doctor pentru ceva.

M-am gândit la asta, dar şi dacă aş mai reuşi să vin până aici pentru o programare.

— Cred că da – am nevoie de o consultaţie, adică. E posibil să îl văd pe doctorul Malhotra?

— Hai să vedem. Ai prefera să vii după muncă?

— Da, dacă e posibil.

— Joi la 7 fără un sfert? Ar merge?

— Da, ar trebui să fie bine. Mulţumesc.

— Pe ce nume?
— Cathy Bailey. Cathy cu C.
A scris un bilet pentru mine.
— Dacă ai putea să aduci formularele înapoi înainte de consultaţie ar fi grozav. Dacă nu, le poţi aduce cu tine joi.
— Mersi, am spus. Dar aş putea să le completez acum, nu?
Am stat în sala de aşteptare cu un stilou şi plicul pe genunchi ca suport şi le-am completat. A fost greu. Nu voiam să mi-aduc aminte istoricul meu medical, darămite să mai scriu despre asta. Dar măcar aici, în acest loc, aş fi putut să o fac fără să mă destram. Am stat lângă George care sforăia şi am scris despre depresie, anxietate şi atacuri de panică. Am terminat formularele şi le-am dat înapoi recepţionistei, apoi mi-am făcut drum pe strada întunecată şi m-am întors înapoi în zgomot şi trafic. Am pescuit din buzunar telefonul şi am trimis un text.

S, am făcut-o. Am progr. pentru joi. C

Câteva minute mai târziu, în timp ce săream într-un autobuz care se ducea în direcţia potrivită, am auzit bipul care anunţa un răspuns.

Asta-i o veste grozavă. Ai chef de un ceai? ;) S x

Dintr-un motiv stupid, nebunesc, cu făcutul din ochi şi *X*-ul lui Stuart, am verificat doar o dată uşa de la intrare când am ajuns. Doar o singura dată. Nu mi-aduceam aminte cât timp trecuse de când am verificat doar o dată. Am mai stat acolo când am terminat verificarea, aşteptând-o pe domnişoara Mackenzie să iasă, întrebându-mă cum de am reuşit să o fac bine de prima dată. Cum a fost posibil aşa ceva? Am întins mâna nesigură ca să ating uşa, când uşa de la apartamentul 1 s-a deschis în spatele meu.
— Cathy? Tu eşti?
— Da, domnişoara Mackenzie. Ce mai faceţi?
— Bine, dragă, eşti bine şi tu? Cam frig acolo, nu-i aşa?
— Da, mai bine intraţi înapoi, altfel iese toată căldura.
A intrat înăuntru – la EastEnders din ce auzeam – şi uşa s-a închis din nou. M-am uitat la uşa de la intrare, la încuietori, m-am întors şi am urcat scările pentru celelalte verificări.
I-a luat ceva timp lui Stuart să deschidă uşa până când am ajuns eu sus şi acolo mă aştepta, cu braţul stâng împachetat într-o faşă de ghips roz.
— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat după ce am închis uşa în spatele meu.
— Ah, am fost lovit în umăr. L-am rupt. A fost al naibii de dureros.
Stătea în bucătărie în timp ce făceam ceaiul şi se uita la mine.
— Mă bucur că eşti aici, mi-a zis. Ce mai faci?

— Eu? Sunt bine. Serios. Nu vrei să te aşezi?

— Nup. Am stat jos toată ziua, înnebunesc.

— Şi cine te-a lovit în umăr, un soi de ninja?

A râs.

— Nu, a fost un pacient. Din vina mea – l-am stresat în timp ce îi adresam nişte întrebări pentru o evaluare. Am fost scos în şuturi înainte ca să ajung la butonul de panică. S-a mai întâmplat şi înainte. O dată am fost lovit la ouă – asta chiar a fost dureros.

— Eu am presupus că doar stai cu oamenii şi îi asculţi cum vorbesc despre copilăria lor.

— Fac şi asta, în clinici. Dar petrec mult timp pe secţia de criză temporară. Între astea fac şi cercetare, hârţogăraie. De aici şi orele târzii.

Am pus cana de ceai pe dulap lângă el şi am început să spăl micul munte de vase adunate în chiuvetă.

— Voiam să mă apuc de asta, a zis.

— Voiai să o faci cu o singură mână?

M-a privit şi a sorbit din ceai.

— Incredibil câte lucruri poţi să faci cu o singură mână, doar să vrei, mi-a răspuns. Şi deci, te duci să îl vezi pe Sanj?

— Da. Sunt drăguţi cei de acolo, nu-i aşa? Era un domn în vârstă în sala de aşteptare care a moţăit imediat. Şi ei l-au lăsat să doarmă. Mi s-a părut un lucru bun.

— Nu era cumva George, nu?

— Ba da.

— Pot să vin cu tine joi, dacă vrei, a continuat.

M-am uitat la el, o scurtă privire de la picioarele lui îmbrăcate cu şosete, la jeans şi puloverul verde închis care se asorta cu ochii lui, până la faţa lui obosită.

— Nu, mersi.

După ce am spălat, am încălzit la cuptorul cu microunde biftecul condimentat făcut de el săptămâna trecută şi pe care l-a pus la îngheţat, ne-am aşezat pe canapea şi am cinat. Mi-a povestit despre cei doi ani pe care i-a petrecut călătorind între diplomă şi doctorat. S-a dus în dormitor şi a adus un stick de memorie pe care spunea că are sute de fotografii, dacă vreodată aş vrea să ne uităm la ele. Mi-a spus că mereu a vrut să le aşeze în albume, dar că nu avusese timp. Discutând despre călătorii, a ajuns să vorbească despre un show nebun de comedie pe care l-a văzut în Australia şi de acolo despre varianta DVD care a apărut la Sydney Opera House, şi în timp ce râdeam cu el mi-am dat seama că mă detensionasem. Eram caldă şi obosită şi pentru prima dată mă relaxam.

MIERCURI, 17 DECEMBRIE 2003

Când Lee muncea, pleca cu zilele. În unele dintre ele mă suna constant, trimitea texte între timp, mă întreba cum mă simt, îmi spunea că şi-ar fi dorit să fie cu mine, mă întreba ce fac. În alte zile, era clar că nu putea să folosească telefonul şi atunci mă simţeam foarte singură.

Miercuri seara, veneam de la muncă pe întuneric. Nu auzisem de el de sâmbătă. M-am oprit la supermarket şi am făcut nişte cumpărături pentru cină. Voiam să gătesc ceva pui la caserolă şi să păstrez din el şi pentru a doua zi.

Duminică şi luni am petrecut majoritatea timpului verificându-mi telefonul în căutarea unui apel de la el. Marţi l-am verificat doar de câteva ori. Azi abia dacă m-am uitat. M-am întrebat dacă e bine. În timp ce mă uitam la fructe şi legume, m-am trezit gândindu-mă la cât de mult fusese plecat. Care a fost cea mai lungă perioadă, de când eram împreună? Câteva zile, o săptămână, dar în mod obişnuit nu mai mult de o zi sau două fără vreun contact. I-am trimis un mesaj luni seara, dar nu a trimis niciun mesaj înapoi. Am încercat să sun, dar telefonul era închis. Asta în sine nu era un fapt neobişnuit, pentru că atunci când muncea obişnuia să îşi închidă telefonul sau se trezea în locuri unde nu avea cum să-l încarce. Mă simţeam ciudat fără el. În ciuda faptului că uneori mă simţeam sufocată de el, mă făcea să mă simt în siguranţă în acelaşi timp. Acum eram din nou singură, mă simţeam expusă, nesigură, vulnerabilă. În magazin nu am putut să nu mă simt de parcă cineva mă urmărea. Până când am ajuns acasă şi abia după ce am lăsat cumpărăturile în bucătărie şi am aprins luminile, m-am simţit mai bine. Aveam un apel nepreluat pe numărul de acasă; un apel anonim. M-am întrebat dacă era Lee cel care a sunat, dar el ar fi încercat să mă sune pe mobil mai întâi. Am gătit cina şi am cântat ca pentru mine, aşteptând cu bucurie să mă scufund în baie cu o carte. Când totul a fost gata, am luat tacâmurile din sertar şi m-am aşezat pe canapea să mănânc. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Lee cât timp ar fi la muncă, aş afla vreodată? Aş auzi vreodată despre asta? Îmi spusese clar că cei cu care munceşte nu ştiu despre mine. Era mai bine aşa, mai sigur. Dacă era rănit? Dacă se bătuse din nou, mai rău, şi fusese înjunghiat sau împuşcat? Măcar aş afla?

Am spălat vasele în chiuvetă şi le-am uscat, gândindu-mă la el în continuare, unde ar putea fi, ce ar putea să facă. Am pus cuţitul şi furculiţa înapoi în sertar şi ceva arăta straniu. Tacâmurile erau în locurile greşite – o furculiţă stătea pe cuţite şi un cuţit pe furculiţe. Nu au fost aşa de dimineaţă. Sau au fost? M-am forţat să-mi aduc aminte când am prăjit pâinea. De unde am luat cuţitul. Trebuie că erau în

locurile potrivite, astfel aş fi încercat să întind pâinea cu o furculiţă. Mi-am umplut mâinile cu tacâmuri şi le-am rearanjat. Nu pricepeam ce s-a întâmplat. Am urcat scările ca să dau drumul la baie şi de cum am aprins lumină am văzut clar cum coşul de rufe fusese mutat din stânga chiuvetei în dreapta ei. A arătat ciudat din prima. L-am mutat înapoi. Cineva a fost pe aici.

Am mers din cameră în cameră, uitându-mă după modificări, căutând să văd dacă lucrurile erau aşezate diferit. Mi-a luat o oră ca să verific totul şi, când am terminat, în continuare nu eram convinsă că verificasem cum trebuie, înnebuneam? Sigur nu aş fi putut uita ceva precum mutarea mobilei dintr-o parte în alta sau poziţionarea diferită a tacâmurilor în bucătărie. Şi de ce aş fi făcut asta, oricum? Coşul de rufe nici măcar nu stătea cum trebuie în partea dreaptă a chiuvetei – nu era destul spaţiu între ea şi cadă şi ieşea în relief.

Întrebarea din capul meu nu era neapărat cine a fost aici – nu era niciun semn că cineva intrase cu forţa, deci însemna că oricine a fost avea cheie, adică Lee. Întrebarea mai degrabă era – de ce? De ce ar fi venit aici şi ar fi început să mute obiectele?

Am continuat să caut, în caz că ar fi lăsat un bilet cu explicaţii, care poate a zburat şi a ajuns pe undeva într-un loc inaccesibil când a închis uşa de la intrare. Nu era niciun bilet.

MIERCURI, 12 DECEMBRIE 2007

M-am trezit şi pentru o clipă nu ştiam unde mă aflu. A părut că eram îngropată sub un munte de haine, de parcă am fost la o petrecere nebună şi am ajuns beată moartă în dormitorul de la etaj.

Şocul la gândul ăsta m-a făcut să ţip, cu un urlet strangulat. Am încercat să mă ridic în picioare, împleticindu-mă printre haine şi pătură, am căzut în genunchi pe covor cu o bufnitură şi m-am ridicat în picioare exact când o siluetă a trecut prin orizontul meu periferic. Asta m-a făcut să ţip, să ţip de-a binelea.

— Cathy?

Era Stuart. Cu cea mai fugitivă privire, am observat că purta doar o pereche de pantaloni scurţi şi se sprijinea de braţul său rupt. Eram în sufrageria lui, mă ghemuisem pe canapea. Eram îmbrăcată cu hainele mele de muncă, fusta şi bluza hidos îndesate una în alta, pantofii pe podea. Tot acolo se afla o pătură şi pe deasupra geaca mea neagră de lână şi jacheta maro a lui Stuart şi ceva de piele, grea ca un soi de geacă pe care ai purta-o când mergi pe munte.

Inima îmi accelerase, respiraţia la fel.

— Ce… ce fac aici?

— E ok, a spus. Ai adormit. Nu voiam să te trezesc.

Ceasul de pe peretele bucătăriei arăta şase jumătate – abia începea să se lumineze afară.

Nu-mi aduceam aminte când am adormit. Doar că stăteam pe canapea cu Stuart, uitându-ne la un DVD cu un comedian pe care-l văzuse el când a fost în Australia, râdeam şi apoi plângeam de cât de mult râdeam.

Respiraţia mi s-a domolit, şi inima la fel.

— Ar trebui să plec, am zis.

— Scuze, a răspuns el. Nu am intenţionat să te sperii.

L-am privit de sus până jos, cum stătea în bucătărie în boxeri – ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu doarme dezbrăcat.

Mi-am strâns pantofii şi m-am chinuit cu ei, cu echilibrul în continuare afectat. Mi-am luat haina din încâlcitura de pături pe care le-am îngrămădit într-un morman uriaş pe canapea.

— Îmi pare rău pentru că… ştii tu… am făcut atâta gălăgie, am spus într-un final. E braţul tău în regulă?

— Doare ca naiba, ca să fiu sincer. O să iau nişte pastile într-un minut.

— Ar trebui să plec, am zis din nou.

— Bine.

M-a condus şi am mai aruncat o privire scurtă spre el, gândindu-mă la cât de proastă a fost ideea lui de a nu mă trezi azi-noapte, şi în

acelaşi timp la cum a alergat din dormitor când m-a auzit ţipând.

MARTI, 18 DECEMBRIE 2003

— Catherine, dragă!

Sylvia a deschis larg uşa lui Maggie, pentru că era gazda noastră, chiar dacă nu mai locuia acolo, şi m-a tras într-o îmbrăţişare strânsă. În acelaşi timp privea atent peste umărul meu.

— A fost reţinut cu treburi, am zis, ca o explicaţie. Scuze. Sper că o să ajungă curând.

— Reţinut? a repetat. Fură bijuteriile coroanei sau altceva?

Am râs.

— Probabil.

M-am dus în sufragerie şi am salutat pe toată lumea. Claire şi Lennon erau pe canapea, Lennon arăta vag inconfortabil fiindcă Claire stătea în poala lui, cu picioarele întinse pe braţul canapelei; el stătea acolo rigid, în timp ce ea râdea isteric la ceva ce spusese Louise.

— Catherine! Era timpul, m-a salutat Louise, ridicându-se dintr-un singur zvâc, o mişcare continuă din locul în care stătea pe podea.

M-a sărutat pe obraz.

— Claire e agitată deja.

— Claire, eşti aşa sensibilă.

— Cunosc, cunosc, a zis ea cu lacrimi pe obraz de la cât de tare râdea.

— Serios, Lou, nu fă de astea cu mine, aproape că am avut un moment à la Tena.

În continuare rigid, sub fundul lui Claire, ochii lui Lennon s-au lărgit.

— Unde e el, atunci? a întrebat Charlie.

Charlie era amorezul temporar a lui Lou, un pic cam cerebral pentru ea, cu toţii gândeam asta, tot un păr lung şi conştiinciozitate şi roll-up-uri.

— A fost reţinut cu treabă, am repetat. A spus să nu-l aşteptăm.

— L-am fi aşteptat? a spus Charlie. Mă îndoiesc, sincer să fiu.

Eşti tu mare cocoş, m-am gândit, dar n-am spus nimic.

Max, soţul lui Maggie, era în bucătărie şi se certa cu ea într-un mod nu prea subtil despre cât de mult coriandru fusese adăugat în acel ceva care fierbea pe plita Aga. Le-am dat amândurora un pupic de bun venit şi ei au continuat ciorovăiala, de parcă nici nu eram pe acolo.

Stevie a apărut din baie.

— Deci, unde e tipul nou? a întrebat, sărutându-mă pe ambii obraji.

— Oh, Doamne, băieţi, acuma serios. Nu îl faceţi la grătar când ajunge?

— Depinde cât e de delicios, a răspuns Sylvia, întinzându-mi un pahar de vin de mărimea unui bol de fructe.

Din respect pentru gusturile monocrome ale lui Maggie, purta o fustă cu imprimeu de zebră; pe dedesubt, ciorapi fucsia pe care doar cineva cu picioarele Sylviei putea să îi poarte. Tema alb-negru începuse şi se terminase cu fusta; pentru că bluza era colorată în diferite nuanţe de mov şi roz. Arăta, ca de obicei, minunat.

Stevie era unul din numeroşii ţipi cu care făcea sex – preferatul meu dintre toţi şi eram fericită că se afla acolo. Era căsătorit, dar fericit să şi-o tragă cu oricine i-ar fi atras atenţia, precum făcea şi soţia lui, Elaine. Sylvia avea acces la priveliştea o dată la câteva luni şi între partide mai ieşeau din când în când în oraş să se distreze cu hainele pe ei. Elaine a mers cu noi într-o asemenea stranie ocazie. A fost foarte glumeaţă. Sylvia mi-a spus odată că s-a trezit după o noapte deosebit de lungă petrecută în oraş în mijlocul patului matrimonial a lui Stevie şi Elaine, cuibărindu-se între amândoi.

S-a auzit soneria şi toată lumea s-a uitat la mine nerăbdătoare. Le-am aruncat o privire care spunea, purtaţi-vă frumos, dar când am deschis uşa erau Sam şi Sean.

— Oh, nu e aici? a întrebat Sam, când a avansat în sufragerie.

— Ce naiba, am exclamat, serios, puteţi să vă calmaţi puţin cu toţii?

Am regretat imediat ce am spus asta. De ce eram aşa de crispată? Ăştia erau cei mai buni prieteni ai mei, cel puţin fetele erau, oameni cu care practic mi-am petrecut toată viaţa. Cu toţii ne-am bătut joc de relaţii ani întregi, prea mult chiar, dacă unul din ei ar fi venit la Maggie cu un partener cât de cât serios aş fi fost la fel de curioasă ca ei.

— Sylvia, a spus Sam, e chestia aia croită dintr-o zebră adevărată?

— Evident că nu, dragă, am luat-o din Harrogate.

— Dar arata ca o blană.

Maggie a făcut tot posibilul să întârzie cina, dar după o jumătate de oră Max a început să protesteze, aşa că ne-am aşezat cu toţii, vorbind în acelaşi timp, trecând pâinea şi vinul şi lingurile şi bolul cu legume de la unul la altul. Am stat într-o linişte amărâtă lângă un loc care era liber, jucându-mă cu mâncarea din farfurie şi dorindu-mi să fiu în altă parte.

MIERCURI, 12 DECEMBRIE 2007

L-am văzut pe Stuart pe High Street, chinuindu-se cu nişte sacoşe care-l gârboveau pe o parte, mâneca de la jachetă atârnând liberă pe celălalt braţ. Era cu spatele la mine, îndreptându-se spre Talbot Street, înaintând încet.

Ar fi trebuit ca imediat să mă apropii de el, să îl ajut cu sacoşele şi să mă bucur de compania lui pe ultimii yarzi înapoi spre casă. Evident, nu am făcut nimic din toate astea. M-am furişat în spatele uşii de la coafor pentru câteva minute, apoi m-am prefăcut că studiez geamul unei librării, cu capul plecat până ce a dat colţul şi a dispărut din vedere.

Nu era doar ruşinea că ţipasem ca nebuna pentru că m-am trezit pe canapeaua lui. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât devenea mai rău. Era doctor. El era toată lumea şi absolut tot ce am încercat să evit în ultimii trei ani. Mirosea a spital, emana autoritate ca un parfum: oameni care îţi spun ce să faci, care te diagnostichează, care te hrănesc cu pastile, care iau decizii în locul tău, care îţi conduc viaţa pe o cale pe care doar ei o pot controla.

Am încercat să mă uit pe dreapta, pe după corpurile îmbrăcate în haine călduroase şi maşini şi autobuze, ca să văd dacă mai era acolo.

— M-am gândit că eşti tu. Ce mai faci?

M-am întors spre umărul stâng şi am dat de el, avea o nouă pungă adăugată la cele care-l îngreunau deja.

— Sunt OK, mersi. Vai, astea par grele.

— Sunt, un pic.

Posibil că s-a întors când nu m-am uitat, a intrat în farmacia de pe colţ. Am ezitat un moment, ştiind că nu voi putea să îl las să se întoarcă acasă cu toată greutatea aia şi realizând că nu voi putea să merg pe ruta normală spre casă, prin aleea din spatele casei.

— Mergi în direcţia mea? m-a întrebat zâmbind.

M-am simţit nerezonabil de irascibilă, mai ales din cauza încercării mele patetice de a-l ocoli şi de faptul că nu am avut intuiţia să mă ascund în magazin cum trebuie. Am contemplat un refuz, m-am gândit să inventez o scuză cum că ar trebui să mă întâlnesc cu cineva, dar câteodată să mă las în voia întâmplării era mai bine.

— Aici, lasă-mă să te ajut, am spus în timp ce am început să mergem.

— E în regulă, serios, a răspuns.

— Unele din ele, măcar.

— Mersi.

Mi-a dat două, cele mai uşoare, şi am continuat să mergem.

— Cum ţi-e umărul?

Am mers împreună în linişte. Mă simţeam agitată, de parcă voiam să izbucnesc într-un sprint. El a păstrat o distanţă decentă între noi, în aşa fel încât persoanele care mergeau în direcţia opusă treceau tot timpul printre noi. M-am întrebat dacă avea probleme să ţină pasul cu mine.

— Ai programare mâine, nu? m-a întrebat într-un final.

Am încetinit până când m-a ajuns. Nu voiam să vorbesc despre rahaturi de astea pe Talbot Street. Erau mult mai puţini oameni aici şi trotuarul mai restrâns.

— Iartă-mă că te-am speriat ziua trecută. Trebuia să te trezesc, cred.

— Nu trebuia să adorm la tine, în primul rând. Nu-ţi fă griji, nu se va mai întâmpla o dată.

Am simţit că mă priveşte, dar am continuat să mă uit în faţă.

— Ştiu că îţi este greu, a spus.

Asta a pus capac. M-am întors cu faţa la el, cu sacoşele care s-au zdruncinat puternic şi m-au lovit peste picior.

— Nu, Stuart, nu ştii deloc. Nu ai nicio idee. Crezi că ştii totul doar pentru că te uiţi în mintea oamenilor toată ziua. Ei bine, nu ştii nimic despre ce se întâmplă în a mea.

Poate că era obişnuit cu genul ăsta de izbucniri, obişnuit să fie provocat, dar probabil că nu pe trotuar, nu în faţa casei lui. Părea uluit şi pentru o clipă şi-a pierdut cuvintele, aşa că am profitat de moment.

— Ne mai vedem, am zis şi am pus sacoşele jos.

Urma să le care sus singur.

— Unde te duci?

— N-am idee, am spus, îndepărtându-mă. Nu simt încă să mă duc acasă.

Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se cu putere în spatele lui şi doar atunci m-am uitat peste umăr. Dispăruse înăuntru. Eram aproape de alee şi pentru un moment m-am gândit să mă duc să verific casa din spate, dar eram prea nervoasă. Mă simţeam agitată, cu nervii întinşi, ca un elastic subţire.

JOI, 18 DECEMBRIE 2003

Nici n-am auzit soneria, dar deodată am văzut că Maggie a părăsit masa şi s-a întors înapoi cu Lee alături.

— Salut, a spus el, scuze că am întârziat.

A fost un moment – doar un moment – de linişte uimitoare în timp ce toată lumea îl analiza, costumul lui închis gri, părul blond, ochi albaştri luminoşi – zâmbetul lui cald. Şi apoi toate fetele au început să vorbească în acelaşi timp.

Sylvia a sărit de pe scaunul ei din capul mesei, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său, în timp ce restul au aşteptat ori să-l sărute pe obraz, ori să-i scuture mâna. Eu am fost ultima, bineînţeles, dar eram şi blocată cumva de partea cealaltă a mesei. Când a avut ocazia să se aşeze, m-a sărutat, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a şoptit un *Scuze.*

Mă simţeam de parcă luasem foc. Nu-l văzusem de aproape o săptămână, timp în care mi l-am imaginat mort într-un şanţ, în mai multe ocazii. Mă simţeam singură şi pe cont propriu. Mă simţeam de parcă eram urmărită, supravegheată. Dar acum, dintr-odată, totul era în regulă: iubitul meu frumos şi sexy s-a întors şi aproape că uitasem cât e de simpatic.

Toţi s-au relaxat. Louise, voioasă, povestea tuturor despre cum Claire a râs odată atât de tare că a făcut pipi pe ea în Queen's Head şi a trebuit să îşi usuce chiloţii la uscătorul de mâini, Stevie vorbea cu Lee despre maşina nouă pe care şi-o cumpărase, iar eu străluceam. Felul în care arăta – atât de frumos şi de cool, liniştit, felul în care zâmbea tuturor şi îşi cerea scuze că a întârziat; faptul că a găsit timp să-i cumpere Sylviei o sticlă de Cristal şi lui Maggie un buchet de trandafiri albi cu tulpina lungă, dar peste toate, uluirea fetelor când l-au văzut prima dată, un soi de admiraţie – şi acum era aici, stând lângă mine, acordându-i lui Stevie atenţie necondiţionată, cu mâna lui dreaptă pe sub masă, pe coapsa mea.

Am auzit mobilul vibrând în geantă şi am încercat să-l pescuiesc, gândindu-mă că probabil am primit un text întârziat de la Lee în care mă anunţă că e pe drum.

Bizar, era de la Sylv.

Sunt ochii lui într-adevăr de această culoare sau poartă lentile?

Cu o mână, am tastat o replică:

Lol, sunt ochii lui adevăraţi.

M-am uitat la ea. Stătea la capătul celălalt al mesei şi vorbea fericită cu Max, care în sfârşit începuse să se mai calmeze şi-şi mai pierduse

din movuliul feţei, care părea să se accentueze la orice semn de stres.

Claire începea să se îmbujoreze.

— Ai de gând să iei o pauză, Claire? a întrebat-o Sam. Nu vrem să revedem performanţa de seara trecută din Cheshire, da?

— Nu fi rău, s-a bosumflat Claire. Oricum, asta-mi aduce aminte, nu le-ai povestit tot ce s-a întâmplat cu Jack în Cheshire, nu-i aşa?

— Oh, Doamne, aia a fost amuzant.

— Spune-le, a insistat Claire, şi apoi, fără să ia pauză, a continuat. Jack a fost în Cheshire şi a băut până ce a căzut în nas şi acum căuta un loc unde să se uşureze.

— Aşa cum faci şi tu, a spus Lennon.

— Şi a început să alerge până la toaleta bărbaţilor, a continuat Sam, fiindcă ştia de Claire că are probleme să se controleze de la râs. Jack era într-o grabă atât de mare că a împins uşa unei toalete… şi un biet tip stătea acolo, îşi făcea nevoile şi a avut spaima vieţii lui când Jack a trântit uşa. Dar problema era că Jack nu se mai putea ţine…

— Sau poate era prea beat ca să realizeze că toaleta nu era goală, a adăugat Claire cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Aşa că a terminat prin a vomita în poala bietului tip.

— Oh, Doamne, iar asta nu-i nici măcar partea cea mai amuzantă…

— De cum a făcut o pauză ca să respire, s-a gândit, stai puţin, tocmai ce am vomitat pe străinul ăsta, dacă aş fi el, aş fi destul de supărat, aşa că a început să se gândească că poate o lovitură ar fi cea mai bună formă de defensivă, aşa că l-a plesnit peste faţă şi a fugit afară din toaletă.

Toată lumea râdea acum, mai puţin Charlie.

— Oh, Dumnezeule, a zis Claire. Mă duc să mă piş. Vin într-un minut.

— Deci vrei să spui, a zis Charlie serios, că Jack a vomitat peste picioarele unui străin şi apoi l-a lovit peste faţă? Fără niciun motiv?

— Ceva de genu', da, a răspuns Sam, ştergându-şi ochii.

— Poate cineva să-mi dea sosul? a întrebat Charlie.

— Charlie, eşti un retardat, a spus Louise.

— Lee, sunt sigur că mi-e cunoscută faţa ta, a adăugat Stevie. Ne-am întâlnit pe la muncă sau ceva?

— Nu cred. Am lucrat ca portar la River, a zis Lee. Poate de acolo.

— Posibil. Ai fost să vezi concurenţa deja? E destul de impresionant înăuntru. The Red Divine, adică – am mers acolo vineri.

— Nu. Nu prea ies în cluburi, ca să fiu sincer – am petrecut prea multe nopţi pierdute contorizând consecinţele lor.

— Bravo ţie, a exclamat Max din colţul opus al mesei. Asta tot încerc să transmit şi eu găştii: mai bine să se mai maturizeze şi să cheltuiască banii pe chestii sensibile, sau chiar mai bine: să-i investească undeva.

— Oh, taci, bătrân morocănos, a zis Maggie jucăuşă. Ignoraţi-l pe tataie, fetelor. A uitat cum să se distreze.

— Mă distrez excelent, mulţumesc foarte mult.

— Cu integramele şi Radio Three, sigur că da.

Am mâncat şi am vorbit şi din când în când mâna lui Lee cădea pe sub masă şi-mi găsea coapsa, se odihnea acolo, caldă şi grea, fără să fie nevoie de vreo reacţie din partea mea.

Când am terminat de mâncat, i-am apucat mâna pe sub masă şi i-am strâns-o. S-a uitat la mine mirat. Ochii lui erau cu adevărat foarte frumoşi, atât de mari. Ceilalţi erau ocupaţi să vorbească şi nu erau atenţi la noi.

I-am şoptit la ureche.

— Ai trecut cumva pe acasă azi?

S-a uitat nedumerit.

— Am muncit. De ce?

— Cineva a schimbat locul cuţitelor şi al furculiţelor.

M-a privit de parcă ar fi vrut să spună: de ce naiba ar face cineva asta? Dar în acelaşi timp avea o luminiţă în ochi.

— Ai făcut-o ca să te amuzi?

— Voiam doar să ştii că cineva are grijă de tine.

Mi-am simţit obrajii înroşindu-se. Nu ştiu de ce m-am simţit deodată atât de inconfortabil, dar s-a întâmplat.

— Puteai să-mi laşi un mesaj, am spus.

— Prea evident, a zis, făcându-mi cu ochiul şi zâmbind.

Am băut restul vinului, m-am gândit pentru o secundă la asta şi am râs la ceva ce Sylvia a spus.

Degetele lui Lee îmi mângâiau palma, încet, făcându-mă să tremur.

— Lee, am spus încet.

— Hm?

— Să nu mai faci asta. Te rog.

— Să fac ce?

— Să-mi muţi lucrurile prin casă. Te rog. OK?

Faţa lui s-a întunecat un pic, dar a dat din cap. Câteva clipe mai târziu, mi-a dat drumul la mână, în timp ce Maggie ne lua farfuriile. Nu mi-a mai luat mâna deloc după aia.

JOI, 13 DECEMBRIE 2007

Cabinetul era şi mai ocupat decât acum câteva seri, cu mai mulţi oameni aşteptând, mai multă gălăgie. Am stat într-un colţ, cu genunchii strâns lipiţi, încercând să-mi aduc aminte de ce-mi făceam asta. Drept în faţa mea, era un domn care tuşea fără să-şi pună mâna la gură. Un bebeluş care era îmbrăcat cu o pijama murdară arunca cu blocuri de jucării înspre fratele său, în timp ce mama îi ignora pe amândoi şi vorbea cu femeia de lângă ea despre fibroame şi despre emisiunea X Factor. De mai multe ori m-am gândit să mă ridic şi să plec. La urma urmei, nu eram cu adevărat bolnavă – erau oameni aici clar într-o stare mai rea decât a mea. Nu era evident că pierdeam timpul?

— Cathy Bailey?

Vocea venea de pe un alt palier şi m-am uitat în sus la un domn care mă cerceta de după colţ. Am sărit de parcă m-a înţepat ceva. M-am grăbit pe hol cu doctorul Malhotra, într-o cameră care avea din păcate acel miros de dezinfectant pe bază de alcool.

— Eşti prietenă cu Stuart? a fost primul lucru care m-a întrebat.

— Da, am răspuns, întrebându-mă cum de aflase asta.

— E un tip de treabă.

Sanjeev Malhotra era slab, îmbrăcat elegant în pantaloni negri, cămaşă roz şi cravată, cu o barbă neagră tunsă ordonat şi ochelari caraghioşi.

— Ce pot să fac pentru tine? m-a întrebat.

I-am povestit de verificări, de atacuri de panică. I-am spus că au devenit din ce în ce mai rele. M-a întrebat dacă m-am gândit să-mi fac rău. Am zis că nu. M-a întrebat dacă ceva s-a întâmplat care a declanşat atacurile şi i-am povestit de Robin. Şi apoi desigur i-am relatat despre toate celelalte. Am încercat să fiu succintă. I-am spus că încerc cu greu să trec peste acea perioadă.

A butonat ceva la calculator de câteva ori. Aşa cum ştiam şi de la Stuart, doctorul m-a recomandat pentru o evaluare făcută de către echipa Comunitatea de Sănătate Mintală. Mi-a spus că vor trece probabil câteva săptămâni până când voi putea fi evaluată. Asta a părut să fie tot.

— Am auzit că Stuart e pe bară pentru moment, a zis la sfârşit.

— Şi-a dislocat umărul.

— Păcat. Oricum, măcar asta înseamnă că poate avem o şansă să câştigăm duminică.

Am prins autobuzul înapoi spre Talbot Street. M-am simţit straniu, de parcă am visat toată discuţia, şi un pic îngreţoşată. Deja mă gândeam doar la cum să ajung acasă şi să încep verificarea. De data

asta am avut senzaţia că va fi dificil să o fac cum trebuie.

LUNI, 22 DECEMBRIE 2003

Ultima luni de dinainte de Crăciun, cumpărături târzii în noapte, ultima sforţare înainte de închisoarea celor două zile festive. Era şase jumătate şi centrul oraşului era plin. M-am schimbat la birou, m-am îmbrăcat pentru o seară cu fetele şi m-am dus în oraş ca să mă uit după un cadou pentru Lee, înainte să mă întâlnesc cu ele în Cheshire. Lee muncise toată săptămâna, nu la River, ci pentru o altă muncă fără nume care l-a dus departe cu zilele şi l-a scuipat înapoi, epuizat şi ocazional irascibil.

În Marks&Spencer am căutat prin cămăşile de la bărbaţi, uitându-mă după ceva ce ar purta, ceva care să-i scoată în evidenţă ochii albaştri.

Eram complet pierdută-n moment, visând la Crăciun, fredonând Santa Bab' care se auzea încet din difuzoare, când o siluetă a apărut în faţa mea şi s-a oprit.

M-am uitat în sus şi era Lee, arătând triumfător.

Am sughiţat când m-a strâns într-o îmbrăţişare de urs şi apoi m-a sărutat lung, lung de tot. Avea gust mentolat.

— Credeam că eşti la muncă, am zis în timp ce stăteam la o masă în cafenea câteva minute mai târziu.

— Muncesc, a spus, doar am o mică pauză.

Cafeneaua era liniştită, eram noi doi, un cuplu tânăr care stătea lângă uşa de la intrare, un cuplu în vârstă cu un ibric de ceai şi cu două supe de peşte care stătea în dreptul geamului cu privelişte minunată spre luminiţele de pe High Street. În spatele tejghelei, angajaţii curăţau suprafeţele şi împachetau lucruri în folie de nailon.

— Mi-a fost dor de tine aseară, mi-a spus. M-am gândit mereu la tine. Şi la păsărica ta umedă.

Mi-am simţit pielea înroşindu-se şi m-am uitat în jur. Nu era nimeni suficient de aproape ca să-l audă, dar chiar şi aşa, nu a coborât vocea.

— Eşti umedă acum? m-a întrebat, fără să-şi ia privirea de la mine.

Nu m-am putut abţine.

— Ajung acolo…

S-a lăsat pe spate şi s-a uitat în poala lui. Am început să simt un pic de greaţă. M-am lăsat în faţă, peste masă, i-am urmărit privirea şi am dat peste ce mă aşteptam.

— Lee, serios. Nu aici.

Pentru un moment m-am gândit că va obiecta, că îmi va lua mâna cu forţa pe sub masă, dar în schimb a oftat şi s-a îndreptat în scaun.

— Atunci, unde te duci îmbrăcată aşa?

— Mă întâlnesc cu Louise şi Claire în Cheshire.

A continuat să mă privească şi la final a râs.

— Ce? Ce e?
— Ai găsit ceva ce cauţi? În magazine?
— Asta e secret.
— Ai fost în destule. Burton, Principles, Next şi acum aici.
— M-ai urmărit?
A dat din umeri, dar deodată zâmbetul pişicher a revenit. Nu eram sigură dacă făcea mişto de mine.
— Hai să zicem că sunt unul din bărbaţii care au fost atraşi de tine îmbrăcată în fusta aceea în această seară.
— Ei bine, măcar eşti norocosul care se poate juca cu ce e dedesubt, am spus.
A băut ultima picătură de cafea şi s-a ridicat.
— Trebuie să ajung la muncă, mi-a zis, lăsându-şi capul în jos şi sărutându-mă apăsat pe gură. Să nu vii târziu acasă.
Cuplul în vârstă de lângă fereastra principală s-a ridicat în picioare, râcâind scaunele şi sortând sacoşele de cumpărături, în timp ce o femeie în uniforma cafenelei s-a oferit să le ducă tava.
Am stat o clipă, legănându-mi ceaşca de cafea, întrebându-mă dacă chiar vreau să merg în Cheshire până la urmă, când deodată a reapărut, ca un zid de cărămidă între mine şi restul cafenelei.
— Dă-ţi jos chiloţii, mi-a spus.
M-am uitat în sus la el.
— Cred că glumeşti…
— Nu glumesc. Dă-i jos. Nimeni nu o să vadă.
Mişcându-mă cât mai restrâns, mi-am ridicat fusta şi mi-am scos chiloţii până la genunchi, i-am apăsat în jos până la glezne şi am ieşit din ei cât de repede am putut, strângându-i în pumn.
— Dă-mi-i, mi-a zis şi a întins mâna.
— Pentru ce?
Dar i-am dat oricum. Şi-a alunecat mâna în buzunarul de la jachetă, apoi m-a sărutat din nou, de data asta cu blândeţe.
— Eşti o fetiţă cuminte.
Am stat nemişcată, cu genunchii presaţi împreună, uitându-mă drept înainte până când am fost sigură că a plecat, apoi am alunecat la marginea scaunului şi m-am ridicat. Mă simţeam cu capul în nori, speriată şi excitată, toate în acelaşi timp.
Mi-au ajuns cumpărăturile. Am luat prima cămaşă bleu şi am plătit-o la tejghea.
Tot drumul pe High Street până în Cheshire, mi-am făcut loc printre cumpărători, înghesuindu-mă printre lungile şiruri de oameni care aşteptau autobuzele, simţind răcoarea nopţii pe sub fustă – o senzaţie plăcută în circumstanţe diferite – în tot timpul ăsta gândindu-mă că probabil mă urmăreşte în continuare. M-am întrebat dacă ăsta era un test. Trebuia să îl văd? Am încercat să nu par disperată, holbându-mă

la feţe, prin magazine, pe alei, dar probabil că eram. În ciuda a cât de ciudat mă simţeam, să fiu afară în decembrie într-o fustă scurtă şi fără chiloţi, mă simţeam în continuare incredibil de neastâmpărată la apariţia lui neaşteptată şi îmi doream pe jumătate să-l fi apucat pe sub masă când am avut ocazia.

JOI, 13 DECEMBRIE 2007

Ajunsesem acasă de o oră şi jumătate şi verificarea mergea prost. De fiecare dată când credeam că am terminat, nesiguranţa era acolo, frica. Nu avea niciun rost să mai continui dacă nu o făceam cum trebuie. Mâinile începuseră să-mi tremure şi abia dacă mai vedeam de lacrimi şi nici măcar nu trecusem de uşa de la apartament.

Am auzit zgomotul de paşi de data asta, am auzit uşa apartamentului de deasupra deschizându-se şi închizându-se şi am stat nemişcată, ţinându-mi respiraţia, încercând să nu scot vreun zgomot.

A bătut încetişor, dar tot am tresărit.

— Cathy? Eu sunt. Eşti bine?

Nu eram în stare să răspund. Gâfâiam şi plângeam. Mi s-a părut că aud un oftat.

— Nu eşti bine, a zis. Ce s-a întâmplat?

Am luat o gură de aer lungă, tremurătoare.

— Nimic, sunt bine.

— Poţi să deschizi uşa?

— Nu. Lasă-mă în pace.

— Vreau doar să te ajut, Cathy, a zis.

— Nu poţi să mă ajuţi. Pleacă.

Am plâns mai tare, nervoasă acum, pe atât de speriată, furioasă pe el pentru că era aici şi nu mă lăsa să mă destram. Nu avea să plece nicăieri. Într-un sfârşit am încercat să mă ridic, sprijinindu-mă de clanţa uşii. Prin vizor i-am văzut faţa distorsionată. Nu mai era nimeni altcineva pe hol. Mâinile îmi tremurau. Am dat la o parte piedica de sus, şi descuiatul cheii a durat ceva timp. Broasca, chiar mai mult. Până când am terminat de deschis tot şi uşa, genunchii mi-au cedat şi am căzut claie peste grămadă pe podea. El a împins uşa şi a intrat, aducând cu el în aerul rece mirosul de iarnă. A închis uşa în spatele lui şi s-a aşezat lângă mine. Nu a venit prea aproape, doar a stat acolo cu mine. Nu am putut să-l privesc din prima.

— Încearcă să iei o gură de aer şi ţine-o, mi-a zis încetişor.

Am încercat. Gâfâiam prea tare.

— Sunt atât… sunt… sunt atât de obosită. Nu am… Nu am putut… să verific.

— Ştiu, a spus el. Încearcă să te gândeşti la respiraţie, la nimic altceva. Doar la respiraţie, pentru moment.

Am încercat. Degetele mă furnicau. Şi pielea de pe faţă.

— Poţi să mă ţii de mână?

A ţinut-o ferm întinsă peste spaţiul dintre noi. Am ajuns, l-am atins, m-am retras, l-am atins din nou şi el m-a prins. Mâna lui era rece, îngheţată.

— Scuze, am mâini reci. Acum încearcă din nou să respiri. Poţi să te uiţi la mine?

Am încercat şi asta. Respiraţia mea rapidă era peste tot. Dacă nu reuşeam să o calmez, aveam să leşin.

— Doar gândeşte-te la respiraţie. Respiră cu mine. Inspiră – ţine. Continuă să ţii. Aşa e mai bine. Şi expiră. Bun, hai, fă-o din nou…

A părut să dureze o veşnicie, dar în sfârşit era mai bine. Am început să îmi simt cât de cât mâinile. Pulsul a încetinit, am recăpătat controlul. Îl ţineam de mână de parcă mă înecam.

— Bine lucrat, mi-a zis încet, ai reuşit.

Am dat din cap, încă nepregătită să vorbesc. Lacrimile curgeau. M-am uitat la el şi la ochii lui, ochi buni, cum mă privea lipsit de prejudecăţi. M-am apropiat un pic de el şi el s-a mişcat, a întins picioarele, rezemându-se cu spatele de uşa mea şi m-am mutat mai aproape, el şi-a trecut braţul cel sănătos în jurul meu, iar eu mi-am lipit faţa de pieptul lui, unde era cald şi mirosea a el. Mi-a pus mâna pe cap, mângâindu-mi părul.

— E ok, Cathy, a zis şi am simţit vocea lui huruind din piept. Eşti în siguranţă, eşti bine.

Eram atât de obosită încât puteam să adorm acolo, pe podea, lângă el, atât timp cât m-ar fi ţinut şi nu mi-ar fi dat drumul. Am deschis ochii şi am reuşit să văd doar bluza lui bleu de bumbac şi felul în care se mişca când respira. M-am gândit să mă dau la o parte. Totul începea să doară şi frica fusese înlocuită gradual de o ruşine paralizantă.

Într-un final mi-am ridicat capul şi el s-a îndepărtat uşor de mine.

— Haide, mi-a zis, să te ducem undeva mai confortabil.

S-a ridicat, m-a ajutat şi pe mine să mă ridic, după care m-a condus spre canapea. M-am aşezat şi m-am făcut mică ca o minge. Voiam să stea lângă mine. Dacă ar fi făcut asta, m-aş fi ghemuit încă o dată în el.

— Pot să îţi fac o cană de ceai? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, tremurând.

— Mersi.

Am ascultat zgomotele de la ceainicul umplut cu apă, clinchetele ceştilor. Deschiderea dulapurilor în căutarea ceaiului. Frigiderul deschis. Ceainicul trezindu-se la viaţă. Mă simţeam ciudat, cu el aici. Nu am avut niciodată pe altcineva care să pună piciorul în apartamentul ăsta de când m-am mutat aici, în afară de instalator, în ziua aia stupidă când a explodat ţeava.

Până l-am auzit că pune ceştile jos pe măsuţa de cafea din faţa mea, aţipisem un pic.

— Vei fi bine acum? m-a întrebat.

M-am ridicat, trecându-mi degetele în jurul cănii. Mâinile nu mai

tremurau, dar vocea mea era răguşită, gâtul meu uscat.

— Da, am răspuns. Voi fi bine. Mulţumesc. Mersi pentru ceai.

M-a privit cât l-am băut. Arăta mort de oboseală şi el.

— Ai mâncat?

— Da, am minţit. Cum ţi-e umărul?

A zâmbit.

— Dureros.

— Îmi pare rău pentru toate astea. De unde ştiai?

— Te-am auzit plângând.

— Ar fi trebuit să mă laşi.

Stuart a dat din cap.

— Nu am putut.

A băut puţin din ceaiul lui.

— Devin mai rele, atacurile de panică? Mai frecvente?

— Cred că da.

A aprobat din cap.

— Ăsta a fost unul rău?

Am ridicat din umeri.

— Am avut altele mai urâte.

Mă privea atent, evaluator, ca un nenorocit de doctor. Ăsta era fix felul în care obişnuiau să se uite la mine în spital, de parcă aşteptau să fac ceva, să zic ceva, să demonstrez vreun simptom sau altceva ca să decidă odată ce era greşit cu mine.

— Îmi pare rău, credeam că vei fi bine. Sanj – e chiar bun, serios. Poate deveni chiar prea prietenos din când în când. El ce a spus?

— Că e în regulă. El e în regulă. M-a recomandat pentru o evaluare, sau ceva. Ce crezi că a vrut să spună că fără tine în acţiune vor avea o şansă să câştige duminică?

A râs.

— Ticălosul. Sunt în echipa de rugby a SSN-ului. Serviciilor de Sănătate Naţională. Sanj pare să creadă că sunt un handicapat.

Mi-am terminat ceaiul în acelaşi timp cu el.

— Oricum, ai reuşit, a continuat el, privindu-mă. Ai făcut primul pas.

— Da, am zis.

Am luat contact vizual şi acum nu mă mai puteam uita în altă parte.

— Îmi vei povesti despre asta? m-a întrebat aproape şoptind.

— Despre ce?

— Despre ce a declanşat totul.

Nu am răspuns. După o vreme, a zis:

— Vrei să stau cu tine aici cât dormi?

Am scuturat din cap.

— Serios, voi fi bine acum. Mersi.

A plecat la puţin timp după aceea. M-am simţit din nou în alertă şi

îmi doream să mă îmbrăţişeze încă o dată, ca să fiu sinceră, voiam ca să mă strângă şi mai puternic şi să stea cu mine, dar nu era corect să îi cer asta. Aşa că a plecat, am închis uşa după el şi m-am dus la culcare.

Acum trebuie să mă gândesc cum să supravieţuiesc cu povara asta. Să îi fac faţă pentru tot restul vieţii. Câte o zi pe rând, cu un pas în faţa celuilalt. Nu pot să fac asta prea mult. Nu pot să mai continui aşa.

MIERCURI, 24 DECEMBRIE 2003

Până la Crăciun, totul a fost bine.

Ei, nu complet. Să fiu cu cineva care muncea cu zilele nu era OK deloc, pe bune, dar când era cu mine totul mergea bine. Când pleca să lucreze câteva zile la rând, mă anunţa din timp. Şi când reapărea, eram ridicol de uşurată să-l văd într-o bucată, încât orice reproş se topea instant.

Când era prin jur, practic locuia cu mine în casă. Când eram la muncă, făcea curăţenie, cârpea chestii şi gătea cina pentru când mă întorceam de la birou. Când era plecat, îmi lipsea mai mult decât credeam că e posibil. În fiecare seară mă întrebam dacă e în siguranţă şi dacă aş fi aflat vreodată ceva în caz că i s-ar întâmpla ceva rău. Deşi de obicei se întorcea distrus, mort de foame şi nespălat, nu a mai apărut la uşa mea cu răni. Orice s-a întâmplat prima dată, am vrut să cred că devenise mai precaut, datorită mie.

Nu pentru prima dată în viaţa mea, eram singură în Ajunul Crăciunului. Lee muncea pe undeva – era tura lui, mi-a zis. A încercat să scape ca să petreacă timp cu mine. Mi-a spus că va încerca să plece mai devreme, dar până la 10 seara în Ajunul Crăciunului nu dăduse niciun semn.

La naiba, m-am gândit.

Să mă pregătesc de ieşit în oraş nu a durat mult. Rochia mea preferată, tocuri, un pic de machiaj, părul sus, cu şuviţe curgând şi câteva clipe mai târziu eram gata.

Pe la 10 jumătate eram în Cheshire, iar Sam şi Claire erau şi ele acolo. Eram în urmă cu câteva shot-uri şi am avut de recuperat serios. Claire deja îşi găsise un posibil candidat pentru o seară festivă; arăta cam tânăr totuşi şi era un pic cam ameţit ca să fie în stare de o performanţă demnă.

— Nu prea îmi place băiatul ei, am ţipat în urechea lui Sam, pe deasupra melodiei lui Wizzard, *I Wish It Could Be Christmas Every Day,* pe care o auzisem de un milion de ori încă din octombrie.

— Mda, dar ar trebui să-l vezi pe amicul lui, Sam a strigat înapoi, îndreptând sticla de bere spre un colţ, unde un tip închis la culoare şi mult mai atrăgător se uita la ei cu o expresie greu de definit.

— Pare prietenos, nu?

— Nu de la distanţa asta.

Amicul a venit la noi, s-a prezentat şi de fapt chiar s-a dovedit un tip de treabă. Numele lui era Simon şi era în armată, mi-a spus la ureche. Pleca spre Afganistan de-acum în două săptămâni. Am ascultat şi am văzut ochii lui Sam, care erau plini de admiraţie şi un pic de chin că zeul sexului, în viziunea ei, cu ochii întunecaţi părea să-mi

acorde prea multă atenţie.

— Simon, am ţipat în urechea lui, asta e Sam. Eu plec. Crăciun Fericit!

I-am dat un sărut rapid pe obraz, pentru noroc, i-am făcut lui Sam cu ochiul şi m-am dus să-mi găsesc haina.

Tot Cheshire-ul era afară. Iar eu nu eram nici măcar ameţită cum trebuie, m-am gândit, în timp ce mă înghesuiam pe Bridge Street ca să văd dacă Hole In The Wall era prea plin. Recunoscătoare că mi-am pus haina peste rochie, fiindcă începuse să plouă. Nu era suficient de frig ca să ningă, dar se simţea aerul rece fără nicio discuţie şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu mai bine rămâneam acasă.

— Nu, frate, nu o fac. Nici vorbă. Poţi să te duci dracului!

Zgomotul unui conflict pe o alee şi ceva m-a făcut să mă uit încolo. Erau trei bărbaţi ca la o întâlnire, unul din ei mai beat decât ceilalţi. Jumătate dintre ei acoperiţi de umbră. Probabil o tranzacţie de droguri, m-am gândit absentă, cu capul în jos, continuând să merg fiindcă nu voiam să ştiu mai multe.

Era coadă în faţa barului Hole In the Wall, dar nu una mare. M-am înghesuit în uşa supermarketului, care era cea vecină, alături de câţiva oameni pe care-i cunoşteam vag.

Tocmai la timp, ca să îi văd pe doi dintre cei trei bărbaţi care se certau pe alee mergând spre Bridge Street. Unul din ei era Lee. Nu s-a uitat la mine, a continuat să meargă, râzând la ceva ce a zis celălalt bărbat, cu mâinile în buzunarele de la jeans.

Chiar atunci, o gaşcă de beţivi a ocupat trotuarul, în căutarea unui kebab festiv. Zgomotul din bar a ieşit odată cu ei, ceva muzică de Crăciun şi o adiere de căldură, miros de bere şi transpiraţie.

— Intri sau ce? m-a întrebat portarul ţinând uşa deschisă pentru mine.

La naiba, m-am gândit. I-am dat portarului un sărut pe obraz şi am alunecat în căldură şi haos.

VINERI, 21 DECEMBRIE 2007

Când am ajuns acasă de la muncă, mă aştepta un bilet. Văzându-l, m-a făcut să zâmbesc. Mă aştepta în afara apartamentului, pe hol, chiar în faţa uşii. Cred că Stuart s-a gândit că s-ar putea să am vreo obiecţie dacă l-ar fi împins pe sub uşă, aşa că l-a lăsat afară, ştiind că nimeni nu trece de uşa mea în afară de el.

L-am ridicat înainte să încep verificarea, l-am pus în buzunarul de la haină şi într-un sfârşit am apucat să-l citesc o oră şi jumătate mai târziu, când m-am aşezat în sufragerie.

C, *sper că eşti bine. M-am gândit la tine. Ai chef să ieşim la un suc sau ceva pe sâmbătă? S x*

Doamne, da, vreau, a fost primul meu gând. Asta în sine m-a făcut să râd. Eu, să ies la un suc? Cu un bărbat care ştia că am probleme mentale, care mă văzuse într-un atac de panică? Pesemne că mă vindec.

Am practicat exerciţii de respiraţie adâncă, sugerate într-unul din materialele printate de Stuart pentru mine. Mai încercasem asta o dată, anul trecut, când devenise din ce în ce mai rău, doar că pe atunci atacurile de panică şi gândurile negre mă luau prin surprindere şi mă panicam în primul rând pentru că nu respiram cum trebuie, pentru că nu o făceam corect şi toate astea se exacerbau.

Acum, că sunt un pic mai conştientă de lucrurile care îmi declanşează starea de rău, ar trebui să meargă mai bine. Aşa că în fiecare seară, după serviciu, introduc o nouă regulă în rutina mea. După ce verific apartamentul, mă aşez pe podeaua din sufragerie, închid ochii şi respir. Încet, afară şi înăuntru. Fixez alarma de la bucătărie. La început a fost o povară să ţin ochii închişi pentru atât de mult timp, întrucât fiecare sunet mă deranja. Primele dăţi când am reuşit, mi-am regăsit vechiul perfecţionism, dorinţa de a-mi controla viaţa, puterea de a mă admonesta dacă voi eşua şi voi deschide ochii înainte ca alarma să sune, dacă aş întoarce capul spre fereastră la sunetul unui zgomot venind din stradă.

Aşa începe totul. Fac ceva ce pare a fi o idee bună. La urma urmei, să încui apartamentul poate fi considerată o idee bună, nu? Apoi, din nu ştiu ce motiv nu o fac bine într-o zi; şi apoi mă gândesc că asta nu e bine deloc, pentru că dacă faci ceva de care să beneficiezi doar tu atunci trebuie să o faci bine sau altfel tot obiceiul n-are sens. Apoi încep să mă consum pentru asta şi să-mi imaginez toate lucrurile posibile care s-ar putea întâmpla dacă îmi iese greşit, am gafat atâtea în viaţa mea risipită.

Aşa că prima dată când am încercat exerciţiile de respiraţie, a fost totul cam de rahat şi am ajuns să le fac de două ori, eşuând de ambele dăţi, şi apoi m-am dus să verific apartamentul de trei ori ca să compensez pentru ratarea mea.

Asta a fost de căcat şi am ajuns să cred că a vedea un doctor şi a fi în contact cu profesia medicală nu e cea mai bună cale. Făceam bine, nu? Eram în viaţă, nu?

Am încercat din nou, mai târziu, înainte de culcare şi de data asta nu a fost atât de rău. De fapt, în timp ce făceam exerciţiile m-am descoperit gândindu-mă la Stuart, mâna lui ţinând-o pe a mea, vorbindu-mi despre cum ar trebui să respir, ca şi cum ar fi stat pe podeaua rece, vocea lui liniştitoare, calmă, ochii nerăbdători. Până să-mi dau seama, alarma a sunat şi am reuşit să stau trei minute fără să deschid ochii.

În noaptea aceea am avut cel mai bun somn din ultima vreme.

Am pus biletul de la Stuart pe podea, în faţa mea, mi-am încrucişat picioarele, am petrecut un moment ascultând sunetele din apartament şi de afară, apoi mi-am închis ochii şi am început. Înăuntru. Afară. Inspiră. Expiră. Imaginându-mi că Stuart era cu mine, am decis că asta e singura cale în care voi reuşi. Ce dracu', dacă mergea, măcar să se întâmple un lucru bun. Aşa că l-am luat cu mine de pe podeaua rece, uscată şi am mers sus în sufrageria lui mare, cu canapea adâncă, relaxându-ne în moliciunea ei. Afară era însorit şi călduţ, soarele se revărsa printre ferestre direct pe faţa lui, m-a atins în partea de sus a braţului şi mi-a povestit lucruri, pe care mi le ştiam din trecut şi altele noi de asemenea.

— Sunt aici. E în regulă, eşti în siguranţă. Acum respiră – inspiră. Şi expiră. Şi din nou, inspiră... şi expiră. Asta e, faci bine. Inspiră. Şi expiră.

Cinci minute mai târziu am deschis un ochi şi m-am uitat înspre ceasul din bucătărie. Uitasem să setez alarma.

MIERCURI, 24 DECEMBRIE 2003

Până când am ajuns acasă, era deja două dimineaţa. Am avut companie aproape tot drumul: trei amici beţivi şi două dintre iubitele lor s-a întâmplat să meargă în aceeaşi direcţie şi am mers cu ei, vorbind cu una din fete, Chrissie, care s-a dovedit a fi verişoara lui Sam.

Ultimul segment pe Queen's Road chiar nu a fost rău deloc. Vântul sufla mai încet şi, deşi era îngheţat, băusem destulă votcă pentru a alunga frigul. Şi haina mea de lână era călduroasă. O să-mi fac o cană de ceai când ajung, m-am gândit şi după aia o să mă întind un pic – iar dimineaţă…

O siluetă stătea pe pragul meu şi s-a ridicat când m-am apropiat. Lee.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

Am pescuit cheile din fundul genţii.

— În oraş, am răspuns. Nu am avut chef să rămân acasă. Stai aici demult?

— De zece minute.

M-a sărutat pe obraz.

— Intrăm? Mi-au îngheţat ouăle aici.

— De ce nu ai folosit cheia?

— Mi-ai zis să nu o fac, îţi aminteşti?

— Poftim?

— Mi-ai zis să nu intru şi să nu îţi deranjez lucrurile.

— Nu în felul ăsta. Bineînţeles că poţi să intri.

Înăuntru, pe hol, m-a împins şi m-a proptit de perete, mi-a dat jos haina şi mi-a invadat gura. Sărutul lui era puternic şi uscat şi avea gustul lui – nu de alcool. Nu de om beat. Doar puternic.

— Nu m-am putut opri din a mă gândi la tine azi, mi-a şoptit pe lângă gât, mâinile lui alunecând peste rochie, peste satin. Rochia asta mă face să te doresc şi mai mult.

I-am desfăcut prohabul, eliberând cureaua, trăgându-i chiloţii într-o parte. Chiar aici în hol. Un loc bun ca oricare altul.

— Doar spune-mi, a zis el, gemând în părul meu, că nu ţi-ai tras-o cu altcineva în rochia asta.

— Nu, am zis, doar cu tine. E a ta. Sunt a ta.

SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE 2007

Vremea a fost grozavă azi. O iau ca pe un semn bun. Şi, desigur, e o zi pară, ceea ce înseamnă că a ieşi la un suc e o idee fabuloasă.

Mă aştepta când am bătut la uşă. I-am sugerat că aş putea să-l sun când voi fi gata; astfel încât să nu mă aştepte încă o jumătate de oră cât verificam totul. Am terminat cu verificarea şi totul a mers cum trebuie.

— Cum ţi-e umărul? am întrebat.

— Mai bine, mi-a zis.

Nu mai purta eşarfa.

— Comprimatele îşi fac treaba.

High Street era plin de cumpărători, care profitau de ultimele zile de dinaintea Crăciunului, dar Stuart m-a condus pe marginea drumului, pe o alee strâmtă. Am intrat într-un pub la capătul pasajului care purta o denumire relaxantă, *Rest Assured,* cu o tăbliţă afară pe care era scris *mâncare bună* şi Stuart a deschis uşa pentru mine.

Tocmai se deschidea, iar noi eram primii clienţi. Barul era mic, cu două canapele confortabile situate lângă un şemineu al cărui foc îşi făcea loc printre nişte mingi făcute din ziare, înainte de a ajunge la buştenii care erau frumos aliniaţi deasupra. Lumini de poveste erau împrăştiate în jurul barului şi un brad adevărat trona într-un colţ fiind decorat cu gust în argintiu şi alb. Din fericire, aici măcar nu erau colinde.

Mi-a adus un pahar de vin şi m-am afundat într-una din canapele, lângă foc. Mi-am întins mâinile ca să le încălzesc, dar nu trimitea prea multă căldură încă.

— Arăţi obosit, am remarcat când s-a aşezat opus de mine. Ai dormit destul?

— Nu prea, ca să fiu sincer. Dar sunt obişnuit cu asta. Când vin târziu de la muncă, de obicei adorm cu greu.

Am luat o gură de vin, pe care am simţit-o urcându-se direct la cap. Ce avea el special de mă simţeam atât de în siguranţă încât puteam să beau ceva cu el?

— Am practicat chestia cu respiraţia controlată, i-am zis. Era un capitol întreg în grămada aia pe care mi-ai dat-o.

Stuart s-a înclinat în faţă şi a pus berea Guinness pe masa dintre noi.

— Serios? Asta sună promiţător. Trebuie doar să continui să practici până devine a doua natură, ca să faci asta oricând ai nevoie, fără să te gândeşti prea mult.

Am dat din cap.

— Nu prea am fost bună la relaxare, dar merge bine până acum.

A ridicat paharul.

— Pentru un nou început, atunci.
A urmat o pauză. Am început să mă simt somnoroasă.
— Ai mai avut probleme cu idiotul ăla de manager de vânzări? m-a întrebat.
Am scuturat din cap.
— Din fericire, nu l-am mai văzut. Nu am nicio idee ce îi voi spune dacă ne vom întâlni, dar am să îmi fac griji pentru asta când se va întâmpla.
M-am gândit la ce s-a întâmplat un moment.
— Nu ţi-am mulţumit cum trebuie până acum – ei bine, pentru ştii tu. Pentru că l-ai luat de pe mine. Şi pentru că ai fost sincer cu mine despre atâtea lucruri. Dacă nu s-ar fi întâmplat, probabil că aş fi rămas în continuare blocată pe undeva. Simt că fac progres cu asta, în sfârşit.
A zâmbit.
— Pentru nimic. Oricum, eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească.
— Mie? De ce?
A oftat şi s-a uitat la mine pentru un moment, de parcă cumpănea dacă să spună ceea ce gândeşte.
— Nu eram în cea mai bună ipostază a mea când m-am mutat. Nu voiam să mă mut din ultima mea casă, de fapt, dar a trebuit. Dar casa de acum – nu ştiu – se simte ca acasă. Şi cred că asta are legătură cu tine.
— Cu mine? Dar de ce?
A dat din umeri şi mi-am dat seama că se simţea un pic inconfortabil.
— Nu am idee. Eu doar – aştept să te văd.
A râs, clar un pic ruşinat şi deodată mi-am dat seama că mă place. Adică, el chiar mă place şi încerca să-mi spună asta fără să mă sperie.
Am vrut să spun, *dar abia mă cunoşti* – însă nu era adevărat. Ştia mai multe despre mine decât oricine de la muncă şi nu mai aveam alţi prieteni acum. Cu o voce slaba, care a părut că se aude din altă parte, m-am auzit spunând:
— Mă faci să mă simt în siguranţă.
Atmosfera s-a schimbat un pic după asta. Nu ştiu dacă băusem prea mult – aproape un pahar întreg, Dumnezeule – sau dacă era faptul că barul începuse să se umple. Stuart s-a uitat mult la mine, iar eu i-am susţinut privirea. Cineva a venit la noi să ne ia paharele şi asta a stricat vraja.
— Încă o băutură? m-a întrebat el şi, deşi începusem să mă ridic ca să aduc băuturile, el mi-a făcut semn să mă aşez la loc.
Canapeaua era confortabilă, puteam lejer să adorm pe ea.
— Stă cineva aici? a întrebat o voce de femeie tânără, urmată de o femeie bătrână în spatele ei – mama şi fiica în oraş la o sesiune de

cumpărături, judecând după sacoşe.

— Da, dar puteţi să staţi aici – e loc aici, am zis bătând cu mâna locul de lânga mine, întrebându-mă cât de mult voi rezista până când toată expunerea asta publică mă va prinde din urmă.

Am luat jacheta lui Stuart de pe canapeaua opusă şi am atârnat-o pe canapea în spatele meu. A trebuit să mă abţin să nu o miros şi asta m-a făcut să chicotesc. Oh, Doamne, eram deja ameţită. Puteam să mai beau doar o băutură. Una singură.

Stuart s-a întors după aproape o eternitate, abia dacă s-a uitat la cele două femei care acum bârfeau pe cineva pe nume Frank şi cum a făcut o greşeală teribilă că a părăsit-o pe Juliette, şi s-a aşezat lângă mine. Nu era o canapea mare.

Era un test, de fapt. Dacă reuşeam să fac asta, să îl fac să se aşeze lângă mine, în public, dacă reuşeam să susţin o conversaţie – despre orice – cu acest bărbat pe care de-abia îl cunoşteam, dar care aproape instantaneu mi-a plăcut şi în care am avut încredere, atunci poate că ceva s-ar întâmpla. La un moment dat în viitor.

— Eşti ok? m-a întrebat.

Ok în legătura cu ce? voiam să zic eu, dar el se referea la faptul că stăteam atât de aproape, încât coapsa lui o atingea pe a mea. În afară de Robin, care s-a aruncat pe mine, şi Stuart care a avut grija de mine în timpul atacului de panică, era prima dată de când aveam contact fizic cu un bărbat, de la *El*.

— Sunt bine, am zis, întrebându-mă cât de roşii erau obrajii mei. Mă întrebam cum de mă simt atât de… nu ştiu. Nu mi-e frică cu tine. Mi-e frica de toată lumea. De oricine. Şi totuşi nu mi-e frică când eşti aici. Nu ştiu nimic despre tine.

— Mă bucur că nu ţi-e frică de mine. Nici nu trebuie.

Mi-a luat mâna şi a ţinut-o. M-am uitat la degetele mele într-ale lui, întrebându-mă cum de puteau să fie atât de reci, când restul corpului era atât de cald, gândind abstract despre mâinile lui care erau mari şi puternice, cu unghiile scurte. Am căutat panica, dar nu era acolo. Inima mea bătea repede, dar nu de frică.

— În ce priveşte lucrurile pe care le ştii despre mine… ei bine, trebuie să îţi povestesc ceva. Voiam să îţi spun de ceva vreme, dar nu am avut ocazia. Aşa că iată.

Mă pregăteam să-i zic ceva despre faptul că eu nu-l las să vorbească niciodată, dar din fericire am reuşit să-mi ţin gura.

— Înainte să mă mut aici, locuiam în Hampstead cu iubita mea, Hannah. Ei bine, era logodnica mea, nu doar iubită. Credeam că suntem fericiţi, dar aparent nu eram.

S-a oprit brusc, uitându-se la mâna mea care se ascundea în a lui. L-am strâns un pic.

— Ce s-a întâmplat?

— Se vedea cu altcineva. Cineva de la muncă. A rămas însărcinata şi a făcut un avort. Am aflat despre asta după ce s-a întâmplat. Asta a fost… dificil.

— E oribil, am zis şi am simţit durerea emanând din el ca o mireasmă.

Degetul lui m-a mângâiat pe cap încetişor, făcându-mă să tremur.

— Deci, să înţeleg că nu eşti pregătit încă să intri într-o nouă relaţie? am zis curajoasă, încercând să îndulcesc mesajul cu un zâmbet.

Sinceritatea e cea mai bună metodă, mi-am zis. Dumnezeu ştie ce aş mai zice după câteva băuturi.

Din fericire, a zâmbit înapoi.

— Nu chiar, nu.

Şi-a terminat berea şi apoi s-a uitat din nou la mâinile noastre şi a zis:

— Dar ceva îmi spune că nici tu nu eşti pregătită pentru una.

Am aprobat. M-am gândit şi regândit la asta şi până la urmă tot ce am reuşit să spun a fost:

— Nu cred că voi fi vreodată.

— A fost rău? a întrebat el.

Am dat din cap. Am vorbit despre asta cu adevărat când poliţistul m-a interogat şi chiar şi atunci am răspuns doar la întrebările directe, nu am oferit detalii voluntar despre ce s-a întâmplat. Au încercat să mă convingă să vorbesc în spital. Am învăţat despre ce să vorbesc, lucruri care să-i mulţumească, să-i asigure că îmi revin, în speranţa că îmi vor da drumul şi mă vor lăsa dracului în pace. Când mi-au dat drumul, trebuia să urmez şedinţele cu consilierul, dar asta nu s-a mai întâmplat. Nu m-aş fi dus, oricum. Tot ce voiam era să fug, să alerg şi să nu mă mai uit înapoi. Nu m-am gândit nici măcar un pic că voi vorbi despre asta acum, dar cuvintele au început să iasă din gura mea de parcă altcineva le zicea şi eu doar le ascultam.

— Am fost agresată.

Nu a vorbit pentru un moment. Apoi:

— Au găsit-o pe persoana care a făcut asta?

Am dat din cap.

— E în puşcărie. A primit trei ani pentru asta.

— Trei ani? Nu e mult.

Am dat din umeri.

— E doar timp, nu-i aşa? Trei ani, treizeci de ani. Poate nu l-ar fi găsit niciodată. Măcar mi-au dat timp suficient cât să scap.

JOI, 25 DECEMBRIE 2003

Ziua de Crăciun; m-am trezit într-o lumină puternică. Lee nu era în pat lângă mine. De jos am auzit zgomote de oale, bătând împreună cu migrena mea. M-am uitat la ceas – nouă jumătate.

Am încercat să mă simt entuziasmată, fericită şi în spiritul Crăciunului, dar pentru moment capul meu avea nevoie de îngrijiri. Am adormit din nou şi, când am deschis ochii, Lee era acolo, cu o tavă plină cu micul dejun.

— Trezeşte-te, frumoaso, a zis.

M-am ridicat şi am încercat să ignor felul în care se simţea capul meu.

— Uau, am exclamat.

Pâine prăjită, suc şi pentru că în mod sigur nu băusem destul în ultimele douăzeci şi patru de ore – şampanie. Lee şi-a dat jos pantalonii de jeans şi tricoul şi s-a urcat înapoi în pat, lângă mine, rupând o bucăţică de pâine şi molfăind-o.

— Crăciun fericit, a zis.

L-am sărutat. Şi apoi l-am mai sărutat încă o dată, până ce aproape am dat peste tavă şi după asta m-am ridicat şi am băut un pic de suc.

— Am fost necumpătat aseară, a zis.

M-am uitat la el, surprinsă.

— Necumpătat? De ce?

M-a privit lung.

— Eram nebun de gelos că ai ieşit îmbrăcată cu rochia aia. Îmi pare rău, am greşit.

A urmat o pauză lungă, întreruptă doar de mestecatul său.

— De ce ai o obsesie pentru rochii roşii? am întrebat.

A dat din umeri.

— Nu am o obsesie pentru orice rochie roşie. Doar pentru a ta. Şi pe tine în ea.

— Te-am văzut în oraş aseară, am răspuns. Te certai cu cineva pe o alee.

Nu a zis nimic, doar a pus tava jos lângă marginea patului.

— Arăta a trafic de droguri. Sau ceva. Cu asta te ocupi? Trafic?

— Ştii că nu are niciun rost să-mi pui întrebări de felul ăsta, Catherine. Ştii bine că nu am să răspund.

— Serviciul tău mă sperie, am zis.

— De asta nu vorbesc despre el, a răspuns.

— Dacă te-ai răni – adică, să te răneşti pe bune – aş afla despre asta? M-ar suna cineva?

— Nu am să mă rănesc.

— Dar dacă o faci?

— Nu am să mă rănesc, a repetat.

A luat paharul gol din mâna mea şi l-a pus pe noptiera de lângă pat, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat.

— Lee, îmi explodează capul.

— Am ceva care o să te facă să te simţi mai bine, a zis.

Nu s-a întâmplat asta, evident, dar măcar a meritat încercarea.

SÂMBĂTA, 22 DECEMBRIE 2007

I-am dat drumul la mână şi am băut, lăsând răceala vinului să mă înmoaie. Am simţit un pic de greaţă şi m-am întrebat dacă era de la vin sau de la subiect.

— Cred că sunt un pic ameţită, am zis cu un zâmbet.

M-a privit evaluator.

— Ei bine, eşti un pic rozalie…

— Mergem acasă? am întrebat.

Brusc, nu mai voiam să fiu în oraş. Două băuturi, serios, eram praf. În anii trecuţi, aş fi băut toată noaptea şi n-aş fi avut nimic a doua zi. Când am ieşit afară, aerul rece m-a lovit puternic şi mi-am simţit picioarele tremurând. Şi-a petrecut un braţ în jurul meu.

— Stai dreaptă. Eşti în regulă?

A urmat o mică tresărire, pe care nu cred că a simţit-o. Voiam asta – îl voiam pe el, enorm, şi totuşi era de parcă corpul meu nu m-ar fi lăsat în apropierea lui.

— M-am gândit la ce ziceai la un moment dat despre socializare. Cum faptul că tratez TOC ar putea să-mi dea mai mult timp pentru socializare.

— Da?

— Da. Acum mă gândesc că genul tău de socializare e mult mai puţin riscant decât cu ce sunt eu obişnuită.

— Genul meu? E un fel de compliment ascuns?

Am râs.

— Poate. Nu am fost mereu aşa, am zis cu dinţii clănţănind un pic, în timp ce ne făceam loc printre hoardele de oameni înapoi spre Talbot Street.

— Nu? m-a întrebat el râzând. Cum, trează la un moment dat?

L-am împins un pic, apoi i-am luat din nou braţul în jurul meu, pentru sprijin, cât de repede am putut.

— Nu, mă refeream la faptul că obişnuiam să fiu o adevărată petrecăreaţă. În oraş, în fiecare seară. Beam mult. Nu stăteam acasă deloc. Proastă, de fapt.

— De ce proastă?

— Ei bine, m-am pus în situaţii riscante tot timpul. Obişnuiam să mă îmbăt şi apoi ajungeam la străini acasă sau invitam oameni la mine. Uneori, mă trezeam la cineva fără să am nicio amintire pe unde fusesem sau ce făcusem. Când mă uit înapoi, nu-mi vine să cred că sunt aici.

— Mă bucur că eşti aici.

— Pun pariu că ai vrea să mă întâlneşti pe cea care eram atunci, nu? am zis glumind.

M-a strâns.

— Mă bucur că te-am cunoscut oricum.

Oh, Dumnezeule, m-am gândit, te rog nu mai fi atât de al naibii de drăguţ cu mine, nu mai rezist, nu merit.

— Uite, am zis. Am fost internată. De două ori. M-am gândit că trebuie să ştii.

— După ce ai fost agresată?

— Prima dată a fost imediat după asta. Mi-au dat drumul din spital după ce mi s-au vindecat rănile fizice. Nu cred că s-au gândit pe bune la ce se întâmpla în capul meu atunci. Nu aveam grijă de mine oricum. Am ajuns să fac o scenă într-o farmacie nonstop şi bărbaţi îmbrăcaţi în halate albe au venit. Sau oricine erau.

— Probabil paramedicii, poate cu un mic ajutor de la poliţie, a zis.

— După asta, a trecut un an până când a ajuns cazul în tribunal. Şi atunci am avut un soi de cădere; aia a fost a doua oară.

— Ai primit ajutor profesionist – terapie?

Am ridicat din umeri.

— Las-o baltă. Sunt aici acum, cel puţin. Am avut o cale lungă, să ştii. O cale lungă.

A dat din cap.

— Observ.

— Voiam ca tu să ştii, am zis. În cazul în care.

— În caz că ce?

— În caz că face o diferenţă.

Eram afară, în spatele casei. A deschis uşa pentru mine şi s-a dat la o parte, ca să mă lase să intru. În hol, a rămas în spatele meu şi mi-a zis:

— Verifică o dată. Doar o singură dată.

M-am uitat la el cu o privire care spunea *am să verific uşa asta de câte ori am naibii chef, mersi oricum,* dar am verificat-o doar o dată. Şi o dată am simţit că e destul, pentru că era el acolo. Apoi a urcat scările primul şi în faţa apartamentului meu s-a oprit de partea cealaltă a uşii, ca să nu-mi blocheze calea.

— Mersi că ai ieşit, a zis.

Am stat liniştită pentru un moment, l-am privit, simţind prăpastia dintre noi ca pe un neant pe care voiam să-l umplu. Nu ştiu cine s-a mişcat primul. Dacă a fost el sau eu, dar deodată m-a prins, braţele mele erau în jurul lui, înăuntrul jachetei, ţinându-l cât de tare puteam. Una din mâinile lui mari îmi sprijinea capul şi un gând ciudat mi-a venit în minte despre cât de straniu se simţea totul şi mi-am dat seama că părul meu era scurt acum, nu lung. Era ca o revelaţie că nu mai eram persoana aia. Deodată, am vrut să-mi las părul să crească, doar ca să simt cum ar fi fost să îşi treacă degetele prin el.

A răsuflat cu un suspin, mi-am ridicat capul şi l-am sărutat. La

început nu m-a sărutat înapoi – a îngheţat, doar pentru o clipă. Apoi mâna care-mi ţinuse capul mi-a atins obrazul, degetele lui reci pe faţa mea arzătoare, apoi el m-a sărutat. Avea gust subtil de Guinness. Am simţit cum îmi cedează genunchii şi cum îmbrăţişarea lui a devenit mai strânsă. Îl simţeam puternic, în ciuda braţului rănit.

Ar trebui să mă panichez. Ar trebui să fiu al naibii de terifiată, m-am gândit. Dar nu eram. Nu voiam să-mi dea drumul.

S-a retras ca să se uite la mine, cu o mână ţinând-o pe spatele meu, iar cealaltă pe obraz. Probabil că se uita ca să vadă cât sunt de ameţită, m-am gândit, curioasă. Dar nu era asta. Era nervozitate în ochii aceia verzi. Verifica să vadă dacă sunt bine. Clar eram bine, pentru că m-a sărutat încă o dată, atunci şi cred că a fost un pic mai intens decât a intenţionat – cu barba nerasă care mă zgâria pe gură.

Uşor, a început să-mi dea drumul, şi mâna mea a alunecat fără tragere de inimă de pe spatele lui care-şi găsise cumva drumul în tricoul său. S-a dat cu un pas înapoi ca să mă poată privi.

M-am gândit, *să nu cumva să îţi ceri scuze pentru ce s-a întâmplat. Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze.*

— Vrei să intri? am întrebat, uitându-mă spre uşa apartamentului.

Voiam să-i dau jos hainele şi voiam să mi-o tragă. Chiar acolo, fix în acel moment, cred că i-aş fi dat şi bani ca să o facă.

A urmat o pauză lungă, care devenea şi mai grea cu fiecare clipă care trecea. Apoi a dat din cap. Arăta de parcă dezbătea cu sine însuşi pasul următor şi un soi de bătălie internă fusese deodată câştigată, pentru că a făcut un pas înainte şi m-a sărutat din nou, repede, pe obrazul meu fierbinte de data asta şi mi-a şoptit *Ne vedem mâine,* înainte ca să se întoarcă şi să urce scările, două câteodată, spre apartamentul lui. Am auzit cheia în broască, uşa deschizându-se şi închizându-se, apoi a fost tăcere şi am rămas singură în afara apartamentului, de parcă abia sosisem de la serviciu.

Doar că mă legănam un pic, de parcă mă bătea un vânt puternic şi eram disperată să merg la toaletă.

JOI, 25 DECEMBRIE 2003

Mobilul a sunat în timp ce eram încolăciţi unul în altul. Mi-a fost uşor să alung sunetul, concentrându-mă pe corpul lui Lee şi pe ritmul lui. A făcut o grimasă şi l-am simţit tensionat, distras.

— Al naibii telefon, a zis.

— Lasă-l. Nu te opri.

Asta i-a schimbat starea. M-a împins tare, m-a apucat de o bucată de păr şi m-a întors pe burtă. Am scheunat la durerea neaşteptată, dar a părut că nu observă, împingându-se în mine din spate. M-am luptat împotriva lui, dar mi-a tras capul pe spate şi a continuat mai tare.

A durat doar un minut în plus. Am auzit sunetul pe care îl face atunci când îşi dă drumul, apoi a ieşit din mine şi s-a dat jos din pat imediat, s-a dus în baie şi a trântit uşa în spatele lui cu aşa o forţa că fereastra s-a cutremurat. Capul meu mă furnica în locul în care mă trăsese de păr. Stăteam locului, ascultându-mi inima care bătea nebuneşte în piept. Ce naiba fusese asta? Am auzit duşul pornind.

Când telefonul a sunat din nou, am răspuns.

— Dragă! Crăciun fericit.

Era Sylvia.

— Salut, iubire, ce mai faci?

— Nu sunt suficientă de beată. Tu?

— E 12 jumătate, am zis, uitându-mă la ceas. Ai început deja?

— Desigur. Nu-mi spune că eşti în pat.

— Poate că sunt.

— Ei bine, a zis ţâfnoasă, probabil că aş fi şi eu dacă Lee mi-ar ţine companie.

— Eşti binevenită să-l ai, i-am zis. E cu capsa pusă în dimineaţa asta.

— Hm, a zis. Vrei să trec pe acolo şi să-l aduc înapoi în formă?

— Nu, e în regulă, am zis şi am râs la gândul ăsta. Ce faci?

— Ştii tu, lucruri… mama vrea să o ajut cu prânzul, eu vreau să defilez cu noile haine. Ca de obicei.

Am terminat conversaţia câteva minute mai târziu şi m-am îmbrăcat cu nişte jeans uzaţi, un pulover şi nişte şosete călduroase. La parter, bucătăria era un dezastru, resturi de pâine prăjită şi pliculeţe de ceai folosite aruncate în chiuvetă. Eram la jumătatea spălării vaselor, fredonând colinde de Crăciun de la radio, când Lee a coborât. Purta jeans şi nimic altceva. Partea de sus a corpului era încordată, pielea îi era umedă. M-a apucat cu braţele de mijloc şi am tresărit.

— Eşti bine? am întrebat.

Şi-a îngropat faţa în gâtul meu.

— Da, mi-a răspuns. În afară de telefonul ăla. Cine era?

— Sylvia.
— Trebuia să-mi dau seama.
— M-ai rănit, să ştii.
M-am întors în cercul format de braţele lui, ca să îl înfrunt.
— M-ai tras de păr şi chiar a durut.
A zâmbit într-un mod ciudat şi mi-a mângâiat capul.
— Pare rău pentru asta. Nu îţi place mai violent?
Am analizat cuvintele lui.
— Nu sunt sigură, am zis. Nu atât de tare.
Mi-a dat drumul, a făcut un pas în spate.
— Tuturor femeilor le place violent, a zis. Cele care spun că nu, alea mint.
— Lee!
A continuat să râdă şi s-a dus în sufragerie. Poate că glumea la urma urmei, m-am gândit, poate că nu era intenţionat. Mi-am trecut degetele prin păr, de la rădăcină până la vârfuri. Fire lungi au căzut din el. M-am uitat la păr şi l-am scuturat de pe mână în coşul de gunoi din bucătărie.

DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2007

Este duminică iarăşi şi e înnorat, deci tehnic ar trebui să fie o zi bună. Poate chiar am să ies la o alergare mai încolo. Doar că, pentru moment, totul se simte complet de rahat. După ce m-a lăsat în faţa apartamentului şi a urcat, m-am simţit de parcă m-am făcut total de râs. Era ca o conştientizare insipidă şi mă simţeam în continuare încălzită şi ameţită de la cele două pahare de vin (două pahare! Dumnezeule), dar acum în lumina rece a unei dimineţi vântoase de decembrie, tot ce mă puteam gândi era cum i-am zis fericită că fusesem internată, nu o dată, ci de două ori şi cum a îngheţat când l-am sărutat, cum s-a eliberat din degetele mele strânse şi cum a fugit cât de repede a putut.

Ce naiba credeam că fac? Probabil că a simţit disperarea emanând din mine. Nu e de mirare că sunt complet ţăcănită. Nu e de mirare că nu pot ieşi din apartament până nu verific totul de patruzeci de ori. Acum nu mai sunt doar o ţăcănită, sunt o ţăcănită *disperată,* care are nevoie de un futai atât de rău încât practic se dă la singurul bărbat care i-a acordat atenţie în ultimul an. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, bărbatul ăsta e un psiholog… dacă cineva ştie cum arată nebunia, el e.

Când am ajuns la uşă, m-am privit în oglindă. Faţa mea era udă de la lacrimi, pe care le vărsasem fără să-mi dau seama, în timp ce el mă sărutase. Sub lacrimi, obrajii erau roşu aprins. Nu arătam de parcă am fost sărutată dintr-un zvâc al inimii, ci arătam de parcă am fost părăsită. Ceea ce, într-un fel, se întâmplase.

Pe o notă mai optimistă, totuşi, toată chestia asta m-a distras de la obişnuitele probleme şi am reuşit să scap verificând apartamentul doar o dată azi-noapte. O dată.

Nu am dormit, totuşi. Am stat trează cu orele, recapitulând ce i-am zis şi tot ce mi-a zis, încercând să analizez bucăţelele unde credeam că-mi spune că mă place şi tot ce reuşeam să zic suna jalnic şi putea fi interpretat diferit: că nu era pregătit de o relaţie (ceea ce spusese de fapt) şi nici eu nu eram (ceea ce deja menţionase) şi că petrecuse un timp de rahat cu logodnica lui. Subtextul părea să fie că are nevoie de compania mea şi că-i plăcea să fie cu mine, pentru că în mod cert, dacă niciunul din nou nu voia o relaţie, atunci ar fi putut să petreacă timp cu mine, fără ca să mă dau la el. Exact asta a spus, chiar înainte ca eu să mă dau dracului la el.

Rahat.

Pe la trei dimineaţa, m-am ridicat din pat, am pornit centrala şi am stat tremurând în capotul meu zece minute cu o cană de ceai. Când căldura a început să se strecoare prin vine, am decis să mai dau o şansă exerciţiilor de respirat. De ce nu, până la urmă? La naiba cu

toate.

De data asta, am încercat să o fac fără să mă gândesc la Stuart. Să mă gândesc la el acum ar putea să înrăutăţească lucrurile, nu avea cum să fie mai bine. Desigur, cu cât am încercat mai mult să nu mă gândesc la el, cu atât mai imposibil a devenit. M-am uitat în tavan, am ascultat liniştea asurzitoare dinăuntrul urechilor mele, întrebându-mă dacă şi el avea probleme cu somnul. Dacă avea, era pentru că stătea acolo întrebându-se ce naiba îmi va spune când mă va vedea data care vine. *Um, salut, da, ştiu că te-am sărutat înapoi, dar de fapt aş prefera să-mi rad sprâncenele decât să te mai sărut o dată. Te-ar deranja dacă nu te-ai mai da la mine? Mersi nespus.*

Am încercat chiar să-mi ţin o prelegere.

Nu am să las asta să mă tragă înapoi. Îmi revin din TOC. O să fiu din ce în ce mai bine, cu fiecare zi care trece. Îmi revin pentru că pot. Tot ce a făcut el a fost să scoată în evidenţă boala: nu el mă face să mă simt mai bine, eu mă fac să mă simt mai bine.

După asta, am mai avut o tentativă la exerciţiile de respiraţie şi de data asta am reuşit. Doar pentru trei minute, şi am simţit-o ca pe o uşurare când a sunat alarma. M-am simţit mai calmă după aia, m-am târât în pat şi, când a început să se lumineze, într-un final reuşisem să adorm.

În dimineaţa asta m-am trezit şi pentru o clipă mi-am amintit doar senzaţia de a fi sărutată, ce gust delicios avea, ce puternic, călduros şi în siguranţă se simţea, apoi mi-am adus aminte contextul şi mi s-a făcut rău. După ceaiul de la ora opt, am decis să fiu curajoasă şi să ies la alergat. M-am îmbrăcat în trening şi adidaşi, privind la nori prin geam, provocându-i să plouă. Asta mi-ar pune capac, m-am gândit şi ar fi ceea ce merit; o jumătate de oră de alergat prin ploaie sau chiar mai bine, prin lapoviţă, mi-ar servi la fix.

Am verificat apartamentul de trei ori, ceea ce nu a fost rău, dar nici bine, pentru un weekend. Am folosit un ac mare de siguranţă ca să prind cheile de interiorul treningului, am verificat că e în siguranţă şi în sfârşit eram pregătită de plecare.

Era mai vântos decât mă aşteptasem şi ruta către parc însemna că voi alerga împotriva vântului în mare parte din traseu. Când am ajuns la porţile care dădeau în parc, deja nu-mi mai simţeam faţa. Înăuntrul parcului am reuşit o alergare până pe vârful dealului, respirând până când a început să mă doară pieptul şi luând aer abia sus de tot, admirând priveliştea până în josul râului, spre Canary Wharf şi Dom. Norii se aglomerau pe cerul care devenea negru şi furtunos cu fiecare minut care trecea. Am coborât dealul terminând o tură de parc, am ajuns înapoi la porţi chiar atunci când norii s-au spart şi picuri mari de ploaie îngheţată au început să cadă. M-am gândit să mă adăpostesc sub copertina cafenelei care era închisă, dar nu voiam să stau în parc

mai mult decât era necesar, mai ales cu genul ăsta de lumină oarbă în care nu vezi cine se apropie. Aşa că am fugit.

Şi, bineînţeles, până când am ajuns înapoi pe Talbot Street, ploaia a început să se liniştească şi să se preschimbe într-o burniţă uşoară. Eram udă leoarcă, cu părul ţepos în toate părţile, modelat de ploaie şi de propria mea transpiraţie, cu obrajii care mă înţepau de la frig.

Cum am ajuns la casă, uşa de la intrare s-a deschis şi Stuart a ieşit. Era atât de ocupat să verifice dacă uşa s-a închis bine în spatele lui, că nici nu m-a observat din prima, şi pentru un moment am contemplat ideea de a mă arunca în spatele uşii vecinului.

Prea târziu.

— Salut, a zis şi vocea lui era atât de luminoasă şi prietenoasă încât m-a luat prin surprindere.

— Bună, am răspuns, respirând greu, dorindu-mi să fi alergat un pic mai repede şi să fi ajuns acasă înainte ca el să fi ieşit.

— Mă duc să cumpăr nişte lucruri pentru micul dejun. Ai nevoie de ceva?

— Ăăă… trebuie să mă schimb, am zis, complet penibilă.

— E în regulă, a spus, uitându-se la treningul meu ud. Du-te şi te schimbă în haine uscate. Când ai terminat, vino sus în apartament. Şuncă şi ouă?

— Minunat, am spus.

A rânjit şi a trecut pe lângă mine.

— Stuart, am zis.

S-a întors către mine, cu cheile în mână.

— Voiam să îţi zic …ăăă Mersi. Pentru aseară. Pentru… ştii tu. Că nu ai intrat în apartament. Că m-ai refuzat. Îmi pare rău, cred că vinul mi-a ajuns la cap.

S-a uitat confuz.

— Nu te-am refuzat.

— Ce? am zis. Nu ai făcut-o?

A făcut un pas spre mine şi a pus mâna pe umărul meu, precum o făcuse în noaptea în care m-a calmat.

— Nu, nu am făcut-o. Eu doar nu am vrut să profit de tine.

— Nu e acelaşi lucru?

— Nu, nu e acelaşi lucru deloc. Nu te-aş fi refuzat.

Mi-a zâmbit în timp ce inima mea a început să bată nebuneşte şi nu de la alergat. Apoi a zis:

— Ne vedem într-un minut, şi a plecat înspre High Street.

Am rămas pe loc, mi-am ţinut respiraţia şi l-am privit până a dispărut după colţ.

JOI, 25 DECEMBRIE 2003

Am luat cina într-o tăcere pe care o găseam inconfortabilă. Lee a pregătit-o – felii de curcan, cartofi copţi, sos, chiar şi un borcan de dulceaţă de afine. Purta o pălărie de hârtie dintr-un kit de petrecere şi se uita la mine încontinuu în timp ce bea.

Mă simţeam furioasă fără niciun motiv.

Abia aşteptasem asta, ziua de Crăciun, gândindu-mă cât de minunat e să o împărtăşeşti cu cineva şi totuşi acum îmi doream pe jumătate ca el să nu fie aici. Mă întrebam dacă era ceva ce aş fi putut să spun ca să-l determin să plece, fără să provoc o ceartă.

Putea să fie ceea ce a spus, despre femei cărora le place sexul violent? Am analizat gândul, dar nu mi-a provocat nicio scânteie de mânie. Era posibil ba chiar să aibă dreptate. Nu mi-a plăcut în mod deosebit, asta era adevărat, dar în circumstanţe diferite poate că m-aş fi simţit altfel în legătură cu asta.

Nu, nu era asta. Era sentimentul că Lee prelua controlul.

M-am dus sus să mă îmbrac şi, când am coborât, el mă exilase afara din bucătărie. Mi-a zis că vom deschide cadourile după cină şi nu înainte. Trebuia să stau pe canapea, cu un pahar de şampanie şi să fiu răbdătoare, mi-a spus. Până la urmă, m-am simţit ca un invitat în propria mea casă. Soluţia mea pentru acest disconfort era să mă îmbăt cât mai mult posibil şi făceam progres în direcţia acestui obiectiv.

— E delicios, am zis într-un final, mai mult ca să sparg tăcerea zdrobitoare.

Lee a dat din cap.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Mi-a umplut paharul.

— Pot să deschid cadourile acum, te rog? am spus imediat ce a terminat de mâncat.

Eram atât de instabilă pe picioarele mele, încât a trebuit să-mi ia mâna ca să mă ajute să mă ridic de la masă. M-am prăbuşit ca un morman pe podea, chicotind lângă brad, iar el s-a aşezat lângă mine.

— Va trebui să te ajut, nu? a zis, întinzându-mi un cadou mic, dreptunghiular, frumos împachetat.

— Nu, am zis, apucându-l mai puternic decât era nevoie. Mă descurc, mulţumesc mult.

A durat o veşnicie, între paharele de vin, să le deschidem – câteva CD-uri ale unor oameni de care nu am auzit niciodată, o brăţară care strălucea pe încheietură, o nouă geantă de piele şi un stilou cu peniţă de argint gravat cu numele meu pe o parte – şi Lee a aprins nişte lumânări în şemineu şi a băut vin mai încet decât de obicei şi a deschis cadourile lui. Avea mai puţine, în parte pentru că eu am

primit şi cadourile de la fete. L-am privit cât le-a deschis – haine, mai mult, un after shave şi un telefon nou. Părea mulţumit cu ele, foarte mulţumit… sau poate că era vinul, judecata mea umbrită de băutură.

Apoi am deschis o cutie şi am găsit o lenjerie îngropată sub foi de şerveţele de hârtie absorbantă, şi bineînţeles că a trebuit să o probez imediat, dezbrăcându-mă neîndemânatic, trăgând de jeans cu degetele amorţite de la vin până ce m-a ajutat el şi desigur că nu am mai ajuns să probez noua lenjerie pentru că am ajuns să facem dragoste din nou, pe podea, la umbra tentativei mele patetice de a avea brad de Crăciun, înalt de un metru, cu un ansamblu de lumini albe aranjat cu jumătate de inimă şi câteva fleacuri de sticlă.

În timp ce se împingea în mine şi eu gâfâiam după aer, cu umerii care mi se zgâriau de carpetă, am ieşit din corpul meu, mi s-a făcut greaţă şi mi-am adus aminte de cum la capătul acelor nopţi mi-o trăgeam cu oameni pe care nu-i cunoşteam.

M-am întrebat într-un moment brusc de claritate uimitoare dacă asta era în regulă. Dacă el era omul potrivit pentru mine. Nu era asta doar rezultatul final al prea multor seri petrecute beată, cu un om pe care abia l-am cunoscut? Să mi-o trag cu cineva la parter, pe covor, degetele şi buzele mele amorţite de la prea mult alcool? Să mă prefac la sfârşit, pentru că eram prea obosită ca să mai continui, să îl aştept să se grăbească să termine, pentru că voiam să fiu pe cont propriu, să dorm. Să-mi fie rău.

Lee mi-a simţit disconfortul, pentru că a încetinit, mi-a tras obrazul spre faţa lui. Am deschis ochii. Era fix deasupra mea, expresia feţei lui era necitibilă. Părul era umed de la transpiraţie, luciu pe fruntea lui, lumina de la lumânări care aruncau umbre pe obrazul lui.

— Catherine? a zis şoptind.

— Hm?

Credeam că mă va întreba dacă mă simt bine şi pregătisem cel mai încurajator zâmbet al meu ca să-l determin să termine naibii mai repede, să mă pot duce să beau un pahar de apă şi să mă întind undeva la linişte şi să simt în pace cum camera se roteşte.

— Te măriţi cu mine, Catherine?

Cuvintele lui m-au şocat mai mult decât orice altceva ar fi spus.

— Ce?

— Te măriţi cu mine?

Câteva ore mai târziu, întinsă în pat cu o altă migrenă bubuitoare, am realizat că răspunsul perfect ar fi trebuit să fie să-l sărut, să preiau controlul şi să-l las să continue cu ceea ce făcea, să aplic o tactică de amânare care să-mi dea timp de gândire. Dar creierul meu era plin de vin şi în schimb am ezitat un moment prea lung.

S-a dat jos de pe mine şi s-a ridicat, sprijinindu-se cu spatele de canapea. M-am forţat să mă ridic la verticală.

— Pot să mă gândesc la asta? am întrebat.

Lee se uita la mine şi, spre groaza mea, avea lacrimi pe obraji. Plângea – acest tip puternic care avea un serviciu ce implica să împingă oameni pe alee, acest bărbat care apuca bucăţi din părul meu şi care mi-a spus că femeilor le place violent – chiar plângea.

— Oh, Lee. Nu plânge.

M-am suit călare în poala lui, ştergându-i obrajii cu degetul, întorcându-i faţa ca să-l sărut.

— E OK. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

Dar am subestimat forţa ruşinii lui. Câteva clipe mai târziu, s-a îmbrăcat şi m-a sărutat de la revedere.

— Muncesc mâine, a zis, cu vocea blândă. Ne vedem în curând.

— Dar ai băut, Lee, nu condu până acasă.

— Am să merg până în oraş şi am să iau un taxi, a zis.

Era ceea ce voiam la urma urmei – cu câteva minute în urmă îmi doream ca el să se ridice şi să plece acasă, să mă lase-n pace, şi acum pleca.

Ai grijă ce-ţi doreşti, Catherine, mi-am zis.

Ai grijă.

DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2007

Până ce am făcut duş şi am petrecut zece minute agonizând în legătură cu ce ar fi potrivit să port la micul dejun cu cineva cu care m-am sărutat cu o seară înainte, mirosul de şuncă prăjită a plutit până jos pe scări şi a intrat pe sub uşa apartamentului meu.

Am reuşit să închid uşa de la apartament, am verificat-o o dată şi m-am îndreptat spre el. Impulsul de a mă întoarce şi de a mai verifica era puternic, dar contam pe faptul că îmi voi petrece timpul în compania lui Stuart, care îmi va ţine capul ocupat cu lucruri drăguţe. A lăsat uşa de la intrare deschisă, dar am bătut oricum.

— Salut?

— Aici, l-am auzit strigând şi am urmărit sunetul până în spatele apartamentului şi la bucătărie.

Era foarte luminos, soarele intra prin geamurile mari din sufragerie. Decorase sufrageria, un brad de Crăciun într-un colţ şi luminiţe la geamuri. Arăta călduros, primitor şi festiv. Pe măsuţa de cafea, adunate, o selecţie de ziare de duminică. Pe mica masă din bucătărie, un ceainic, un fund curat cu pâine prăjită pe el, un borcan de marmeladă cu portocale din Valencia.

— Ai ajuns la fix, a zis.

A pus două farfurii pe masă, m-am aşezat vizavi de el, am turnat ceai şi am amestecat laptele în cană până s-a făcut de culoarea potrivită. M-am simţit inexplicabil de fericită, încât nu puteam să-mi alung zâmbetul de pe faţă. Să am pe cineva aici, atât de aproape, cu care puteam împărtăşi o zi ca asta, era suficient. Era greu să mestec micul dejun, pentru că zâmbeam atât de mult. Apoi mi-am încercat şansa să îl privesc, şi el se uita la mine intens.

— Arăţi fericită, mi-a zis curios.

— Sunt fericită, am răspuns zâmbind cu gură plină de şuncă şi pâine prăjită amestecată cu puţin gălbenuş.

S-a înroşit. Nu aveam idee de ce. Mi-a adus aminte de seara trecută. Am schimbat subiectul stângaci şi am adăugat:

— Eşti un bucătar al naibii de bun. Chiar şi când ai handicap la umăr.

— Şi eu m-am gândit la asta de dimineaţă, a zis.

— La ce?

— Hm. Ce faci de Crăciun?

Am râs sec.

— Absolut nimic, la fel ca anul trecut. Stau înăuntru şi mă uit la televizor la programul nasol de Crăciun.

— Vine Al la prânzul de Crăciun. Nu are cu cine să petreacă Crăciunul. Vrei să vii şi tu? Putem să petrecem Crăciunul împreună.

Ce zici?

— Nu ai familie, pe altcineva cu care ar trebui să petreci Crăciunul?

A dat din cap mestecând.

— Nu chiar. Aş putea să mă duc la sora mea, locuieşte în Aberdeen. Ralphie s-a dus să călătorească prin lume cu rucsacul în spate. Şi, oricum, se presupune că voi munci mâine şi de Ziua Cadourilor. Am fost norocos să am liber de ziua de Crăciun, pe bune.

Am terminat ceaiul şi m-am întrebat dacă ar fi nepoliticos să mai cer o cană.

— Ăsta e acelaşi Al de care mi-ai povestit, nu? Cel mai bun expert din lume în TOC? Şi vrei să petrec ziua de Crăciun cu el?

— Păi, da. Şi cu mine. Deci, vii?

— E foarte drăguţ din partea ta. Pot să mă gândesc la asta?

— Sigur.

Când am terminat masa, ne-am aşezat în sufrageria luminoasă cu ceştile de ceai. M-am aşezat pe covorul de culoarea fildeşului cu *Sunday Times* împrăştiat în jurul meu, absorbindu-mă în alte părţi ale lumii, în alte traume, în alte lumi, în alte vieţi.

El stătea pe canapea cu *The Telegraph,* ocazional citindu-mi câte ceva, râzând la ce citea.

Când piciorul mi-a amorţit şi a început să mă înţepe, am împachetat cu grijă ziarul şi m-am aşezat lângă el pe canapea. Acolo era un articol cu TOC. În mod normal aş fi evitat să citesc ceva de genul ăsta, pentru că eram prea aproape de subiect, dar acum era fascinant. Era despre oameni faimoşi din istorie care suferiseră de TOC şi cum de multe ori fusese interpretat greşit ca fiind doar excentricităţi.

I-am arătat lui Stuart şi el s-a apropiat de mine, citind articolul peste umărul meu. Îi simţeam respiraţia pe pielea mea. Mă simţeam tensionată, întrebându-mă dacă mă va săruta din nou şi în acelaşi timp gândindu-mă dacă m-aş simţi confortabil să o fac fără prezenţa alcoolului în sângele meu. S-a ridicat brusc şi s-a dus la bucătărie ca să mai pună de un ceai proaspăt şi în acel moment soarele s-a ascuns după un nor şi camera s-a întunecat.

— Ar trebui să plec, am zis.

Credeam că nu m-a auzit. Câteva minute mai târziu, s-a întors înapoi cu ceainicul, pe care l-a pus cu grijă pe masa de cafea, peste toate suplimentele şi reclamele la boli de mobilitate.

— Ei bine, poţi, dacă aşa vrei. Dar speram să mai stai un pic.

— Serios?

— Spui asta des, a răspuns, aşezându-se pe canapea lângă mine. De parcă nu m-ai crede.

— Mă priveşti ca un psiholog, am zis încruntându-mă.

— Sunt psiholog.

— Credeam că eşti în concediu medical.

— De ce te enervezi?
— Pentru că începi să mă analizezi.
Şi-a acoperit zâmbetul cu mâna.
— Şi din cauza asta crezi că ştii cum funcţionează mintea mea şi nu am idee ce gândeşti de la un minut la altul şi asta mă înnebuneşte.
S-a grăbit să-mi toarne o altă cană de ceai, fiind sigur că turnându-mi ceai – care era de aceeaşi culoare potrivită – m-ar fi împiedicat să mă ridic şi să ies.
— Te-am sărutat aseară, mi-a scăpat, grăbit.
Nu aveam idee ce voiam să zic de fapt.
— Da, a zis el.
— Am simţit că mi se schimbă viaţa.
S-a uitat la mine cu ochii lui verzi, aşteptând.
— Da.
— Schimbarea mă sperie tot timpul de moarte.
— Corect.
— Da? Corect? Asta e tot?
A dat din umeri, refuzând să prindă momeala vocii mele nervoase.
— Sunt de acord cu tine. Desigur că schimbarea e înspăimântătoare. Dar treci prin asta şi vei trece şi prin schimbarea asta cu bine. Nu-i aşa?
Am rămas fără cuvinte, simţind cum camera înoată pe lângă mine. Asta nu decurgea bine. Cum de am trecut de la a mă simţi extrem de fericită în doar câteva minute la asta? Probabil că am un uriaş buton intern de autodistrugere.
— Nu ştiu ce vrei de la mine, am zis supărată.
A făcut din nou acel contact cu ochii, cel de care mi-era frică, în caz că vedea cum mă simt, dar ce m-a uimit deodată era felul în care ochii lui arătau, felul în care mă privea.
— Cathy, a zis, era doar un sărut.
Obrajii îmi ardeau.
— Crezi că nu a însemnat nimic?
— Nu asta am zis.
— De ce te simţi atât de confortabil în conversaţii nefireşti?
A râs.
— Poate fiindcă am mai multe conversaţii dificile decât simple.
Aveam senzaţia că orice aş fi spus, el ar fi avut un răspuns inteligent, aşa că mi-am muşcat limba. Contactul cu privirea: asta era altceva la care era bun. A câştigat bătălia de data asta, totuşi. Mi-era frică că dacă mă uit în ochii lui prea mult, aş începe să plâng, aşa că în schimb am băut restul ceaiului şi am pus cana pe masă, hotărâtă.
— Serios, ar trebui să plec, am zis. Mersi pentru micul dejun, a fost foarte bun.
M-a condus până la uşă.

— Eşti binevenită oricând, a zis.

Stuart avea dreptate, desigur că avea. A fost doar un sărut, doar o conversaţie, doar un mic dejun. În timp ce verificam uşa, geamurile şi dulapurile din bucătărie şi restul, m-am gândit la tot ce mi-a zis şi m-am întrebat pe care parte mi-e greu să o înţeleg.

MIERCURI, 7 IANUARIE 2004

— Salut, frumoaso.

— Rahat! Lee, aproape că mi-ai provocat un infarct.

Până am terminat propoziţia, eram deja în braţele lui, în parcarea rece de la serviciu. Ieşisem mai târziu, neanticipând nimic mai palpitant decât aglomeraţia orei de vârf în drumul spre casă şi el era aici, aşteptând lângă maşina mea. Parcarea era prost luminată, semiîntunecată. M-a sărutat, încet şi cald.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Am terminat mai devreme, a răspuns.

— Pot să merg acasă să mă schimb?

— Arăţi perfect exact cum eşti.

— Nu, serios, am fost la muncă toată ziua, aş prefera să mă schimb…

— Intră.

Ţinea portiera deschisă la o maşină parcată direct în spatele maşinii mele.

— Îmi place maşina, am zis, alunecând pe scaunul din faţă. Ce a păţit a ta?

— Am venit direct de la muncă, a spus. E o maşină de serviciu.

— Corect. Şi acea muncă e?

Nu a urmat nicio replică la asta, desigur. Era îmbrăcat elegant, cu un costum negru cu o cămaşă gri pe dedesubt şi era proaspăt bărbierit. M-am întrebat dacă venise direct de la muncă sau dacă venise de la sala de sport. Maşina nu părea să aibă nimic personalizat, care să o scoată în evidenţă faţă de alte maşini, niciun CD, niciun bilet de parcare expirat, niciun permis ataşat de parbriz. Ne îndreptam spre ieşirea din oraş.

— Unde mergem?

— Undeva diferit.

Şi-a pus mâna pe coapsa mea cât conducea, fără să-şi ia privirea de la drum. Contactul brusc mi-a dat un fior, în ciuda oboselii. Mâna lui mi-a împins fusta până ce a dat de pielea piciorului. Am crezut pentru un moment că va merge mai departe, dar s-a oprit acolo, mâna lui se odihnea pe coapsa mea. Mi-am pus mâna deasupra.

— Am ajuns devreme, a zis el după un timp. Cred că ar trebui să ne oprim un pic. Ce zici?

Nu se referea să ne oprim ca să admirăm peisajul, desigur, deşi măcar a reuşit să găsească un loc rezonabil de drăguţ. Era o parcare la capătul dealului, parcul închis pe timp de noapte şi din fericire, portarul nu s-a obosit să închidă poarta. Am condus pe o alee întunecată prin pădure până ce copacii s-au deschis într-o poieniţă şi

luminile oraşului s-au împrăştiat în valea de sub noi.

Lee şi-a desfăcut centura şi a privit în semiobscuritatea de afară. Mai era o maşină parcată în celălalt colţ şi niciun semn că ar fi fost cineva înăuntru, deşi era prea întuneric ca să vezi clar.

Era ciudat să o faci în maşină, chiar şi cu spătarele împinse până-n spate, aşa că am ajuns să o facem afară, sprijinindu-ne de portiera din spate, cu fusta mea împinsă în sus în jurul taliei, chiloţii daţi jos şi aruncaţi pe undeva. Faţa lui între sânii mei, mâinile mele în părul lui, tremuram de la frig sau de la emoţie, tocurile care se scufundau în terenul moale.

— Nu ar trebui să fac asta, a zis el într-un final.

A scos un oftat în apropierea gâtului meu.

— De ce nu?

Şi-a ridicat capul. Era atât de întuneric încât abia de-l vedeam, doar îi simţeam erecţia puternică atingându-mă, distingeam culoarea deschisă a părului care era ciufulit de briză.

— Nu mă pot opri din a mă gândi la tine, mi-a zis. Tot ce m-am gândit toată ziua a fost câte minute mai am până voi fi cu tine din nou.

— Asta e bine, nu-i aşa? am şoptit sărutându-l pe obraz, pe lobul urechii.

A dat din cap.

— Nu când ar trebui să mă concentrez la muncă. E ca şi cum aş înşela. Iar eu nu o fac.

— Te referi la înşelat aşa cum zici atunci când ţi-o tragi cu altcineva?

A râs.

— Nu fut pe nimeni altcineva. Doar pe tine. Nu mă gândesc la muncă când sunt cu tine şi nu ar trebui să mă gândesc la tine cât sunt la muncă.

S-a îndepărtat de mine şi şi-a aranjat costumul. De la buzunarul sacoului a scos o minge din ţesătură închisă.

— Ai tăi, presupun?

Am deschis portiera ca să intru la căldură.

— Stai puţin. Ăştia nu sunt cei pe care i-am avut mai devreme.

— Sigur că nu, a răspuns. Ţi-am adus alţii curaţi. M-am gândit că vei avea nevoie.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

A dat din umeri.

— Cred că sunt prin maşină pe undeva.

— Ai o lanternă? Nu pot să-mi las chiloţii în parcare.

— Nu, n-am o lanternă.

A pornit motorul.

— Să mergem. Mi-e foame.

O jumătate de oră mai târziu, eram într-un pub frumos, vechi, lângă râu, aşteptând o masă, cu un pahar mare de vin şi în faţa unui buştean aprins care mă încălzea. Îmi luasem timp ca să verific meniul şi Lee stătea în partea opusă, privindu-mă amuzat.

Am simţit-o din prima. Un soi de tensiune neaşteptată în el. Cu colţul ochiului l-am văzut îndreptându-se. M-am uitat în sus şi Lee se uita la cineva, sau la ceva, peste umărul meu. Instinctiv, m-am întors să mă uit. Era restaurantul din spatele meu, mesele pline de oameni care luau cina.

— Rahat, a zis el, cu respiraţia întretăiată.

— Lee? Ce e?

— Nu te mai uita în jur.

Tonul din vocea lui era rece. Un moment mai târziu, s-a ridicat.

— Aşteaptă aici, bine? Am să mă întorc într-un minut.

M-am uitat după el cum se îndreaptă către toaletele restaurantului. Am simţit greaţă. Pe cine văzuse? O altă femeie? În ciuda instrucţiunilor sale, m-am rotit în scaunul meu ca să privesc spre camera largă, aşteptând ca el să apară. Uşa de la toaletă s-a deschis larg, dar nu era Lee – doi bărbaţi, primul îmbrăcat la costum, cu un rucsac mic aruncat pe un umăr, celălalt, mai în vârstă, îmbrăcat mai puţin scorţos, cu o geacă de piele neagră şi jeans. Râdeau. M-am aşteptat ca cei doi să se aşeze la o masă, dar în schimb au venit înspre mine. M-am făcut mică în scaun şi am examinat meniul, în timp ce ei treceau pe lângă mine. Au ieşit pe uşa pubului şi au dat mâna. Bărbatul în jeans a dispărut pe uşă şi prin parcare.

Când Lee s-a întors, câteva clipe mai târziu, vorbea la telefon. S-a aşezat în partea opusă din nou.

— Da. OK. Ne vedem afară, a zis, închizând telefonul brusc şi punându-l în buzunarul de la sacou.

— Lee, ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, a zis. Trebuie să mergem şi să aşteptăm în maşină puţin.

— Ce?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Nu putem aştepta aici.

— Glumeşti!

S-a aplecat înspre mine şi mi-a pus cheile de la maşină în mână.

— Taci naibii din gură şi du-te la maşină. Vin într-un minut.

M-am întors cât de bine am putut la maşină şi am trântit portiera în spatele meu, deşi nu era nimeni pe acolo care să aprecieze forţa furiei mele. Singură în maşină, am deschis torpedoul, sperând că voi găsi ceva care ar putea să explice totul, dar era gol. Complet gol.

Câteva momente mai târziu, am văzut uşa laterală de la pub deschizându-se şi silueta lui Lee venind spre maşină. A deschis uşa şi a adus cu el o rafală de aer de noapte îngheţată.

M-am uitat la el, aşteptând.

— Pubul ăla e un pic cam de rahat, a zis el bucuros. Ar trebui să mergem în altă parte.

— Ce?

Şi-a presat degetele de tâmple şi a închis ochii de parcă îi provocam o migrenă.

— Ok, a continuat, uite ce se va întâmpla. În câteva minute mai multe maşini vor apărea. Am să mă întâlnesc cu tipii care sunt în ele şi am să le explic ce tocmai s-a întâmplat şi apoi, dacă suntem norocoşi, eu şi cu tine vom putea să conducem mai departe în căutarea altui pub unde putem să luăm cina.

— Şi dacă suntem ghinionişti?

— Atunci va trebui să îi ajut. Şi tu va trebui să aştepţi în maşină şi să îţi ţii capul în jos – fără să sufli o vorbă.

— Îmi vei spune vreodată ce naiba se petrece?

— Când toate astea se vor termina. Promit.

S-a aplecat spre mine ca să mă sărute. Prima dată mi-am întors obrazul spre el, dar m-a tras mai aproape, găsindu-mi gura, cealaltă mână a strecurat-o înăuntrul gecii mele, trăgând de bluză.

O maşină a băgat în marşarier în spaţiul de lângă noi. Am văzut trei siluete înăuntru, deşi era prea întuneric ca să văd cum trebuie.

— Bun, a zis Lee încet. Tu să stai aici, da? Să nu ieşi din maşină. Ai înţeles?

Am dat din cap.

El a ieşit şi a intrat în maşina cealaltă. Lumina din interior nu s-a aprins când a deschis portiera. Am privit siluetele din maşină, deşi nu le vedeam clar. Arătau de parcă discutau aprins despre ceva, dar nu am auzit niciun sunet. După câteva minute toate cele patru portiere s-au deschis şi au ieşit afară. Lee mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Nu mă simţeam în stare să-i întorc zâmbetul. Au mers cu toţii până la uşa pubului şi au intrat înăuntru, arătând ca nişte tipi care au intrat pentru o halbă, două.

Era frig în maşină. M-am gândit să deschid motorul doar ca să mă încălzesc un pic, sau poate radioul. Pentru un scurt moment, m-am gândit chiar să plec spre casă şi să-l las aici cu amicii lui. Nu era mare scofală că cina noastră romantică a fost întreruptă brutal, era felul în care lătra ordine către mine. Am început să repet mental muştruluirea pe care plănuiam să i-o dau, când asta – ce naiba era – avea să se termine.

Uşa laterală a pubului s-a deschis cu forţă şi tot iadul a izbucnit.

Am stat dreaptă în scaunul meu ca să am o privelişte mai bună şi m-am micşorat când bărbatul pe care l-am văzut mai devreme a fugit pe uşă spre maşină, cu rucsacul pe umăr, urmărit în apropiere de un al doilea bărbat care purta un hanorac, şi apoi Lee. Lee ţipa ceva şi apoi

s-a aruncat pe bărbatul cu geantă, amândoi căzând la pământ chiar în momentul în care uşa s-a deschis din nou şi doi bărbaţi au fugit afară.

Privind înapoi, nu cred că aveam habar de ce se întâmplă. Doar atunci când l-am văzut pe Lee căutând prin buzunare şi scoţând ceva ca o frânghie cu care i-a înfăşurat mâinile bărbatului la spate şi în timp ce omul cu glugă a fost adus înapoi de pe drum şi doi dintre amicii lui Lee care stăteau în lateralele lui l-au ridicat pe bărbat, mi-am dat seama că e un soi de arest.

Lee îl aresta pe bărbatul cu rucsac.

LUNI, 24 DECEMBRIE 2007

Asta e ziua în care totul a mers teribil de rău. Ziua în care fragila mea lume s-a dărâmat în jurul meu.

Terminasem munca la patru. Am lucrat la o campanie de recrutare pentru un nou depozit care va urma să fie construit pentru stoc, pe proprietatea industrială adiacentă sediului central al companiei farmaceutice în care lucrez. Depozitul se va deschide în aprilie şi deja am recrutat majoritatea conducerii. Acum au mai rămas supervizorii şi agenţii operaţionali, majoritatea urmând să fie recrutaţi local. Anunţurile din ziare vor rula în primele şase săptămâni ale noului an. Dacă nu vom avea destui candidaţi buni, abia apoi vom apela la agenţii.

Am luat metroul până la Kingston Street, la niciun kilometru de casă. Am mers pe o rută ocolitoare, prin alee, ca să pot verifica draperiile din spate, apoi o plimbare pe Talbot Street, până am ajuns la uşa din faţă. Am făcut un efort conştient ca să merg pe aceeaşi rută două zile la rând şi îmi limitam verificările cât de mult puteam. Îmi lua cam o oră în fiecare dimineaţă – cu siguranţă mult mai bine decât înainte.

La câţiva paşi de uşă, am auzit un strigăt în spatele meu şi m-am întors speriată. Era Stuart, alergând pe Talbot Street.

— Ai terminat mai devreme, am zis.

— Da, din fericire. Cum eşti?

— Bine, mulţumesc.

A urmat o pauză. M-am întrebat cum voi continua să verific uşa cu el acolo.

— Şi… vii sus pentru o băutură?

— Ce, acum?

— Da, acum.

— Mă duceam să…

— Vino sus acum, hai.

În hol m-a aşteptat să verific uşa doar o dată, în timp ce el stătea acolo nerăbdător.

— E un mesaj aici pentru tine, a zis el, arătând spre masa din hol.

Am scrâşnit din dinţi, din pricina întreruperii. Dacă continua să mai vorbească cu mine, aveam să stăm aici toată noaptea.

— Doar lasă-mă să fac asta şi apoi am să mă uit.

Desigur, exact când aproape că terminasem verificarea, uşa de la apartamentul 1 s-a deschis şi domnişoara Mackenzie a ieşit strălucind într-un capot înflorat şi în papuci de casă.

— Tu eşti, Cathy?

— Şi eu, a zis Stuart.

— Oh, adorabil! Voi doi împreună.

S-a uitat la mine lung, aşa cum o făcea când mă prindea în mijlocul verificării uşii. Am stat cu toţii pentru un moment, uitându-ne unii la alţii.

— Ei bine, nu pot sta aici să mă holbez toată ziua, a zis într-un final domnişoara Mackenzie. Nu aş mai face nimic.

A intrat înapoi şi Stuart şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Face şi cu tine la fel? a şoptit el.

Am dat din cap.

— Doar nu-i aduce aminte de Crăciun, nu-i place.

— Ştiu. Am făcut greşeala asta anul trecut. Iată mesajul.

Era un mesaj tipărit, de genul *Cât ai fost plecată* şi avea numele meu pe el. În afară de căsuţele standard, singura informaţie de pe formular era un nume – Sam Hollands – un număr de mobil, un număr de fix şi mesajul:

VĂ ROG SUNAŢI-MĂ URGENT

Până să-mi dau seama, mi l-a întins, şi desigur că din cauza întreruperilor uşa era încă neverificată şi trebuia să încep naibii din nou.

— Uşa e închisă, Cathy, a zis el încet văzând expresia feţei mele. Nu putem sta aici toată noaptea. Hai să mergem să bem ceva.

— Nu pot să o las aşa.

— Nu mă grăbesc, a zis el.

Era liniştit, atât de imposibil de calm încât m-am simţit vinovată.

— De ce nu te duci tu înainte şi lasă-mă să termin asta, atunci?

— Nu am de gând să înlesnesc TOC-ul.

Am izbucnit în râs.

— Să ce?

— Cathy, nu ai nevoie de asigurarea mea. Ai să reuşeşti să-ţi controlezi tulburarea. Dacă continui să mă amestec în verificările tale, chiar şi când doar aştept, nu ai să devii mai motivată să lucrezi la asta.

— Oh, fir-ar să fie. Vorbeşti ca un psiholog.

— Da, sunt, dacă tot continui să menţionezi asta. Dar am terminat munca şi mi-ar plăcea să merg sus cu tine chiar acum şi să bem ceva. Aşa că hai.

M-a făcut să urc scările, în faţa lui, cu bucăţica de hârtie strânsă-n mână. Nu am mai privit înapoi la uşă. La primul etaj m-am oprit şi m-am uitat la uşa apartamentului meu. Dorinţa de a intra şi a începe verificarea era puternică.

— Hai, Cathy, nu te opri, a zis Stuart.

El era deja la jumătatea scărilor următoare.

— Trebuie să mă duc să o sun pe persoana asta, pe – am verificat biletul – Sam Hollands.

— Fă-o din apartamentul meu, a răspuns el.

Când nu m-am mai mişcat, a coborât scările spre mine.

— Apartamentul tău e în siguranţă de când ai plecat azi-dimineaţă. Nu e aşa?

Până să mă gândesc la asta, mi-a apucat mâna.

— Vino sus, a zis.

După asta am mers.

Apartamentul lui Stuart era mai călduros decât al meu şi luminos de la toate luminile aprinse. A pornit aragazul şi a început să se facă lejer prin bucătărie.

— Bem o cană de ceai sau o sticlă de vin? a întrebat.

— Vin, cred, am zis. Să-l deschid?

Mi-a întins o sticlă din frigider şi am găsit paharele în dulap.

— Ar fi bine să suni la Sam Hollands, a zis, înainte să uiţi.

Am luat hârtia cu mine în sufrageria lui Stuart şi m-am aşezat pe canapea, uitându-mă la ea cu îngrijorare. La ora asta în noapte nu avea sens să sun la numărul de telefon fix, cel mai probabil că era un număr de birou. Aşa că am sunat pe mobil. A sunat o veşnicie. Până la urmă cineva a răspuns – o voce de femeie.

— Sergent detectiv Sam Hollands la telefon.

Sergent detectiv?

— Bună. Aici – Cathy Bailey. Mi-aţi lăsat un mesaj.

— Un moment, vă rog.

Se auzeau zgomote înăbuşite, voci pe fundal, de parcă detectivul Hollands ţinea telefonul în apropierea unei geci sau ceva. Am simţit cum pulsul creşte, cum mi se usucă gura. Mi-era rău. Ce naiba voia poliţia? Nu putea să fie ceva bun, nu?

— Da, scuze pentru asta, domnişoară Bailey. Cathy, nu? Mersi că aţi sunat înapoi.

Mai multe zgomote nedesluşite.

— Corect. Muncesc la Biroul Violenţei Domestice în Secţia de Poliţie Camden. Am sunat în legătură cu Lee Brightman.

— Da?

Vocea aproape că mi-a pierit.

— E un telefon de curtoazie, de fapt. Voiam să vă anunţ că domnul Lee Brightman va fi eliberat din custodie vineri pe 28.

— Deja?

Mi-am auzit vocea de parcă venea de undeva departe, foarte departe.

— Din păcate, da. I-a fost alocată o adresă în Lancaster, aşa că nu cred că trebuie să vă faceţi griji că vă veţi întâlni pe stradă sau ceva de genul ăsta. Unul din omologii noştri din Lancaster ne-a sunat cu detaliile astea ca să vă putem informa.

— El ştie… ştie unde sunt?

— Nu – doar dacă îi spuneţi dumneavoastră. Noi sigur nu o facem. Sunt sigură că nu va călători departe, Cathy, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Dacă aveţi probleme totuşi, sunaţi-ne. Puteţi să sunaţi la numărul ăsta sau la celalalt număr pe care vi l-am lăsat, oricând, dacă vă faceţi griji în legătură cu orice. În regulă?

— Mulţumesc, am reuşit să spun şi am închis.

Am stat şi am aşteptat. Am simţit cum vine ca un val panica. Cred că aşteptam în continuare când am auzit zgomotul, bocetul ascuţit şi teribil şi m-am întrebat pentru o secundă de unde venea până când am rămas fără aer şi mi-am dat seama că era al meu. M-am strâns pe canapea, încercând să mă fac cât mai mică posibil. Încercând să dispar.

Momente precum astea sunt cele pe care le cunosc ca fiind cele mai periculoase. Frica care-mi pătrunde în sânge urcă brusc la un alt nivel şi existenţa mea devine un biet efort inutil, o provocare îndepărtată. Pentru moment, era totul un pic blurat. Am apucat să-l văd pe Stuart lângă mine, dar toată camera tremura de parcă avea loc un cutremur. L-am simţit că îşi pune braţele în jurul meu, l-am auzit spunând ceva – *respiră?* Dar nu puteam să disting detaliile – l-am împins deoparte până am început să vărs şi el a pus mâna pe coşul pentru hârtii şi l-a ţinut în aer în timp ce vomitam.

Şi apoi doar sunetul respiraţiei mele, sau poate că nici asta – doar mici inhalări de aer în tandem cu tremuratul care era complet în afara controlului meu. Şi degetele mă furnicau, dar era prea târziu, pământul venea să mă întâmpine.

MIERCURI, 7 IANUARIE 2004

Lee abia dacă a vorbit cu mine în drum spre casă.

S-a oprit şi a cumpărat o pungă cu chipsuri de la un fast-food pe Prospect Street. Stăteau nedesfăcuţi pe masa mea din bucătărie, mirosul lor îmi lăsa gura apă, în ciuda faptului că-mi pierdusem apetitul. Stăteam pe canapea, în întuneric. S-a aşezat şi m-a tras în poala lui. Eram rigidă şi încruntată ca un copil irascibil. Nici nu mi-aduc aminte de ce eram atât de supărată.

— Trebuie să vorbim despre asta, a zis el cu blândeţe.

Şi-a trecut braţele în jurul meu, lipindu-şi faţa de gâtul meu.

— Ar fi trebuit să vorbim demult.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Şi pentru rahatul din seara asta.

— Cine era? Tipul cu rucsac?

— Una din ţintele noastre. Îl urmărim de săptămâni. Nu am avut idee că folosea acel pub ca punct de întâlnire, evident, altfel nu te-aş fi dus niciodată acolo.

— Deci eşti poliţist?

A dat din cap.

— De ce nu mi-ai zis de dinainte?

A urmat o pauză. Am început să mă înmoi. Se juca cu mâna mea, filetându-şi degetele într-ale mele, aducându-mi mâna în dreptul gurii lui ca să mi-o sărute.

— Nu m-am aşteptat să se întâmple asta, a zis. Nu fac asta. Nu mă îndrăgostesc de femei. Nu petrec mult timp cu cineva ca să fie nevoie să le spun ceva. Nu e un serviciu despre care poţi vorbi uşor. Lucrez sub acoperire în marea majoritate a timpului. E mai uşor să fac asta pe cont propriu.

— Pare periculos, am zis.

— Probabil că a arătat mai rău decât e. Sunt obişnuit cu asta.

— Asta făceai în prima noapte, în noaptea în care ai venit acoperit de sânge? Am crezut că ai fost într-o bătaie.

— Da. Aceea nu a fost o operaţiune atât de reuşită. Dar măcar nu se întâmplă des. În mare parte a timpului, stau în maşină, aşteptând să se întâmple ceva, ori am şedinţe în camere sufocante fără geamuri ori recuperez trei sute de email-uri.

S-a întins atunci pipăind cu mâna ceva din spate.

— Stau pe un soi de cărămidă aici – ce e asta?

Era agenda mea. Am aruncat-o pe canapea cu geanta când am ajuns. M-am eliberat din braţele lui şi m-am ridicat.

— Am să aduc chipsurile, am zis. Vrei ceva cu ele? O băutură?

— Nu, l-am auzit să zică.

Am pus ceainicul pe aragaz. Dacă aveam nevoie de ceva acum era o

cană de ceai.

— Te deranjează dacă mă uit? a întrebat.

Am adus cănile de ceai câteva minute mai târziu şi am aprins luminile. Agenda mea era deschisă în poala lui şi o răsfoia.

— Ce faci?

— Eram curios. Cine sunt toţi oamenii ăştia?

Spatele agendei era plină de cărţi de vizită, într-un portofel delimitat.

— Doar oameni pe care i-am cunoscut la conferinţe, chestii de genul ăsta, am zis. Nu ar trebui să te uiţi acolo.

— De ce nu? a întrebat, dar a închis-o şi mi-a dat-o înapoi.

— Sunt manager de personal, Lee. Sunt informaţii acolo despre angajaţii noştri. Şedinţe disciplinare, chestii de genul ăsta.

A rânjit.

— Ok. Mai sunt chipsurile astea fierbinţi? Mor de foame.

LUNI, 24 DECEMBRIE 2007

M-am întors încet, cu faţa la covor, cu mirosul vomei în nasul meu.

Aproape imediat am început să mă panichez din nou. Stuart a încercat să mă facă să respir încet. M-a ţinut, m-a mângâiat pe păr, a vorbit cu mine calm, dar la început nu a mers. Nici nu puteam să-l aud. Am vomitat din nou. Din fericire, respiram destul cât să nu mai leşin, dar într-un fel uitarea ar fi fost mai bună.

Într-un final l-am auzit spunând:

— Vino înapoi la mine. Respira cu mine, Cathy, hai. Nu vreau să sun la salvare. Respiră cu mine. Poţi face asta, hai.

A trecut ceva timp până când am fost în stare să-l ascult cum trebuie şi să înţeleg ce spune. Mi-a adus haine curate, nişte pantaloni de trening şi un tricou, pentru că nu voia să mă lase în apartament singură şi eu nu aveam de gând să mă duc jos. Eram atât de slăbită că abia puteam să mă ridic, aşa că m-a condus până la baie şi m-a lăsat să mă schimb, şi de acolo direct în cada pe care o pregătise pentru mine. A aşteptat chiar lângă uşă şi vorbea cu mine în timp ce stătea acolo, încercând să nu se uite la mine, încercând să nu se uite la cicatrici şi la ce însemnau ele.

Mă simţeam de parcă *El* era din nou în capul meu. Sau, nu încă: dar aşteptând. Imaginile cu el, cele cu care m-am luptat să le ţin sub control, erau tot acolo. Îşi pierduseră cumva înţepătura. Dar acum…

Am folosit gelul de duş al lui Stuart, mâna îmi tremura atât de tare că l-am vărsat pe încheietură şi în apă, dar aveam destul săpun pe mâini şi am încercat să scap de mirosul stricat din păr şi de pe corp. Aroma gelului de duş, curios de familiară, m-a făcut să mă simt bine. Am dat cu apă pe faţă şi am clătit gura cu apă parfumată.

— Mă gândeam la prima dată când te-am văzut, a zis, vocea lui atât de aproape de parcă ar fi stat lângă mine, dar venind din uşa deschisă.

Stătea pe podea, pe hol. Puteam să îi văd picioarele întinse în faţa lui.

— Agentul imobiliar dăduse buzna; iar tu cred că erai în mijlocul verificărilor. Te-ai uitat la mine atât de urât.

— Nu-mi aduc aminte – chiar aşa?

Dinţii îmi clănţăneau. Gâtul mi-era uscat. Ţipasem? Poate că ar trebui.

— Te-ai uitat.

— Uşa de la intrare era deschisă – au lăsat-o fără zăvorul tras.

A râs.

— Mititica de tine, cum ai reuşit să supravieţuieşti cu uşa lăsată deschisă aşa? Iisuse.

Tonul i s-a schimbat imediat.

— Te uitai la mine cu un soi de oroare că cineva încălcase proprietatea în timp ce tu erai în mijlocul verificării uşii. Am crezut că eşti cel mai frumos ghemotoc furios pe care l-am văzut vreodată.

Am tras dopul cu degetele amorţite. Am ascultat sunetul apei scurgându-se departe. Mi-am adus aminte cum am ascultat zgomotul ăsta din patul meu, în apartamentul de dedesubt, întrebându-mă cu ce se ocupă de face baie la ora trei dimineaţa.

— Nu sunt frumoasă, am zis încet, uitându-mă la cicatricile de pe mâna stângă şi cele mai adânci din partea de sus a picioarelor.

Cele mai rele erau încă roşii, pielea încă prea întinsă şi cu senzaţie de mâncărime.

— Din păcate, asta rămâne să decid eu. Ai terminat?

Am reuşit să mă ridic şi am pus un prosop în jurul meu. Era în continuare un pic umed de când făcuse el duş de dimineaţă. M-am simţit complet obosită, secata de toate puterile şi am stat pe cadă, aşteptând ca pielea să se usuce singură. Nu voiam să mă ating.

— Vei fi OK dacă plec să pregătesc ceainicul? m-a întrebat, sunetul vocii lui făcându-mă să tresar. Şi dă-mi hainele tale, ca să le pun la spălat.

— Bine, am zis, ca o şoaptă.

Aveam să-mi pierd vocea de tot. Mi-a adus aminte de când s-a întâmplat, de a doua zi când poliţia încerca să mă chestioneze şi nu puteam să vorbesc. Ţipasem de trei zile. A trebuit să aştepte câteva zile până mi-a revenit vocea destul cât să pot vorbi cu ei cum trebuie. Până atunci, desigur, şi el vorbise destul de mult.

M-am îmbrăcat în tricoul şi pantalonii pe care mi i-a lăsat. Se simţeau ciudat, atât de mari încât a trebuit să îi ridic, alunecau. Mă simţeam pe jumătate dezbrăcată, mai ales cu braţele care erau neacoperite. Cicatricile erau urâte. Nu voiam ca el să le vadă. În spatele uşii de la baie era un halat albastru. Când l-am pus pe mine, l-am strâns aproape de două ori şi am observat că atingea pământul. Era perfect.

L-am întâlnit la bucătărie. Maşina de spălat se rotea cu hainele mele înăuntru. Se simţea un miros vag de dezinfectant. Stuart lăsase o cană de ceai pe masa din bucătărie şi m-am aşezat, picioarele mele dezgolite simţind forma ciudată a gresiei de pe jos. Nu mi-am dat şosetele jos în apartamentul lui până acum, darămite toate hainele.

— Vrei să vorbeşti? m-a întrebat.

— Nu cred că pot, am şoptit.

— Poţi să-mi spui ce au zis la telefon?

Am cântărit asta, testând cuvintele în mintea mea până le-am articulat.

— Tipa mi-a spus că el va fi eliberat pe 28.

— Bărbatul care te-a agresat?

— Da.
A dat din cap.
— Bine. Bravo, a zis el, de parcă aş fi fost un copil genial care a finalizat o ecuaţie importantă de matematică.
— Mi-a zis că va fi repartizat la o adresă în Lancaster. Crede că el nu va veni aici.
— El ştie unde locuieşti?
— Nu cred. M-am mutat. M-am mutat de trei ori. Mai e o singură persoană în afară de poliţie care mă cunoaşte de atunci – Wendy.
— Crezi că Wendy e în pericol?
M-am gândit la asta un moment, apoi am clătinat din cap.
— Nu cred că el ştie că noi am devenit prietene. Nu am vorbit niciodată cu ea până în ziua în care m-a găsit. După asta el a fost arestat. Wendy a depus mărturie la tribunal, totuşi.
Am băut un pic din ceaiul meu. M-a durut un pic în gât, dar se simţea magic. M-am calmat aproape imediat.
— Vei fi OK, a zis el blând. Eşti în siguranţă acum. Nu îţi va mai face rău niciodată.
Am încercat să zâmbesc. Am vrut să-l cred, am vrut să am încredere în el. Nu, chiar aveam încredere în el, la urma urmei, stăteam în bucătăria lui, purtându-i hainele şi capotul.
— Nu poţi promite asta.
S-a gândit şi apoi a răspuns:
— Nu, nu pot să-ţi promit asta. Dar de acum nu mai eşti singură. Şi poţi alege să te întorci cu spatele la acest om malefic şi să te faci din ce în ce mai bine şi mai puternică în fiecare zi, până ce nu îţi va mai fi frică sau poţi să-l laşi să te rănească în continuare. E alegerea pe care tu poţi să o faci.
Am zâmbit.
— Vei rămâne aici în seara asta? a întrebat.
M-am gândit la opţiuni. Voiam să mă duc acasă, să încep să verific apartamentul, dar în acelaşi timp mi-era frică. Mi-era frică să mă duc acasă. Mi-era frică să fiu oriunde nu era Stuart.
— Da, am zis.
— Am să dorm pe canapea.
— Nu, nu mă deranjează. Ai nevoie de patul tău confortabil, am zis, arătând spre umărul lui.
— Te-ai speriat rău ultima dată când ai dormit pe canapea.
— Cred că sunt şanse să mă sperii mai puţin pe canapea decât dacă mă trezesc în patul tău.
— Atât timp cât eşti sigură. Ţi-e foame?
Nu mi-era, dar caserola pe care o pusese în cuptor cu câteva ore în urmă clocotea în linişte, aşa că ne-am servit din castroane pe care le-am ţinut în poalele noastre, cu bucăţele de pâine pe care le înmuiam

în sos. Era fierbinte şi picant şi mă înţepa pe gât. Dar avea gust bun. A adus sticla de vin pe care nu credeam că o mai desfacem şi am băut din ea.

— Probabil nu e o idee bună, a zis Stuart, terminând primul pahar.

— Ce nu e?

— Alcoolul. Ai avut o seară grea şi eu trebuie să fiu perfect treaz ca să gătesc prânzul de Crăciun pentru mâine.

— E drăguţ, totuşi.

S-a întors spre mine şi a zâmbit. Mi s-a părut că arată istovit, cu ochii umbriţi.

— Azi la serviciu mă tot gândeam că am să vin acasă să mă îmbăt.

— De ce?

— Crăciunul trecut a fost cam de rahat, ca să fiu sincer, încerc să trec peste. Desigur, să mă îmbăt nu e soluţia, dar m-am gândit că ar putea ajuta.

— Ce s-a întâmplat Crăciunul trecut?

Şi-a turnat încă puţin vin şi mi-a umplut paharul, deşi luasem doar câteva guri.

— Atunci a început totul să meargă prost cu Hannah.

— Logodnica ta?

A dat din cap.

— Am gătit cina de Crăciun. Eram noi patru – eu cu Hannah, fratele ei Simon şi cu iubita lui, Rosie. Simon era prietenul meu cel mai bun la facultate, aşa am întâlnit-o pe Hannah. Abia ce am terminat să mâncăm, când Han a primit un apel pe mobil. Nu trebuia să fie de gardă, dar mi-a zis că e o urgenţă şi că trebuie să plece. Simon s-a certat cu ea, ea i-a zis să se care, şi-a luat haina şi a plecat. Simon era atât de nervos, nu reuşeam să calmez situaţia, deşi îi spuneam să o lase baltă. A devenit foarte ciudat, ei au plecat la scurt timp după aia şi am rămas singur până când a venit ea înapoi acasă, pe la trei dimineaţa. Am adormit pe canapea în aşteptarea ei.

S-a întors să mă privească, încruntat de la amintire.

— Crăciun de rahat a fost, pe bune. S-a dovedit că îi promisese că va petrece ziua de Crăciun cu el, cu bărbatul cu care se vedea. Simon ştia totul despre asta. Fusese pe punctul de a-mi spune, aparent, de aia Rosie i-a zis să plece. Nu voia să-mi strice Crăciunul.

— Când ai aflat?

— Nu până în iulie.

S-a sprijinit de canapea, a terminat paharul de vin.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a zis pe un ton decisiv.

A spălat castroanele în timp ce eu m-am uitat la ştirile de seară, după care a adus plapuma din dormitor şi a înfăşurat-o în jurul meu. Era uriaşă.

— Am un sac de dormit în dulap, a zis. Tu ia asta.

— Mulţumesc, am spus.

I-am surprins privirea o clipă şi mi-am simţit inima bătând mai repede. Dacă ar încerca să mă sărute din nou, nu ştiu ce aş face. Dar el doar a zâmbit şi s-a retras în dormitor. L-am mai auzit mişcând una, alta prin apartament, stingând luminile la bucătărie şi aprinzând lumina pe hol şi m-am cufundat în canapea sub căldura uriaşei plăpumi care mirosea a balsam şi, subtil, a deodorantul său. Nu mi-a trecut prin cap că voi reuşi să adorm. Am stat acolo şi m-am gândit să nu dorm, până în punctul în care am adormit.

SÂMBĂTĂ, 17 IANUARIE 2004

Petrecerea Sylviei era la Spread Eagle, pubul nostru favorit, care fusese scena multor nopţi reuşite în anii trecuţi. Sylvia avea o relaţie cu managerul, ba erau împreună, ba nu erau, mai mult nu erau, dar reuşiseră să rămână prieteni între pauze.

Am luat taxiul până la Spread Eagle şi Lee era într-o stare oribilă.

— Uite, nu trebuie să stăm mult dacă nu-ţi place. Serios. Doar o oră sau două, bine?

— Da, cum spui tu.

Dacă nu era faptul că arată foarte bine, poate că i-aş fi spus să se ducă dracului. Nu-mi dădeam seama dacă arăta cel mai bine îmbrăcat la costum, bărbierit şi mirosind divin sau dacă îl preferam în jeans şi având nevoie urgentă de un duş. În seara asta, era la jumătatea celor două extreme, îmbrăcat în jeans, cu o cămaşă bleumarin care îi făcea ochii mai albaştri şi mai deschişi ca niciodată. Măcar era curat.

În timp ce ne îndreptam spre uşa pubului, ţinându-ne unul pe celălalt ca să facem faţă tumultului care emana din interiorul clubului, mi-a luat mâna şi a strâns-o.

Era aşa din cauza acelei rochii idioate.

După ce a ieşit din duş, uscat cu prosopul, mândru şi gol, a început să se plimbe prin dormitorul meu cu genul ăla de încredere pe care doar un bărbat cu fizicul lui poate să o aibă. Eu mă chinuiam să intru în rochia mea neagră de catifea.

— Asta porţi?

Şi-a trecut mâna pe talia mea, apăsându-şi trupul lung de mine.

— Clar, am zis, amuzată.

— De ce nu pe cea roşie?

— Pentru că mergem doar la Spread Eagle. E un pub. Şi nu unul elegant. Nu pot purta rochia de satin roşie, aş arăta exagerat.

S-a uitat în garderoba deschisă, apoi a luat rochia roşie de satin de pe umeraş, o bijuterie strălucitoare printre hainele negre şi mov. Am crezut pentru o clipă că o va arunca înspre mine, în schimb s-a aşezat pe pat, desfăcând nasturii de la spate, unul câte unul.

— Lee?

Era de parcă uitase că sunt acolo. S-a ridicat lângă mine şi şi-a îngropat faţa în gâtul meu, trecându-şi limba pe pielea mea, respirându-mi în ureche şi ridicându-mi tot părul pe corp.

— Poart-o pe cea roşie, a zis domol.

— Lee, nu pot. Serios. Care e problema cu asta?

— Nu e nicio problemă. E frumoasă. Tu eşti frumoasă. Dar îţi stă bine în roşu.

— Arăt bine şi în negru, am zis, contemplând reflexia mea din

oglinda dulapului. Nu-i aşa?

Şi-a trecut mâna pe partea de sus a piciorului meu, prin faţă, făcându-mă să mă topesc. Apoi cu cealaltă mână mi-a ridicat rochia – şi până să-mi dau seama, m-a tras spre pat şi mi-a ridicat rochia peste cap. Am căzut pe plapumă râzând, în timp ce el sufla căpşunele pe burtica mea goală şi se lupta cu mânecile mele.

L-am lăsat să mă dezbrace. L-am lăsat să îşi canalizeze atenţia pe corpul meu încă o jumătate de oră, apoi, după ce s-a îmbrăcat şi a coborât, am îmbrăcat rochia neagră din nou şi am fost gata la timp când taxiul a ajuns în faţă. Nu a vorbit cu mine deloc tot drumul până la pub.

MARŢI, 25 DECEMBRIE 2007

Când am deschis ochii în dimineaţa de Crăciun, soarele strălucea prin fereastră, pe faţa mea, făcându-mă să mă gândesc la vară. Puteam să îl aud pe Stuart la bucătărie, zăngănind tigăile şi deodată mi-am adus aminte că e Crăciunul şi că Alistair va ajunge în câteva ore. A observat că m-am ridicat.

— Salut, a zis. Crăciun fericit.

Se îmbrăcase în jeans şi un tricou gri uzat.

— Am să pun ceainicul.

— Ar fi bine să mă ridic de tot, am zis, în continuare scufundată în plapumă până la gât.

A venit şi s-a aşezat pe canapea lângă mine, crispându-se un pic de la umărul rănit.

— M-am gândit, a zis el privindu-mă. Pot să-l sun pe Alistair şi să amânăm dacă vrei.

— Ce? Să amânăm Crăciunul?

— Dacă simţi că mai degrabă ai vrea să fii pe cont propriu. Mai ales după ziua de ieri. Sunt sigur că el va fi în regulă.

Am zâmbit.

— E drăguţ, dar voi fi bine. Pe bune.

Am tras un pic de plapumă, conştientă de cât de puţine haine purtam pe dedesubt. Amintiri cu mine când mi-era rău şi cu atacul de panică de noaptea trecută veneau înapoi spre mine.

— Mai bine să te îmbraci, atunci, a zis, binedispus. Vrei să mă duc până jos şi să-ţi găsesc nişte haine sau sunt cele de ieri OK? Sunt curate.

M-am gândit să cobor până în apartamentul meu şi să fiu pe cont propriu în timp ce căutam ceva să port. Dacă nu ar fi fost lumină, cred că aş fi avut nevoie să vină cu mine. M-am uitat pe geam, soarele strălucea înăuntru. Nimic rău nu se putea întâmpla într-o zi ca asta.

— Am să fiu bine, cred. Am să mă duc să mă îmbrac şi apoi vin înapoi sus.

— Adu câteva chestii cu tine, a zis, ridicându-se.

— Chestii?

— Ştii tu, periuţă de dinţi şi chestii. Adică, dacă vrei să rămâi peste noapte.

Nu aveam să stau aici în seara asta. De fapt, ar fi fost norocos dacă aş mai fi părăsit vreodată apartamentul meu. Aveam să petrec următoarele două ore verificând, m-am gândit, în timp ce-mi căram hainele de muncă, împăturite cu grijă, cu pantofii balansându-se peste, pe scările reci.

Apartamentul era OK. Rece, pentru că în mod normal aş fi fost la

muncă la ora asta şi centrala porneşte la orele 18. Draperiile erau în regulă, aşa cum le lăsasem; totul în apartament arăta cum ar trebui. Mi-am făcut rondul, verificând, gândindu-mă cât de ciudat era că fac asta îmbrăcată doar cu tricoul lui Stuart şi pantalonii de trening largi în talie.

Când am terminat de verificat de trei ori, am făcut un duş care să mă încălzească şi mi-am spălat părul, dându-i o forma mai omenească. Am căutat prin garderobă, întrebându-mă dacă deţin ceva care nu m-ar fi făcut să par că am 50 de ani sau care să mă ascundă într-un morman de material lipsit de formă.

Într-un final am găsit un top negru, strâmt, pe care-l purtam pe dedesubt la muncă, o fustă scurtă neagră suficient de scurtă cât să fie îndrăzneaţă. Nişte ciorapi negri. Arătam ca un ucenic ninja. În spatele sertarelor, un cardigan roz pal de caşmir. Măcar ăsta îmi va ascunde cicatricile. În loc să închei nasturii, l-am legat cu un cordon în jurul taliei.

Am privit tristă toţi pantofii pentru care aveam o oarecare slăbiciune, perfecţi de purtat cu trening, totul bine dacă aş fi avut nevoie să alerg, dar nu arătau atrăgător. La dracu', nu aveam nevoie de încălţări, oricum, doar mă duceam până sus.

Mi-am frecat părul cu un prosop şi am găsit nişte machiaj, doar un pic, nu voiam să-l sperii, la urma urmei. După toate astea, m-am privit în oglindă. Arătam foarte ciudat şi foarte slabă. Nu semănam cu mine deloc. Dacă mă va căuta, m-am gândit, ar fi norocos să mă recunoască. Nu am vrut să mă mai gândesc la asta. Am găsit o geantă şi am îndesat esenţialele, periuţă de dinţi, adidaşii şi un tricou, lenjerie curată. Suficient cât să nu fie nevoie ca să mai trec pe aici mai târziu, dacă nu aş fi vrut.

Am pus geanta fix lângă uşă, ca să-mi fie la îndemână, şi am început să verific.

SÂMBĂTĂ, 17 IANUARIE 2004

Spread Eagle era plin de oameni, majoritatea prietenii Sylviei de la *Lancaster Guardian.* Nivelul zgomotului era imens şi exista până şi un DJ, deşi muzica era cumva absorbită de ţipete şi râsete. Judecând după gălăgie şi după stadiul în care erau, băuseră aproape toată ziua.

Sylvia, care ţinea piept la bar, arăta chiar mai frumoasă şi mai exotică decât de obicei, într-o fustă magenta şi o bluză de mătase colorată verde smarald, care se potrivea cu ochii ei şi care era deschisă suficient cât să arate o parte din decolteu şi o licărire din sutienul de culoarea vişinii. Când m-a văzut, a ţipat, s-a îndepărtat de bărbaţii îmbrăcaţi la costum care o flancau de ambele părţi şi s-a împleticit până la mine ca să mă sărute. Mirosea a parfum scump, gin şi carne de porc.

— Oh, Doamne! Îţi vine să crezi asta? Mă mut la DAILY MAIL!

Au urmat nişte sărituri în sus şi-n jos în tandem şi apoi mi-am adus aminte de Lee şi m-am dat la o parte. Sylvia a făcut un pas înainte cu un zâmbet sfios, i-a întins mâna lui Lee şi a făcut o plecăciune delicată.

— Salut din nou, Lee.

În apărarea lui, Lee i-a zâmbit şi a sărutat-o pe obraz. Asta evident că nu a fost suficient pentru Sylvia, care şi-a trecut braţele în jurul gâtului lui şi l-a onorat cu o îmbrăţişare. S-a uitat la mine peste umărul Sylviei şi mi-a făcut cu ochiul.

După asta, a părut mai relaxat. Am zburat prin pub, vorbind cu diverşi oameni pe care-i cunoşteam, bând mai mult decât trebuia, acceptând băuturi de la oameni pe care-i cunoşteam vag şi de la alţii pe care nu-i văzusem niciodată. Din când în când, îl vedeam pe Lee şi de fiecare dată părea în regulă, vorbind cu Carl Stevenson în mare, care fusese editorul Sylviei când s-a angajat prima dată. Mai târziu, l-am văzut într-un grup cu Sylvia care vorbea parţial despre el şi parţial despre restul mulţimii. El m-a văzut că privesc, mi-a zâmbit şi mi-a făcut iarăşi cu ochiul.

Destul că trecuse o oră, m-am gândit, în timp ce-l priveam amuzată pe Lee care era la bar discutând animat cu Len Jones, şeful corespondenţilor de război. El era cel care o urmărise neobosit pe Sylvia, vara trecută, în ciuda existenţei domnişoarei Annabel Jones care îl ameninţase nu doar o dată că-l castrează cu o pereche de foarfece.

M-am strecurat lângă Lee la bar şi m-am lipit de braţul lui. Ca răspuns mi-a dat un sărut, mirosind a bere, deasupra urechii.

— Ah, nu mi-ai spus că vulpea asta drăguţă e a ta! a zis Len, ridicând stângaci halba în direcţia mea.

— Salut, Len, am răspuns.
— Cath, mica mea bombă sexy. Ce mai faci? Şi de ce nu ai venit să vorbeşti cu mine?
— De fapt, am venit aici exact pentru asta, am zis. Nu are deloc legătură cu faptul că vreau ca Lee să-mi cumpere o altă băutură.
A prins ideea şi a ţipat peste bar, întinzând o bancnotă de zece şi primind o votcă pentru mine la schimb, în timp ce Len a mormăit ceva despre mersul la toaletă.
— Te distrezi, atunci? am întrebat tare, în urechea lui.
A dat din cap, întâlnindu-mi privirea. Mă pricepeam să-l citesc. Puteam să-mi dau seama ce gândeşte şi asta mi-a înmuiat picioarele. Fără să-mi iau privirea de la el, mi-am pus mâna în mod intenţionat pe partea din faţă a pantalonilor de jeans şi am simţit cât de tare e. I-am strâns-o apreciativ, l-am privit cum îşi închide ochii şi cum i se înroşeşte pielea, apoi i-am dat drumul şi am sorbit nişte băutură.
— Al dracului ce-ţi place să mă tachinezi, a mârâit în urechea mea.
— Aşteaptă până ajungem acasă, am zis.
Privirea lui îmi spunea că nu era pregătit să aştepte atât de mult. Ca să fiu sinceră, îmi plăcea partea cu tachinarea un pic cam mult. M-am dus să dansez cu Sylvia, care îşi scosese pantofii Louboutin şi dansa cu picioarele goale pe bucata groasă laminată care era chipurile ringul de dans.
L-am văzut că ne privea şi Sylvia a văzut şi ea, m-a tras mai aproape de ea şi mi-a dat un sărut lung.
— Eşti aşa o obrăznicătură, Sylvia! am ţipat la ea când în sfârşit mi-a dat drumul.
— Lasă-te! a ţipat ea înapoi. Vreo şansă la o partidă în trei înainte să plec naibii în Londra?
Am râs şi am aruncat o privire în direcţia lui. Privirea de pe faţa lui era de nepreţuit.
— Hmm, am zis, ce crezi că ar zice dacă l-aş întreba?
Şi-a strecurat o mână în jurul taliei mele şi amândouă ne-am întors ca să îl privim mai bine.
— E al dracului de drăguţ! a strigat ea.
— Ştiu, şi e tot al meu!
Am râs şi ne-am îmbrăţişat şi am sărit în sus şi în jos pe Lady Marmalade. Să beneficiez de atenţia necondiţionată a Sylviei nu a durat mult şi a fost trasă deoparte de doi bărbaţi tineri pe care nu i-am recunoscut. Nu cred că erau de la ziar oricum, dar Sylviei nu a părut să-i pese. Lee a dispărut. Stăteam pe ringul de dans, practic reţinută de corpuri din toate părţile, urechile mele ţiuiau de la zgomot şi îmi doream parţial să fi purtat ceva mai lejer decât rochia de catifea.
La un moment dat, eram prea disperată să merg la toaletă ca să mai continui, aşa că m-am plimbat până la cea a fetelor, am privit coada şi

am intrat la bărbaţi în schimb.

— Nu mă uit, am zis, întorcându-mi faţa de la puţinii tipi care stăteau la pisoare, închizându-mă într-o cabină şi răsuflând uşurată.

Când am terminat, am plecat să-l caut, făcându-mi loc printre corpurile bete, cu intenţii clare. Era înapoi sprijinindu-se la bar, vorbind cu Len.

— Ne scuzi o clipă? am ţipat politicos şi Len a ridicat o sprânceană şi a dat din cap înainte să se întoarcă la bar să mai ceară o halbă.

L-am luat pe Lee de mână şi l-am tras pe coridor, trecând de toalete, afară pe terasă. Zona din jurul uşii era plină de oameni care ieşiseră să respire aer curat, dar l-am dus mai departe, prin poarta din spatele grădinii care dădea pe un teren dejoacă. Locul ăsta era absolut plin în vară, dar acum pustiu şi foarte, foarte întunecat.

Nu a trebuit să-l trag după mine; de fapt când şi-a dat seama unde-l duc a preluat controlul şi a început să mă tragă el pe mine. M-am împiedicat de un mic pâlc de iarbă şi mi-am parcat fundul pe o masă de picnic, ridicându-mi fusta, fericită că am decis să port ciorapi şi în egala măsură bucuroasă că mi-am lăsat în urmă chiloţii în coşul de gunoi din toaleta bărbaţilor.

Puteam să-i disting doar conturul, silueta prin lumina portocalie vagă a orizontului, dar îi puteam auzi respiraţia. Am agăţat un deget de marginea pantalonilor de jeans şi am tras în jos, desfăcându-i catarama de la curea, descheind şi desfăcând, în timp ce el îşi trecea mâna printre picioarele mele. Când a realizat că nu port lenjerie, a gemut.

M-a sărutat puternic, forţându-mi gura şi apoi smulgându-se doar ca să-mi şoptească, cu o voce ca o gâfâială:

— Eşti aşa o târfă murdară…

— Taci, am zis în gura lui. Pun pariu că eşti atât de bucuros că port rochia asta acum, nu-i aşa?

Sexul a durat un pic mai mult pentru că băuse. Oricât de mult mă distram, cu el care mi-o trăgea tare în aerul îngheţat al nopţii, o parte din mine îşi făcea griji că cineva ar putea să audă zgomotele noastre. Şi o altă parte, deloc neglijabila, îşi făcea griji să nu-mi rămână aşchii în spate.

Apoi a ieşit şi m-a întors, îmbrâncindu-mă în masă cu o mână şi ridicându-mi fusta din nou cu cealaltă până în jurul taliei, înainte ca să înceapă să se împingă din nou în mine din spate, cu un sunet care venea din spatele dinţilor încleştaţi. Lovind masa, m-a ameţit puţin şi am simţit lichenii aspri de pe lemn sub degetele mele, încercând să mă ţin tare cu fiecare împunsătură. Mă ţinea de şolduri, împingându-mă în masă şi strânsoarea lui era puternică şi dureroasă.

Între împunsături am auzit gemete – era el? Se auzea de departe. Şi atunci – fără nicio îndoială – am auzit o chicoteală de femeie.

Altcineva, în mod clar, se bucura de o tură în aerul nopţii şi aparent pe terenul de joacă se întâmpla totul. Nu ştiam dacă să spun ceva şi m-am stresat un pic; clar ăsta a fost efectul dorit pentru că în acel moment şi-a dat drumul, penetrându-mă cu aşa o forţă încât am simţit o durere ascuţită în stomac, care se zgâriase de marginea aspră a mesei.

Imediat, a ieşit din mine şi şi-a ridicat pantalonii de jeans, lăsându-mă într-o poziţie ciudată şi trăgându-mi rochia în jos. L-am auzit pe Lee tuşind exact când două siluete au ieşit din spatele toboganului – fusta roz deschis, vizibilă chiar şi în lumina asta. Şi în spatele Sylviei – ţinând-o de mână ca pe un colac de salvare – era Carl Stevenson, arătând bleg şi ştergându-şi gura cu spatele mâinii.

— Seară bună, a zis Sylvia chicotind, făcându-mi cu ochiul şi trecând de noi în drum spre pub.

Mână în mână, am mers pe poarta laterală la parcare şi înapoi în faţă, căutând un taxi. Tremuram din nou.

— De ce voi femeile nu purtaţi niciodată haină, la naiba? a zis el, înfăşurându-şi braţele în jurul meu.

— Te am pe tine să-mi ţii de cald, am zis, sărutându-l pe gât.

Partea aia din seară a fost bună. Călătoria cu taxiul spre casă la fel, mai ales că şi-a băgat mâna pe sub fusta mea şi m-a stimulat tot drumul până acasă. Când am ajuns acasă, totuşi, ceva s-a schimbat.

— Cred că mă duc să fac un duş, am zis, aruncându-mi pantofii în dulapul de sub scări.

Stătea în sufragerie, cu faţa întunecată, cu mâinile în buzunare.

— Mă duc acasă, a zis.

Am venit înapoi în cameră pentru că nu eram sigură că am auzit cum trebuie de la ţiuitul din urechi.

— Ai spus că te duci acasă? De ce? Nu rămâi?

M-am dus la el şi mi-am aruncat mâinile în jurul taliei lui. A continuat să ţină mâinile în buzunare pentru un moment şi apoi a pus stăpânire pe partea superioară a braţelor mele, împingându-mă încet, dar ferm, departe de el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în timp ce un sentiment de scufundare începea să preia senzaţia de fericită beţie.

Mi-a întâlnit privirea în sfârşit şi a lui era întunecată, încărcată cu un nivel de furie pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Ce s-a întâmplat? Tu chiar nu ai idee? Iisuse.

— Lee, spune-mi, ce naiba. Ce am făcut?

Şi-a scuturat capul ca să alunge ceva. Despre ce era vorba atunci? Că am ieşit din toaleta bărbaţilor? Că mi-am lăsat accidental chiloţii în urmă?

— M-am dus acolo doar pentru că la femei era coadă. Sylvia şi cu mine facem asta tot timpul când e ocupat, am zis cu vocea slăbită.

— Sylvia, a explodat el. Asta e o altă problemă! Ce crezi că făceai, sărutându-i faţa în felul ăla pe ringul de dans? Pipăind-o?

— Am crezut că ţi s-a părut erotic, am zis, simţind că încep să plâng.

Totul mergea oribil de rău.

— Nu e ca şi cum aş face ceva cu ea.

Evident, nu era momentul să menţionez de o partidă în trei.

— Oh, să nu începi naibii să plângi, a mârâit. Doar să nu îndrăzneşti să plângi.

Am încercat să-mi înfrâng lacrimile.

— Lee! Mi-am dat jos chiloţii la baie pentru că ştiam că vin direct şi te găsesc.

— Mda, cum aş putea să ştiu asta? Puteai să ţi-o tragi cu oricine acolo. Curva dracului.

Asta m-a deranjat.

— Să nu mă jigneşti doar pentru că deodată ai devenit ciufut! Nu te-am auzit plângându-te când mă futeai în grădină.

— Şi apoi ţi-ai adus mica prietenă acolo pe post de audienţă.

— Nu ştiam că e acolo!

— Faci asta des, nu, să te duci undeva şi să vă uitaţi una la alta? La naiba!

— Nu!

Asta era o mică minciună. Făcusem asta o dată sau de două ori, pentru amuzament. Era o provocare să vedem care aduce prima pe cineva pe terenul de joacă. Dar nu şi în seara asta…

— Lee…

L-am atins pe braţ, cu blândeţe, încercând să-l aduc înapoi, încercând să-l liniştesc, dar mi-a alungat mâna.

— Hai, îmi pare rău. Nu a fost aşa. Lee.

Am încercat din nou şi de data asta m-a împins puternic, cu ambele mâini. Am căzut pe spate, pe canapea, cu respiraţia oprită.

A luat o gură de aer scurtă, s-a întors cu spatele la mine:

— Ar fi mai bine să plec.

Am rămas pe canapea, uluită brusc de forţa furiei lui şi devastată de posibilitatea de a-l pierde.

— Da, mai bine aşa.

Am petrecut prima oră după ce a plecat făcând un duş lung, fierbinte, mergând dintr-o cameră-n alta, gândindu-mă la tot ce a spus, cum a interpretat comportamentul meu. Nu făcusem sex cu altcineva, nici măcar nu am flirtat cu nimeni şi nu puteai să o pui la socoteală pe Sylvia, care era cea mai bună prietenă a mea din lume. Depăşise limita. Dar apoi m-am gândit cum nu cunoştea pe nimeni altcineva decât pe mine, cum l-am abandonat şi cum mi-am petrecut seara vorbind cu oameni, râzând, glumind, fluturându-mi părul şi

dând din gene. Şi sărutându-mă cu Sylvia pe ringul de dans. Oh, Doamne.

A doua oră am petrecut-o stând ghemuită pe canapea, cu genunchii strânşi la piept şi uitându-mă în gol la ecranul televizorului, incapabilă să diger ceva, efectele alcoolului pieriseră până în punctul în care mi se făcuse rău la stomac.

Chiar când m-am gândit să mă duc la somn, deşi ştiam că nu voi adormi, a urmat o bătaie înceată la uşă. Şi apoi totul a revenit la normal, pentru că el era acolo şi lumina de pe hol îi lumina chipul, lacrimile, suferinţa, teribilul, durerea goală din ochii lui. S-a împleticit înspre mine.

— Îmi pare rău, Catherine, îmi pare rău…

L-am luat în braţele mele şi l-am tras înăuntru, l-am sărutat încet, am pupat lacrimile din ochii lui. Era îngheţat. Mersese mult. L-am dezbrăcat şi l-am băgat în duş şi era aproape o repetare a primei nopţi când a ajuns în casa mea cu sânge curgându-i din sprânceană şi cu trei coaste rupte.

— Îmi pare atât de rău, a şoptit, în timp ce stăteam lângă el în pat, încercând să-mi folosesc corpul ca să-l încălzesc puţin.

— Nu, Lee, ai avut dreptate – am depăşit limita. Îmi pare rău. Nu am să mai apar în halul ăsta vreodată.

Şi când a făcut dragoste cu mine, a fost foarte blând. Ore mai târziu stăteam în întunericul camerei ascultându-i respiraţia, regulată, adâncă. Întrebarea care-mi trecea prin cap, încă de când i-am văzut ochii ăia prima dată, a ieşit într-un final ca o şoaptă. *Cine ţi-a frânt inima, Lee? Cine a fost?*

Răspunsul lui a luat ceva timp, credeam că doarme… şi atunci cuvântul, şoptit în aer ca o vrajă, ca o incantaţie: *Naomi.* A doua zi nu mai ţineam minte de unde aveam zgârieturile. Dar nu am uitat niciodată numele şi nici cum îl spusese, cu veneraţie: dintr-o răsuflare, ca un oftat.

Când m-am întors sus, am auzit voci de dinainte să intru în apartament. Au lăsat uşa deschisă, ceva ce pe mine în mod normal m-ar fi băgat în vrie, dar la urma urmei nu era apartamentul meu. Stuart stătea în bucătărie. Când am venit de pe hol înspre el, închizând ferm uşa în urma mea, s-a oprit din vorbă, în mijlocul propoziţiei şi m-a privit.

Am dat colţul şi acolo, în sfârşit, era Alistair Hodge.

— Ah, tu trebuie să fii faimoasa Cathy; am auzit totul despre tine. Cum te simţi, draga mea?

— Sunt foarte bine, mulţumesc. Mă bucur să te cunosc.

Am dat mâna şi am primit un pahar de vin de la el, imediat gândindu-mă că va trebui să accept lucrurile cu lejeritate.

— Vino şi stai cu mine, draga mea, şi hai să vedem dacă putem găsi muzică festivă de ascultat.

M-am uitat peste umăr la Stuart, în timp ce Alistair mă conducea în sufragerie. Mi-a zâmbit, mi-a făcut cu ochiul şi s-a întors înapoi la masă.

Alistair era un bărbat bine făcut, îmbrăcat lejer, cu păr gri prematur asemănător cu al meu. Avea o burtă uriaşă care îi lăbărţa cămaşa de bumbac pe care o purta şi care se răsfira peste centura cu care-şi fixase pantalonii maro. În ciuda circumferinţei, avea pasul uşor şi a sărit destul de fericit de pe canapea ca să se selecteze din CD-urile colecţiei lui Stuart când ne-am uitat împreună la prima tranşă.

— Stuart, dragă băiete, nu ai niciun colind.

— Vezi dacă e vreunul la televizor, a răspuns Stuart.

— Trebuie să recunosc că nici eu nu am colinde, am spus.

— Oh, ce păcat. Nu mă simt deloc în spiritul Crăciunului, fără colinde.

A butonat canalele până ce a dat peste un cor de băieţi ciripind în depărtare, cu gurile lor ca nişte cercuri angelice, sprâncenele lor desenate undeva în părul lor. Obrajii mei începeau să înroşească. Băusem doar jumătate de pahar de vin.

— Cum e umărul? a întrebat Alistair.

— Mai bine. În curs de vindecare.

S-a aplecat spre mine, conspirativ.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Doar că a fost pocnit în umăr de un pacient.

— Ah, nu ţi-a spus toată povestea, atunci. Trebuia să-mi dau seama. E un pic erou, domnul nostru doctor Richardson. S-a băgat între un pacient agresiv şi o asistentă. S-a bătut cu omul pe podea.

— Exagerează, a spus Stuart, care a apărut deodată cu sticla de vin,

umplându-ne paharele.

— Şi l-a ţintuit cu o singură mână până ce a venit ajutorul.

L-am privit pe Stuart.

— Nu e tot timpul aşa de rău, a spus el. Majoritatea pacienţilor pe care-i consult sunt prea deprimaţi ca să se mişte. Nu prea am parte de cei violenţi.

Alistair a ridicat sprâncenele. Mă uitam de la unul la altul.

— Oricum, Al, destul despre muncă. Nu cred că Cathy vrea să audă despre toate detaliile astea oribile, nu-i aşa?

— Ţi-a povestit despre premiul său?

— Nu, am zis.

Stuart a scos un sunet de dezgust şi s-a dus înapoi la bucătărie.

— I s-a dat premiul Wiley pentru cercetarea pe care a realizat-o despre tratamentul depresiei la persoanele tinere. E primul psiholog din Marea Britanie care l-a câştigat. Cei din departament suntem atât de mândri de el. Bine, bine. Am să tac acum. Ştiam că nu-i vei povesti şi ei, totuşi, Stuart, de asta a trebuit să spun ceva.

— Munciţi împreună în acelaşi salon? am întrebat.

— Oh, nu, nu mai suntem. Eu muncesc la Centrul pentru Tulburări de Anxietate şi Traumă. Sunt într-o clădire diferită. Stuart tratează depresia şi tulburările de comportament în clinici şi munceşte în secţia de crize. A început prima dată cu mine, totuşi. Un tip al naibii de deştept.

— Te pot auzi, a zis Stuart din bucătărie.

— Ştiu că poţi, dragă băiete, de asta spun toate lucrurile astea drăguţe.

Alistair s-a întors să privească interiorul grandios al capelei King's College din Cambridge, iar eu m-am dus să verific dacă Stuart avea nevoie de ajutor cu cina.

— Pot să ajut cu ceva?

— Nu, totul este sub control.

Până la urmă m-a pus responsabilă cu aranjarea mesei, deşi era o masă mică pentru două persoane, darămite să încapă trei. Am mai deschis o altă sticlă de vin, având în vedere că prima părea goală. Alistair a adus nişte biscuiţi, aşa că am pus câte unul pe fiecare şerveţel, apoi m-am dus să stau cu Alistair din nou.

În sfârşit, când eram aproape să leşin de la foame şi când aromele tentante aproape că au luat ce era mai bun din mine, Stuart a zis:

— E gata.

Cina a fost minunată. Stuart a gătit pulpă de căprioară într-un sos zemos de prune, cu legume şi cartofi copţi, păstârnac copt şi budincă Yorkshire. Carnea delicios-catifelată se topea în gură. Vinul pe care-l beam m-a încălzit şi m-a ameţit un pic.

Am scos biscuiţii şi am râs la glume îngrozitoare, am mai băut vin şi

la final am servit desertul, cam pe la şase seara, oră la care eram complet umpluţi de mâncare. Alistair gusta din toate, mâncând şi mestecând, în timp ce Stuart şi cu mine ne priveam şi zâmbeam ca la o glumă nespusă.

L-am convins pe Stuart să stea pe canapea, cât eu şi Alistair am spălat totul, deşi nu a rămas acolo. Câteva minute mai târziu a venit şi a stat la masa de bucătărie şi ne-a privit, participând la conversaţie în timp ce-i povesteam lui Alistair totul despre fericita lume a produselor farmaceutice şi cum eram ocupată să recrutez angajaţi pentru depozit pentru noul an. Totul suna extrem de plictisitor în comparaţie cu lumea înfricoşătoare a saloanelor de sănătate mintală, dar m-au ascultat oricum. Stuart a mai tăiat puţină căprioară şi a împachetat-o în staniol pentru Alistair ca să o ia acasă.

Când am terminat curăţenia, am făcut un ibric de ceai. Afară era întuneric şi ploaia începuse să cadă, bătând zgomotos în fereastră. Era o seară bună de stat acasă.

— Ăsta a fost un prânz delicios, a proclamat Alistair, afişându-şi burta mare ca pe un trofeu şi bătând-o indulgent.

— Bun, a zis Stuart. Deşi e un pic trecut de ora prânzului.

Alistair s-a trântit fericit pe canapea, între noi.

— Nu mai stau mult, a zis, făcându-ne cu ochiul într-un mod conspirativ. Sunt sigur că voi doi preferaţi să rămâneţi singuri.

Am simţit obrajii îmbujoraţi şi l-am auzit pe Stuart tuşind.

— Suntem doar prieteni, am zis repede.

— Desigur că sunteţi, a zis Alistair, cu un zâmbet larg.

— Cum e transportul de autobuz azi? a întrebat Stuart, lejer.

— Oh, un pic sporadic, ca să spun lucrurilor pe nume, a zis Alistair. Îngrozitor de fapt, adică, oamenii trebuie să-şi revină, cu Crăciun sau fără.

— Vei fi în stare să ajungi acasă în regulă?

— Hm? Oh, da, sper că da.

A urmat o pauză lungă.

— Cred că ar trebui să plec, am zis.

Am avut deodată o senzaţie oribilă că Stuart încerca să scape de Alistair din nu ştiu ce motiv. Consumasem trei sticle jumătate de vin şi marginile camerei nu stăteau locului. Dacă plănuia să facă vreo mişcare? Mi-am amintit noaptea de dinainte, dormitul pe canapea, învelită în plapuma lui, purtându-i hainele.

— Ce planuri ai mâine, Al? a zis Stuart, încercând din nou.

— Oh, Doamne, am multă hârţogăraie de recuperat. Nu există odihnă pentru cei blestemaţi, aşa-i?

— Mai bine să nu laşi pe mai târziu, atunci.

— Hm?

Alistair s-a uitat la Stuart.

— Oh! Desigur, da, trebuie să plec. Dumnezeule, e aşa târziu?

S-a ridicat în picioare neaşteptat de repede.

— Ar trebui să plec şi eu, am spus.

— Ei bine, draga mea, sper că ne vom întâlni din nou destul de curând.

— Ăăă – da. Cred că da.

— Abia aştept.

Cu obrajii arzând, i-am găsit haina, iar Stuart, geanta, şi apoi Stuart a spus că îl va revedea săptămâna viitoare şi că se vor întâlni la o cafea ca să discute despre ceva sau altceva şi, până să-mi dau seama, Alistair era împins afară pe uşă, iar Stuart coborâse scările ca să-l conducă în afara incintei. Am aşteptat în bucătărie, sărind stresată de pe un picior pe altul, încercând să nu cad.

Am ascultat ecoul vocilor din hol:

— Minunată cină, Stuart, de clasa întâi – mulţumesc că m-ai invitat…

— Bucuros că ai venit, sincer…

— Şi…

Vocea lui Alistair a scăzut, dar nu destul cât să nu aud ce a urmat:

— Înţeleg ce vrei să spui în legătură cu Cathy – e o adevărată comoară, nu-i aşa? Te dă pe spate. Mult mai bună decât Hannah. Ai făcut bine, prietene. Bravo ţie. Bun, mai bine să înfrunt ploaia…

Apoi sunetul de la uşă, zăvorul pus şi o clipă mai târziu l-am auzit urcând scările două odată.

Am stat acolo îngheţată, cu inima sărind din piept.

— Eşti bine? am întrebat.

— Mă simt – nu ştiu – un pic beat, cred.

Se uita la mine suspect.

— Arăţi foarte palidă, deodată. Vino şi stai jos.

— Nu, am zis, rezistând. Mă duc acasă.

— Eşti sigură? Stai un pic.

— Nu.

— Cathy? Ce e? Am crezut…

— Nu!

M-am îndreptat spre uşă, picioarele alunecându-mi pe podeaua laminată de pe hol, deschizând larg uşa. Am coborât scările, ţinându-mă de balustradă, dibuind cheia şi forţând uşa, trântind-o în spatele meu, cu inima huruind.

Ore mai târziu, cu apartamentul verificat, obosită, proaspăt spălată şi ghemuită pe canapea, am trimis un mesaj lui Stuart:

Îmi pare rău pentru mai devreme. Mulţumesc pentru cină. C *x*

Am aşteptat şi am aşteptat un răspuns. Aproape o jumătate de oră mai târziu, a sosit. Doar patru cuvinte, mai mult decât meritam, dar

chiar şi aşa, inima mea s-a scufundat.

E bine. În cele din urmă.

VINERI, 30 IANUARIE 2004

Am sunat-o pe Sylvia în ianuarie, la o săptămână după ce a început noul serviciu. Prima dată când am sunat, a intrat mesageria. Aveam de gând să trimit un mesaj, dar nu îmi găseam cuvintele potrivite sau ordinea corectă. Alesesem o zi proastă să fac asta; aveam o durere cumplită de cap şi clar sufeream de o criză hormonală, pentru că nu mă puteam opri din plâns.

În seara aia am încercat din nou şi de data asta a mers. Aşteptam să aud zgomot de bar pe fundal, dar era linişte.

— Salut, Sylv, sunt eu.

— Catherine, ce mai faci?

— Sunt bine, dragă. Cum merge totul? Abia aştept să aud. E serviciul fabulos? Poţi vorbi?

— E ok. Termin într-o oră sau cam pe acolo, dar acum stăteam şi mă prefăceam că citesc ceva printre bucăţele. Merge bine. E al naibii de ocupat, maniac de fapt. *Lancaster Guardian* e mic copil.

— Şi apartamentul?

— Ei bine, asta-i alta poveste. Sunt prinsă la mijloc între cineva care iubeşte The Carpenters cu volumul la maxim toată ziua şi un cuplu care a trecut de la a se certa zgomotos la a se fute zgomotos. M-am găsit fredonând naibii *Abia am început* toată ziua azi. Aşa că vânez apartament nou.

— Mi-e dor de tine, Sylv.

— Ştiu, iubire, şi mie mi-e dor. Cum e Lancaster?

— Plouă.

— Şi munca?

— Obositoare, ocupată, stresantă.

— Şi fetele?

— Nu le-am văzut de ceva timp.

— Ce? Ai falimentar sau ceva de genul ăsta? Cum să nu ieşi?

— Ei bine, am mai ieşit cu Lee. Dar nu m-am văzut cu fetele de secole.

A urmat o pauză lungă de partea cealaltă a firului. Am auzit-o căutând ceva prin ceea ce părea să fie o grămadă de pantofi.

— Sunt îngrijorată, Sylv. Totul merge rău.

— Ce anume? m-a întrebat.

Auzeam în continuare zgomote şi înjurături mormăite.

— Cu Lee. Sunt – uneori sunt un pic speriată.

În sfârşit s-a oprit din ce făcea.

— De ce eşti speriată? Nu ţi-e frică de Lee cu siguranţa – e adorabil. Ţi-e frică că l-ai putea pierde, cumva?

Am făcut o pauză, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu e tot timpul adorabil.
— Aţi avut certuri?
— Într-un fel, cred. Nu ştiu – am fost obosită, el a muncit mult. Când reuşesc să-l văd e mereu pe treaba lui şi nici nu-i place să ies în oraş fără el.
Sylvia a oftat.
— Ca să fiu sinceră, totuşi, draga, are dreptate. Uită-te la cum eram – cum eram toate – când el te-a întâlnit. Ieşeai în fiecare seară cu unica intenţie de a flirta. Nu e de mirare că e reticent să te lase în lume.
Nu am spus nimic, aşa că ea a continuat.
— Eşti într-o relaţie acum, dragă. E un joc la un cu totul alt nivel.
Vocea ei s-a înmuiat.
— Lee e un bărbat bun, Catherine. Nu-i uita pe cei complet de rahat cu care ai ieşit. Sunt sigură că e doar protector cu tine. Şi nu doar că e al naibii de frumos, dar te iubeşte, chiar o face. Toată lumea a zis asta după petrecerea de la cină. E evident că e complet şi total îndrăgostit de tine. Asta aşteptăm cu toţii. Aş vrea să am asta. Aş vrea să am ceea ce ai tu.
— Ştiu.
Am încercat să nu o las să-mi audă lacrimile.
— Uite, dragă, trebuie să plec. Sună-mă în weekend, da?
— Am să te sun. Să te distrezi. Şi să ai grijă, da?
— O să fiu cuminte. Ciao pentru moment. Ciao, iubita.
Şi cu asta, plecase.

MIERCURI, 26 DECEMBRIE 2007

În cele din urmă.

Am verificat apartamentul atât de mult în ultimele douăzeci şi patru de ore, încât eram prea ostenită ca să mai continui. Senzaţia obişnuită de uşurare nu a mai venit, dar nici panica. Mă gândeam la Stuart şi dacă o gafasem. Întrebându-mă dacă singurul prieten pe care-l aveam va mai vorbi vreodată cu mine.

Nu înţelegea. Cum ar fi putut? Nu avea habar.

În orice caz, îi făceam o favoare. Şi el fusese rănit, fusese trădat de Hannah. Nu avea nevoie de o altă relaţie defectă cu cineva ca mine. În dimineaţa asta am auzit voci de undeva din interiorul clădirii. M-am apropiat de uşă şi am ascultat, chinuindu-mă să aud. Era Stuart şi domnişoara Mackenzie, la parter.

— …ţine de căldură?

Nu am putut să aud exact ce a răspuns ea. A părut să continue, ca şi cum nu făcea pauze între o propoziţie şi următoarea. M-am gândit să deschid uşa ca să aud, dar apoi ar fi trebuit să trec din nou prin toate verificările.

Apoi am auzit-o râzând, şi pe el la fel.

— Lucrurile au evoluat destul de atunci, nu-i aşa? a spus el.

Apoi, domnişoara Mackenzie din nou – cuvinte ciudate, aici şi acolo, fraze pe care le-am recunoscut din scurtele noastre conversaţii lângă uşă:

— Să nu te reţin… treburi de făcut…

Şi Stuart:

— Dacă vreodată aveţi nevoie de ceva, doar să-mi spuneţi, OK? Doar strigaţi…

Apoi zgomotul făcut de el când urca scările. M-am apăsat în uşă, fără să respir, privind pe vizor. Verificam să văd dacă sigur era el? Sau eram disperată să-l văd, să observ dacă e bine?

Silueta lui s-a ivit, distorsionată de lentila vizorului. Căra o sacoşă cu o pâine la suprafaţă. Am vrut să se oprească, să ezite, să se uite în direcţia uşii mele, dar nu a făcut niciunul din aceste lucruri. A continuat să urce spre etajul doi, păşind câte două scări odată.

LUNI, 2 FEBRUARIE 2004

Fericirea mea a venit şi a plecat ca o răsuflare fantomatică. Toată luna ianuarie am trecut de la a-l vedea pe Lee la muncă, la a-mi fi dor de el, la a-l vedea din nou la serviciu.

Când am deschis uşa, primul gând a fost acela că Lee a cotrobăit din nou prin casă, mutându-mi lucrurile. Era un miros, un curent de undeva. Casa se simţea răcoroasă, stranie. Am ţipat:

— E cineva? Lee? deşi ştiam că e la muncă, fiindcă îmi trimisese mesaje cu puţin timp înainte.

Nu am exclus să vină mai devreme ca să mă surprindă, totuşi, aşa că am fost precaută când am intrat în sufragerie, în caz că se ascundea pe acolo şi voia să mă sperie.

Nu era deranj în felul în care te-ai aştepta ca o casă spartă să fie. Mi-am dat seama că-mi dispăruse laptopul, cu tot cu încărcător, încât m-am uitat înspre uşile care dădeau în curte şi am văzut că sunt un pic deschise, încuietoarea stricată pe dinafară ca şi cum cineva dăduse o gaură prin ea.

Am căutat prin geantă telefonul şi am sunat pe numărul lui Lee.

— Hei, a zis. Care-i treaba?

— Cred că cineva a intrat în casa mea, am zis.

— Ce?

— Uşa din spate e deschisă. Laptopul meu nu e nicăieri.

— Unde eşti acum?

— În bucătărie, de ce?

— Nu atinge nimic, du-te şi aşteaptă în maşină, bine? Sunt pe drum încolo.

— Să sun la poliţie?

— O să sun eu. Ajung într-un minut. Bine? Catherine?

— Da – da. Sunt OK.

Aşteptând în maşină afară, am început să tremur şi să plâng. Nu era laptopul. Era gândul că cineva fusese acolo, că a spart casa şi mi-a umblat prin lucruri. Poate că mai era încă acolo.

Patrula a sosit cu câteva minute înaintea lui Lee şi, deşi eram la jumătatea explicaţiilor cu ce s-a întâmplat, Lee a dat mâna cu ofiţerul şi amândoi au intrat în casă, lăsându-mă în faţa maşinii. Şi jumătate de oră mai târziu a sosit o dubă albă cu un investigator criminalist, care mi-a spus numele ei, dar pe care l-am uitat câteva secunde mai târziu. Am intrat în casă cu ea şi i-am arătat încuietoarea şi masa din bucătărie unde fusese laptopul.

La scurt timp după, Lee şi ofiţerul de poliţie în uniformă au coborât scările. Au urmat multe strângeri de mână şi râs şi apoi poliţistul a plecat. I-am făcut analistului criminalist o cană de ceai cât timp a

verificat nişte amprente şi a tamponat câteva suprafeţe. Totul arăta destul de aleatoriu pentru mine. După ce a plecat, am început să plâng din nou.

— Îmi pare rău, am zis în timp ce Lee m-a luat în braţe şi m-a ţinut.

— E în regulă, a spus. Eşti în siguranţă. Sunt aici.

— Nu pot să suport gândul că cineva a umblat pe aici, am zis.

— Am sunat pe cineva pentru încuietoare, a spus. O să ajungă într-un minut. Nu-ţi face griji. Vrei să rămân peste noapte?

— Parcă trebuia să munceşti, nu?

— Pot să scap. Doar am să-mi ţin telefonul cu mine în caz că se întâmplă ceva, în regulă?

Am dat din cap.

Târziu, câteva ore mai târziu, uşa din spate era securizată cu o nouă încuietoare, Lee făcea dragoste cu mine în pat, tandru de data asta, într-un ritm încet. Mă gândeam la cine a fost, întrebându-mă dacă fusese acolo, în dormitorul nostru. Întrebându-mă ce altceva a mai atins.

Era atât de tandru cu mine, atât de iubitor, încât în sfârşit ceva ce făcea mă distrăgea de la intrus şi m-am pierdut în senzaţiile date de degetele şi gura lui Lee.

Când am deschis în sfârşit ochii, el se uita la mine cu un zâmbet pe buze:

— Ar trebui să faci asta mai des, a murmurat.

— Ce să fac?

— Să te laşi în voia senzaţiilor.

— Lee, să nu pleci nicăieri, da?

— Stau aici. Poţi să dormi dacă vrei.

Şi-a trecut degetele peste tâmplele mele, în jos pe obraz.

— Te-ai gândit la ce te-am întrebat?

M-am gândit dacă merită să mă prefac că nu înţeleg.

— M-am gândit la asta, am răspuns.

— Şi?

Am deschis ochii şi l-am privit adormită.

— Continuă să mă întrebi, am zis. Într-o zi am să te surprind şi am să zic da.

A zâmbit, s-a întins şi mi-a mângâiat obrazul, o lungă, moale atingere care a început cu faţa şi s-a terminat pe marginea coapsei. Mi-a spus că mă iubeşte, vocea lui aproape o şoaptă. Îl iubeam când era aşa, gentil, calm şi fericit.

VINERI, 28 DECEMBRIE 2007

Mi s-a făcut rău când m-am trezit în dimineaţa asta. Abia am reuşit să ajung la baie. Am petrecut câteva minute lângă toaletă, întrebându-mă dacă am mâncat ceva care nu mi-a priit sau dacă era o reacţie întârziată de la cantitatea de alcool pe care am băut-o în ziua de Crăciun.

În timp ce stăteam pe gresie, tremurând, mi-am adus aminte. Ieşea azi.

Era abia trecut de 5, în continuare întuneric afară. Când am fost în stare să mă ridic, m-am spălat pe dinţi şi am încercat să mă bag în pat, dar nu am reuşit. Picioarele mele au virat spre uşa apartamentului.

Ştiam că e închisă, dar trebuia să verific, fără îndoială. În timp ce verificam, de 6 ori, 1-2-3-4-5-6, mi-am spus că e încuiată. Am închis-o aseară. Îmi aduc aminte că am închis-o. Îmi aduc aminte că am verificat naibii ore întregi. Chiar şi aşa, s-ar putea să nu fie încuiată, poate am făcut vreo greşeală. Dacă am deschis-o din nou fără să-mi dau seama? Dacă ceva a mers greşit cu verificarea şi nu am fost atentă?

Din nou. Începe din nou, de la început.

Prezenţa *lui e* puternică azi. Pot să-l miros, să-l simt în aer. Îmi aduc aminte ce am simţit, să aştept ca el să se întoarcă, ştiind că nu pot să fac nimic ca să scap, fără sens să fug, fără sens să mă lupt. Mai uşor să renunţ.

Şi acum?

Am terminat uşa, dar tot se simţea de parcă am greşit.

Trebuia să încep din nou. Picioarele mi-erau îngheţate, pielea de găină peste tot. Ar fi trebuit să mă duc să iau un pulover, nişte şosete. Nu era corect, totuşi. Uşa putea foarte bine să stea larg deschisă, cu el de partea cealaltă, aşteptând. Aşteptând ca eu să fac o greşeală.

Am verificat din nou, concentrându-mă, cu respiraţia care a început să se accelereze, cu inima sărindu-mi din piept. Nu puteam să trec peste imaginea cu el stând în picioare de partea cealaltă a uşii, aşteptând să mă opresc din verificare, aşteptând să mă îndepărtez de ea ca să poate să profite de situaţie.

Era rău, era foarte rău. Telefonul meu era în bucătărie, Stuart la muncă şi în orice caz nu îl văzusem şi nu vorbisem cu el de la mesajul ăla… nu puteam să plec de lângă uşă, nu puteam să ajung nici măcar până în dormitor.

Doar încă o dată, mi-am spus hotărât. Încă o dată şi va fi bine. Încă o dată şi va fi în siguranţă să pleci de lângă uşă. Am încercat să respir adânc, am încercat să smulg mai mult decât un oftat, am încercat să-l ţin, am încercat să mă gândesc la vocea lui Stuart.

Am terminat toate verificările şi m-am oprit.

Am început să mă calmez, să mi se încetinească respiraţia. Când am avut ocazia am mers la baie, fără să mă uit la draperii şi de acolo direct în pat. Stomacul mi se zbatea şi tremuram de frig. Alarma de lângă pat arăta 7 şi 20. 2 ore petrecute doar pe uşă.

M-am ridicat din pat din nou şi am găsit nişte şosete şi hanoracul de lână, apoi m-am dus la bucătărie şi am pornit căldura. Mi-am găsit telefonul şi am sunat la birou. Nu mi-am luat o zi de odihnă de când am început să muncesc aici, iar azi avea să fie excepţia. Nu aveam cum să fiu în stare să părăsesc apartamentul.

Am reuşit să amân verificarea cu jumătate de oră, apoi am decis că aveam nevoie să deschid draperiile şi asta m-a declanşat iar. Din fericire a trebuit să mă opresc la 8 ca să pregătesc ceaşca obligatorie de ceai.

Am stat pe canapea cu cana de ceai şi am ridicat cartea pe care o citeam. Era una din cărţile despre TOC pe care Stuart mi-a sugerat-o. Unul din capitole recomanda identificarea obsesiilor, regulilor şi listarea lor în ordinea importanţei. Am luat agenda şi am găsit o bucată de hârtie şi un stilou.

A durat mult timp, multă analiză a gândurilor, multe ştersături şi am început din nou, dar la sfârşit lista mea arăta aşa:

OBSESII

Verificarea uşii de la intrare
Verificarea ferestrelor şi draperiilor
Verificarea uşii de la apartament
Verificarea sertarelor din bucătărie

EVITĂRI

Îmbrăcămintea roşie
Poliţia
Locurile aglomerate

DISPUNERI

Orele de ceai
Cumpărăturile în zile pare
Număratul paşilor

Uşa de la intrare era prioritatea, fără nicio îndoială. Am realizat că, de când se mutase Stuart, mă simţeam de parcă reuşisem să transfer responsabilitatea uşii de la intrare către el, cumva. Mă gândeam dacă aş fi putut să lucrez gradual ca să ies din gaura asta prin a-i transfera o parte din ele pe umerii lui şi dacă asta ar fi fost cumva injust.

M-am uitat la ceas – 8 şi jumătate.

La ce oră ies prizonierii din închisoare? A ieşit deja? Cum arată? Are bani? Unde se va duce? Am închis ochii şi am încercat să mă gândesc

la altceva. Cât va dura? Cât va trece până mă va găsi? Am încercat să mi-l imaginez ieşind din închisoare, ducându-se la cineva, în casa unui prieten, poate. Dumnezeu ştie că avea destul de ăştia. Poate că va găsi pe cineva, pe o altă fată. Poate s-a schimbat datorită timpului petrecut închis. Poate că nu va veni să mă caute.

Acum mă minţeam singură.

Va veni după mine, era doar o chestiune de timp.

Am reuşit să ajung până la baie la timp şi am vomitat. Nu a mai rămas nimic decât durere.

MARŢI, 24 FEBRUARIE 2004

Jaful a schimbat multe lucruri la mine. Nu m-am mai simţit în siguranţă după asta, chiar dacă Lee era cu mine. Când era plecat sau când eram plecată în oraş sau la birou, sau pur şi simplu când conduceam de la muncă înapoi spre casă, continuam să mă simt de parcă eram urmărită. Când eram acasă singură, mă simţeam de parcă mai era cineva în casă.

Nu m-a ajutat nici faptul că găseam tot mai multe lucruri dispărute. Dacă nu ar fi fost jaful, aş fi crezut că le-am pierdut prin casă, dar erau lucruri pe care nu le foloseam des şi eram destul de sigură unde le lăsasem: paşaportul meu, de exemplu. Era într-un ghiozdan vechi în spatele garderobei, alături de un portofel care conţinea euro, care lipsea şi el. Un jurnal vechi. Nu-mi venea să cred că ăla fusese luat, dar se întâmplase. Vechiul meu telefon care nici măcar nu funcţiona – ăsta era pe un raft în sufragerie.

De fiecare dată când mai descopeream ceva mă simţeam de parcă eram jefuita din nou.

Lee a spus că e normal să mă simt aşa, în jafuri precum ăsta. Hoţul era căutat intens, m-a asigurat el. Deseori victimele nu realizau ce li s-a furat. Mi-a mai spus şi că fuseseră mai multe spargeri în zona mea în ultimele luni şi unii oameni au fost vizaţi nu doar o dată.

A rămas la mine în fiecare seară când nu muncea şi uneori venea pe neaşteptate, intrând singur în casă şi speriindu-mă de moarte. Într-o seară a venit murdar, purtând haine care miroseau de parcă dormise prost. Le-a scos de pe el în sufragerie şi le-a lăsat într-o grămăjoară puturoasă, după care s-a dus direct la duş.

Când a coborât, mirosea şi arăta mult mai bine. I-am gătit cina şi după asta a făcut dragoste cu mine, jos, în sufragerie, blând, tandru şi iubitor. M-a ascultat vorbind despre lucruri neînsemnate despre muncă, mi-a mângâiat părul de pe obrajii îmbujoraţi, mi-a sărutat fruntea transpirată şi mi-a spus că sunt cel mai frumos lucru pe care l-a văzut toată săptămâna. După asta s-a îmbrăcat din nou, înapoi în hainele murdare, şi a ieşit în noapte.

Au urmat alte două zile fără el, niciun semn, niciun cuvânt, niciun telefon şi apoi marţi am venit mai devreme de la muncă. Se simţea de parcă cineva fusese din nou pe acolo. Nu ştiu de ce am simţit asta; uşa era dublu-închisă, geamurile toate securizate şi închise, dar casa se simţea altfel. Am verificat totul din nou până să-mi dau haina jos, uitându-mă după orice lucru care nu era la locul său. Nimic, niciun semn. Poate că-mi imaginasem, orice ar fi fost, prezenţa, senzaţia că Lee fusese acolo. Poate era doar o dorinţă ascunsă.

Am gătit cina şi am sunat-o pe Sam pentru o vorbă scurtă. M-am

uitat la ceva stupid la televizor. Am spălat farfuria şi restul vaselor şi am pus totul deoparte. Fredonam muzică de la radio în timp ce făceam toate astea. La douăsprezece fără un sfert am închis televizorul şi m-am gândit să mă culc. Casa era deodată înfiorător de tăcută, cu zgomotul oprit. Centrala se oprise şi ea cu o oră în urmă şi era rece.

Am verificat uşa de la intrare şi uşa din spate, stingând luminile pe măsură ce înaintam. Am deschis un pic draperiile în camera din faţă şi când am făcut-o mi s-a părut că văd o siluetă, o umbră, peste drum – lângă casa care era la vânzare de luni de zile. Un corp voluminos ca un bărbat stând în spaţiul întunecat dintre faţa casei şi garaj.

Am aşteptat ca să se mişte, ca ochii mei să se ajusteze în lumină şi să-mi spună ce era. Umbra nu se mişca şi, cu cât mă holbam mai mult, începeam să îmi aduc aminte că mai era ceva acolo, o tufă, un copac, ceva. Doar că arăta straniu în întuneric. Am închis uşa de la sufragerie şi am aprins lumina de veghe, urcând îngrijorată scările. M-am dezbrăcat şi m-am îmbrăcat în pijama, m-am spălat pe dinţi. Am aprins lumina de lângă pat şi am dat la o parte pătura. Asta era, deci.

Întinsă sub plapumă, vedeam cum luminează limpede în apropierea cearşafului alb… o poză, o fotografie.

M-am uitat la ea un moment cu inima bătându-mi nebuneşte.

Era o fotografie digitală printată cu mine. Am ridicat-o, cu mâna care tremura atât de tare că o făcea neclară, deşi am recunoscut-o şi ştiam exact ce-mi arată: pe mine, dezbrăcată, pe acest pat, cu picioarele depărtate, cu faţa îmbujorată şi şuviţe de păr lipite de obraz, ochii uitându-se direct la cameră, cu o privire care emana dorinţă pură, seducţie, dorinţă goală.

Făcuse poza asta într-unul din primele weekenduri petrecute împreună, acelaşi weekend în care ne luptasem cu vântul de pe plaja Morecambe, weekendul în care-mi spusese că mă iubeşte pentru prima dată. Ne distrasem cu camera, făcându-ne poze unul altuia. Ne-am distrat privindu-le şi m-a lăsat să le şterg din memoria cardului. Clar nu înainte ca să păstreze o copie.

Pentru o clipă, am privit în propriii mei ochi, gândindu-mă la persoana care am fost acolo, cea care şi-a dorit asta atât de mult. Arătam fericită. Arătam de parcă începeam să mă îndrăgostesc.

Oricine era persoana aia, nu mai eram eu cea de acum. Am rupt poza în bucăţi mici, le-am aruncat în toaletă şi am tras apa. Bucăţelele pluteau fericite la suprafaţă din nou şi dansau asemenea unor confetti luate de vânt.

MIERCURI, 9 IANUARIE 2008

Caroline s-a întors într-un sfârşit la muncă, după o vacanţă lungă petrecută cu copiii ei. Am văzut-o intrând pe uşa deschisă a biroului meu. Eram la telefon la momentul respectiv; iar ea mi-a făcut un semn cu o mână bronzată.

— Arăţi bine, deci, i-am spus, după ce m-am dus să o caut. Te-ai distrat?

— Fabulos, a spus ea.

Era îmbrăcată din cap până în picioare într-o selecţie de culori de toamnă, de la părul roşcat la bronz, la fusta ei veşnic verde şi un sacou de culoarea frunzelor uscate.

— A fost caniculă în fiecare zi, copiii s-au distrat, am apucat să citesc patru cărţi cu picioarele în piscină. Şi am întâlnit un tip pe nume Paolo.

— Nu – pe bune.

— Da, şi e un tip minunat, de asemenea.

Am coborât la cantină, deşi abia îşi dăduse haina jos.

— Nu pot să nu mă gândesc la câte email-uri mă aşteaptă, a spus. A fost cumplit?

— Nu prea. Cred că urmează să fie de săptămână viitoare. CEO-ul vine să vorbească despre noul depozit.

Caroline a mormăit.

— Am nevoie de ciocolată.

Am stat cu ceaiurile lângă fereastră uitându-ne la vastul peisaj verde şi câteva tufişuri colorate.

— Şi cum ţi-a fost Crăciunul? m-a întrebat, apucând o bucată dintr-o brioşă de ciocolată.

— A fost bine, mersi.

— L-ai petrecut cu Stuart?

— Am luat prânzul cu el – şi cu prietenul lui Alistair, am adăugat, înainte ca să-i dau şansa să se entuziasmeze.

— Doar prânz?

— Doar prânz.

Mă privea lung.

— S-a dus totul într-o direcţie un pic aiurea, am spus.

— Aiurea în ce sens?

— L-am auzit pe prietenul lui vorbind cu el despre mine. M-a speriat un pic, asta-i tot. Am plecat cam grăbită, cred că l-am jignit. Nu am auzit de el de atunci.

Trecuseră două săptămâni. Am presupus că e acasă, că se duce la muncă în fiecare zi, dar nu l-am văzut. Nu a mai bătut la uşa mea şi nici nu mi-a mai trimis vreun mesaj. Nu am fost surprinsă, pe bune,

după ce am fugit aşa în ziua de Crăciun – de fapt nu aş fi surprinsă dacă şi-ar căuta locuinţă în altă parte. La urma urmei, cine are nevoie de o vecină nebună sub el?

— Am crezut că ai luat potul norocos, a zis ea luminată.

— Nu, am răspuns. E OK, totuşi. Îmi place să fiu pe cont propriu.

Caroline m-a bătut uşor pe mână, lăsând în urmă bucăţele de brioşă.

— Sunt sigură că nu e nimic, a spus ea. Ştii cum sunt bărbaţii, pot fi ridicol de hipersensibili câteodată.

Nu am răspuns imediat, am băut nişte ceai.

— Nu mi-ai spus despre Paolo nimic, încă. E tânăr şi ireal de chipeş?

— Oh, Dumnezeule, nu pot să-ţi spun. E unul din chelnerii de la hotel. Foarte romantic; măcar era priceput şi nu trebuia să-mi las copiii cu maică-mea mai mult de o oră de fiecare dată. Ea credea că ies cu o tipă pe care o întâlnisem pe acolo, Miranda. O adevărată păcăleală.

Ne-am întors la birou jumătate de oră mai târziu. Am urcat scările cu gândul la Stuart. Îmi doream să fie ora de plecat acasă.

VINERI, 27 FEBRUARIE 2004

Vineri seara, ora 9, eu cu Lee eram în oraş. Îmi promisese că mai târziu vom merge în Red Divine şi că ne vom întâlni cu fetele acolo.

Niciodată nu am aşteptat cu atâta entuziasm, dar şi cu teamă, în egală măsură, o seară precum asta. În sfârşit aveam să văd interiorul clubului Red Divine, aveam să petrec o seară dansând şi râzând şi vorbind cu prietenii mei şi în acelaşi timp Lee avea să fie lângă mine în tot timpul ăsta. Voiam să fiu cu el – dar nu în seara asta.

Când am ajuns la club, abia trecuse de ora 11. În ciuda cozii care şerpuia până aproape de colţul cu Bridge Street, supervizorul uşii l-a văzut pe Lee şi ne-a făcut loc pe la intrarea VIP. Pe drum au urmat multe strângeri de mână, de bătăi pe spate şi salutări obişnuite între Lee şi cele 5 sau 6 gorile îmbrăcate la costum, care munceau la uşă. Am tăcut şi am stat cuminte deoparte, îngheţând de frig şi tremurând.

Din nu ştiu ce motiv, nu ne certasem deloc în legătură cu ce voi purta în seara asta. Am ales o fustă scurtă neagră, cu dungi subţiri şi cu un detaliu de diamant în jurul tivului. S-a uitat la ea şi a spus:

— Poţi să porţi asta, atât timp cât porţi ciorapi.

Pe bună dreptate, m-am gândit, prea frig ca să ies fără ei oricum.

Mi-am dat jos haina şi am lăsat-o la garderobă. Lee s-a dus înapoi să vorbească cu cineva care era la uşă, un bărbat scund cu barbă care tocmai intrase. M-am gândit că s-ar putea să fie proprietarul; îi văzusem poza într-un ziar. Barry? Brian? Ceva de genul ăsta.

M-am gândit să trec de uşile de sticlă de partea cărora se afla tot zgomotul şi luminile şi aerul cald, să le găsesc pe fete, să mă relaxez fără el, dar nu m-am gândit la asta prea mult. Mai bine să aştept. După un timp a venit el la mine, m-a luat de braţ, m-a sărutat pe obraz şi m-a condus prin frumoasele uşi de sticlă.

Clubul era mare, multe camere cu ringuri de dans şi baruri ascunse în cele mai neobişnuite locuri, ceea ce însemna că, deşi uriaş şi plin de oameni, se simţea deosebit de intim. Mult din arhitectura bisericească rămăsese, câteva strane lipite de perete, arcade care duceau dintr-o camera în alta şi apoi, cum a descris Sylvia, o fereastră iluminată, gigantă şi pătată, cu vedere spre bar. Dincolo de asta, spaţiul se deschidea brusc în ceea ce a fost cândva naosul, cu DJ-ul aşezat pe altar. Camera era plină de un sunet incredibil şi lumini şi oameni dansând; deasupra capetelor două numere de trapez care duceau material de mătase roşie în locuri unde nu se putea ajunge, doi dansatori îmbrăcaţi în costume roşii şi coarne legănându-se în faţă şi în spate, în tandem cu ritmul muzicii. La capătul acestui spaţiu se vedeau balcoane ieşind din arcadele de piatră; oamenii cu băuturi aplecându-se peste balustradele de crom ca să-i privească pe

dansatorii de jos.

În timp ce ne strecuram prin mulţimea de corpuri, cu pieptul care-mi duduia de la ritmul de bass, le-am căutat şi le-am tot căutat pe fete. Lee nu mi-a dat drumul până ce nu am ajuns la un bar mai liniştit, unde ne-a luat amândurora ceva de băut cât eu stăteam cu spatele la el, dorindu-mi să plec şi să găsesc un loc unde să dansez, să mă relaxez.

Am simţit o bătaie pe umăr – era Claire, în sfârşit. Am îmbrăţişat-o.

— E minunat aici, nu? a ţipat în urechea mea.

— Da, este! Unde e Louise? am ţipat înapoi.

Claire a dat din umeri şi a arătat vag într-o parte pe ringul de dans principal.

— Unde e Lee? a ţipat ea.

Am arătat în spatele meu, spre bar. O văzuse pe Claire şi făcea un semn de *vrea să bea ceva?* Cu mâna.

A dat din cap că nu şi a ridicat o sticlă cu pai la suprafaţă.

— E un drăguţ, nu-i aşa? a ţipat în urechea mea.

Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu băuturile noastre. Am băut jumătate dintr-a mea destul de repede, am dat paharul înapoi lui Lee, am luat mâna lui Claire.

— Dansezi?

M-am uitat la el pentru permisiune. Nu zâmbea, dar nici nu spunea nimic. Ştiam că-mi urmărea fiecare mişcare. Claire şi cu mine ne-am făcut loc pe ringul de dans principal. Să dansez mă făcea să mă simt mai bine. Pentru o fracţiune de moment, la două melodii după, am şi uitat că Lee era acolo. Pentru o clipă, am fost din nou eu, aşa cum eram înainte, când puteam să dansez cum îmi place, să vorbesc cu oricine, să flirtez, să discut, să beau până ce nu mai puteam să stau pe picioare, dacă asta aveam chef să fac.

Apoi m-am uitat în sus la balcoane şi era acolo, aproape invizibil în costumul lui închis într-un alcov umbrit, iluminat sporadic de luminiţe şi apoi cufundat din nou în întuneric. Aş fi preferat ca el să fi vorbit cu cineva sau să se uite prin cameră sau măcar să arate că se simte bine. Dar el doar se holba – la mine. I-am oferit un zâmbet pe care nu l-a întors. Poate că nu se uita la mine deloc. Am început să simt un pic de greaţă.

Louise, care ne-a găsit pe ringul de dans, se uita la mine. Mi-a luat braţul şi a ţipat ceva în urechea mea, dar nu puteam să aud nimic din cauza muzicii. Dar nici nu mai era nevoie, pentru că deodată din spatele meu cineva m-a apucat de talie şi a început să se frece provocator de spatele meu. M-am speriat de moarte şi m-am uitat peste umăr ca să-l văd pe Darren, unul din prietenii lui Louise de la muncă, cu care avusesem un flirt uşor anul trecut. M-a sărutat repede undeva deasupra urechii şi părea fericit să mă vadă, dar zâmbetul lui

a murit în câteva clipe după ce a văzut expresia de pe faţa mea.

Am încercat un zâmbet şi m-am mutat un pic mai departe de el şi am continuat să dansez. Darren a continuat să danseze pe lângă noi şi, având în vedere că ringul de dans era plin, dansa destul de aproape într-adevăr. Când mi-am adunat curajul, am privit spre balcon. Lee plecase. Pentru un moment m-am întrebat dacă asta e şansa mea.

— Lou, am ţipat, unde e toaleta?

— Tu ce?

Şi-a pus o mână lângă ureche de parcă asta ar fi făcut vreo diferenţă. Am luat-o de mână şi am început să o trag după mine spre marginea ringului, dar era prea târziu. Din mulţimea de corpuri presate de mine din toate părţile am simţit brusc o atingere prea intimă, un braţ încolăcindu-se în jurul corpului meu, o mână fermă atingându-mi sânii, trăgându-mă deoparte, respiraţie caldă pe gâtul meu, limba lui deodată pe pielea mea, vocea lui tare şi în acelaşi timp ca un murmur în urechea mea.

— Unde crezi că te duci?

Strânsoarea lui Louise relaxându-se în jurul mâinii mele în timp ce marele moment al dansatorilor a împins-o înapoi în mulţime, iar eu am dansat un moment cu iubitul meu, care stătea în continuare în spatele meu ca să nu-i văd faţa. În ciuda corpurilor din jur, i-am simţit fiecare părticică din corp presată de mine, îl cunoşteam atât de bine. Mi-a lăsat capul pe spate, pe umărul lui şi cu mâna liberă mi-a dat părul la o parte de pe gât ca să mă sărute, ca să mă muşte. Părul meu lung prins în jurul pumnului ca o sfoară deasă neagră, trăgându-mi capul pe spate ca să dezvăluie mai multă piele, până când tot ce am mai putut să văd erau luminile rotindu-se deasupra tavanului boltit, mişcările înainte şi înapoi ale trapezelor duale care mă ameţeau.

Genunchii au început să-mi cedeze. M-a tras deoparte de mulţime, pe un coridor îngust, într-un colţ întunecat. Oamenii mergeau înainte şi înapoi, ţipând deasupra zgomotului, râzând, ignorându-ne complet. M-a împins în perete doar cu muşchii, cu o mâna mi-a cuprins obrazul în timp ce mă săruta. Cu cealaltă îmi ţinea încheieturile deasupra capului, apăsându-mă în peretele dur de piatră. Am simţit că ceva îmi pătrunde în piele şi m-am zbătut să scap. A apăsat mai tare pe încheieturi. Nu voiam să fiu sărutată.

M-am simţit claustrofobă şi panicată.

— Suge-mi-o, a spus, auzindu-i vocea reverberând.

— Nu, am spus încet, ca să nu mă audă.

A încercat să mă pună în genunchi, dar am rezistat. Mâna lui a devenit deodată fermă pe obrazul meu şi m-a tras înspre lumina din camera cealaltă.

— Nu mă simt bine, am strigat.

S-a uitat la mine neîncrezător.

— Cred că o să mi se facă rău, am spus.

Cred că m-a crezut, pentru că m-a condus pe un coridor unde erau toaletele şi mi-a dat drumul, împleticindu-mă spre uşă.

Era surprinzător de linişte aici, muzica în surdină venind de departe. Era plin de fete, înghesuite în jurul oglinzilor şi chiuvetelor, ajutându-se una pe alta să folosească sticluţe de cremă hidratantă în ciuda aerului umed. Separeul din spate era liber şi m-am împleticit până la el, am închis uşa şi am încuiat-o. M-am aşezat şi am plâns. Picioarele îmi tremurau. Mi-am atins genunchii şi m-am strâns ca într-o minge, am suspinat şi m-am cutremurat.

Au trecut minute întregi sau poate doar secunde. Voiam să fiu oriunde pe planetă, doar nu aici. Am luat nişte şerveţele de toaletă şi mi-am şters obrajii, uitându-mă la rimelul negru şi la creion, la felul în care-mi tremura mâna. Ce era în neregulă cu mine? Când începuse asta să meargă greşit?

— Catherine! am auzit vocea lui Louise ţipând şi apoi o bătaie în uşa separeului. Eşti înăuntru, dragă? Lasă-mă să intru. Eşti bine?

Am întins mâna, am descuiat şi ea a intrat, mi-a văzut faţa şi a închis uşa în urma ei. S-a îngrămădit lângă mine, mi-a luat mâna într-a ei şi a ţinut-o încercând să oprească tremuratul.

— Ce e, iubita? Ce s-a întâmplat?

— Eu doar – eu doar nu mă simt bine, am zis, suspinând în continuare.

M-a strâns în braţe şi mi-am umplut fata de părul ei. Mirosea a parfum, a spray de păr şi a transpiraţie. O iubeam şi îmi doream să fie toată Sylvia în acelaşi timp.

— E bine, e bine, mi-a zis legănându-mă încet.

A mai scos nişte şerveţele şi mi-a şters faţa.

— Vrei să-l chem pe Lee? Să te ducă acasă?

Am negat atât de tare din cap, încât tot separeul s-a cutremurat în jurul meu.

— Nu, am zis. Am să fiu bine. Am nevoie de un minut.

Şi-a retras părul de pe faţa mea, încercând să mă facă să mă uit în ochii ei.

— Ce s-a întâmplat, iubire? Nu eşti tu, nu-i aşa? Care-i treaba?

O altă bătaie în uşă.

— Lou? Sunt eu. Lasă-mă să intru.

Era Claire. Louise a deschis uşa şi Claire a intrat, abia reuşind să se strecoare în spatele uşii atât cât să o închidă. Noi trei îngrămădite într-un separeu pentru o persoană. Trecuse ceva timp. Gândul că eram aici cu fetele mele m-a făcut să zâmbesc slab.

— Vezi, acum e mai bine, a spus Claire. Aveai nevoie doar de mine, nu-i aşa, dragoste? Louise, ai făcut o treabă de mântuială. Vino aici, iubito.

A dat-o la o parte pe Louise cu umărul şi m-a tras între cele două cupe mărimea G, sută la sută naturale, până ce aproape m-a sufocat.

— Dă-i drumul, o sufoci, nu-ţi dai seama?

Într-un sfârşit toate trei aproape că ne hlizeam. Încetasem să mai plâng şi nu mă mai simţeam îngreţoşată. Am avut o îmbrăţişare de grup, am deschis uşa şi ne-am îngrămădit din nou ca să ieşim.

— Avem nevoie de retuşuri, a spus Claire. Ştii că poţi vorbi cu noi. Orice ar fi, iubito. Vom trece împreună prin asta, nu-i aşa?

— E – nu ştiu. Nu sunt sigură. Munca a fost un pic cam de rahat. Sunt obosită tot timpul. Nu dorm prea bine. Ştii… şi Lee. Nu sunt sigură cu Lee.

— Ce e cu semnele astea?

Claire mi-a luat mâinile şi se uita la urmele roşii de pe încheieturi în lumina rece de deasupra noastră. Acolo unde mă presase în zidul dur de piatră erau zgârieturi lungi, mici înţepături ca nişte firicele de sânge.

— Nu ştiu, am zis. Cred că m-am scărpinat cumva.

Louise şi Claire au făcut schimb de priviri pentru o fracţiune de secundă, în timp ce eu stăteam nemişcată şi mi se aplica creion pe pleoapa inferioară de către Louise.

— Gata – la fel de frumoasă ca întotdeauna, a spus după un moment şi m-a învârtit în jurul oglinzii.

Pentru un moment nu m-am recunoscut.

— Hai, Lee se va întreba ce facem aici, a spus Claire. I-am spus doar că voi intra ca să te caut.

— Ne aşteaptă? am întrebat.

— Da, e chiar afară. A venit să mă caute. Mi-a spus că ţi-e rău.

— Ah.

Nu m-am mişcat.

— Eşti atât de norocoasă cu el, Catherine, a spus Claire, venind înspre mine ca să mă îmbrăţişeze. E nemaipomenit de frumos şi e evident că te iubeşte nespus. Aş vrea să am pe cineva ca el.

— E… un pic cam intens. Uneori, am spus.

Toaleta era plină iar de femei înghesuindu-se în jurul chiuvetei, ţipând una la alta.

Louise m-a sărutat pe obraz.

— Nu e el ceea ce ne-am dorit dintotdeauna? Cineva care să te privească direct în ochi? Cineva care să stea şi să te aştepte în afara toaletei ca să te întorci? Suntem prea al naibii de obişnuite cu opusul a ceea ce înseamnă să fii intens, Catherine. Suntem prea obişnuite cu tipi care nu dau doi bani. Ai pe cineva căruia nu doar că îi pasă, dar pentru care eşti complet şi absolut prioritatea cea mai importantă. Lumea pentru el nu există în afara ta. Ai idee ce minunat e asta? Să găseşti un tip aşa?

Nu am avut niciun răspuns la asta, dar desigur ele nu aveau nevoie de unul: deja se îndreptau printre paiete, tocuri şi micile rochii negre spre uşa unde, după spusele lor, el mă aştepta.

Am afişat cel mai frumos zâmbet de care eram în stare, un picior în faţa celuilalt, gândindu-mă la ce s-ar putea întâmpla mai târziu şi cum aş putea să minimizez daunele.

SÂMBĂTA, 12 IANUARIE 2008

Stuart şi cu mine mergeam spre metrou. Era destul de devreme, abia se lumina şi drumurile erau liniştite pentru că era sâmbătă, iar noi eram deja afară.

— Credeam că nu vorbeşti cu mine, am zis într-un final, încercând să ţin pasul cu el.

Dinţii îmi clănţăneau.

— Ce? a întrebat. Ce anume ţi-a dat ideea asta?

— Credeam că eşti supărat pe mine că am plecat în ziua de Crăciun.

— Oh, aia. Nu chiar. Probabil că am băut prea mult vin. Oricum, asta s-a întâmplat acum un deceniu.

Îmi trimisese un mesaj aseară, primul de la *În fine*.

C – ai vreun plan mâine? Dacă nu, te scot în oraş. Să fii gata la 7 dimineaţa. S x

Jumătate de oră mai târziu, eram la staţia de metrou Victoria uitându-ne la tabela electronică. Eram înfăşurată în haina uriaşă a lui Stuart, cea care arată de parcă era bună pentru explorarea Arcticului, pentru că oricum temperatura era sub zero, iar eu nu reuşeam să mă încălzesc. Marginea hainei se termina deasupra genunchilor. Probabil că arătam ca un copil, dar măcar mă oprisem din tremurat. Mi-a pus şi o căciulă şi nişte mănuşi de lână.

Măcar începea să se lumineze, un soare slab de iarnă afară, pândind de sub norii gri întunecaţi. Staţia era încă liniştită pentru o dimineaţă de sâmbătă şi un om de serviciu conducea un aparat care lustruieşte podeaua. L-am privit o clipă. Părea că în mod intenţionat se îndreaptă către oamenii care priveau tabela uriaşă, aşteptând informaţii, făcându-i să-şi mute bagajele.

— Peronul paisprezece, a zis Stuart, hai.

Trenul era călduţ. Am nimerit pe locuri opuse şi apoi aproape imediat mi-am dat jos uriaşa haină şi căciula. Am rămas cu lâna pe care o aveam pe dedesubt şi Stuart a împins geaca în compartimentul de deasupra.

— Probabil că voi căra geaca aia peste tot azi, nu-i aşa? am întrebat.

— Nu, ai să vezi. Va fi vânt. Vei fi fericită că ai luat-o.

Avea dreptate, desigur. Era rece şi curent în staţia Brighton, dar de cum am început să mergem pe dealul către mare vântul a devenit din ce în ce mai puternic. Până când am ajuns pe faleză, mi-am tras gluga peste căciula lânoasă şi Stuart mă ţinea de mână atât de strâns ca să nu mă ia vântul. Marea era gri şi furioasă, un vânt alb ca un spray şi spuma ne înţepau obrajii. Am stat pentru o vreme ţinându-ne de

balustrada vopsită în albastru care ne despărţea de pietrişul şi de tumultul de jos şi am simţit forţa valurilor.

Stuart a spus ceva ce nu am auzit, cuvintele au fost smulse din gura lui şi purtate departe. Apoi mi-a luat mâna şi ne-am îndreptat spre adăpostul din spatele străzii.

Era încă devreme, dar chiar şi aşa magazinele erau pline de oameni care căutau chilipiruri de ianuarie. L-am tras pe Stuart într-un magazin pentru camping şi am cumpărat o altă căciulă, una mai mică, bleumarin, una care venea cu mânuşi la pachet, pentru ca Stuart să fie protejat. Ne-am mai plimbat prin jur un pic, apoi ne-am găsit drum spre Laines. Era ocupat aici, mai ales din cauza spaţiilor restrânse dintre magazine, dar vântul nu era atât de aprig, iar atmosfera era mai relaxată.

Dar mă aşteptam să-l văd pe Lee.

Avusesem deja câteva momente: un bărbat trecuse de noi prin tren, o geacă albastră mare, păr blond la vârfuri – nu i-am văzut faţa, dar silueta lui era destul cât să am bănuieli; când înfruntam vijelia pe faleză, un bărbat şi o femeie plimbau un câine, un Alsacian, mergând pe promenadă. Nu avea cum să fie el, o femeie şi un câine, pentru numele lui Dumnezeu, dar chiar şi aşa mi s-a făcut rău.

Se apropia ora zece – ora de băut ceaiul. Am găsit o cafenea, în Laines, aproape de o piaţă micuţă unde un cântăreţ ambulant cânta în aerul rece, cu mănuşi fără degete, la o chitară acustică. O voce rock, dar fără tobe şi fără o formaţie care să o acompanieze. Aveam o cafetieră şi un ibric de ceai între noi, o masă mică de lemn închis de aceeaşi culoare cu scaunele de lemn, aşezate într-un separeu confortabil. Apoi un bărbat a venit, a trecut de masa noastră şi a mers înspre spatele cafenelei. M-am micşorat în scaun, am întors capul.

— Ce e? a întrebat Stuart. Ce s-a întâmplat?

Mi-am revenit.

— Îmi pare rău. Nu e nimic. Ce spuneai?

— Bărbatul ăla? a întrebat, coborându-şi vocea.

Am dat din cap.

— E în regulă, sincer. Îmi pare rău.

— Cum îl chema? a întrebat Stuart.

Nu am spus nimic pentru un moment. M-am uitat în altă parte, încercând să-mi dau seama dacă eram pregătită pentru asta, să împărtăşesc. El nu s-a oprit din a mă privi, expresia sa era fermă, de neclintit. Nu voia să o lase baltă. Nici nu voia să mă grăbească, dar sigur nu avea să renunţe.

— Lee, am spus. Numele lui e Lee.

A dat din cap.

— Lee. Crezi că-l vezi.

— Da.

Mi-am privit mâna care-mi stătea în poală, cu unghiile săpând în palmă.
— E în regulă, a zis. Face parte din asta, din vindecare.
Îl vedeam chiar şi când era închis. E motivul pentru care nu prea ies din casă.
Mi-a zâmbit.
— Trebuie să laşi gândurile astea să vină. Nu te lupta cu ele. Lasă-le să vină, acceptă-le, nu te simţi vinovată sau rău. Face parte din proces. Dacă te lupţi cu ele, vei face totul mai dificil.
S-a uitat peste umăr la bărbatul pe care l-am văzut.
— Citeşte ziarul, a spus. De ce nu te uiţi?
Pentru o clipă l-am privit pe Stuart de parcă ar fi fost nebun. Expresia lui nu s-a schimbat.
— Sunt aici, a spus. Eşti în siguranţă. Priveşte-l, hai.
Nu am crezut că am să fac asta într-adevăr, aşa că m-am întors şi am privit pe lângă marginea zidului înspre spatele cafenelei: mai multe mese de lemn închis, cupluri luând prânzul ca noi, o familie cu doi copii mâncând îngheţată cu multe arome şi, chiar în spate, un bărbat cu părul blond şi o ceaşcă aburindă în dreptul lui, citind o copie din *Daily Express*.
Respiraţia mi s-a oprit în gât şi instinctul a fost să mă întorc, să mă ascund. Dar am continuat să mă uit. Nu era el. Ştiam deja că nu e el, dar asta nu a oprit frica, panica abruptă. Acum vedeam că nu e el – era mai în vârstă, părul lui era mai mult gri decât blond, pielea din jurul ochilor era ridată, faţa mai subţire. Nu era la fel de masiv precum Lee. De fapt, fără geacă, omul era slab.
A simţit forţa privirii mele şi s-a uitat peste ziar. A urmat un contact de priviri şi mi-a zâmbit. Chiar mi-a zâmbit. Şi apoi deodată nu am mai găsit nicio asemănare cu Lee şi el era doar un străin, un bărbat prietenos care se bucura de cafeaua lui şi îmi zâmbea.
Am zâmbit înapoi.
— E mai bine? m-a întrebat Stuart, când m-am lăsat din nou în scaun.
— Da, am spus.
— Poţi să faci asta, să ştii, a spus el. Eşti mai curajoasă decât crezi.
— Poate, am zis, bând din ceai.
Era cald şi delicios.
Încă zâmbeam când am ieşit prin spatele cafenelei în Laines. Soarele strălucea, slab, dar înveselea totul. Am mers înapoi spre dig.
Vântul scăzuse puţin în intensitate, dar pe dig venea în rafale. Am stat adăpostiţi pe partea mai liniştită, uitându-ne la valuri şi la pescăruşii care se balansau pe balustrade. Pe mare, norii erau negri şi imenşi, iar în spatele nostru soarele făcea totul mai luminat şi mai intens, reflectându-se în scândurile umede cu o strălucire aparte.

— Un pic răcoros, nu? mi-a spus un tip în vârstă.

Pălăria lui era trasă peste urechi, cu păr gri ciufulit care zbura în toate părţile. Ochelarii lui erau stropiţi de valuri.

— Doar un pic, am aprobat.

O ţinea pe soţia lui strâns de mână. Mâinile lor erau îmbătrânite, pielea pătată şi ridată, inelul de logodnă al soţiei era subţire ca hârtia şi cam larg pe deget. Avea obrajii roşii şi ochi albaştri, o eşarfă cu model care îi ţinea părul ordonat.

A chicotit şi a arătat spre un pescăruş tânăr, cu pete maronii şi picioare lătăreţe, care a sărit de pe balustradă şi şi-a luat zborul, picând nebuneşte şi bătându-se cu vântul.

Am continuat să mergem cât de departe am putut. Distracţiile de la bâlci erau majoritatea închise, corturi dezumflate şi scaune ude. Să mergem de partea cealaltă a digului a fost curată nebunie – vântul lovindu-ne pantalonii de jeans, pulverizând apa ca o ploaie pe orizontală. Fantoma de la West Pier plutea pe suprafaţa rostogolitoare a apei ca oasele unui monstru marin mort demult.

Am trecut de partea cealaltă şi am mers înapoi pe faleză, într-un butic cu peşte aburit şi chipsuri, plin de oameni în haine ude care râdeau de vreme. Am cumpărat o porţie mare de chipsuri în ambalaj şi am stat rezemaţi de un zid afară, mâncând chipsuri cu mâna şi ascultând pescăruşii ţipând şi chemându-se în jurul nostru, aşteptând să scăpăm un chips pe jos. Mă aşteptam ca unul din ei chiar să-mi-l fure dintre degete.

Îl ascultam pe Stuart povestindu-mi despre călătoriile lui la mare de când era copil, despre arcadele cu bănuţi la capetele digurilor, cu picioare arse de la soare şi plase de pescuit cu prăjini de bambus.

— Ce au păţit părinţii tăi? am întrebat.

— Mama mea a murit de cancer când aveam cincisprezece ani, a spus. Tatăl meu locuieşte lângă Rachel. El e bine – se descurcă cu puţin. L-am văzut acum câteva luni, în treacăt. Am să-l mai văd luna viitoare, mi-am luat câteva zile libere de la muncă.

— Rachel e sora ta?

— Da. Mai mare şi mai înţeleaptă. Dar mama şi tatăl tău?

— Au murit într-un accident de maşină. Eram la facultate.

— Asta cred că a fost dur. Îmi pare rău.

Am dat din cap.

— Niciun frate sau soră?

— Doar eu.

Mai aveam doar câteva chipsuri, bucăţelele ca piatra de la fundul ambalajului. Ignorând mesajele care spuneau că pescăruşii nu trebuie hrăniţi, Stuart a deşertat ultimele bucăţele în şanţ şi a pus ambalajul la coşul de gunoi.

— Mă simt cu chef de vacanţă, a spus el în timp ce mergeam pe deal

înapoi spre centrul oraşului. Hai să mergem să găsim nişte broşuri.

VINERI, 27 FEBRUARIE 2004

M-a dus direct acasă, ceea ce era şi bine şi rău. Nici nu mai ştiam ce îmi doresc. Nu am vorbit deloc în drum spre casă, în taxi, deşi mă ţinea de mână, cu grijă, dar ferm. Mi-am concentrat privirea pe geam, uitându-mă, dar nevăzând nimic din cauza stropilor de ploaie care se prelingeau pe geam, strălucind ca nişte bijuterii portocalii în lumina lămpilor stradale.

Mi-a luat cheile şi a deschis uşa de la intrare pentru mine, stând deoparte şi lăsându-mă să intru prima. Nu m-am aşezat şi nici el nu a făcut-o. Am prins o licărire din faţa lui şi, spre surpriza mea, arăta atât de distrus că nu l-am mai putut privi.

— Cred că ar trebui să o lăsăm mai moale un pic, am zis.

Imediat ce cuvintele au ieşit din gură am simţit un val de uşurare.

— Ce?

— Am spus…

— Am auzit ce ai spus. Nu sunt sigur că o cred. De ce?

— Mă simt – cred că am nevoie de un pic de spaţiu. Vreau să ies cu prietenele mele mai des. Vreau timp pentru mine. Să mă gândesc.

M-am aşezat atunci, m-am cocoţat pe marginea canapelei cu genunchii strânşi apropiaţi. Simţeam cum creşte tensiunea în aer ca un val.

— Ai parte de mult timp cu tine cât sunt la serviciu.

— Ştiu, am spus, şi îmi place. Nu-mi place să vin acasă şi să te găsesc aici de ceva vreme, cât eu am fost plecată. Vreau ca să-mi dai cheia de rezervă înapoi.

— Nu ai încredere în mine?

— Îmi place să am spaţiul meu. Îmi place să ştiu unde este totul.

— Ce naiba are asta de-a face cu orice?

— Tu, venind aici când eu sunt plecată. Lăsându-mi mesaje. Lăsând fotografia aia cu mine sub plapumă.

— Am crezut că îţi place aia. Nu-ţi mai aduci aminte ce s-a întâmplat când am făcut poza aia? Ce făceai? Îmi aduc aminte. Mă gândesc la asta tot timpul.

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus că ai şters-o. Evident că nu ai făcut-o.

Nu a răspuns.

— Mi-e teamă, Lee. De la furt. Nu-mi place să vii aici când nu sunt acasă. De parcă casa mea nu mai este a mea.

A urmat o pauză. Îl vedeam cu colţul ochiului cum stătea în partea stângă a uşii. Nu a mişcat niciun muşchi, nu şi-a dat jos haina. Era ca o umbră, o fantomă neagră, un coşmar.

— Vrei să te întorci înapoi ca să ţi-o tragi cu oricine şi cu toată

lumea, a spus cu voce rece. Vrei să te întorci înapoi la asta.

— Nu, am spus. Vreau doar un pic de spaţiu, asta-i tot. Nu vreau să mă văd cu altcineva în afară de prietenele mele. Vreau doar să – mă gândesc. Că asta e corect.

A făcut un pas în faţă şi deodată cred că am tresărit sau ceva pentru că atunci când m-am uitat la el îngheţase din nou. Faţa lui era calmă, impasibilă, dar ochii erau furioşi. Fără niciun alt cuvânt a făcut un pas în spate, ieşind pe uşă. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se din nou cu un clic uşor.

Plecase.

Nu m-am mişcat pentru un moment, aşteptând ca ceva să se întâmple. Nu ştiu ce aşteptam. Poate că m-am gândit că se va întoarce. Poate că se va întoarce şi mă va lovi sau va arunca cu ceva în mine sau va ţipa şi înjura.

Într-un sfârşit m-am ridicat, am urcat scările şi m-am schimbat de rochia aia stupidă cu bucăţelele alea strălucitoare stupide pe care am decis deja că nu o voi mai purta niciodată. Împreună cu cea roşie. Voiam să scap de amândouă.

Trecuseră câteva ore, în timp ce stăteam întinsă în pat, trează de-a binelea, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat, cum s-a întâmplat, când mi-am dat seama că nu-mi returnase cheia.

LUNI, 14 IANUARIE 2008

Caroline şi cu mine eram în drum spre Windsor pentru o întâlnire cu echipa de conducere executivă. Ea ar fi trebuit să vorbească despre bugete, iar eu eram acolo ca să prezint planurile de recrutare pentru noul depozit care urma să se deschidă în noul an. Caroline conducea şi vorbea despre muncă pe lângă M4. Eram obosită, cu gâtul dureros.

Să ies din birou nu e deloc un lucru bun pentru mine. Îmi întrerupe rutina. Deja planificasem verificările pentru când voi ajunge acasă, încurajându-mă că va trebui să le fac bine, cum trebuie, ca să nu ajung să fac asta toată nenorocita de noapte, făcând o gălăgie pe care Stuart ar auzi-o prin podea.

— Arăţi extenuată, iubire, a spus atunci.

— Da?

— Noapte albă, nu?

— Nu chiar. Cred că răcesc sau ceva.

M-am întors să privesc pe geam. Dacă aş fi putut să dorm, măcar câteva minute, m-aş simţi mai bine.

— Cum merg lucrurile cu băiatul ăla drăguţ de la etaj?

— Oh. Bine, până la urmă vorbeşte cu mine, se pare. M-a scos în oraş într-una din zilele trecute.

— Sună promiţător.

— A fost drăguţ.

— Nu pari sigură.

— Suntem doar prieteni, Caroline, am spus.

— Pe naiba sunteţi, a răspuns ea.

Am râs, în ciuda a ce simţeam.

— Nu e interesat de altceva, îţi spun.

— Mi-ar plăcea să vă opriţi naibii din a vă da târcoale unul altuia şi să faceţi ceva, a spus.

— Uite, am zis, nimic între noi nu s-a întâmplat. Dacă ar fi fost să se întâmple ceva, s-ar fi consumat până acum. Îmi place de el, cel puţin cred că îmi place. Dar prefer să fiu pe cont propriu.

— Nu te simţi singură câteodată?

— Nu.

— Oh, eu da. De când Ian a plecat – e nasol, de fapt, încerc să ţin totul sub control pentru copii, dar ştii, când se duc la tatăl lor în weekenduri, casa este foarte tăcută. M-am gândit să mă înscriu într-un club sau ceva. Ce părere ai?

— Te referi la un club pentru celibatari? O agenţie de întâlniri?

Obrajii ei deveniseră roz.

— Ei bine, de ce nu? Nu e uşor să întâlneşti tipi de treabă, nu? Speram că – poate…

— Poate ce?

— Poate că vei veni cu mine?

M-am uitat în direcţia capului ei, în timp ce ea privea drumul, degetele ţinând strâns volanul. M-am gândit să spun ceva.

— Am ajuns, a spus, trăgând în parcare. Eşti pregătită să te întâlneşti cu leii?

VINERI, 12 MARTIE 2004

În primele zile, m-am simţit curios de pustiită, goală, de parcă am făcut un lucru măreţ şi nu am avut timp să-l diger cum trebuie. În acelaşi timp mi-era frică. Închideam uşa de la intrare de două ori imediat ce ajungeam seara. Mă uitam după semne care să arate că venise aici imediat ce intram în casă, dar nimic nu era mutat sau schimbat. Cel puţin, nimic pe care puteam să pun degetul. M-am gândit că totul s-a întâmplat uşor – m-am gândit că a revenit la un anumit bun simţ, poate că nu era aşa rău precum am crezut şi m-am găsit gândindu-mă că poate am făcut o greşeală; era minunat la pat, mă făcea de fiecare dată să mă simt de parcă sexul era altfel, excitant. M-am gândit să-i trimit un mesaj şi să-l rog să vină înapoi, dar în final am pus telefonul în geantă, în afara ariei vizuale şi l-am lăsat acolo.

Nu l-am mai văzut pentru două săptămâni după seara aia. Plângeam nopţile, fiindu-mi dor de el, într-un mod bizar. Problema era la mine, am realizat; eu eram cea care avea fobie de angajament – nu e de mirare că el găsise dificil să fie cu mine. Nu e de mirare că plecase fără să se uite înapoi. I-am trimis câteva mesaje, dar ele au rămas fără răspuns. Când l-am sunat pe mobil a intrat direct căsuţa vocală.

La două săptămâni după ce a plecat, am primit un telefon de la Claire. Eram la muncă, lucram ca să termin o prezentare care trebuia să fie gata în după-amiaza aia şi deodată Claire era la telefon. Vocea ei era stranie, strânsă. M-a întrebat cum mai sunt.

— Sunt ok, iubire. Tu eşti bine?

— Cred că ai făcut o greşeală uriaşă, asta-i tot.

Auzeam suspine, undeva nu departe, deşi simţeam că se chinuie să se ţină tare.

— O greşeală? Ce vrei să spui?

— Cu Lee. Mi-a spus că ai terminat-o cu el. Nu mi-a venit să cred. De ce ai vrea să faci asta?

Eram pe punctul de a spune ceva, dar nu mi-a lăsat timp să răspund.

— Mi-a spus că voia să te ia în vacanţă. Mi-a spus că abia aştepta, cum i-ai schimbat viaţa, cum l-ai făcut să fie fericit când credea că nu va mai fi. Ştii de ultima lui iubita, Catherine? Ţi-a povestit despre Naomi? Ştii că s-a sinucis? Ea i-a lăsat un bilet de întâlnire ca să fie sigură că el e primul care o găseşte. Nu a trecut niciodată peste. Mi-a spus că are în continuare coşmaruri cu trupul ei. Şi apoi mi-a spus că ai terminat-o cu el, mi-a spus că vrei să te întâlneşti cu oamenii din nou – cum ai putut să faci asta, Catherine, cum ai putut să-i faci asta?

— Stai, Claire – nu a fost chiar aşa…

— Ai vreo idee, a continuat ea şi plângea acum, suspinând printre cuvinte, încercând să vorbească; puteam să mi-o imaginez perfect,

frumosul ei ten gravat cu furie, lacrimi mari curgând pe obrajii ei – ai *vreo* idee cât de nedreaptă e toată chestia asta? Aş da orice ca să am un bărbat ca Lee. Aş da totul, tot din lume, să am pe cineva care să fie atât de devotat, cum e el faţă de tine. *Te iubeşte,* Catherine, te iubeşte mai mult ca orice. Ai absolut totul în lumea asta şi îl arunci deoparte şi – şi – îi rupi inima în timpul ăsta. Nu mai rezist.

— Nu e chiar aşa, am spus într-un sfârşit.

Epuizase într-un final toate cuvintele, rămăsese doar cu un suspin straniu şi o smiorcăială nesfârşită. Cel puţin nu închisese telefonul.

— Nu ştii cum e să fii cu el. Mă urmăreşte peste tot. Intră în casă când nu sunt aici…

— I-ai dat *cheia,* Catherine. De ce i-ai da naibii o cheie dacă vrei să intre în casă doar când eşti tu acolo?

Nu aveam un răspuns pentru asta. Până şi eu ştiam că nu sună rău formulat aşa.

— Ştii ce face ca totul să fie şi mai rău? Deşi i-ai făcut toate astea, deşi i-ai rupt inima, e în continuare complet îndrăgostit de tine. Mi-a spus despre tot ce i-ai spus şi imediat după asta mi-a zis că dacă te văd să îţi spun să te duci să-l vezi. Lucrează din nou la River. A spus că vrea să te vadă, să vadă dacă eşti bine. A spus că nu mai vine pe la tine pentru că l-ai rugat tu asta. Deci, te duci?

I-am spus că mă mai gândesc. Clar asta a fost mai mult sau mai puţin ce aştepta de la mine, pentru că mi-a dat o ultimă lovitură:

— Încă nu pot să cred ce ai făcut, sper că eşti mândră de tine.

Şi a închis.

Am plâns după asta, închizând uşa de la birou şi rugându-mă la Dumnezeu să nu intre nimeni. Claire nu mi-a vorbit niciodată aşa. Era o prietenă loială, cineva care înţelege că prietenele vin mereu înainte de iubiţi, că nu te poţi baza pe orice spune un gagiu, mai ales când acesta îţi vorbeşte de rău prietena.

Am continuat restul zilei într-o pâclă de nefericire. Mi-am terminat prezentarea cât de repede am putut şi am livrat-o fără pic de entuziasm. Cuvintele lui Claire se învârteau în mintea mea. Probabil că am greşit mult, pentru ca ea să-mi vorbească astfel. M-am gândit la ce mi-a spus, despre cât de nefericit era fără mine, cât mă iubea. M-am gândit la fosta lui iubită, această Naomi – nu a mai menţionat numele ei din nou după şoapta din mijlocul acelei nopţi – şi la faptul că a ales să vorbească despre asta cu Claire şi nu cu mine. Şi m-am gândit că a trecut printr-o suferinţă mare şi că fusese *fericit.* Cum eu l-am făcut fericit.

Am plecat de la birou imediat ce am terminat prezentarea, acuzând o migrenă, ceea ce era adevărat. M-am dus acasă şi am mai plâns, gândindu-mă la Claire şi cum nu-mi permiteam să pierd una din cele mai drage prietene, una din cele mai vechi prietenii. Târziu, după ce

am stat întinsă-n pat cu orele, gândindu-mă la tot, m-am schimbat de pijamale şi am îmbrăcat rochia roşie. Nu-mi venea la fel de bine ca ultima dată când o purtasem – era largă în jurul taliei şi a pieptului, de parcă o persoană mai mare o întinsese pe ascuns. Dar am purtat-o oricum. Mi-am pus nişte machiaj şi am plecat la River ca să-l caut.

Ce voiam cu adevărat, în ciuda a tot, era o repetare a performanţei lui atunci când mi-a tras-o în biroul din River. Voiam să se uite la mine ca şi cum eram cea mai perfectă creatură pe care a pus ochii, voiam să mă ia de mână şi să mă conducă pe holul dinspre birou, de parcă nu mai putea să aştepte nici măcar o secundă ca să intre în mine.

Râdea şi glumea cu Terry, portarul, când am trecut de coada de oameni şi de intrarea VIP. Pieptul mi s-a strâns când l-am văzut, păr blond scurt tăiat aproape de cap, în continuare neobişnuit de bronzat pentru vremea rece şi ploioasă, costumul închis la culoare, perfect croit, definindu-i muşchii şi silueta corpului său încordat.

— Salut, am spus.

— Catherine. Ce faci aici? m-a întrebat.

Încerca să pară detaşat, dar deja văzusem reacţia în ochii lui.

— Speram să mă laşi înăuntru ca să mă întâlnesc cu nişte prieteni, am zis, zâmbind şi făcându-i din ochi aproape imperceptibil.

Terry a venit la noi.

— Scuze, e plin în seara asta. Trebuie să stai la rând ca toată lumea.

Nu aveam de gând să mă alătur grupului.

— Bine, am spus. Am să mă duc în altă parte.

L-am privit insistent pe Lee şi am plecat în direcţia centrului. De fapt am găsit cel mai apropiat taxi şi am mers direct acasă. Desigur, pe la trei dimineaţa, l-am auzit bătând în uşă.

— De ce nu ai folosit cheia? am întrebat în timp ce am deschis uşa.

Nu am avut timp să întreb altceva, iar el nu avea de gând să-mi răspundă.

M-a luat de umeri şi m-a împins în sufragerie, fără să se mai deranjeze să aprindă luminile, fără să mai închidă uşa în spatele lui. Respira greu şi când i-am atins faţa era ud. L-am sărutat, sorbindu-i lacrimile de pe obraji. A făcut un zgomot răguşit şi mi-a devorat gura, sărutându-mă atât de tare că simţeam gust de sânge. Cu un mormăit m-a împins atât de tare că am aterizat pe canapea şi până să apuc să spun ceva mi-a tras pijamaua, şi-a desfăcut pantalonii atât de repede şi de stângaci încât am auzit cum s-a rupt un nasture. Abia am avut timp să mă gândesc că asta o să doară şi el deja mă futea. Când a intrat în mine, am ţipat.

Am spus nu? Nu de data aia. M-a violat? Nu chiar, nu atunci. La urma urmei, am deschis uşa pentru el. Mai devreme fusesem la clubul de noapte cu intenţia de a-l face să mi-o tragă. Acum mi-o trăgea şi nu

simţeam că am voie să mă plâng.

Dar durea. Buza interioară era spartă, acolo unde gura lui o invadase pe a mea; a doua zi eram atât de inflamată încât abia puteam să merg. Dar se întorsese la mine cel puţin pentru câteva ore; când m-am trezit a doua zi dimineaţă, el era deja plecat.

MIERCURI, 23 IANUARIE 2008

E timpul să mă reorientez.

Am avut evaluarea astăzi şi m-am simţit de parcă am fost într-un punct culminant. Echipa Comunităţii de Sănătate Mintală avea sediul în clădirea Leonie Hobbs, pe strada următoare de Willow Road. Privită din faţă părea o casă normală, nu ca a noastră – ferestre rotunde impozante şi o uşă de la intrare care avea nevoie de un strat de vopsea. Era un semn de alamă pe stâlp şi postere pe geamurile de la intrare cu reclame despre orice, de la clinice pentru renunţarea la fumat până la un grup de întrajutorare pentru depresie post natală.

Ploua afară, ceea ce făcea ca tot locul să pară mai trist decât ar fi fost în alte circumstanţe. Geamurile păreau că plâng.

Am împins uşa şi pe hol am dat de biroul de recepţie şi de nişte scări ce duceau la primul etaj. În spatele biroului de recepţie fosta uşă de intrare era blocată cu birouri şi femei, hârtii amestecate de la o tavă la alta, vorbind şi bând din căni. Pereţii erau acoperiţi cu postere. Dacă ai fi venit pentru o informaţie în legătură cu orice nu ai fi avut nicio şansă să afli ceva.

— Am programare pentru o evaluare, am spus femeii care era la recepţie.

— Asta e sus. Ăsta nu e accent local, nu-i aşa? De unde eşti?

Probabil că era trecută de patruzeci de ani, avea păr lung, gri, prins într-o coadă mare care atârna pe spate, cu vârfuri care ieşeau ca un nor în jurul feţei.

— Din nord, am spus.

De obicei spuneam asta oricui din Londra şi ei acceptau fără alte întrebări, de parcă Nordul era o pată amorfă care începea undeva după benzinăriile Toddington.

Femeia asta avea să fie excepţia.

— Eşti din Lancaster, a spus, din fericire neaşteptând o confirmare. Am locuit acolo douăzeci de ani. Apoi m-am mutat aici. Salariu mai bun, dar oamenii nu sunt drăguţi.

Am aruncat o privire la camera aglomerată din spatele ei şi la cele şase sau şapte doamne care ascultau mâlc fiecare cuvânt.

Am urcat scările. La capătul lor am dat peste o foaie îndoită la colţuri pe care scria *ECSM la stânga* scrisă atent cu o cariocă neagră şi lipită de perete. Pe coridorul scurt, la stânga am mai dat peste o nouă zonă de recepţie, proaspăt vopsită în nuanţe liniştitoare de bej şi culoarea ciupercii. Nu era nimeni în spatele biroului, aşa că am luat loc pe un scaun confortabil şi am aşteptat. Ajunsesem mai devreme la programare.

O femeie a ieşit dintr-o cameră din dreapta. Era îmbrăcată cu o

bluză largă şi nişte jeans, cu părul prins în doi ciorchini care ieşeau în evidenţă de fiecare parte a capului. Avea un cercel în buză şi un zâmbet frumos completat de dinţi albi, egali.

— Bună, a spus. Eşti tu cumva Cathy Bailey?

— Da, am răspuns.

— Va fi gata într-un minut. Sunt Deb, una dintre APE, asistentele psihiatrice comunitare, a spus femeia. Ai adus chestionarele?

— Oh – da…

Am căutat prin jurul genţii. Deb mi le-a luat de pe cap.

— Ştii tu, mai economisim timp cât eşti acolo.

Am aşteptat.

Din capătul coridorului, de nicăieri, a venit sunetul unei uşi deschizându-se şi paşi apropiindu-se până ce capul unui bărbat s-a ivit de după un colţ.

— Cathy Bailey?

M-am ridicat şi l-am urmat. Continuam să mă gândesc la Stuart. M-am gândit la el tot timpul cât am trecut prin întrebările consultantului psihiatric. Doctorul Lionel Parry era numele lui. Aducea cu un bursuc bărbierit, avea o barbă gri şi neagră care se amesteca perfect cu părul gri şi negru de pe lateralele capului şi care creşteau din plin parcă din urechi. Când m-a întrebat cât de mult îmi ia să verific uşa, cât de mult timp îmi ia să verific geamurile, sertarele şi toate celelalte, m-am gândit să mint. Mă simţeam atât de prost că verific uşile. Ştiam că nu are sens. Doar că nu mă puteam opri din a face asta.

Aşa că am spus adevărul. Câteodată ore. Câteodată întârzii cu orele la muncă şi trebuie să stau până târziu ca să recuperez. Viaţă socială? Nu mă fă să râd. E un lucru bun că nu vreau să ies nopţile, nu-i aşa?

După asta m-a întrebat de Lee. I-am povestit de străfulgerări, de gândurile bruşte, ca nişte frânturi de memorie, a lucrurilor pe care mi le-a făcut. Lucruri pe care am încercat să le uit. Şi tot restul. Coşmarurile, atacurile de panică, insomniile de la patru dimineaţa, prea speriată ca să mă culc la loc. Lucruri pe care le evit: evenimente sociale, locuri aglomerate, politia, hainele roşii.

M-a ascultat, a luat nişte notiţe şi s-a uitat la mine din când în când. Tremuram. Nu plângeam, nu încă; doar să vorbesc despre asta mă făcea să tremur.

— Am încercat exerciţiile de respiraţie profundă, am spus grăbită. Am încercat să controlez panica. Funcţionează câteodată.

— Asta e bine, a spus el. Deci ştii deja că tu eşti cea care deţine controlul. Dacă poţi controla panica câteodată, înseamnă că mai ai nevoie doar de practică şi de câteva alte tehnici până ce vei reuşi să deţii controlul tot timpul. Ai început deja, ai făcut foarte bine.

— Mersi. Stuart e de vină, pe bune, nu eu.

— Stuart?

— Un prieten. E psiholog.
— Poate că te-a ghidat în direcţia potrivită, dar tu ai făcut alegerea de a controla panica. Nimeni nu ar putea face asta în afara ta.
— Cred că nu.
— Şi nu uita, dacă ai făcut asta deja, înseamnă că poţi face şi mai multe. Asta înseamnă că poţi să îţi ţii sub control verificările. Nu se va întâmpla imediat, va dura ceva timp, dar poţi să o faci.
— Şi care e pasul următor?
— Am să îţi recomand terapie cognitiv comportamentală. Pe lângă asta, cred că ar trebui să iei nişte medicamente care să te ajute cu atacurile de panică. Totuşi, durează ceva până îşi fac efectul, deci nu-ţi face griji dacă nu observi beneficiile imediat. Trebuie să îi dai câteva săptămâni bune.
— Am mai încercat pastile şi înainte. Aş prefera să le evit dacă se poate.
— M-am uitat la notiţele tale şi medicamentele pe care ţi le-au dat în spital sunt diferite. Acestea nu te vor face somnolentă sau dezorientată. Aş vrea să le încerci, pentru că evaluarea ta indică anumite elemente de tulburare de stres post-traumatică, sau TSPT, precum şi de tulburare obsesiv compulsivă.
— Stuart a spus că ar fi mai bine dacă aş fi recomandată doctorului Alistair Hodge.
— Da, aveam de gând să-ţi sugerez asta. Are o clinică aici sau una în Maudsley. Vei primi o scrisoare şi apoi va trebui să o suni pe secretara lui. Bănuiesc că ar trebui să poţi să-l vezi curând. Între timp, am să o rog pe Deb să îţi dea numerele de telefon ale echipei de criză, în caz că ai nevoie. Dar mă îndoiesc că vei avea.
— Cât credeţi că va dura? Să mă fac bine?
A ridicat din umeri.
— E dificil de apreciat. Fiecare pacient e diferit. Dar ar trebui să vezi efecte pozitive după câteva sesiuni. Trebuie să fii pregătită să pui ceva efort – ca multe lucruri din viaţă: cu cât investeşti mai mult, cu atât scoţi mai mult.
Când am ieşit într-un sfârşit pe stradă, se întunecase. În cele din urmă, ploaia se oprise. Traficul afară se blocase, probabil un accident pe North Circular, care dădea totul peste cap. Autobuzele erau aproape goale pe linia lor, dar nu aveau unde să meargă mai repede.
M-am simţit de parcă am fost la un punct de cotitură, de parcă nu mai puteam să mă întorc. Asta m-a speriat cel mai mult, după spital; după ce am pierdut controlul atât de mult, lăsându-mă complet în mâinile unor străini pe care nici nu îi plăceam, în care nici nu aveam încredere, dar a trebuit să respect programul impus de ei şi instrucţiunile, spunându-mi ce să mănânc, când să dorm şi când să mă duc la baie.

Odată ce am ieşit din spital a doua oară, am ştiut că voi prefera să mor decât să mai ajung acolo vreodată. M-am mutat din Lancaster, cu un zâmbet luminos, insipid şi cu promisiuni deşarte că voi contacta serviciile locale de sănătate mintală cât de repede voi putea. Am fugit de doctori şi asistente şi de serviciile sociale şi de sistemul terifiant care nu avea niciun sens pentru mine. Şi-au atins scopul. M-au pus pe picioare şi mi-au arătat mai degrabă fără menajamente că nu murisem deloc, că eram foarte aici şi că ar fi mai bine să-mi revin şi să merg mai departe. Nu pentru prima dată, m-am gândit că ar fi fost mai omeneşte dacă aş fi murit, decât să trec prin procesul de recuperare. Dar mergând mai departe, mi-am dat seama că dacă cineva trebuia să preia controlul, acea persoană trebuia să fiu eu. Nu exista altă alternativă. Aşa că am preluat controlul, am început să controlez fiecare clipă din zi, am numărat lucrurile la secundă, mi-am numărat paşii, am planificat ceştile de ceai; mi-a dat un sens, un motiv ca să pun un picior în faţa celuilalt în fiecare zi, oricât de nenorocită ar fi fost ea, indiferent de cât de tristă sau de singuratică ar fi fost.

Nu vreau să renunţ la asta. Mă face să mă simt în siguranţă, chiar şi dacă e pentru puţin timp.

MARŢI, 16 MARTIE 2004

Mobilul care suna m-a făcut să tresar. Stăteam în aşteptarea a ceva, aşteptând ca el să se întoarcă, sperând asta şi în acelaşi timp urând asta. Dar numele de pe ecran nu era al lui Lee; era *Sylv Mob*.

— Sylvia? am spus, încercând să par cât se poate de fericită. Ce dracului ai mai făcut?

— Sunt bine, dragă. Tu cum o mai duci?

— Sunt OK. Cum e Londra?

— Cum o mai duci pe bune?

Nu am putut să răspund imediat, ţinând telefonul strâns, privind la o pată de pe perete, încercând să mă concentrez suficient cât să nu cedez.

— Sunt OK, am repetat.

— Louise spune că ai luat-o un pic razna. E îngrijorată pentru tine.

— Razna? Nu am luat-o razna deloc. Ce vrea asta să însemne?

Vocea ei era curios de calmă şi, pentru că era Sylvia, liniştitoare.

— Nu înseamnă nimic, e doar îngrijorată pentru tine. Mi-a spus că ai semne pe braţe. Mi-a spus că ai ieşit cu ele luna trecută şi că ai plecat acasă după jumătate de oră. Şi Claire mi-a spus că Lee i-a plâns pe umăr zilele trecute – v-aţi certat sau ceva.

Când nu am răspuns, ea a spus:

— Alo? Catherine?

— Sunt tot aici.

— Vrei să vin acasă, dragă? Pot să ajung în weekend, măcar o zi?

— Nu, nu. Serios. Sunt bine. Doar că… lucrurile nu merg atât de bine cu Lee.

— Ce s-a întâmplat?

— El a – el… Sylv, el mă sperie câteodată. Mă împinge din când în când. Nu-mi place.

A urmat o pauză lunga, lungă. Am făcut-o. Am admis că relaţia mea perfectă cu bărbatul perfect nu era atât de perfectă precum credea toată lumea. Şi acum totul avea să fie bine, pentru că Sylvia ştia, Sylvia avea cuvintele potrivite pe care să le spună ca să fie totul bine, prietena mea cea mai bună din lume. Am aşteptat ca să spună ceva solidar, am aşteptat ca să-mi spună să mă despart de el, să ies din relaţie, să-i spun să se ducă dracului folosind exact aceste cuvinte, să fug şi să nu mă mai uit înapoi. Niciodată.

Când a vorbit următoarea dată m-a şocat atât de mult, încât pentru o clipă am uitat să respir.

— Catherine, cred că ar trebui să vezi pe cineva.

— Ce…?

— Ai avut parte de mult stres în ultima perioadă, mult stres la

muncă, multă presiune, nu-i aşa?

Nu am răspuns. Nu-mi venea să cred ce aud.

— Ştiu că Louise e îngrijorată pentru tine. Cu toate suntem. Şi Lee e îngrijorat. Cred că ar trebui să te duci şi să vorbeşti cu cineva – un doctor? Sau cu cineva la muncă?

— Stai, am spus. Şi Lee e îngrijorat pentru mine?

A ezitat.

— Dragă, te iubeşte. El crede că doar ţi-e dor de mine, sau ceva, dar e ceva mai mult de atât, ştiu că e. Mi-a spus că-ţi faci rău singură. Că te răneşti pe braţe. Te rog nu te supăra, draga mea, nu vreau să te supăr când sunt atât de departe şi nu pot să fac nimic în legătură cu asta…

Mi-am auzit vocea ridicându-se pe o nota înaltă de isterie.

— Sylvia! Mă sperie ca naiba. Îmi spune ce să port. Îmi spune când am voie să ies. Oricât ai încerca să încerci să maschezi, asta nu e o relaţie normală!

A tăcut.

— Orice ţi-a spus, nu e adevărat, în regulă?

— Nu te supăra, Catherine, te rog, eu…

— Nu te supăra? am izbucnit. Ce naiba te aştepţi să spun? De când tu şi cu Lee vorbiţi la telefon, apropo?

— A vorbit cu Louise, ea i-a spus că e îngrijorată pentru tine. Louise m-a sunat seara trecută şi apoi m-a sunat şi Lee. Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi pentru tine, C. Te porţi foarte straniu şi toţi vrem să te întorci la persoana care erai înainte…

— Nu-mi vine să cred ce aud. Asta nu se întâmplă.

— Ascultă draga, Lee a spus că el încearcă să facă tot posibilul ca să-ţi fie bine, dar eu tot cred că ar fi mai bine dacă ai vedea pe cineva. Ascultă-mă, Catherine. Vreau să ceri ajutorul cu chestia asta. Vrei să încerc eu să-ţi găsesc nişte numere de telefon?

Am luat telefonul de la ureche şi m-am holbat la el pentru un moment cu o oroare fascinata şi apoi am apăsat butonul *sfârşit* şi l-am aruncat cu toată puterea de perete. S-a spart în trei părţi, partea principală ajungând pe covor, făcând un zgomot vag, o notă înaltă stranie ca al unui animal hăituit.

Mi-am pus mâna pe gură ca să opresc – ce? Un ţipăt? Nu mai era nimeni acum. Absolut nimeni. Erau doar el şi cu mine.

MIERCURI, 23 IANUARIE 2008

Autobuzul s-a strecurat prin traficul de după-amiază. Era întuneric afară, dar totuşi oraşul era luminat: geamurile magazinelor, luminile din trafic, strălucirea de peste tot reflectându-se pe străzile ude de la ploaie. Înăuntrul autobuzului era cald şi umed, geamurile aburite, mirosul a sute de oameni şi tapiţeria murdară.

Nu-mi place să vorbesc la telefon în autobuz, dar eram disperată să vorbesc cu el. Mi-am ţinut vocea joasă.

— Salut, eu sunt.

Vocea lui se auzea de departe, de foarte departe.

— Cum a mers?

— A fost bine. Ei bine, a fost şi dificil. Dar am reuşit. Mă va recomanda lui Alistair. Şi mi-a prescris nişte comprimate.

— Ce anume?

— Nu ştiu, reţeta e în geantă. Spunea că sunt nişte SS-ceva.

— ISRS. Inhibitori selectivi ai recaptării de serotonină.

— Cum spui tu. El se gândeşte că am sindromul stresului post-traumatic, precum şi TOC.

— Asta-i bine.

— Este?

— Adică e bine că s-a gândit la asta. Şi eu m-am gândit. Dar nu e treaba mea să te evaluez.

— Nu. Cum merge munca?

— Bine, cred. E gata, oricum.

Un bărbat de pe coridor se holba la mine. Nu arăta deloc precum Lee, dar m-a deranjat chiar şi aşa. Era tânăr, cu păr des tăiat aproape de marginea urechilor, avea cruste pe gură şi nas. Ochi goi cu cercuri negre sub ele, uitându-se la mine.

La următoarea oprire, câţiva oameni s-au dat jos şi m-am gândit să ies şi să merg pentru restul drumului. Bărbatul de pe coridor s-a ridicat şi el pentru o clipă până ce autobuzul a început să se mişte din nou şi apoi s-a aşezat pe locul din faţa mea.

Mirosea a mucegai, ca nişte haine care au fost uitate ude câteva zile în maşina de spălat. Avea pete pe spatele gâtului şi strănuta la fiecare câteva secunde – nu-şi curăţa nasul, mai degrabă părea că miroase aerul.

La următoarea oprire, m-am dat jos din autobuz. Am crezut că mă va urmări, dar în schimb a rămas înăuntru. Am stat în staţie în ploaie şi am privit autobuzul plecând, l-am văzut prin geam, ochii ăia, holbându-se în continuare.

VINERI, 19 MARTIE 2004

M-a oprit la oficiul poştal în drum spre casă şi am ridicat câteva formulare pentru paşaport. M-am plimbat prin magazine dacă tot eram pe acolo, uitându-mă la haine, dar nu m-am deranjat să probez ceva. Nu simţeam să mă duc acasă, nu încă. Lee muncea azi, nu primisem niciun mesaj sau telefon de noaptea trecută.

Când am deschis uşa de la intrare, am avut acea senzaţie imediată că ceva nu era în regulă. Nu era curentul, un miros sau ceva tangibil. Pe alee era doar maşina mea şi nu era niciun semn de maşina lui Lee sau orice altă maşină. Doar ştiam că cineva a fost în casa cât timp am fost plecată.

Am stat acolo, în dreptul preşului, uşa era în continuare deschisă în spatele meu, întrebându-mă dacă ar trebui să intru sau să mă urc înapoi în maşină şi să conduc departe. Holul era gol, de aici puteam să văd până în spate, bucătăria – totul era aşa cum îl lăsasem.

Asta e o prostie, mi-am zis. Nu a fost nimeni aici, e doar imaginaţia ta fertilă şi hoţul ăla nenorocit. Mi-am pus cheile şi geanta jos în bucătărie şi m-am dus până în sufragerie, unde m-am oprit moartă. Lee stătea pe canapea, uitându-se la televizor cu sunetul mut.

Am gâfâit de la şoc.

— Iisuse, m-ai speriat de moarte!

S-a ridicat şi a venit înspre mine.

— Unde naiba ai fost?

— În oraş, am spus. Am fost la oficiul poştal. Nu vorbi cu mine aşa, oricum, ce contează unde am fost?

— Ai fost la oficiul poştal pentru două ore?

Stătea la câţiva centimetri distanţă de mine. Îi puteam simţi fierbinţeala corpului, forţa furiei lui. Mâinile stăteau relaxate pe lângă corp, vocea era potrivită. Cu toate acestea, mi-era frică.

— Dacă ai de gând să-mi vorbeşti aşa, am să ies din nou, am zis şi m-am întors cu spatele.

I-am simţit degetele apucându-mă de umeri şi m-a rotit cu aşa o putere, că picioarele au părăsit podeaua.

— Nu-mi întoarce spatele! mi-a spus în faţă, simţindu-i respiraţia fierbinte pe obrazul meu.

— Îmi pare rău, am murmurat.

Mi-a dat drumul şi m-am împiedicat de prag. Imediat ce s-a îndepărtat de mine, am fugit direct la uşă, chiar dacă cheile mele erau în bucătărie – trebuia să ies, să fug.

Nu am reuşit. El a ajuns la uşa de la intrare înaintea mea şi până să mă dumiresc el m-a pocnit pe o parte a feţei, în colţul ochiului. Am căzut pe podea, lângă scări. Stătea deasupra mea, privind în jos. Eram

atât de şocată că nu puteam să respir, suspinând şi atingându-mi obrazul ca să văd dacă nu sângerează. Apoi el s-a ghemuit lângă mine şi eu m-am făcut mică, gândindu-mă că o să mă lovească din nou.

— Catherine, a spus, cu vocea joasă, şocant de calmă. Nu mă provoca să mai fac asta din nou, ok? Doar vino acasă la timp sau spune-mi unde te duci. E simplu. E pentru siguranţa ta. Există nişte oameni foarte periculoşi acolo. Eu sunt singurul care are grijă de tine, doar ştii asta, nu-i aşa? Fă să-ţi fie mai uşor şi fă ce ţi se spune.

Părea o cotitură. Era de parcă negarea despre ceea ce este relaţia mea cu Lee ajunsese la final şi ştiam la ce mă pot aştepta din partea lui, ce poate să facă şi ce aşteptări avea de la mine. De parcă o uşa fusese trântită în faţa vechii, naivei şi nepăsătoarei Catherine. Ce a mai rămas din mine: cea căreia îi e frică tot timpul, cea care se uita în spatele ei ca să verifice cine o urmăreşte, cea care ştia că orice îi rezervă viitorul nu putea fi bine.

Câteva ore mai târziu, când am fost destul de curajoasă ca să mă privesc în oglindă, aveam de-abia un semn pe faţă. Când mă lovise, am simţit de parcă îmi fisurase obrazul. Capul mă durea, dar pe suprafaţa pielii era doar o umflătură imperceptibilă şi un semn mic roşu. De parcă nu mă lovise deloc.

JOI, 31 IANUARIE 2008

M-am dat jos din autobuz la Denmark Hill. Peste drum, Spitalul King's College, abia luminat, o ambulanţă cu farurile aprinse, cu sirenele asurzitoare circulând spre intrarea laterală şi secţia de Accidente şi Urgenţe. Am aşteptat la trecerea de pietoni, am privit ambulanţa până ce am realizat că o maşină oprise ca să mă lase să traversez. M-am îndreptat spre Spitalul Maudisey, o clădire veche, frumoasă, cu porţi pale, uriaşe şi cărămidă roşie, chiar peste drum. M-am oprit ca să o privesc un moment, gândindu-mă cum arăta cu o sută de ani în urmă, poate cu mai puţin trafic. Ultima dată când am fost în apropierea unui spital a fost atunci când am ajuns pe la intrarea din spate, într-o ambulanţă, stând ghemuită şi înghesuită într-un colţ. Mi-am promis că nu mă voi mai întoarce acolo, că nu-i voi mai lăsa să mă ia aşa. Acum eram aici, stând în faţa spitalului de psihiatrie şi aveam să intru prin faţă ca o persoană normală. Doar dacă mi-aş face curaj să mă mişc.

— Căutaţi pe cineva?

Era Stuart. Purta un tricou care avea nevoie disperată să fie călcat, mânecile erau suflecate până la coate, permisul de identificare prins în buzunarul de la piept.

— Aproape că am uitat cum arăţi, am zis.

Trecuseră doar câteva zile, cu diferite schimbări şi cu mine la muncă, dar le-am simţit ca şi cum au trecut ani.

— Mergem înăuntru? a întrebat după un moment.

L-am privit şi apoi m-am uitat spre intrare. Puteam să văd oameni înăuntru, mergând.

— Nu sunt sigură, am zis.

— Am putea să mergem în altă parte, dacă vrei, a spus el blând, dar nu am mult timp.

Am respirat adânc.

— Nu, hai să o facem. Doar să te asiguri că mă lasă să ies înapoi, în regulă?

Am intrat pe uşa principală şi pe un coridor nesfârşit, trecând de doctori şi vizitatori şi reprezentanţi medicali şi infirmieri, până ce am dat de un restaurant pe stânga.

— Te duc în cele mai drăguţe locuri, a spus el.

— E bine. Nu fi prostuţ.

Am stat la o masă liberă cât el s-a dus după băuturi şi mâncare. L-am privit cum stătea la coadă. Mulţimile de oameni mereu mă stresau, dar să fiu aici era încă şi mai rău. Era uşor să identific angajaţii medicali pentru că se vedeau că aparţin locului; alţii, probabil familii vizitatoare priveau la meniul de pe tablă care avea totul şters, mai

puţin cartofi fierţi, discutând despre puţinele sandvişuri rămase sau despre tortul învechit. Poate că unii din ei erau pacienţi.

Trei oameni în spatele lui Stuart la coadă, un bărbat care stătea cu spatele la mine mă făcea să mă simt inconfortabil. Era cu alţi oameni, râdea şi vorbea cu o fată, dar era ceva la el care îmi aducea aminte de… râsul? Puteam să-l aud de aici. M-am concentrat pe Stuart, l-am privit, dar bărbatul era tot acolo. Avea şi muşchi, umerii laţi. Am început să mă simt un pic rău. M-am întors în scaun cu faţa la perete, concentrându-mă pe pereţii albi, încercând să mă gândesc la alte lucruri. Numărând până la 6. O să fie bine. Nu e el.

— Salată cu caşcaval sau şuncă?

Stuart a pus tava jos, în faţa mea şi am tresărit.

— Salată cu caşcaval, te rog, am spus.

Mi-a dat-o şi a început să-şi desfacă şunca.

— Hai să ieşim în weekendul ăsta, a spus. Ce zici? Putem ieşi sâmbătă – se pare că va fi o vreme bună, nu-i aşa? Am un meci duminică, presupunând că umărul va fi pregătit.

Bărbatul care a fost în spatele lui Stuart la coadă a trecut pe lângă noi atunci. Semăna mai mult cu *el* decât bărbatul din cafeneaua din Brighton. L-am privit, totuşi. Am făcut-o. M-am uitat la el, forţându-mi creierul să sesizeze diferenţele.

Stuart mi-a urmărit privirea, s-a uitat la bărbatul care s-a aşezat la câteva mese distanţă, cu prietenii şi fata cu care vorbise. Râdeau în continuare.

— Ăla e Rob, a spus. Joacă rugby cu mine.

— Oh, am spus.

M-am uitat în sus şi am văzut că mă privea. Se uita la mine ferm.

— Eşti bine?

— Da.

— Sigur?

— Da.

— Arăţi un pic… palidă.

Am încercat să râd.

— Eu mereu sunt palidă. Serios, sunt bine.

— Cât ţi-a ieşit tensiunea de dimineaţă?

Am dat din umeri.

— Nu am fost atentă la asta.

Mă privea în continuare.

— Stuart, pe bune, sunt bine. Opreşte-te.

— Scuze.

După ce am terminat de mâncat, am mers pe coridor înapoi spre intrare. Holul de la intrare era plin de oameni care veneau şi plecau. Am numărat paşii până la uşă, gândindu-mă doar să ies şi la ce ar fi făcut dacă aş fi început subit să alerg şi apoi am ajuns deodată în frig

şi în sfârşit puteam să respir aer curat, fum de trafic, să aud zgomotele de afară şi iată, eram liberă din nou. Nici nu mi-am dat seama că el era în continuare acolo, alături de mine, până ce nu mi-a luat mâna în palme.

L-am privit surprinsă.

— Ştiu că ăsta nu e nici timpul şi nici locul potrivit, a spus. Dar voiam să-ţi spun ceva.

Am aşteptat să continue, am privit în jos la mâna lui care o ţinea pe a mea. Am realizat că era emoţionat.

— Mai ţii minte când te-am sărutat? Şi a doua zi am spus că a fost doar un sărut. Mai ţii minte asta?

— Da.

Eram prea speriată ca să îl privesc, aşa că m-am uitat la drum, am privit traficul îndreptându-se spre sud, trei autobuze mergând în direcţia opusă şi atât de departe că niciunul nu mergea spre râu sau spre casă.

— Nu a fost doar un sărut pentru mine. Am spus asta pentru că – nu ştiu. Nu ştiu de ce am spus asta. A fost prostesc. M-am gândit la asta încă de atunci.

Atunci am văzut-o.

La etajul superior al lui 68, îndreptându-se spre West Norwood. Mi-a atras atenţia o beretă roz deschis stând neglijent pe o masă de bucle blonde. Îndepărtându-se de mine, dar privindu-mă cu interes. Holbându-se.

Era Sylvia.

M-am întors la el.

— Ce ai spus?

SÂMBĂTĂ, 20 MARTIE 2004

Lee avea sâmbăta liberă şi am mers din nou la Morecambe. Nu voiam să merg, dar era mai bine decât să stau în casă. Faţa mea se simţea sensibilă în continuare, obrazul dureros când apăsam cu degetele, dar nimeni altcineva nu şi-ar fi dat seama. Reuşise să mă lovească atât de tare că mi-a zdruncinat dinţii fără să lase niciun semn.

Era cald, soarele lumina pe un cer albastru fără nori. Era ocupat şi a durat ceva timp până am găsit un loc de parcare. La final ne-am plimbat pe esplanadă înapoi spre oraş. M-a ţinut de mână în timpul plimbării. Mă simţeam stresată în continuare lângă el.

— Îmi pare rău pentru alaltăieri, a spus.

Era prima dată când menţiona despre ce s-a întâmplat.

— Pentru ce? am întrebat.

— Ştii tu.

— Vreau să o zici.

Poate că era prea provocator. Dar mă simţeam în siguranţă aici, mergând alături de atâţia oameni, familii, copii pe biciclete, decât în propria casă.

— Îmi pare rău pentru ceartă.

— Lee, m-ai lovit.

Mă privea sincer uimit.

— Nu te-am lovit.

M-am oprit din mers şi l-am confruntat.

— Glumeşti? M-ai lovit peste faţă.

— Am crezut că ai căzut, a spus. Oricum, îmi pare rău.

Era probabil cea mai bună chestie pe care aş fi obţinut-o. Am mai mers un pic. Mi-era suficient de cald ca să-mi scot puloverul. Mareea se terminase şi apa era foarte departe încât de-abia o vedeam în spatele întinderii de nisip.

— Lee, şi mie-mi pare rău, am zis.

Mi-a ridicat mâna ca să o sărute.

— Ştii că te iubesc, a zis el.

În ciuda a tot, privirea din ochii lui şi jumătatea de zâmbet ezitantă aproape că m-au păcălit din nou.

— Nu e bine, am zis. Nu pot să fac asta. Mă faci să-mi fie frică, Lee. Nu mai vreau să fiu cu tine. Asta nu ne face bine niciunuia din noi, nu-i aşa?

Am văzut un nor acoperindu-i faţa, nu de furie – nu asta, poate dezamăgire? Am crezut că-mi va da drumul mâinii, în schimb a ţinut-o şi mai strâns.

— Nu, a spus încet. Nu fă asta. Ai regretat ultima dată.

— Am regretat. Dar lucruri s-au întâmplat de atunci.

— Ce lucruri?

— Tu ai dat în mine, de exemplu. Şi tu vorbind cu Claire despre mine şi Sylvia. Ea crede că eu sunt nebună, Lee. Nu e corect. Ea e prietena mea cea mai bună şi tu ai întors-o împotriva mea.

— Ce?

A râs scurt.

— Asta ţi-a spus?

Am simţit lacrimi înţepându-mi ochii. Nu voiam să plâng, nu aici. M-am aşezat pe una din bănci.

— Ţi-a spus cum de am ajuns eu să am numărul ei de telefon? Mi l-a dat în seara aia la Spread Eagle. A venit la mine la bar şi m-a rugat să-i cumpăr o băutură, în timp ce tu erai naiba ştie unde. I-am cumpărat băutura şi mi-a pus mâna pe fund, m-a ciupit scurt, apoi mi-a strecurat o bucată de hârtie în buzunarul de la sacou şi mi-a spus să o sun dacă mă plictisesc.

— Nu te cred.

— Ba da, a spus încet, mă crezi, pentru că ştii de ce e în stare.

Mi-am frecat supărată obrazul, cu spatele palmei.

— Vino aici, a zis blând, trăgându-mă într-o îmbrăţişare. Nu plânge. E ok.

M-a îmbrăţişat tandru cu ambele mâini, iar capul meu se cuibărea pe umărul lui. Şi-a trecut degetele prin părul meu, pieptănându-mi-l de pe faţă.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Catherine. Nu ar trebui să-ţi fie frică. E serviciul ăsta dement. Nu mă pricep să arăt ceea ce simt, mă stresez, mă enervez şi uit cu cine vorbesc. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

M-am tras departe de el ca să-l pot privi în ochi.

— Şi dacă aş suna la poliţie, Lee? Dacă le-aş spune ce ai făcut?

— Cel mai probabil ar trimite pe cineva ca să îţi ia o declaraţie, apoi s-ar clasa şi nimic altceva nu s-ar întâmpla.

— Pe bune?

— Ori asta, ori ar urma o lungă investigaţie internă, mi-aş pierde serviciul şi pensia.

A trecut cu degetul pe obrazul meu, ştergând ultima lacrimă.

— Am ceva pentru tine, a spus. Vreau ca tu să-l ai, indiferent de orice.

Era un inel, înăuntru unei cutii negre de catifea. Un inel de platină cu un diamant mare, strălucind în soare. Nu voiam să-l ating, dar el mi l-a împins în mână.

— Ştiu că am avut un început cu năbădăi, a spus. Dar va fi din ce în ce mai bine, îţi promit. În câteva luni caut să mă transfer undeva mai puţin stresant, ceva care să însemne că voi fi acasă mai mult. Doar spune-mi că te vei mai gândi la asta, Catherine. Te vei gândi măcar la

asta?

M-am gândit la asta. M-am gândit la ce va trebui să fac ca să-l opresc din a da în mine din nou; să fiu acasă la timp, să-i spun dacă mă duc oriunde fără el, la faptul că voi purta ce-mi spune el să port şi să fac exact ce-mi spune el să fac.

— În regulă, am zis. Am să mă gândesc.

M-a sărutat atunci, în soarele strălucitor şi l-am lăsat.

Mereu m-am gândit că femeile care stau în relaţii abuzive sunt naive. La urma urmei, trebuia să existe un moment, o conştientizare că lucrurile au luat o turnură greşită şi că ţi-era deodată frică să mai fii cu partenerul tău – şi cu siguranţă ăla era momentul în care trebuia să pleci. Să pleci şi să nu te uiţi înapoi. De ce ai sta? Şi am văzut femei la televizor, intervievate în reviste, spunând lucruri precum: *Nu e atât de uşor* şi mereu m-am gândit că ba da, e simplu – doar pleacă, doar pleacă departe de asta.

În plus faţă de acel moment de conştientizare, un moment pe care eu îl ratasem deja, a fost urmat de o nouă realizare: să plec nu era deloc o opţiune simplă. Am încercat şi am făcut greşeala de a-l invita înapoi. Fiind în continuare îndrăgostită de el, tandru, de partea vulnerabilă din el care era undeva acolo, era doar o mică parte: mai era şi frica grotescă de ce ar putea să-mi facă dacă l-aş provoca.

Nu mai era vorba despre a pleca cât mai departe de asta. Era vorba despre fugă. Despre scăpare.

SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE 2008

Era însorit şi aproape cald, aşa că am luat metroul până la râu şi ne-am plimbat pe lângă South Bank până ce am obosit prea tare ca să mai putem să mergem. Ne-am aşezat pe o bancă în faţa galeriei de artă modernă Tate şi am băut ceai fierbinte din pahare de unică folosinţă. Se simţea ca prima zi de primăvară.

— Când am venit să te văd la spital joi, mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut.

— Lee? m-a întrebat el.

— Nu. Pe altcineva. Sylvia.

Stuart s-a aplecat în faţă, cu capul întors spre mine.

— Cine e Sylvia?

M-am gândit la asta încă de joi: dacă să-i povestesc. Gândindu-mă cum aş putea să-i explic.

— Cea mai bună prietenă a mea înainte ca toate astea să se întâmple. S-a mutat în Londra pentru că a primit un loc de muncă de vis.

— Ai pierdut legătura?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, e mai mult decât atât, de fapt. Ea nu m-a crezut. Când lucrurile au început să meargă rău cu Lee, am încercat să-i povestesc despre asta. Aveam nevoie de ajutorul ei. Nu ştiu de ce nu a făcut-o. În final nu am mai contactat-o niciodată.

A aşteptat ca să continui, punându-şi paharul pe pavajul de piatră de sub scaun, aburul a ceea ce mai rămăsese din ceai încreţindu-se în forme frumoase.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, să ştii.

— Ce am spus?

— Despre… sărut.

— Ah, a zis el. Ca să fiu sincer, m-am întrebat dacă chiar ai ascultat.

— M-ai luat prin surprindere, asta-i tot. Am crezut că nu eşti interesat de mine.

A urmat o pauză cât m-am gândit ce să spun mai departe.

— Uite, a zis el. Nu-ţi face griji. Ştiu că treci printr-un moment dificil acum. Nu vreau ca asta să ne strice prietenia.

— Nu e asta, am zis. Trebuie să-ţi spun despre asta. Am nevoie ca să înţelegi ce mi s-a întâmplat. Nu poţi să decizi ce simţi decât după ce ştii.

— Ce – chiar acum?

Am dat din cap.

— E mai bine aici, am zis. Nu o să mă destram, cu toţi oamenii care trec pe lângă noi.

— În regulă, a zis.
— E rău.
— Da.
Am respirat adânc.
— A fost o relaţie periculoasă. A devenit din ce în ce mai rău. La sfârşitul ei, aproape că m-a omorât.
A urmat o pauză lungă. M-a privit, apoi s-a uitat la mâinile lui. Într-un final, a adăugat:
— Te-a găsit cineva?
— Wendy. Locuia lângă. Cred că am traumatizat-o.
— Îmi pare rău, a zis el încet. Îmi pare rău că ai trecut prin asta.
— Eram însărcinată când m-a atacat. Nici nu am ştiut până când nu mi-au spus cei de la spital că am pierdut copilul. Nu ştiu dacă mai pot avea copii acum. Au spus că e improbabil.
S-a uitat în altă parte.
— A trebuit să îţi spun asta, am zis.
Stuart a dat din cap. Am realizat că are lacrimi în ochi. Mi-am pus mâna pe spatele lui.
— Oh, Doamne, te rog nu te întrista. Nu am vrut să te supăr.
Şi-a pus braţele în jurul meu, trăgându-mă într-o îmbrăţişare puternică şi am stat aşa câteva minute.
— Ştii care a fost cel mai rău lucru? am spus într-un final, în umărul lui. Nu faptul că stăteam acolo, în camera aia, aşteptând ca el să se întoarcă şi să mă omoare. Nici loviturile, nici durerea, nici violul. A fost faptul că după aia, nimeni, nici măcar prietena mea cea mai bună, nu m-a crezut.
M-am lăsat pe spate atunci, am privit râul, o barcă trecea încet în josul apei.
— Am nevoie să mă crezi, Stuart. Am nevoie de asta mai mult decât orice am avut nevoie în toată viaţa mea.
— Desigur că te cred, a spus el. Mereu am să te cred.
Stuart mi-a şters lacrimile cu degetul şi s-a mişcat ca să mă sărute. I-am pus degetele pe buze.
— Stai, am zis. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Trebuie să ştiu că poţi face faţă.
A dat din cap.
— Ok.
Ne-am ridicat şi am început să ne plimbăm înapoi spre podul Waterloo.
— De ce nu te-a crezut? a întrebat el. Nu sună de parcă ar fi cea mai bună prietenă.
— E felul în care el era. Putea să farmece pe oricine. Nu era altceva decât fermecător cu prietenii mei. Ei doar se gândeau că eu sunt nerecunoscătoare, că el nu avea cum să fie tot ce spuneam eu că este.

Apoi a început să vorbească cu ei în absenţa mea, spunându-le lucruri care nu erau adevărate. Vorbea cu Sylvia, celelalte prietene vorbeau şi ele cu ea, despre lucruri pe care el le spusese. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, erau prea ocupaţi ca să discute despre cum am înnebunit complet.

În faţa noastră, un băiat mic care alerga ca să-l prindă pe fratele mai mare a căzut în genunchi. Mama lor l-a ridicat şi l-a mângâiat înainte ca să înceapă să plângă.

— Şi ai văzut-o? Pe Sylvia?

— Era în autobuzul ăla, se îndrepta spre sud. La etajul superior.

— Ea te-a văzut?

— Se holba la mine. A fost atât de straniu.

— Te îngrijorează?

— Ce? Să o văd pe Sylvia? Nu cred. Doar m-a şocat apariţia. Nu am crezut că am să o mai văd vreodată şi apoi, deodată, era aici. Adică, ştiam că e undeva prin Londra. Dar chiar şi aşa…

Eram aproape de metrou.

— Hai să mergem acasă, a zis el.

M-a tras într-o îmbrăţişare.

Nu mă puteam gândi la altceva mai mult.

VINERI, 2 APRILIE 2004

Am plecat de la birou exact la prânz, închizând ecranul calculatorului şi luându-mi haina din cuier. Centrul oraşului era aglomerat, dar la fel erau şi majoritatea vinerilor, plin de cumpărători, pensionari, mame, copii, studenţi şi oameni care ar fi trebuit să fie la serviciu, dar dintr-un motiv inexplicabil nu erau.

Soarele strălucea şi asta aducea şi mai mulţi oameni în centru. Puteam să simt briza verii, deşi era în continuare un pic răcoros. Poate că weekendul acesta avea să fie unul bun.

Urăsc mulţimile. Aş prefera să mă plimb prin centrul oraşului fără să văd altă persoană în viaţă; dar azi trebuia să mă întâlnesc cu Sam.

La Bolero Café, Sam mă aştepta stând la masa de lângă fereastră.

— Hai să stăm mai în spate? Putem? Mi-e tot timpul frig la fereastră.

Sam şi-a ridicat sprâncenele, dar şi-a mutat genţile şi haina şi m-a urmat până în spatele cafenelei. Nu a mai fost pe aici de când s-au schimbat patronii. Înainte se numea Green Kitchen, un loc vegetarian-vegan care vindea produse organice locale, cu o mică cafenea în spate. Reuşise să reziste pentru o vreme, dar când studenţii au plecat pentru lunga vacanţă de vară au rămas fără clienţi. S-a redeschis ca Bolero imediat după Crăciun şi cu meniul special al pensionarilor (ceai şi prăjitură pentru ceai la o liră) făcea destui bani.

— La mulţi ani, am zis într-un sfârşit, sărutând-o pe Sam pe obraz. Ce mai faci?

— Fac bine, mersi, a răspuns Sam.

Arăta drăguţ în puloverul ei de caşmir roşu, un cadou de la noul ei iubit. Ei bine – nu era aşa nou. Îl întâlnise în Ajunul Crăciunului în Cheshire. Dar oricum se simţea nou pentru mine. Am văzut-o pe ea o singură dată şi asta după Crăciun.

— Mai la obiect, ce mai faci tu?

— Mai la obiect? Ce vrea să însemne asta? am întrebat.

Nu voiam să discut despre asta atât de devreme în întâlnirea noastră.

— Nu te-am mai văzut de ani şi ani, a spus. Doar mă întrebam.

Chelneriţa a sosit chiar atunci, ceea ce era o distragere folositoare. Am comandat un ceai mare şi o felie de toast cu făină integrală. Sam a comandat un latte şi brânza fermierului.

— Cum merg lucrurile cu Simon? am întrebat.

Asta ne-a ocupat următoarea jumătate de oră, până în apropiere de prânzul lui Sam. Era împlinită cu noul bărbat, viitorul, poate măritându-se când ar fi venit el prima dată în permisie – era totul acolo.

— Şi cum e la tine? a spus într-un final, sorbind ultima înghiţitură de cafea. Cum merg lucrurile cu Lee?

— Oh, bine, am zis. Bine.

— Şi nu te-a cerut sau ceva dramatic de genul ăsta?

— Ei bine – da. Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva?

Am privit pe fereastră, doar verificam.

— Mereu mă cere. În fiecare săptămână.

— Ce – şi nu accepţi? Nu ai spus da?

Sam nu reuşea să înţeleagă, puteam să-mi dau seama.

— Nu văd scopul. Suntem bine aşa cum suntem, ne înţelegem, ştii, avem micile disensiuni ca toată lumea; de ce să schimbăm asta?

— De ce să schimbi? Ai putea să ai o nuntă, pentru numele lui Dumnezeu! O rochie, o lună de miere, cadouri! Un mare chef cu cei mai buni prieteni acolo!

Am dat din umeri.

— Nu spun niciodată, spun doar că avem lucruri mai importante de făcut. Sunt foarte ocupata cu munca. Nu vreau să-mi fac griji cu organizarea nunţii când sunt atât de multe lucruri care se petrec.

— Ei bine, a zis Sam, bătându-mă pe mână, e evident că el te iubeşte enorm, nu-i aşa?

Mi-am amestecat ceaiul încet, privind la formele care se roteau şi se răsuceau pe suprafaţa lichidului.

— Da, am zis.

— De ce eşti atât de tristă, atunci? m-a întrebat.

Nu fac o treabă foarte bună aici, m-am gândit. Trebuia să fiu luminoasă, fericită şi plină de urări de la mulţi ani fericiţi, dar nu reuşeam să o păcălesc.

— Mi-e dor de Sylv, am zis, ceea ce era complet adevărat, în ciuda conversaţiei oribile pe care am avut-o ultima dată.

— E doar în Londra, ştii. Nu e ca şi cum ar fi la milioane de mile depărtare.

— Am fost amândouă foarte ocupate.

— Am auzit despre cearta pe care aţi avut-o.

— Ai auzit?

A dat din cap.

— Claire mi-a povestit. Crede că aţi devenit amândouă ciudate de când l-ai întâlnit pe Lee.

— Ştiu.

— Şi, deci, ce se petrece?

Am dat din umeri, gândindu-mă să-i povestesc partea mea de poveste şi întrebându-mă dacă chiar m-ar ajuta.

— Nu sunt sigură nici eu.

Nu aveam încredere în ea, nu complet. Era singura cu care mai

discutam şi chiar şi aşa o făceam sporadic. Cine putea să spună că nu vorbeşte cu Lee? Poate că imediat ce am termina discuţia, l-ar suna şi i-ar raporta tot ce am spus, cum arătam, ce mâncam. În bucătărie cineva a scăpat o farfurie şi am tresărit. Când m-am uitat din nou la Sam, expresia de pe faţa ei era dificil de citit.

— Claire are dreptate. Te-ai schimbat.

Am negat, dând peste cap ultima picătură de cafea.

— Nu. Doar stresată cu munca. Obosită. Ştii cum e, am zis.

S-a înclinat înspre mine şi m-a bătut din nou peste mână.

— Sunt aici dacă ai nevoie să vorbeşti. Ştii asta, da?

Am reuşit să zâmbesc luminos pentru ea.

— Desigur. Dar sunt bine – pe bune. Doar am nevoie de o pauză, cred. Şi cum a fost seara de ieri? Era Cheshire plin? Te-ai dus în club?

— Da. Oraşul era aglomerat, nu am idee de ce.

— E finalul semestrului azi. Aseară toţi studenţii s-au făcut praf înainte ca să plece acasă şi s-au spălat cum trebuie.

Sam a râs.

— Nu erau doar studenţi, totuşi – o mulţime de oameni. Le-am văzut pe Emily şi Julia – au întrebat de tine. Roger care a muncit cu Emily era şi el cu noi. Ţi-l aduci aminte? Venise după tine, o dată, nu?

Am zâmbit crispată.

— Mă tem că da. Era un pic cam insistent – mă suna tot timpul la birou.

— Şi Katie. A întrebat pe unde eşti.

— Îmi pare rău. Sună de parcă a fost o seară faină de ieşit. Păcat că am ratat-o.

— Nu ai mai ieşit de ani şi ani.

— Ştiu. Uite, am zis, disperată să schimb subiectul, de ce nu mergem în Manchester weekendul viitor? Să ne uităm la pantofi noi, să luăm prânzul?

— Nu pot weekendul viitor, mă uit după casă, a zis. Am să te sun totuşi, OK? Putem face asta curând. Sună minunat. Doar să nu mă laşi să cheltuiesc prea mulţi bani.

Am plătit nota pentru prânz, deşi Sam a încercat să intervină. Un cadou de ziua ta, am insistat. Era singurul contact pe care-l mai aveam dintre prietenele mele vechi. Chiar dacă nu aveam încredere în ea, era tot ce-mi mai rămăsese.

Afară în aerul rece, m-a îmbrăţişat atât de tare că m-a durut peste tot. Şi-a pus braţele pe spatele meu şi m-a bătut şi m-a mângâiat, de parcă încerca să transmită căldură în mine.

— Iisuse, ai slăbit, mi-a zis.

— Ştiu, am zis. Fabulos, nu-i aşa?

S-a uitat la mine, un pic consternată.

— Eşti sigură că eşti bine? Juri? Pentru că eu cred că ceva nu e în

regulă.

— Sam, totul e bine.

Nu puteam să-i promit. Dacă m-ar fi rugat să-i mai promit încă o dată, aş fi cedat nervos. Aş fi luat-o razna. Era deja prea multă minciună pe care o spusesem şi promisiunile sunt importante pentru mine, nu le iau în derâdere.

— Eşti sigură?

— Sunt.

M-a îmbrăţişat din nou, exact în locul nepotrivit. Am încercat din greu să nu mă cutremur, dar mă durea. Tot corpul mă durea.

— Ştii unde sunt dacă ai nevoie de mine, bine? mi-a zis ea.

Am dat din cap şi apoi ea s-a îndreptat înspre dealul pe care era colegiul unde lucra. M-am întrebat dacă ar fi ghicit ea ce e. Ştia că ceva era în neregulă, dar nu avea un nume pentru asta încă. Eu aveam nume, dar nu din cele pe care le poţi pronunţa.

M-am uitat prin Market Square pentru un moment, în caz că-l văd, dar nu era niciun semn. Asta nu însemna că nu era acolo. Uneori era, alteori nu. Nu mă mai pricepeam să fac diferenţa. Mă simţeam de parcă eram urmărită tot timpul, în fiecare minut al fiecărei zile. Uneori asta îmi uşura totul, mă făcea mai sigură. Mai puţin probabil să fac o greşeală.

Mi-am numărat paşii înapoi spre birou: 424. Ăsta era un lucru bun, cel puţin.

MARŢI, 12 FEBRUARIE 2008

Când am ajuns acasă, nu era încă întuneric. Dimineţile se luminau mai repede, iar bulbii primăverii împingeau în fiecare loc liber de pământ în griul londonez. M-am răsfăţat cu viciul meu pentru rute ocolitoare spre casă, bucurându-mă de semi-întuneric, gândindu-mă la ce voi găti pentru cină.

Când am ajuns pe Talbot Street, cerul se întunecase deja şi era mai rece. Am mers pe aleea din spate, uitându-mă la spatele casei, la apartamentul meu, la balcon, la draperii. M-am uitat la poarta pe jumătate deschisă şi la iarba deasă din spatele ei.

Draperiile atârnau exact aşa cum le lăsasem. M-am uitat prin spaţiul galben al geamului, insistent, încercând să văd mai departe în cameră. Totul arăta perfect normal, la fel cum le lăsasem.

Am mers până la capătul aleii şi am dat colţul, întorcându-mă înapoi pe stradă. Când am ieşit, o siluetă întunecată a trecut pe lângă mine, mergând în direcţia opusă a străzii, departe de casă. Ceva din forma lui m-a făcut să mă opresc şi să mă micşorez înapoi în umbră, Era Lee.

În acelaşi fel, era mereu Lee, de fiecare dată când vedeam un om mare, cu mersul definit, păr blond, umeri laţi. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am forţat să privesc exact când omul a dat colţul la capătul drumului şi a traversat pe High Street. Nu destul cât să fiu sigură. Nu e el, mi-am zis. E doar mintea care-ţi joacă feste. Nu e el, nu e niciodată el. E doar imaginaţia ta.

Am mers înapoi pe Talbot Street spre casă încercând să alung senzaţia de pe umeri, încercând să mă întorc la cum eram cu câteva momente în urmă, aşteptând cu nerăbdare să mănânc ceva, să fac un duş, să mă uit la un film sau ceva, să ascult paşii lui Stuart pe scările de afară, să mă culc.

Am intrat în casă, am închis uşa în spatele meu şi am verificat-o, trecându-mi mâinile pe marginea ei, simţind-o lipită de cadru, verificând că încuietoarea s-a potrivit, verificând mânerul, 1, 2, 3, 4, 5. Verificând din nou, întorcând-o.

Am terminat verificarea şi am aşteptat. Ceva era greşit. Ceva era foarte greşit. Am început din nou, totul din nou, verificând uşa, verificând încuietoarea.

Ce era? Ce era greşit?

Nu era uşa…

M-am holbat la ea un moment, cu simţurile ascuţite, ascultând. Apoi mi-am întors capul încet. M-am uitat la uşa apartamentului 1. Linişte. Picioarele nu voiau să se mişte, dar le-am forţat. M-am dus la uşă şi am bătut, ceva ce nu am făcut niciodată şi nici nu m-am gândit măcar.

— Domnişoara Mackenzie? Sunteţi acolo?

Linişte, ecoul unei linişti complete. Fără *EastEnders,* fără sunetul ştirilor sau altceva în acest sens. M-am uitat în spatele meu, înapoi la uşă, la masa din hol, aglomerată cu grămezi de scrisori. Nimic în neregulă. Uşa era tot închisă.

Am mai bătut o dată, mai tare. Poate că ieşise. Poate că s-a dus undeva, în vacanţă sau ceva; mă gândeam la gândul ăsta în acelaşi timp în care credeam că ceva rău i s-a întâmplat. Am înghiţit, deodată terifiată. Am pus mâna pe mâner şi apoi mi-am retras-o. Am căutat în buzunar după mobil.

Mă comportam prostesc. Ce aveam de gând să zic? *Oh, bună Stuart, poţi să vii te rog acasă? Domnişoara Mackenzie şi-a închis televizorul.*

Am pus mâna din nou pe mâner şi l-am întors. Uşa s-a deschis şi s-a balansat atât de repede că nu am avut timp să o opresc, lovindu-se de perete cu un zgomot puternic care a reverberat pe tot etajul.

Luminile erau aprinse înăuntru, o adiere de aer călduţ, miros de mâncare gătită, stătută.

— E cineva?

Nu aşteptam o replică. Am trecut de prag, doar un pas în faţă. Apartamentul ei semăna cu al meu sus: sufrageria drept în faţă, bucătăria la capăt pe dreapta, cu deschidere la grădină; baia şi dormitorul pe dreapta. De unde stăteam, nu o vedeam, aşa că am mai făcut un pas. Covorul de sub picioare avea un model variat, jerpelit.

Puteam să văd în sufragerie televizorul – unul uriaş, nu era de mirare că se auzea atât de tare. Dar era închis, doar un obiect mare gri întunecat. Eram în dreptul dormitorului acum. M-am uitat în dreapta – puteam să văd dormitorul, luminile aprinse, dar era gol. M-am uitat în spatele meu la uşa deschisă, scările ducând la apartamentul meu şi la apartamentul lui Stuart de deasupra.

— Domnişoară Mackenzie?

Vocea mea se auzea ciudat, falsă. Voiam să mă audă pentru reasigurare, dar vibraţia din ton m-a făcut să fiu şi mai speriată decât eram. Am mai făcut un pas înainte. Camera se deschidea aici, geamurile care dădeau în faţă erau la stânga mea, draperiile trase. În faţa mea, la dreapta, zona bucătăriei. Fix lângă mine, o masă mică pentru cină, o faţă de masa albă, dantelată, o violetă africană într-o vază pe centru. Draperiile din spate deschise, doar întuneric după.

Ea era în bucătărie. Tot ce am putut să văd era un picior aruncat. Am alergat spre ea.

— Domnişoară Mackenzie! Mă auziţi? Sunteţi în regulă?

Era pe o parte, sânge pe partea aceea a feţei, dar respira cu greu; am bâjbâit în buzunar după telefon, am format 911.

— *Urgenţe, ce departament aveţi nevoie?*

— Ambulanţa, am zis.

Le-am spus unde să vină, le-am spus că domnişoara Mackenzie e inconştientă, că abia respiră, că avea sânge pe cap.

Am ţinut-o de mână.

— E ok, domnişoară Mackenzie. Ambulanţa vine, vor ajunge curând. Mă puteţi auzi? E bine acum, veţi fi bine.

A scos un sunet. Pielea din jurul gurii era uscată. Am găsit un prosop de bucătărie pe dulap, l-am udat la chiuvetă, l-am scurs fiindcă era ud şi i-am tamponat gura.

— E bine, e bine, am zis încet. Nu vă faceţi griji, veţi fi bine.

— Cath…

— Da, eu sunt. Nu vă faceţi griji, ambulanţa vine.

— Oh…

Avea lacrimi în ochi.

— Capul meu…

— Probabil că aţi căzut, am zis. Încercaţi să staţi liniştită, vor ajunge într-un minut.

Mâna ei era rece. M-am dus în dormitorul ei, căutând ceva cald. Pe pat, o cuvertură croşetată, făcută de mână – am tras-o de pe pat şi am dus-o înapoi siluetei care stătea întinsă pe podeaua din bucătărie, am acoperit-o.

Afară am auzit o sirenă, de departe, apropiindu-se. Trebuia să mă duc să deschid uşa, dar pentru moment nu mă puteam mişca.

— Uşa… a spus.

Vocea ei era leşinată.

— E în regulă, domnişoară Mackenzie. Am să-i las eu înăuntru. Nu vă faceţi griji.

— Uşa – era… era… am văzut… afară…

Sirena s-a oprit, chiar afară.

— Mă întorc într-un moment, domnişoară Mackenzie… am fugit la uşa de la intrare cu mâinile tremurânde.

Uniforme verzi. Un bărbat înalt şi o femeie scundă.

— Încoace. E pe podea.

M-am dat în spate şi i-am lăsat să facă ce trebuie.

— Ştii ce s-a întâmplat?

Paramedicul părea tânără, mai mică decât mine, cu păr negru tuns scurt.

— Nu, am găsit-o aşa. Poate că a căzut sau ceva. Locuiesc în apartamentul de deasupra. De obicei iese să mă salute, pot să-i aud televizorul deschis. Mi s-a părut ciudat că nu a ieşit, aşa că am bătut la uşă…

Îmi dădeam seama că deliram ca o persoană nebună.

— În regulă, calmează-te, a spus ea. Va fi bine, o să avem grija noi de ea. Tremuri. Te simţi ca şi cum vei leşina sau ceva?

— Nu, nu, sunt bine. Doar că – aveţi grijă de ea, da?

Până ce au scos-o spre ambulanţă, m-am mai calmat un pic. Am stat în pragul uşii uitându-mă la ei cum pun scaunul cu rotile, brancardierul sau cum îi mai spun ei, în spatele ambulanţei.

Am auzit zgomotul cuiva care alerga pe trotuar şi m-am uitat în zare ca să-l văd pe Stuart cum venea pe drum spre casă.

— Cathy – oh, Dumnezeule, m-am gândit…

Nu mai avea aer, şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Am văzut ambulanţa, am crezut…

— E domnişoara Mackenzie. Când am ajuns, mi-am dat seama deodată că nu îi mai aud televizorul. Uşa era deschisă, am intrat şi ea era acolo, pe podeaua din bucătărie.

— E într-o stare proastă?

Închideau uşa din spate a ambulanţei.

— Are sânge la cap. Cred că s-a lovit de ceva.

Într-un final ambulanţa a părăsit Talbot Street.

— Hai, a zis Stuart. Să intrăm înăuntru.

M-a lăsat să verific uşa cât timp el s-a dus în apartamentul domnişoarei Mackenzie ca să stingă luminile. Când am terminat l-am aşteptat în prag.

— Ce faci?

— Caut cheia. Nu-ţi face griji, am găsit-o.

A stins ultima lumină din apartament şi mi s-a alăturat la uşă. A închis-o în spatele nostru punând cheia în buzunarul lui.

— Are familie? Prieteni?

— Nu am văzut pe nimeni.

Pe palierul etajului întâi ne-am oprit.

— Vii sus să bem ceva? m-a întrebat.

— În regulă.

Am făcut ceai în bucătăria lui Stuart cât timp el s-a dus la duş. Nu puteam sta locului, stând la masa din bucătărie legănându-mi cana. M-am gândit la domnişoara Mackenzie pe podea, încercând să vorbească, încercând să-mi spună ceva. Uşa… ceva despre uşă.

A văzut ceva afară.

M-am întrebat dacă nu cumva văzuse ce am văzut şi eu: forma, silueta întunecată a unui bărbat. Ţin minte silueta celui care trecuse pe lângă mine, care semăna cu Lee. Sunase la apartament? Îl văzuse la uşă, fusese surprinsă de apariţia lui?

— Încearcă să nu-ţi faci griji, a zis Stuart, venind în bucătărie. Sunt sigur că va fi bine. Putem merge să o vizităm mâine, dacă vrei.

Era afectuos şi mirosea a gel de duş, îmbrăcat într-un tricou şi o pereche de jeans. Vederea lui făcea ca toate gândurile cu forme diabolice şi siluete umbroase să se evaporeze în mintea mea. De fiecare dată când îmi imaginam că-l văd pe Lee în ultimele săptămâni se dovedise că era doar în imaginaţia mea. De ce ar fi fost *el* de data

asta?

I-am întins cana lui de ceai. Se răcise deja. Eu nu aş fi putut să-l beau aşa.

— Mersi.

S-a aşezat în faţa mea şi, până să am şansa să mă uit în altă parte, m-a surprins cu ochii ăia.

— Mă duc la Aberdeen joi, a spus într-un final.

— Să-i vezi pe ai tăi?

Stuart a dat din cap.

— E ziua lui tata. De obicei mă duc acolo în perioada asta a anului.

A pus cana cu grijă pe masă.

— Voiam să te întreb dacă vrei să mergi cu mine.

Am simţit fierbinţeală deodată.

— Dar presupun că e prea din scurt.

— Da, cred că este.

De asemenea, e şi al dracului de pe neaşteptate, m-am gândit. De ce să mă mai întrebi când este prea târziu pentru mine ca să mai fac ceva? Chiar şi presupunând că aş fi vrut să merg cu el.

— În plus, prima mea programare e vineri.

— Oh – desigur că este. Am uitat.

Nu ai uitat, m-am gândit, pentru că nu ţi-am spus despre asta. Şi mă îndoiesc că Alistair ţi-a spus – de ce ar face-o? Nu avea rost să-l pun la îndoială. Eram supărată din nou, fără niciun motiv.

— Voiam să ştii că m-am gândit la ce mi-ai povestit.

Nu am răspuns, sorbind din cană ca să-mi ascund disconfortul. Mă simţeam tensionată şi irascibilă, ca un pulover care e cu două mărimi mai mici.

— Cred că ar trebui să o luăm încet, a zis el. Vreau să fiu sigur că îţi revii mai întâi.

— Oh, ce convenabil e pentru tine, am clacat.

— Cathy…

— Ce ar fi să o luăm încet aşa cum facem acum? am zis ridicându-mă atât de repede că scaunul s-a zdruncinat pe podeaua de gresie. Sau ce ar fi să o luăm şi mai încet de atât şi să renunţăm de tot?

— Nu vreau să fac asta.

— Bravo ţie. Şi cum rămâne cu ce vreau eu?

— Ce vrei tu?

— Vreau… vreau să mă simt *normal*. Măcar o dată. Vreau să mă simt ca o persoană normală din nou.

Nu suportam să-l mai privesc, stând acolo relaxat şi sigur pe sine, aşa că m-am întors şi mi-am făcut drum spre uşă.

— Cathy, stai. Te rog.

M-am întors ca să-l înfrunt.

— Nu ştiu ce simţi cu adevărat în legătură cu totul, am zis.

— Când am să cred că eşti în starea potrivită de spirit ca să asculţi, am să-ţi spun ce simt.

— Poţi fi al naibii de condescendent câteodată, Stuart.

— În regulă, a zis el făcând un pas înspre mine şi apoi încă unul. Vrei să ştii ce simt.

Am dat din cap, fermă pe poziţie, cu bărbia sus, suficient de nervoasă ca să accept orice, orice muniţie mai păstrase, orice mai avea pregătit pentru mine, verbal sau fizic.

— Mă asculţi?

Am dat din cap.

— Dă-i drumul.

Şi apoi m-a sărutat.

M-a luat complet pe neaşteptate. M-a sărutat, sprijinindu-mă cu spatele de peretele din holul lui umed, iar mâna lui mi-a cuprins obrazul. De fiecare dată când credeam că e gata, se întorcea pentru mai mult. Corpul lui era cald şi puternic lipit de mine, presiunea lui ţinându-mă la perete. Era cu mult mai înalt decât mine, mai înalt decât Lee, fizicul lui mai atletic. Ar fi trebuit să fiu terifiată. Ar fi trebuit să reacţionez în acelaşi fel ca atunci când Robin a făcut mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, pe High Street, cu două luni în urmă. Dar în schimb, m-am lăsat să mă desfăşor, să mă întind, să-mi relaxez extremităţile tensionate şi să-mi încălzesc degetele reci.

După câteva momente lungi, Stuart a făcut deodată un pas în spate şi m-a privit cu o sprânceană ridicată, provocatoare.

— Oh, am zis.

A mai făcut încă un pas în spate, spre bucătărie, lăsându-mi spaţiu.

— Asta simt, a zis el.

— Corect.

A zâmbit atunci, un zâmbet larg, fericit.

Am tuşit.

— Ei bine, cred că ar trebui să mai vorbim despre asta – altă dată, poate.

— Da, a confirmat el.

— Poate când te întorci din călătoria ta în Scoţia.

— E bine din partea mea.

— Mă duc acasă acum.

— Ok. Ne vedem săptămâna următoare.

LUNI, 5 APRILIE 2004

Astăzi ar fi trebuit să fie aniversarea mamei de 65. Deseori m-am întrebat cum ar fi fost ea dacă ar fi trăit – dacă am fi mers la o cină sau dacă aş fi tratat-o cu o şedinţă de răsfăţ. Sau un weekend, plecate pe undeva. M-am întrebat dacă am fi fost prietene bune, dacă aş fi putut să o sun când aş fi avut chef, doar să vorbim, sau să mă aline, să aud o voce prietenoasă.

Mi-era dor de ea.

Dacă ar fi trăit, viaţa mea poate că ar fi fost alta cu totul. Dacă nu ar fi murit amândoi în ultimul an de facultate, poate că nu m-aş fi comportat aşa cum am făcut-o. Poate că nu m-aş fi îmbătat în fiecare seară, dormind aiurea, luând droguri, trezindu-mă în case străine întrebându-mă unde am fost şi ce am făcut cu o noapte înainte. Poate că aş fi luat o diplomă mai bună; poate că aş fi fost vreo şefă acum, conducând o organizaţie globală, în loc să conduc departamentul de resurse umane ale unei fabrici manufacturiere de plastic.

Poate că nu m-aş fi dus în River în acea primă seară, de Halloween, îmbrăcată în rochia roşie de satin, cu inima deschisă larg, pregătită să fie frântă. Poate nu aş fi purtat jacheta aia, cu chitanţa aia de ultima dată când cumpărasem ceai la cafeneaua sălii de sport, băgată-n buzunar. Nu aş fi lăsat chitanţa în buzunar, pe care a căutat-o şi a găsit-o şi a descoperit o cale ca să mă vadă din nou. Poate aş fi scăpat fără să-l mai văd vreodată. Poate aş fi scăpat.

Şi chiar şi în situaţia asta, dacă mama şi tata ar fi fost în viaţă, poate că ar fi fost capabili să mă sfătuiască să stau departe de el. L-ar fi recunoscut ca fiind periculos. I-aş fi ascultat? Poate nu.

Dacă mama ar fi trăit, poate că m-aş fi măritat cu cineva până acum, cineva bun, stabil, onest; poate aş fi avut un copil, poate doi, poate trei.

Nu are rost să mă mai gândesc la ce ar fi fost dacă. *Astăzi va fi începutul contraatacului,* am decis – în felul în care decideam asta în fiecare zi, până ce el a venit la uşa mea, a intrat şi a schimbat totul foarte frumos ca să fie sub controlul lui.

Azi avea să fie diferit, totuşi.

Am primit un email de la Jonathan Baldwin. Mi-am adus aminte de el, deşi nu imediat. Fusesem la un curs de o lună împreună, acum patru ani, în Manchester. Părea sociabil, entuziast, am râs mult împreună şi i-am promis că vom ţine legătura, deşi nu am făcut-o. Mi-a trimis un email neaşteptat la serviciu, întrebându-mă ce mai fac. Mi-a spus că organizează o divizie în New York pentru firma de consultanţă managerială şi m-a întrebat dacă lucrez cu cineva pe care aş putea recomanda. Am trimis mail înapoi spunându-i că am să mă

gândesc la asta şi am să-l anunţ. Mi-a părut ca un semn pentru mine. M-am întrebat dacă New York ar putea să fie răspunsul.

Lee mă aştepta când am ajuns acasă de la muncă. Nu pe prag, cum obişnuia acum mult timp – nu, înăuntru, în bucătărie, ocupat să ne gătească cina. Obişnuia să facă asta înainte şi eram mulţumită. Azi, când am deschis uşa şi am simţit mirosul de mâncare gătită, am vrut să fug. Dar fuga nu m-ar fi dus nicăieri.

Intra în casă oricând avea chef, venea şi pleca cum poftea. Îmi aduc aminte când asta era o chestie importantă pentru mine, nu cu mult timp în urmă. Voiam propriul meu spaţiu, uşa din faţă pe care o puteam încuia în spatele meu ştiind sigur că nimeni nu va intra înăuntru fără mine. Îmi aduc aminte că i-am spus că îmi vreau spaţiul înapoi. Îmi aduc aminte că i-am cerut înapoi cheia şi cum el a plecat. Îmi aduc aminte cum pur şi simplu a plecat fără niciun alt conflict.

Când îmi aduc aminte perioada aia, nu pot să cred că m-a lăsat să plec aşa uşor; şi am fost atât de naivă, o proastă, că m-am dus să-l caut. Aş fi putut să scap. Dacă l-aş fi lăsat în pace, l-aş fi evitat complet, aş fi ieşit din nou cu prietenii mei, aş fi putut să fiu liberă.

Dar nu am făcut-o.

MIERCURI, 13 FEBRUARIE 2008

Stuart m-a sunat la unu jumătate. Stăteam cu Caroline în birou la momentul acela, discutând aplicările pentru locurile de muncă la depozit.

— Alo?

— Hei, sunt eu. Poţi vorbi?

— Sigur.

— Tocmai ce am vizitat-o pe domnişoara de jos.

— Ce mai face?

— Nu prea bine. Nu a devenit conştientă deloc de când a fost adusă, aparent. I-au făcut mai multe analize. Se pare că s-a lovit la cap când a căzut şi e mai rău decât a părut prima dată.

— Este oribil.

— M-au întrebat dacă ştiu cine este urmaşul ei.

— Nu am idee.

Caroline s-a uitat la mine cumva mirată întrebându-mă dacă ar trebui să plece. I-am făcut semn înapoi spre scaun.

— Poate am putea încerca cu compania de management. Poate au ceva prin arhivă – nu ştiu.

— Am să-i sun în după-amiaza asta dacă am şansa, a spus Stuart.

— Dacă nu, pot să-i sun eu.

— Te anunţ.

A urmat o mică pauză. M-am întrebat dacă s-a gândit la sărut. Eu mă gândisem destul.

— La ce oră ai zborul mâine?

— Devreme. Şi mă întorc duminică seara. Îţi va fi dor de mine?

Am râs.

— Nu, bineînţeles că nu. Abia dacă te văd în timpul săptămânii, eşti mereu la muncă.

— Hmmm, poate că ar trebui să-mi regândesc priorităţile.

— Poate.

Flirta cu mine? Simţeam de parcă da. Mă gândeam cum ar fi decurs conversaţia asta dacă aş fi fost în biroul meu, în loc de cel a lui Caroline.

— Pot să te sun mâine?

Sigur flirta cu mine.

— Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

— Glumeşti – sunt doar cu tata şi Rachel.

— Chiar şi aşa, ai spus tu singur că nu îi vezi destul. Bucură-te de timpul petrecut acolo. Şi poţi să te bucuri şi de o scurtă pauză de asemenea, ai muncit foarte mult.

— Vreau să ştiu cum a mers programarea cu Alistair. Cum te simţi

în legătură cu asta?

— În regulă. Ca să fiu sinceră, încerc să nu mă gândesc la asta.

— Te sun mâine seară. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, poţi să-ţi închizi telefonul.

— E posibil să fac asta. Văd cum mă simt. Uite, trebuie să mă întorc înapoi la muncă. Călătorie plăcută, bine? Ne vedem săptămâna viitoare.

— OK.

Am închis.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Caroline. Stuart?

— Vecina de sub noi a căzut noaptea trecută; au luat-o cu ambulanţa. Stuart s-a dus să o viziteze – nu face prea bine.

— Oh, asta-i nasol.

— Am să încerc să o văd mâine seară, poate îşi revine până atunci.

— El pleacă în vacanţă sau ceva?

— Se duce în Aberdeen ca să îi viziteze pe tatăl şi pe sora lui.

— Îi făceai viaţa cam grea, a zis ea.

— Îi făceam? Nu. Pe bune?

A ridicat din sprânceană ca răspuns.

— M-a întrebat dacă o să-mi fie dor de el, am zis, încercând să-mi aduc aminte dacă mi-am imaginat acel ton din vocea lui.

— Îţi va fi dor de el, desigur.

— Sunt doar patru zile, Caroline, pentru numele lui Dumnezeu. Lucrează atât de multe ore încât uneori îl văd de la o săptămână la alta, nu va fi nicio diferenţă că pleacă în Aberdeen.

— Te va suna?

— A zis că da.

— Asta e atunci, a zis ea. Dacă te sună în fiecare zi de azi şi până când se întoarce din Aberdeen, vei şti.

— Voi şti ce mai exact?

— Că te iubeşte.

Am fost pentru moment luată prin surprindere. Nu reflectasem niciodată în termenii ăştia. Mă gândeam la Stuart ca la cineva în care pot avea încredere, cineva care a înţeles ce se întâmplă în capul meu, chiar şi cineva care mă considera atractivă şi probabil că voia să facem sex. Dar nu ca la cineva care ar fi îndrăgostit de mine. Nu cineva de care m-aş putea îndrăgosti.

— Ce eşti tu, un soi de ghicitoare? am zis, râzând la expresia serioasă de pe faţa ei.

— Ţine minte ce-ţi spun, a zis ea. Ai să vezi.

VINERI, 9 APRILIE 2004

Am crezut că munceşte, dar a venit beat. A intrat singur în casă cu cheia lui în timp ce stăteam la televizor, uitându-mă la ştiri. Pentru un moment scurt am fost fericită – ajunsesem din nou să aştept cu nerăbdare ca să-l văd din nou, să ducem relaţia acolo unde ar fi trebuit să fie, relaxată, fericită, distrându-ne în cuplu.

În schimb, s-a împleticit, a căzut pe jumătate în uşă şi în timp ce mă ridicam din scaun ca să-l întâlnesc, pumnul lui m-a lovit pe o parte a feţei cu o lovitură puternică, care m-a trimis pe spate în măsuţă.

Eram atât de şocata că nu m-am mai putut mişca, doar am stat acolo pentru o clipa cu faţa la covor, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Apoi durere în tot capul, o durere cumplită, în timp ce mi-a apucat o bucată de păr şi m-a ridicat în genunchi.

— Zdreanţo, a zis el, respirând greu, târfă nenorocită… paraşuta naibii.

Cu mâna stângă m-a plesnit, o lovitură înţepătoare pe obraz. Aş fi căzut pe spate din nou, dacă nu m-ar fi ţinut el de cap.

— Ce am făcut? am icnit.

— Nu înţelegi, nu-i aşa, zdreanţă nenorocită?

Vocea lui era de gheaţă şi puteam să simt berea pe care o băuse.

Mi-a dat drumul la păr şi până să cad pe spate sau pe picioare şi-a ridicat genunchiul care s-a lovit de nasul meu cu aşa o forţă că am auzit o ruptură. Am ţipat şi am încercat să mă depărtez, încercând să mă ridic, în continuare şocată. Lacrimi curgeau pe obraz şi s-au amestecat cu sângele care curgea din nasul meu şi din buza spartă.

— Eşti a mea, a zis, eşti târfa mea nenorocită. Faci exact ce-ţi spun eu. Înţelegi?

Am scheunat, agăţându-mă de piciorul mesei cu degetele alunecoase, cu ochii închişi. Am simţit că m-a apucat din nou de păr, îndepărtându-mă de masă şi o voce care trebuie că era a mea rugându-l *lasă-mă să plec, te rog, te rog…*

S-a desfăcut la jeans cu mâna stângă, împleticindu-se de canapea, trăgându-mă de parcă aş fi fost o păpuşă de cârpă în timp ce încercam să mă ridic în picioare ca să reduc din presiunea de pe scalp.

Cu un oftat, s-a aşezat cu greu pe canapea, pantalonii de jeans traşi în mijlocul taliei, cu erecţie – de parcă faptul că mă vedea ruptă şi sângerândă îl excita – şi mi-a zis să i-o sug.

Plângând, cu sânge pe mâini şi gură, am făcut ce mi-a spus. Voiam să-i muşc naibii penisul şi să i-l scuip în faţă. Voiam să-mi folosesc pumnul şi să-l lovesc atât de tare în ouă încât ar fi trebuit să le scoată chirurgical dinăuntrul zonei pelviene.

— Uită-te la mine. Curvă nenorocită, am zis, uită-te la mine!

Mi-am ridicat ochii şi am văzut două chestii care m-au terifiat. Prima dată, zâmbetul, privirea din ochii lui care îmi spunea exact că m-a adus unde a vrut şi că asta nu avea să se termine. Şi a doua chestie, un cuţit cu mâner negru pe care îl ţinea la câţiva centimetri de faţa mea.

— Fă-o cum trebuie, a zis, şi poate nu-ţi voi tăia naibii nasul.

Am făcut-o cum trebuie, am făcut tot posibilul, cu sânge şi muci şi lacrimi curgându-mi de pe faţă în poala lui şi nu m-a tăiat – nu atunci, cel puţin.

Trebuia să scap. Să fiu sigură că pot scăpa de el fără să-şi dea seama, pentru că aveam doar o şansă să scap.

JOI, 14 FEBRUARIE 2008

Joi, după muncă, am luat metroul Northern Line care se îndrepta înspre sudul râului. Am cumpărat nişte flori de la o florărie din Victoria, frezii şi trandafiri rozi, apoi am prins autobuzul spre Camberwell şi Spitalul King College.

Să mă dau jos din autobuz în acelaşi loc în care o văzusem pe Sylvia nu cu mult timp înainte mă făcea să mă simt un pic straniu. Am continuat să mă uit înjur în caz că ea ar fi fost din nou acolo, dar desigur că nu era. Nici într-un autobuz, nici pe trotuar. De asemenea, mă simţeam şi ciudat să fiu atât de aproape de serviciul lui Stuart şi totuşi el să fie la sute de kilometri distanţă.

Mi-a luat o veşnicie să găsesc infirmeria; am intrat pe poarta principală şi apoi am ajuns într-o clădire adiacentă cu staţia de autobuz, opus de Maudsley. Am găsit-o pe domnişoara Mackenzie în Salonul Byron, într-o cameră laterală. Ori dormea, ori era inconştientă, respira zgomotos cu gura deschisă. Slăbise sau poate doar îmi imaginam; oricum părea mică, ca un copil, pierdută într-un pat mare de spital.

Noptiera de lângă pat avea deja câteva flori într-o vază, narcise înflorite în întregime şi vibrante. Lângă vază era un bilet.

— Bună ziua, domnişoară Mackenzie, am zis încet încercând să o trezesc şi în acelaşi timp dorindu-mi să nu reuşesc. V-am adus nişte flori. Cum vă mai simţiţi?

Ce întrebare stupidă. Am stat pe scaunul vizitatorului lângă pat şi i-am atins mâna surprinzător de caldă care era pe spate vânătă de la acele care fuseseră introduse pe sub piele.

— Îmi pare rău că nu v-am găsit mai repede, am zis. Aş fi vrut să fiu acolo.

Am crezut că am simţit o tresărire mică în mână. Am strâns-o.

— Aţi căzut, domnişoară Mackenzie? A fost un accident?

Vocea mea tremura un pic.

— M-am întrebat dacă v-aţi speriat sau ceva. Dacă aţi văzut pe cineva, ceva ce v-a speriat.

Am simţit încă o dată, mai mult o zvâcnire, de parcă visa şi mâna se mişca singură din proprie iniţiativă.

— Sunteţi în siguranţă aici, am zis. Vă vor ajuta să vă reveniţi. Şi noi avem grijă de lucrurile dumneavoastră, Stuart şi cu mine. Nu trebuie să vă faceţi griji de nimic.

Era dificil să susţin un monolog. Am privit biletul. Era un desen artistic cu nişte flori roşii şi cu mesajul *Cu gânduri bune* scris sus. Curiozitatea mea a învins. Înăuntru puteam să citesc:

Să vă faceţi bine repede, cu dragoste de la Stuart (apartament 3) şi Cathy (apartament 2). X

Oh, ei bine, m-am gândit. Să sperăm când se va trezi că îşi va aduce aminte cine suntem. Am adăugat restul de flori în vază într-un mod hazardat, în loc să mă duc să caut încă o vază, şi am mai turnat apă din chiuveta de pe colţ.

— Trebuie să plec, am zis, strângând-o încă o dată de mână. Voi veni şi vă voi vizita din nou, bine?

Telefonul mi-a sunat imediat ce l-am redeschis în timp ce aşteptam în staţia de autobuz Denmark Hill.

— Alo?

— Salut, eu sunt.

— Salut, eu.

— Am zis că voi suna, nu-i aşa?

— Nu-i rău, mersi. Cum eşti?

— Sunt bine. Sunt în faţă la Maudsley, aştept autobuzul.

— Da? Ai fost la domnişoara M.?

— Da. Dormea.

— Ţi-au spus cum se mai simte?

— Nu am mai văzut pe nimeni. Am intrat înăuntru şi am stat un minut. Oricum, vine autobuzul.

— Oh. Nu poţi vorbi cât eşti în autobuz?

Stăteam la coadă ca să intru în spatele unui cuplu în vârstă şi un grup de adolescenţi care-şi cărau skateboardurile.

— Aş putea, dar aş prefera să nu.

— Pot să te sun mai târziu, atunci?

Am râs.

— Dacă vrei.

— La ce oră?

— Dă-mi cel puţin câteva ore – ştii că am chestii de făcut când ajung.

LUNI, 19 APRILIE 2004

Prima dată când Lee m-a lovit, adică prima dată când mi-a lăsat semne fizice, a trebuit să-mi iau următoarea săptămână liberă de la serviciu. M-am prefăcut că am o gripă – ca să fiu sinceră cred că mă auzeam rău când am sunat luni dimineaţa. A durat o săptămână ca să-mi pot deghiza suficient semnele de pe faţă cu machiaj. Singurul lucru era tăietura de pe buză, care a ajuns să arate ca un oribil herpes râios. Nasul, din fericire, nu s-a rupt, sau dacă era rupt, nu se vedea rău.

Nu mai e nevoie să spun că nu am fost la doctor.

Lee a stat cu mine cinci zile. Dimineaţa următoare era distant. Se uita la mine de parcă am fost proastă intenţionat şi am reuşit să cad pe stradă. În fine, mi-a făcut supă şi m-a ajutat să mă curăţ, ştergându-mi faţa cu o tandreţe surprinzătoare.

În ziua următoare a fost excepţional de tandru; mi-a spus că am fost singura femeie pe care a iubit-o. Mi-a spus că sunt a lui, doar a lui; că dacă un alt bărbat se va uita la mine îl va ucide. A spus-o într-un mod dispreţuitor, de parcă ar fi fost o remarcă ce putea fi spusă cazual într-o conversaţie cu puţină însemnătate, dar eu am crezut că ar fi în stare. Că vorbea serios.

Pentru moment, trebuia să-i fac jocul. În timpul acelor cinci zile, am încercat să fiu cum voia. I-am spus că sunt a lui, doar a lui. Că am făcut o greşeală încercând să o termin cu el. Că-l iubeam.

Când a plecat ca să se întoarcă la muncă, miercuri noaptea, m-am gândit la opţiunile mele. Prima dată, am stat acasă, în pat, uitându-mă la televizor şi purtându-mă de parcă nu s-a întâmplat nimic. Am aşteptat şi aşteptat, în caz că venea acasă din nou. În caz că era un test.

Am vrut să sun la poliţie, dar ştiam că-mi verifica telefonul. Am vrut să plec din casă, să fug, să fug cât de repede aş fi putut la poliţie şi să sper că ei mă vor proteja. Ar fi fost interogat dacă aş fi fost norocoasă şi apoi ar fi urmat un soi de anchetă, timp în care ar fi fost liber să vină şi să plece, liber să mă rănească, liber să mă omoare. Nu merita riscul.

Joi am sunat un lăcătuş de urgenţă şi am schimbat încuietorile la uşa din faţă şi din spate. În seara aia a fost prima noapte când am început verificările. Până lunea următoare nu dăduse niciun semn. Mă întrebasem dacă plecase pe bune; o parte din mine spera că el simţea regret pentru ce-mi făcuse, poate că-şi schimbase părerea despre mine şi decisese să mă lase în pace.

Pe atunci eram în continuare parţial optimistă.

M-am dus la muncă luni şi am primit multă afecţiune de la oameni, pe care nici nu o meritam. Nimeni nu s-a îndoit că am gripă – am

slăbit 3 kilograme într-o săptămână, arătam palidă şi sfrijită şi aveam herpes pe buză. Umflătura s-a împrăştiat în josul nasului şi vânătăile le-am ascuns lejer sub câteva straturi de fond de ten.

Nu am stat până târziu; am stat la birou până la 16. Aşadar nu am fost plecată mult timp.

Când m-am întors acasă luni după-amiază, am petrecut primele 20 de minute verificând uşile şi ferestrele. Totul era verificat şi am răsuflat uşurată.

Nu am verificat dormitorul, desigur; nu avea rost.

Când m-am dus în pat la 22, acolo, pe pat, era o grămăjoară de chei strălucitoare şi un bilet:

AM LUAT MAI MULTE CHEI PENTRU NOILE TALE ÎNCUIETORI

NE VEDEM MAI TÂRZIU XX

Am petrecut următoarea oră şi ceva verificând casa din nou, cu lacrimi curgându-mi pe obraji, căutând calea prin care a intrat şi nu am găsit-o niciodată.

În seara aia am avut primul atac de panică, primul din multele.

VINERI, 15 FEBRUARIE 2008

Mi-am luat liber vineri după-amiaza pentru programarea cu Alistair. Mă aşteptam să fiu mai stresată decât eram. Am aşteptat la etaj, în clădirea Leonie Hobbs, gândindu-mă la ziua de Crăciun.

Clinica era ocupată, câţiva oameni aşteptau să fie văzuţi, deşi sper că nu toţi aşteptau la Alistair. Erau mai multe camere şi era un trafic alert cu oameni intrând şi ieşind. Nicio urmă de Deb azi şi de inelul ei din buză; în spatele biroului de recepţie al clinicii la primul etaj era o doamnă cu un fizic plăcut la 50 de ani cu păr grizonant şi un ecuson cu SSN (Serviciile de Sănătate Naţională) ataşat de cardiganul bleumarin pe care stătea scris numele Jean.

Nu a vorbit cu mine, doar mi-a cerut numele. Nici nu a luat contact vizual cu nimeni din cameră, doar se uita în ecranul calculatorului şi la stiloul ataşat de birou cu un lanţ lung, subţire.

— Cathy?

Am sărit în picioare şi am mers pe coridor spre singura cameră deschisă prin care Alistair probabil că intrase înainte să-l văd.

— Intră, intră. Ce mai faci, draga mea? Mă bucur să te văd din nou.

Cu salutul lui exuberant, mă aşteptam să sară ca să mă sărute pe obraz, dar din fericire pentru amândoi nu a făcut-o. Stătea pe un scaun de piele lângă un al doilea scaun şi o canapea. Arăta bine, zâmbindu-mi şi indicându-mi să mă aşez.

Am ales scaunul.

— Buna din nou, am zis. Ai ajuns bine acasă în ziua de Crăciun?

— Oh, da. Am reuşit să găsesc un taxi mai sus pe stradă, eram chiar surprins să găsesc unul atât de repede. Un tip minunat. Mulţumesc, am petrecut câteva ore faine. Şi a fost drăguţ să te întâlnesc după ce am auzit atâtea lucruri bune despre tine de la Stuart.

Începeam să mă simt un pic nesigură.

— Aşa deci, a început Alistair. Am analizat situaţia ta. L-ai văzut pe doctorul Parry, am dreptate?

— Da.

— Şi ţi-a prescris un ISRS?

— Da.

— Bun, bun. Şi ai luat aia – să vedem – de trei săptămâni?

— Cam aşa ceva.

— Durează un pic până îşi face efectul, câteodată. Posibil să mai dureze un pic până vei vedea un efect.

— Nu m-au făcut să mă simt dezorientată, oricum. De asta îmi făceam griji.

— Hmmm, nu, nu sunt ca toate pastilele pe care le-ai luat înainte, uitându-mă pe notiţele de la tine. Astea sunt mult mai potrivite. Ca să

ştii, cred că ai avut o experienţă îngrozitoare data trecută. Data trecută când ai fost tratată, adică.

Nu am răspuns.

— Nu ar trebui să comentez, dar… hmmm. Oricum. Mi se pare, draga mea, că ai două probleme aici, care coexistă una lângă alta. Evaluarea ta indică că suferi clar de TOC şi nivelul ar fi de la moderat la sever pe scala Obsesiv-Compulsivă Yale-Brown, Y-BOSC. Acum, domnul Parry a notat şi aş avea tendinţa să fiu de acord, că ai şi multe simptome care se aseamănă cu SSPT, adică sindromul de stres post-traumatic. Simptomele acestea pot fi similare cu TOC în privinţa stresului, dar includ şi amintiri din trecutul îndepărtat, coşmaruri, un răspuns exagerat atunci când eşti surprinsă şi bineînţeles, atacuri de panică.

A întors paginile din notiţele lui.

— Şi cred că suferi de toate acestea…

— Da. Cred că da.

— Şi ai putea să spui că s-au înrăutăţit?

— Se înrăutăţesc şi se îmbunătăţesc. Ce vreau să spun, am avut un pic de teamă la începutul lui decembrie. Am avut câteva atacuri de panică rele şi coşmaruri pentru o săptămână sau două. Şi TOC-ul se înrăutăţise, de asemenea. Apoi lucrurile au mers bine o perioadă. Apoi de Ajunul Crăciunului s-a mai întâmplat altceva care m-a destabilizat şi din nou totul a fost sumbru pentru o perioadă. Acum, de exemplu, nu e aşa rău.

Alistair a dat din cap, bătând cu mâna pe burta expansivă de parcă ar fi avut un copil înăuntru, nu doar cina.

— E ca viermele ăla dăunător, de nesiguranţă, nu-i aşa? Ştii foarte bine că uşa e încuiată, că robinetul este închis, comutatorul e închis şi tot există îndoiala şi trebuie să te duci înapoi să verifici din nou…

Şi-a amestecat foile şi a scris mâzgălind câteva rânduri pe ceea ce părea să fie o hârtie veche cu colţuri îndoite.

— Vestea bună e că terapia pe care o facem te poate ajuta cu ambele: TOC şi SSPT. Va trebui să fii deschisă să munceşti la asta şi pe cont propriu când eşti acasă – şi cu cât eşti pregătită să munceşti la asta, cu atât mai bun va fi rezultatul. Vor exista probabil nişte obstacole pe drum, dar cu puţină răbdare şi efort vei fi în stare să te faci bine. Ok?

Am aprobat.

— Să începem cu începutul. Poţi să-mi spui un pic despre tine când erai copil?

I-am narat, într-un ritm mai încet la început, toată povestea – până la partea cu Lee, dar fără să ajung la momentul când l-am cunoscut, clipa când viaţa mea precară a virat spre marginea prăpastiei. Asta va veni mai târziu.

Am stat o oră şi jumătate la prima sesiune, următoarea săptămână va fi o oră şi tot aşa o dată pe săptămână, doar dacă nu simţeam nevoia că am nevoie de mai mult. Am acceptat să încerc câteva lucruri acasă. Aveam să fac ceva ce se numeşte *Terapie de expunere şi prevenire a răspunsului.* Suficient de sensibil, asta însemna să mă expun singură pericolului perceput şi să aştept ca anxietatea să treacă, fără să fac nicio verificare sau ritual care în mod normal m-ar fi ajutat să calmez anxietatea. Teoretic, anxietatea s-ar reduce pe termenul ei.

Clăteşte, repetă din nou şi din nou şi din nou.

Eram un pic sceptică, dar am promis că voi încerca.

Telefonul a sunat când eram cam la un kilometru şi jumătate distanţă de casă. Străzile erau liniştite, doar traficul de după-amiază. M-am gândit să ies la alergat în timpul care mai rămăsese din după-amiaza asta, deşi începuse să se întunece.

— Alo?

— Hei, eu sunt. Cum a mers?

— Bine. A fost bine. Asta faci şi tu?

— Cam da. Nu e cine ştie ce, nu?

— Cred că nu, dacă faci asta în fiecare zi. Mă tot gândeam că e plictisitor, să asculţi toată povestea.

— Chiar deloc. Fiecare om e diferit, nu uita. Fiecare călătoreşte până la acel punct dificil din direcţii diferite. Ce faci acum?

— Aveam de gând să mă duc acasă şi să verific de trei ori. De ce?

— Am să te sun mai târziu, bine? Am să mă duc cu tata în grădina botanică din centru. Voiam doar… să-ţi spun că mă gândesc la tine.

— Te sun eu, dacă vrei. După ce termin verificările. Ar fi bine aşa?

— Ar fi minunat. Am să ţin telefonul la îndemână.

Am continuat să mă gândesc la ce am vorbit cu Alistair. Teoria A şi Teoria B – era ceva ce trebuia să iau în calcul. Teoria A: dacă cumva aş greşi verificarea apartamentului, cineva îl va sparge. Nu oricine. Că Lee îl va sparge şi că eu nu voi realiza asta. Că sunt în pericol real dacă ratez verificarea. Teoria B: dacă aş verifica uşa o dată ar fi destul şi faptul că verific la nesfârşit nu o face mai sigură decât e şi că motivul pentru care fac asta e fiindcă sunt extrem de îngrijorată că aş putea să fiu în pericol. Cele două teorii sunt în opoziţie, desigur şi nu pot ambele să fie adevărate în acelaşi timp. Teoria raţională e desigur Teoria B: că ceea ce fac atunci când verific la nesfârşit totul nu mă face neapărat mai sigură decât dacă aş verifica doar o singură dată.

Chiar dacă accept Teoria B ca fiind posibilă, cum pot fi sigură că ăsta e adevărul? Singura soluţie, după Alistair, ar fi să fac un soi de experiment ştiinţific ca să văd care teorie rezistă la apă şi care se dezintegrează sub observaţie.

E totul destul de evident unde merge. Verific mai puţin, nimic rău nu se întâmplă, ergo e o mare pierdere de timp să verific totul din nou

şi din nou şi ar trebui să mă opresc numaidecât.

Nu sunt idioată – până şi eu ştiu că e o pierdere de timp. Dar asta nu mă opreşte să o fac.

Şi lucrul care mă îngrijorează cel mai mult e că *testul ştiinţific* nu ia în considerare faptul că fricile mele nu se bazează pe un ridicol pericol inventat.

Sunt bazate pe faptul că Lee e acolo undeva, căutându-mă. Presupunând că nu m-a găsit deja.

LUNI, 26 APRILIE 2004

Lee a fost pe aici, câteva ore, duminică; înainte de asta a muncit, sau orice ce face când nu e aici. Când a intrat singur duminică noaptea am crezut că mă va lovi din nou, dar părea chiar fericit, mulţumit de sine de parcă fusese deştept.

— De ce ai schimbat încuietorile? m-a întrebat relaxat în timp ce luam prânzul.

Am devenit nervoasă.

— Nu ştiu exact, am zis repede. După jaful ăla, ştii tu. M-am gândit că ar fi mai sigur.

— Aveai de gând să-mi dai cheia nouă?

— Desigur.

A râs, deşi nu am crezut că e amuzant.

Când am ajuns la birou azi dimineaţă, i-am trimis un email lui Jonathan Baldwin, întrebând mai multe detalii despre ce tip de om căuta şi târziu în după-amiază am primit următorul răspuns:

Catherine,

Mă bucur să aud veşti de la tine. Într-o primă fază, caut pe cineva care să mă ajute să înfiinţez divizia NY – ideal ar fi cineva cu experienţă de consultant, deşi mult mai important, cineva care să fie entuziast şi devotat, suficient de flexibil încât să îmbrăţişeze oportunităţile atunci când ele se ivesc. Îmi aduc aminte din anii care au trecut că tu păreai genul de persoană care ar fi ajuns să conducă o organizaţie mare pe undeva.

Pot să rezolv un transfer de viză L1, am şi o chirie pe termen scurt într-un apartament din Upper East Side (nimic spectaculos, dar are privire spre sud cu balcon, ceea ce e destul de rar). La un moment dat în viitor există un potenţial pentru un parteneriat în companie dacă lucrurile merg bine.

Partea proastă e că am nevoie de cineva repede – primesc telefoane din NY tot timpul cu oportunităţi de afacere pe care trebuie să le refuz datorită obligaţiilor pe care le am în Marea Britanie, deci cu cât reuşesc să duc pe cineva acolo să înfiinţeze biroul, cu atât mai bine.

Deci, ai vreo idee?

Sănătate

Jonathan

Mă întreb dacă aş putea să o fac eu. Dacă aş putea să rezolv asta la telefon şi pe email, să vorbesc cu el când sunt la muncă şi să discut punctele sensibile, asta ar putea să fie şansa mea să scap. Aş putea să fiu acolo în New York înainte ca Lee să afle ceva despre asta. Dacă aş putea să merg în New York pe un contract scurt, chiar şi trei luni, aş câştiga ceva timp ca să mă decid ce vreau să fac mai departe. Aş putea

chiar să iau un sabat la muncă.

Doar am nevoie de puţin timp, cât să plec departe de el.

VINERI, 15 FEBRUARIE 2008

High Street era în continuare aglomerat. Am dat colţul înainte de Talbot Street. Eram obosită acum, urma să mă concentrez mult mai tare pe verificare ca să nu fac greşeli.

Pe alee am ocolit prin spatele casei. M-am uitat în sus la toate ferestrele, la balconul cu cele opt ochiuri de sticlă, dormitorul, draperiile închise de tot. Apartamentul lui Stuart avea o singură lumină în dormitor. Pusesem una din alarmele mele acolo. Se închidea la 23. Jos, apartamentul domnişoarei Mackenzie era întunecat. Totul părea OK. Am continuat să merg până la capătul aleii, încercuind prin faţa casei.

Când am intrat, am închis uşa şi mi-am dat seama că sunt singura persoană din casă. Voi fi singura care doarme în seara asta în casa asta mare. Fără domnişoara Mackenzie, fără Stuart. Doar eu. Seara trecută am sfârşit prin a vorbi cu Stuart câteva ore, aşa că m-am simţit de parcă ar fi fost aici; nu m-am simţit de parcă aş fi fost singură. Seara asta părea diferită.

Am verificat uşa, mi-am trecut degetele pe margine, încercând să simt totul, orice denivelare şi umflătură care ar fi indicat că cineva s-a jucat cu uşa. Apoi zăvorul. Apoi încuietoarea. Am întors mânerul, de 6 ori într-o direcţie, de 6 ori în cealaltă. Mi-era dor de sunetul televizorului domnişoarei Mackenzie. Mi-era dor de ea când ieşea să mă vadă.

Am făcut o pauză după primul set de verificări. Asta era în mod normal punctul în care ea deschidea uşa din spatele meu.

Nu sunt sigură dacă mi s-a părut ceva sau am simţit: un curent, poate, o aromă de mâncare gătită de mult timp, o adiere de vânt rece. M-am întors încet şi am privit spre uşă. O închisesem şi încuiasem în seara în care domnişoara Mackenzie fusese dusă cu ambulanţa. Stuart sunase la compania de management care avea grijă de chirie, le-a povestit ce s-a întâmplat. Urmau să trimită pe cineva să colecteze cheia, dar până acum nu se ivise nimeni.

M-am înfiorat, am privit încruntată. Uşa părea ciudată. M-am apropiat. Era un pic deschisă, o fâşie mică de întuneric se distingea dinăuntru. Am simţit curentul din nou, evident de data asta, ca o şoaptă de aer rece venind din interior. Am împins mânerul tare şi s-a deschis. Nu era încuiată. Înăuntru, totul era întunecat, întuneric ca într-un mormânt.

Am închis încă o dată uşa, ferm. Încuietoarea s-a prins şi când am întors mânerul, uşa nu s-a mai deschis. Setul de chei de rezervă a lui Stuart era la mine în geantă. Pusese cheia de la apartamentul domnişoarei Mackenzie pe inel lângă celelalte.

Am găsit cheile, am băgat-o pe cea care se potrivea şi am învârtit. Am testat încuietoarea. Am întors cheia în yală şi uşa s-a ţinut bine. Bun, acum era cu siguranţă închisă şi încuiată. Dacă cineva ar fi fost înăuntru ar fi avut nevoie de o cheie ca să iasă.

M-am întors la uşa de la intrare ca să continui al doilea set de verificări. Totuşi, nu a mers pentru că nu mă puteam gândi decât la uşa apartamentului domnişoarei Mackenzie, căreia îi întorsesem spatele. Dacă nu am încuiat-o cum trebuie? Dacă uşa s-a deschis din nou cât am stat cu spatele? Dacă s-ar deschide singură cât nu mă uit?

Am verificat-o din nou. Era tot închisă. Am încercat yala. Am verificat uşa de la intrare a treia oară, ca să balansez totul din nou. La sfârşit mă simţeam mai bine. Am urcat scările şi am intrat în apartamentul meu. Lumina de la sufragerie era aprinsă precum o lăsasem, restul apartamentului era întunecat şi rece. Am aşteptat o clipă la uşă, ascultând sunetele din casă, chinuindu-mă să detectez ceva neobişnuit, nelalocul lui. Nimic.

Am început să verific uşa de la apartament, simţindu-mă vag neliniştită, neştiind de la ce. Nu puteam să scap de gândul că sunt pe cont propriu. Complet pe cont propriu.

Până ce am terminat verificările, s-a făcut ora 21. M-am aşteptat să găsesc ceva în neregulă, dar totul era exact cum trebuia. Totul era bine. Într-un sfârşit m-am aşezat să-l sun pe Stuart.

— Hei, eu sunt.

— În sfârşit, era să-mi pierd speranţa!

Părea obosit.

— Ce face tatăl tău?

Stuart a oftat şi şi-a coborât un pic vocea. Auzeam un sunet slab de televizor pe fundal.

— E în regulă, de fapt. E cu mult mai şubred decât ultima dată când l-am văzut. Nu cred că Rach a observat fiindcă ea îl vede în fiecare zi.

— Aţi ajuns la gradina botanică?

— Da, dar ploua. Am ajuns să vizităm doar serele. Nu o să-ţi vina să crezi la câte plante diferite se poate uita omul ăsta fără să se plictisească. Şi e şi al naibii de rece aici. Mi-e aşa dor de tine, Cathy.

— Pe bune?

Mi-am simţit obrajii înroşindu-se, realizând în acelaşi timp că şi mie mi-era dor de el. Chiar dacă ne vedeam rar în timpul săptămânii, cu el plecat îi simţeam absenţa ca o durere.

— Da. Aş vrea să fii aici.

— Te întorci duminică seara. Va trece repede.

— Nu. Nu pentru mine, cel puţin. Cum îţi vei petrece sâmbăta?

— Nu ştiu. La spălătorie. La o alergare, poate. Nu am mai fost de ceva timp.

A urmat o pauză.

— Deci a mers bine? Şedinţa ta cu Alistair?

— A fost bine. Am teme de făcut – să notez totul. Ştii tu.

— Şi te simţi bine acum?

Ştiam unde bate. Încerca să amelioreze posibilitatea unui atac de panică de mai târziu.

— Mă simt bine în legătură cu toate astea. Mă simt mai stresată de faptul că sunt aici singură pe cont propriu. Adică, fără domnişoara Mackenzie jos, fără tine la etaj. Doar eu şi fantomele.

— Liniştită, vrei să spui.

— Da. Oh, dar mai e ceva. Am închis uşa ei, nu? Adică, am închis-o cu cheia?

— Am făcut-o. De ce?

— Uşa era deschisă când am ajuns acasă. Uşa domnişoarei Mackenzie adică. Era întredeschisă.

— Compania de management probabil că a fost pe acolo, atunci. Au spus că vor face asta, nu?

— Da, dar sigur că ar fi trebuit să închidă, nu să lase uşa deschisă.

— Poate doar nu au fost atenţi. Oricum, pun pariu că acum e închisă de tot.

— Sper.

— Cathy, ai închis-o. E bine.

Nu am răspuns.

— Când te-am cunoscut prima dată, făceai asta singură. Te închideai înăuntru în fiecare seară, verificai uşile să fie închise şi erai bine. Eşti bine şi acum, nu e nicio diferenţă.

Am încercat să par veselă.

— Da, ştiu. Sunt bine, sigur că sunt.

— Vii cu mine la Aberdeen data care vine?

— Poate. Dacă mă anunţi un pic din timp.

— Rachel abia aşteaptă să te cunoască.

— Stuart, serios. I-ai menţionat ceva despre TOC?

— Nu. De ce, ar fi trebuit?

— Vreau să fiu sigură că are o imagine completă şi clară.

— TOC nu e o parte din tine, nu-i aşa? E doar un simptom. Aşa cum strănutul e o parte a răcelii.

— Drăguţ. Ce le-ai povestit deci?

— Le-am povestit că am întâlnit-o pe fata asta cu părul argintiu şi ochi negri, care e amuzantă şi deşteaptă şi fermecătoare şi ocazional, arţăgoasă.

— Acum văd de ce mor să mă cunoască.

Am încercat să lupt cu căscatul, dar era imposibil.

— Te ţin trează?

— Sunt foarte obosită. Scuze. Nu am dormit aseară şi am mers pe jos de la locaţia aia, autobuzele erau blocate în trafic.

— Ai venit înapoi de la clădirea Leonie Hobbs?
— Las-o baltă, nu e aşa departe. Îmi place să merg.
Am căscat din nou.
— Ia telefonul cu tine când te duci în pat, OK?
— De ce?
— Dacă te trezeşti în timpul nopţii să mă suni. O vei face?
— Nu vreau să te trezesc, nu ar fi corect.
— Nu mă deranjează. Dacă eşti trează, vreau să fiu treaz cu tine.
— Stuart. Toată chestia asta e foarte ciudată.
— Cum adică ciudată?
— Când vii înapoi duminică, nu va mai fi la fel, nu? Totul s-a schimbat. Din ziua trecută.
— De când te-am sărutat, adică.
— Da.
— S-a schimbat, ai dreptate. Eram al naibii de hotărât să păstrez distanţa ca să te poţi concentra să-ţi revii. Nu cred că mai pot face asta. Te îngrijorează?
— Nu sunt sigură. Nu cred.
— Avionul meu ajunge la aproape 21, duminică seara. Pot să vin să te văd când ajung acasă? Va fi târziu.
Era acel moment, ca un punct de cotitură.
Am ezitat înainte să răspund, ştiind ce ar însemna dacă aş spune da şi ce ar însemna dacă aş spune nu.
— Cathy?
— Da. Vino să mă vezi. Nu-mi pasă cât e de târziu.

VINERI, 21 MAI 2004

Lee munceşte tot weekendul ăsta; măcar o dată m-a anunţat în avans. Nu ştiu dacă e un test, ca să vadă dacă fug. Sunt sigură că nu ştie de New York, cred că el bănuieşte că am să încerc să fug cumva. Chiar mi-a spus că ar trebui să ies, să mă văd cu prietenele.

În ultimele săptămâni, ca niciodată, s-a purtat de parcă relaţia pe care o avem e normală. Nu a fost violent cu mine; nu a mai venit pe nepusă masă, nici nu a făcut cereri nerezonabile. Chiar a fost drăguţ – având grijă de mine când am avut o răceală săptămâna trecută, gătindu-mi cina şi făcând nişte cumpărături. Dacă nu aş fi văzut partea aia din el, cred că aş fi mulţumită de cum decurge relaţia.

Lucrurile s-au îmbunătăţit de când i-am spus că mă gândesc să iau o perioadă liberă de la muncă. Am făcut-o ca o măsură de precauţie; dacă ar fi sunat cineva de la muncă, sau dacă aş fi scăpat eu ceva, mi-ar fi oferit o explicaţie pe care să o pot folosi. Şi desigur că el mereu dorise ca să nu mai muncesc, încă de la început. Credeam că era ca să mă vadă mai mult, dar de fapt era vorba despre control, chiar de atunci.

Îl cunosc mult mai bine acum. Când sunt la serviciu, mă sună la ore ciudate în zi. Dacă mă întorc la birou şi găsesc un apel de la el, trebuie să-l sun imediat. Mereu mă întreabă dacă am ieşiri pe teren, dacă am întâlniri – îmi ştie programul mai bine decât mine. Odată am fost chemată într-o întâlnire cu Managementul General şi reţinută câteva ore; când l-am sunat înapoi mă aşteptam să fie furios pe mine, dar nu era. S-a dovedit mai târziu că a condus până la mine la muncă, mi-a găsit maşina în parcare, a deschis-o cu o cheie de siguranţă (are un set duplicat a cheilor mele acum; nu i le-am dat eu, dar le are oricum); a verificat consumul maşinii mele care era cel potrivit, ceea ce însemna că nu fusesem nicăieri fără ca el să ştie. Cunoaşte exact câţi kilometri am făcut cu maşina şi câţi kilometri sunt de acasă la muncă şi viceversa. Nu pot să mă abat de la ruta asta.

Am încercat să nu-l sfidez pe chestia asta. Ştiu că e nasol. Ştiu că mă ţine complet sub control. Faptul că ştiu astea e mica mea rebeliune privată. El nu ştie ce se petrece în mintea mea. Nu ştie că urmăresc o oportunitate să scap, sau că pot încerca asta doar o singură dată. Mă va ucide, ştiu că o va face dacă greşesc.

Am păstrat legătură cu Jonathan. Am fost directă şi i-am spus de ce ar trebui să mă ia în considerare pentru jobul din New York. Nu-mi aduceam aminte să fi spus cuiva vreodată că îmi doresc să-mi înfiinţez propria companie, dar nu aş fi surprinsă dacă am spus asta într-o stare de ebrietate la una din cinele de conferinţă. În orice caz, nu-mi pasă ce job e – deşi voi munci din greu la el –, e ruta de scăpare pe care am

căutat-o. Din fericire, ar trebui să rezolv totul prin email la muncă, nimic nu trebuie discutat la adresa de acasă – nu e nevoie deloc. Când paşaportul meu nou a sosit cu o săptămâna în urmă, l-am luat cu mine la muncă şi l-am lăsat în sertar.

Sper că Jonathan mă va accepta, pentru că sunt pe aproape să cred că toate astea vor merge înainte. Nu cred că psihicul meu va rezista altfel. Cartea mea de credit a trecut pe tranzacţii online de mult timp, aşa că dacă trebuie să îmi rezerv avionul, Lee nu ar putea să verifice. Îmi verific email-urile la muncă. După jaf, nu m-am sinchisit să-mi înlocuiesc laptopul. Nu avea niciun sens.

Aşa că, pentru moment, poate să se uite la mine cât vrea; timpul meu în Lancaster e limitat.

Curând voi fi liberă.

DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE 2008

L-am auzit pe Stuart la parter, cărându-şi rucsacul, lovindu-se de perete. Stăteam pe canapea, cu picioarele în şosete băgate sub mine, cu nervii întinşi ca un gard sub tensiune. Când l-am auzit m-am întrebat dacă ar fi trebuit să-l las să urce până la ultimul etaj cu geamantanul, să ajungă acasă, să se acomodeze, să facă un duş, o băutură, orice fac oamenii când ajung acasă după o călătorie. M-am întrebat dacă el a uitat că voia să vină la mine, deşi vorbisem despre asta vineri seara, deşi mai menţionase încă o dată seara trecută, deşi mi-a trimis un mesaj din Heathrow ca să-mi spună că avionul lui a aterizat şi că vine spre casă.

Apoi mi-am adus aminte de umărul lui şi până să am timp ca să mă gândesc la asta mai mult, am alergat la uşă, am descuiat totul, am deblocat şi am deschis uşa.

Abia ajunsese pe palier.

Rămăsese un pic fără aer, geamantanul era întins la picioarele lui ca un soi de bestie vânată, mâna înconjura cureaua de parcă avea de gând să-l tragă înapoi în bârlog.

— Dumnezeule, a zis, chestia asta e a naibii de grea.

— Ce ai înăuntru?

— Teancuri de cărţi. Nu ştiu ce a fost în capul meu, să le aduc înapoi. Erau în garajul lui Rachel.

M-am holbat la el pentru un moment.

— Vrei să te ajut să le ducem sus?

Nu a răspuns din prima. Se uita de parcă uitase unde este şi ce face. Părea pierdut.

— Pot să intru? a zis într-un sfârşit.

Am dat din cap şi m-am dat la o parte. A lăsat bagajul unde era, l-a abandonat cu spatele de lambriu.

Am închis uşa de cum a intrat, am început procesul de încuiat şi verificat, numărând cât de repede puteam fără să fac greşeli, cu Stuart care stătea în spatele meu, aşteptând.

Într-un final a spus:

— Cathy, la naiba. Asta-i tortură.

— Mă grăbesc cât de repede pot.

— Serios. Te rog. Las-o acum, e închisă.

— Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât o să dureze mai mult, aşa că taci, OK?

A aşteptat. Cred că număra cu mine, pentru că imediat ce am terminat, înainte să încep din nou, a venit din spatele meu şi şi-a strecurat mâinile în jurul taliei mele. Nu am tresărit. Şi-a odihnit capul de al meu, respirând cald în părul meu. M-am uitat în jos, la braţele

lui care mă îmbrăţişau. M-am întors încet şi mi-am ridicat capul ca să-l privesc, expresia din ochii lui era dificilă de înţeles.

— Eşti agitat, am zis.

A zâmbit.

— E atât de evident?

— E OK, am zis şi l-am sărutat.

După acel prim sărut, totul a devenit mai uşor. L-am dus în dormitorul meu. A început să mă dezbrace şi apoi ne-am încolăcit, aşa că am preluat controlul şi am început să mă dezbrac.

Dormitorul era întunecat, singura lumină venea din sufragerie, dar chiar şi aşa eram conştientă de cicatrici. Cred că le-a simţit, prin întuneric, în timp ce-şi plimba mâinile pe pielea mea. Dar nu a spus nimic. Cred că le-a simţit cu gura când mă săruta, cu limba. Nu a spus niciun cuvânt.

Cel mai straniu lucru e că am simţit, am simţit totul. De obicei nu simt nimic decât mâncărime, disconfort, rigiditate, durere. Suprafaţa pielii e tocită de la cicatrici, e amorţită de la atâtea leziuni ale nervilor, se pare. Când m-a atins, am simţit totul. Era de parcă aveam o piele nouă.

MARŢI, 25 MAI 2004

Jonathan m-a sunat pe mobil ieri; din fericire nu era nimeni în birou la ora aia. Urma să fie un soi de interviu, dar mi-am dat seama din prima că era doar o formalitate. Am încercat să mi-l imaginez, dar nu am reuşit să pun o faţă pe voce. Eram stresată în orice caz, încercând să nu transmit asta.

Mi-am exagerat un pic experienţa în consultanţă managerială – oricum, a mers. Mi-a spus că mă va angaja pe un contract temporar de trei luni, pentru început. Dacă îmi plăcea şi lui îi plăcea munca mea, îl va extinde. Mi-a rezervat zborurile şi mi-a trimis orele – urma să iau biletele de la aeroport.

M-am văzut cu şeful meu la finalul zilei şi mi-am dat demisia. Cu concediul rămas, mai rămâneau doar două săptămâni de muncit în companie. Şefa nu era fericită. M-am prefăcut că-mi pare rău că o las să găsească un nou manager de resurse umane, când în realitate inima mea cânta de fericire.

Aşa că azi am făcut una din rarele mele ieşiri în public. Deşi voiam să mă duc la oficiul poştal să iau nişte dolari americani, eram reticentă să mă duc direct acolo în caz că Lee mă urmărea. Se presupunea că era plecat pe undeva cu munca, dar asta nu însemna că nu era ocupat să mă urmărească. O făcuse înainte; o făcuse atât de des încât îi vedeam faţa oriunde mergeam. Probabil că în marea majoritatea a timpului îmi imaginam, dar nu tot timpul.

M-am mai plimbat prin Boots o vreme, prefăcându-mă că mă uit la teste de sarcină – asta ar fi trebuit să-l păcălească, în caz că se uita – şi apoi la machiaj.

Avionul meu pleca la 4 după-amiaza vineri, pe 11 iunie – ultima mea zi de muncă în Marea Britanie era joi, cu o zi înainte. Am decis să cumpăr geanta şi să o las la muncă, să scot obiecte importante din casă, haine, unul sau două obiecte o dată, mai multe când nu era acolo să vadă. Puteam să ascund valiza în magazie – din fericire eram singura persoană de la muncă care intra pe acolo. Nu era ideal, nu era un mod de a împacheta pe care-l mai făcusem înainte, dar mergea. Voi lua cantitatea minimă de haine şi-mi voi cumpăra lucruri noi când voi ajunge în New York.

Mai erau încă multe lucruri în casă, totuşi. Nu puteam să mă prefac deodată că fac curat – nu merita riscul. Cu salariul din New York mi-aş fi permis să susţin chiria din Lancaster, pentru moment. Poate că în câteva luni aş fi putut să mă întorc înapoi şi să dau înapoi cheia proprietarei şi să-mi iau lucrurile. Aveam nevoie doar de câteva luni, destul pentru el cât să mă uite şi să meargă mai departe.

Am privit în sus, peste vitrina ghişeului şi acolo era el – exact de

partea cealaltă a magazinului, la intrare, pe o parte – îmbrăcat la costum azi, am observat – poate că avea vreo întâlnire cu conducerea.

A trebuit să mă prefac că nu-l observ, deşi mi-ar fi plăcut să-i fac din mână. Îmi anula planul de a vizita oficiul poştal. Voi încerca mâine din nou – îi voi spune că trebuie să iau un colet pentru un prieten sau ceva.

VINERI, 22 FEBRUARIE 2008

M-am trezit brusc, trecând de la un somn întunecat, adânc, la a fi trează de-a binelea, cu inima sărindu-mi din piept în câteva secunde.

Eram în patul lui Stuart şi era perfect întuneric. Cu excepţia respiraţiei lui, nu se mai auzea niciun alt sunet. Am ascultat cu tot corpul, încercând să desluşesc ce anume mă trezise.

Linişte.

M-am uitat în jos la Stuart, silueta lui luminată pe jumătate de lumina de la geam, umărul lui o curbă palidă. Încă mă obişnuiam să dorm cu el, deşi petreceam fiecare minut liber împreună de când se întorsese din Aberdeen. De fiecare dată când mă trezeam şi era acolo, îmi lua câteva momente ca să mă calmez şi să-mi aduc aminte.

Am visat-o pe Sylvia. Stuart era acolo cu mine şi eram dezbrăcaţi, făceam dragoste într-un pat de parcă eram singuri, aşa cum făcusem cu câteva ore în urmă. În visul meu m-am uitat în sus şi ea era acolo, în uşă, bereta roz stătea ferm pe părul ei blond, gura subţire, un zâmbet maliţios.

S-a auzit din nou, un zgomot. Nu în apartament, totuşi – afară. M-am dat jos din pat şi m-am furişat în partea cealaltă, la fereastră, am tras tricoul lui Stuart de pe cârligul din spatele uşii şi l-am pus pe mine, prinzându-l cumva în faţă.

Nu era încă răsărit, în continuare era perfect întuneric, cerul abia ce începuse să se schimbe în gri. M-am uitat dintr-o parte a ferestrei peste grădina din spate, peretele dreptunghiular de întunecime, o formă regulată, smocurile de iarbă gri de dedesubt. Nu puteam să văd magazia de aici, balconul meu de jos bloca vederea. M-am aplecat peste pervazul ferestrei şi am privit la întuneric, începând să mă relaxez, când deodată – ceva s-a mişcat.

În acelaşi timp Stuart a vorbit din pat şi m-a făcut să tresar de moarte.

— Ce faci? Vino înapoi în pat.

— E cineva afară, am zis, cu o şoaptă grăbită, panicată.

— Ce?

Şi-a dat jos picioarele din pat şi s-a întins o clipă înainte să vină lângă mine.

— Unde?

— Acolo jos, am şoptit. Lângă şopron.

M-am dat în spate din dreptul ferestrei, pentru că nu voiam să-i obstrucţionez vederea.

— Nu văd nimic.

Şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi a căscat.

— Eşti rece, hai, vino înapoi în pat.

Mi-a văzut expresia şi s-a uitat din nou pe geam, apoi spre oroarea mea a ridicat oblonul. A făcut un zgomot de parcă poarta iadului s-ar fi deschis.

— Uite, a zis deodată, arătând cu degetul.

O siluetă a traversat gazonul şi în gaura dintre uşă şi gazon am văzut o umbră neagră, dar sigur nu era umană.

— O vulpe, a spus. Era o vulpe. Acum vino aici.

A tras oblonul înapoi, şi-a colectat tricoul de pe umerii mei şi m-a tras înapoi în patul călduţ. Pielea mea era rece lângă el, dar m-a încălzit repede, cu limba şi mâinile şi tot corpul lui dezbrăcat lângă mine, până ce am uitat de silueta pe care o văzusem; care nu semăna deloc cu a unei vulpi, fiindcă era mai mare, mai întunecat, mai masiv; cum părea să stea pe balconul meu, pe podeaua de jos şi cum am văzut reflecţia cerului gri în ceva strălucitor, ceva lung şi subţire şi lucios, ceva ca un cuţit lung.

JOI, 10 IUNIE 2004

Era prea mult să sper că Lee va munci în ziua în care îmi plănuisem scăparea. Într-un fel, totuşi, să-l ştiu cu mine acasă era mai bine. Dacă era aici, uitându-se la mine, ştiam exact unde este. Şi dacă reuşeam să plec destul de devreme, poate că aş fi reuşit să am un avans.

Noaptea trecută a intrat singur în casă, târziu, în timp ce eu mă uitam la un film pe canapea. Mintea mea fierbea cu gândul la toate, cum să scap de el, frica că totul va merge oribil de rău. Când am auzit cheia în uşă m-am forţat să zâmbesc, să fiu calmă, să nu mă dau de gol.

Era îmbrăcat la costum azi. Şi-a pus sacoul pe spatele scaunului din sufragerie şi a venit să mă sărute.

— Pot să-ţi aduc ceva? am întrebat.

— O bere ar fi bine, a zis.

Arăta obosit.

Am luat o sticlă din frigider şi i-am adus-o.

— M-am gândit, a zis el, ar trebui să plecăm într-o vacanţă. Ce zici? Să plecăm un pic, doar tu şi eu.

— Sună bine.

— Ai trimis formularele pentru paşaport deja?

M-am uitat la el, sperând că nu m-a văzut tresărind.

— Le-am trimis. Nu am primit nimic înapoi. Durează o eternitate, nu?

Lee a ridicat din sprâncene şi a luat o duşcă.

— Mereu mi-am dorit să ajung în State. Nu am fost. Tu ai fost?

— Nu.

— Poate Vegas. Sau New York. Ce zici?

Inima îmi bătea atât de tare, încât sigur o putea auzi.

— Mm…

— Ştii că te iubesc, Catherine?

Am zâmbit.

— Desigur.

— Cred că e important să fim sinceri unul cu altul. Tu mă iubeşti?

— Da.

— Am putea să ne căsătorim. În Vegas. Ce zici?

Fix în acel moment aş fi fost de acord cu orice, doar să-l fac să tacă. Mai aveam nevoie doar de câteva ore.

— Cred că sună minunat, am zis.

Şi l-am sărutat.

JOI, 28 FEBRUARIE 2008

Azi am avut un alt atac de panică.

Nu a fost la fel de rău ca celelalte şi nu cred că vreun alt atac de panică va fi la fel de rău precum cel pe care l-am avut în Ajunul Crăciunului când am vorbit cu Sam Hollands, dar, fix când am crezut că pastilele încep să-şi facă efectul şi că mă fac să mă simt mai bine în ceea ce priveşte anxietatea, ceva s-a întâmplat care a dezechilibrat balanţa.

Am mers cu autobuzul până în Park Grove, aproape de colţul care dădea spre apartamentul meu. Am ocolit ca de obicei prin aleea din spate şi am petrecut un moment privind draperiile, verificând fiecare ochi de geam de la uşile de balcon, ca să fiu sigură că ele atârnau cum trebuie.

Am privit poarta care stătea în balamale. Nu încăpea urmă de îndoială că un animal folosea această rută: iarba fusese dată la pământ, cu smocuri gri de blană prinse în lemnul tare. Uşa nu arăta de parcă fusese deranjată. Dacă cineva a fost pe balconul meu, ar fi trebuit să escaladeze zidul. M-am uitat la el. Era de aproape 2 metri, construit solid, fără o cale uşoară de a trece peste.

M-am gândit la domnişoara Mackenzie din nou şi la ce mi-a spus ea despre faptul că văzuse ceva afară. Poate că voia să spună că ceva ce văzuse afară o speriase şi că asta a făcut-o să cadă.

Am privit atentă spre geamurile uşii de la parter, la uşile ei care dădeau pe terasă. Arătau în regulă. Apartamentul de la parter era întunecat, aşa cum îl lăsasem.

Stuart era deja acasă, sus, gătind cina. Urma să mă schimb de hainele de muncă şi să-mi iau nişte haine curate pentru mâine.

Verificarea am resimţit-o ca pe o responsabilitate în seara asta, mai ales fiindcă Stuart era sus şi fiecare minut petrecut jos jucându-mă cu uşile şi ferestrele mele le simţeam ca pierdute. Ajunsesem la dormitor, când verificarea a luat o turnură negativă. Chiar mi-a luat un moment ca să-mi dau seama. Draperiile erau date la o parte.

Iniţial, şocul a venit ca o găleată cu gheaţă. Mi-am simţit inima ieşindu-mi din piept, atât de tare încât puteam auzi tumultul sângelui în urechi. Pentru o clipă nu am putut să mai respir, apoi trăgeam aer în piept repede şi dificil. Am trecut mai departe de senzaţia capului meu care înota, ca să încerc să mă concentrez – respiră adânc. Încetineşte. Inspiră – ţine – şi expiră.

Mă pricep la asta acum. Şi la raţionalizare. Nimeni nu a fost aici. Eşti în siguranţă. Nimeni nu a fost aici – doar ai lăsat draperiile deschise ultima dată când ai fost aici. Şi respiră. Respiră adânc.

Zilele astea era lumină în dimineţile când mă trezeam. Deschideam

draperiile în dormitorul lui Stuart, lăsând lumina să pătrundă. Ultima dată am fost în apartamentul meu – când? Luni seara? Era încă lumină când am ieşit din apartament, când m-am dus sus să pregătesc cina până când venea el de la serviciu. Dar când stăteam afară pe alee, cu câteva minute în urmă? Erau deschise atunci? Am încercat să-mi aduc aminte, dar nu mai ştiam sigur – m-am uitat la balcon şi apoi la apartamentul domnişoarei Mackenzie. Nici nu puteam să-mi aduc aminte dacă m-am uitat la fereastra din dormitor. Sigur aş fi observat dacă le-aş fi lăsat deschise – nu?

Le-am lăsat deschise. Nimeni nu a fost aici, eu le-am lăsat deschise. Era singura posibilă explicaţie.

Puteam să accept asta, că era lumină, aşa că nu aveam de ce să închid draperiile, excepţie faptul că toate celelalte draperii din apartament – în afară de draperiile din balcon, care erau deschise la mărimea potrivită – erau închise.

Poate că nu am fost în dormitor luni seara? Am verificat apartamentul cum trebuie luni? Sau am fost atât de grăbită încât am ratat dormitorul de tot şi am lăsat draperiile deschise de ultima dată când am fost acolo? Am încercat să pescuiesc amintirea zilei de luni, ce am făcut, dar totul se estompa în ultima miercuri şi în lunea de dinainte.

Am continuat să respir până ce am simţit că mă pot mişca. Am ajuns în dreptul draperiilor şi am stat un moment privind spre grădină, uitându-mă după orice lucru neobişnuit; narcisele creşteau haotic, depăşind marginile, iarba era crescută până la genunchi. Nu era semn de nimic neobişnuit sau nealiniat în grădină. Nimic care să mă îngrijoreze.

Am verificat geamul, pipăindu-l peste tot. Nici acolo nu am găsit nimic greşit. Am închis draperiile şi m-am schimbat, spunându-mi că am fost o fraieră, o proastă. Blugii mei erau pe pat, împăturiţi exact cum îi lăsasem. Am alunecat în ei, am găsit un tricou curat. Din garderobă am luat o bluză curată pentru mâine, o fustă lungă şi tocurile bleumarin care se potriveau cu ţinuta, le-am împăturit într-o singură grămadă ordonată, cu pantofii balansaţi deasupra.

Am pus hainele într-o sacoşă şi am lăsat-o lângă uşa de la intrare în apartament, înainte ca să încep verificarea apartamentului din nou, verificând că totul era securizat. De data asta am făcut-o cum trebuie. Am lăsat draperiile trase, toate draperiile trase cu excepţia sufrageriei, camera din care vedeam de pe aleea din spate. Le-am lăsat pe acestea date la o parte exact pe jumătate, lăsând materialul să cadă în forma precisă pe care ştiam că o voi recunoaşte sigur.

Aproape că mă simţeam bine în timp ce urcam scările spre apartamentul lui Stuart. M-am simţit relaxată şi în timpul cinei, povestindu-i cum aproape că am luat-o razna în dormitor doar pentru

că am uitat că am lăsat draperiile deschise săptămâna asta. Am râs despre asta şi eram de acord cu asta; eram bine şi când ne-am ghemuit pe canapeaua din sufrageria lui Stuart, vizionând o comedie şi râzând cu lacrimi curgându-ne pe obraz.

Am fost bine până în momentul în care mi-am băgat mâinile în buzunarele de la jeans, căutând un şerveţel şi în schimb am date peste un buton, un buton mic acoperit de satin roşu, o bucată de material de satin roşu în spatele lui, înşurubat strâns de parcă cineva l-a răsucit şi l-a răsucit până ce l-a jupuit.

Şi nu am mai fost bine după asta.

VINERI, 11 IUNIE 2004

La patru, în după-amiaza asta, voi fi liberă.

Ochii mi s-au deschis dimineaţă şi Lee dormea buştean lângă mine, genele lui se împrăştiau pe obraz ca aripile unei păsări. Arăta frumos, paşnic, de parcă nu era capabil să rănească pe cineva.

Era ridicol de devreme, dar nu mai eram obosită – capul meu bâzâia de o energie nervoasă. Mă simţeam de parcă urma să merg pe scena Royal Albert Hall sau să reuşesc să jefuiesc cu viclenie nişte bijuterii preţioase. Am planificat teribil ziua de azi în cel mai mic detaliu, cu planuri de rezervă în caz că ceva ar fi mers rău. În caz că ar fi devenit suspicios; în caz că ceva neprevăzut s-ar fi întâmplat.

Seara trecută, înainte de culcare, i-am zis că dimineaţă voi pleca mai devreme la muncă; că voi avea o întâlnire pe după-amiază şi că va trebui să mă pregătesc pentru ea. Nu a părut îngrijorat, nici că s-ar fi îndoit – de fapt, cred că de-abia asculta. Până aici, toate bune.

6 fără un sfert. M-am ridicat, cât de încet am putut, disperată să nu-l trezesc. M-am dus în baie ca să mă îmbrac, costumul meu bleumarin, pantofi cu toc mic, aceleaşi haine pe care le-am purtat săptămâna trecută. Voiam să mănânc ceva la micul-dejun, dar stomacul meu clocotea atât de tare că am crezut că mi se va face rău.

Avea să-mi fie rău.

Am ajuns la baia de la parter la timp, cu o vomă lichidă ieşindu-mi din gură. Doamne, eram mai stresată decât credeam. Mi-am clătit gura cu apă rece, mâinile îmi tremurau puţin.

Rutina mea, gândită să fie identică cu o zi normală de muncă, deşi Lee încă dormea sus.

Mi-am prins părul sus, într-un coc ordonat. Am pus un pic de machiaj, am băut un pahar cu apă, l-am clătit şi l-am pus în uscător. După o clipă, totuşi, am clătit un bol pentru cereale şi o lingură şi le-am pus şi pe acestea în uscător.

Mi-am strâns geanta şi cheile şi am închis uşa încet în spatele meu. Era aproape 6 şi jumătate.

JOI, 28 FEBRUARIE 2008

— Asta e, aşa-i mai bine – hai. Respiră adânc. Încă o dată, încet.

— Nu pot – e rău, asta…

— E în regulă. Sunt aici, totul e în regulă, Cathy.

Bucata roşie stătea în mijlocul covorului, ca o rană deschisă. Nu mă puteam uita la ea. Pe fundal, televizorul râdea de isteria mea. Presupun că părea amuzant, privind din exterior.

Când aproape m-am calmat, m-a luat cu el în bucătărie şi m-a aşezat la masă, cât timp a făcut ceaiul.

— Ce s-a întâmplat? a zis.

Era mereu atât de imperturbabil, atât de echilibrat.

— Aia. Era în buzunarul meu.

Stuart s-a uitat peste covor.

— Ce e?

Mi-am clătinat capul, dintr-o parte în alta, până ce am început să ameţesc.

— E – e doar un buton. Nu e asta. Cum a ajuns în buzunarul meu? Nu l-am pus acolo. Nu ar trebui să fie acolo, înseamnă că el a fost în apartamentul meu. A intrat şi a pus asta în buzunar.

— Hei. Hai, respiră adânc, din nou. Ai trecut peste asta, nu-l lăsa să ajungă la tine din nou. Uite ceaiul tău, hai, ia o gură.

Am luat nişte înghiţituri, m-a ars pe gât, mi s-a făcut rău. Mâinile îmi tremurau.

— Nu înţelegi.

Stătea vizavi de mine, cu ceaiul lui, aşteptând. Mereu cu nesfârşita răbdare, mă călca pe nervi. Îmi aducea aminte de infirmierele din trista clădire nebună numită spital.

— Putem să o lăsăm baltă? Te rog? Sunt bine acum.

Nu a zis nimic. Mi-am băut ceaiul. În ciuda voinţei mele, începeam să mă calmez. Încă nu mă puteam uita la buton, nu mă puteam gândi la el, semnificaţia lui. Într-un final, am reuşit să şoptesc:

— Te rog, poţi să scapi de el?

— Va trebui să te las singură un minut.

— Da. Nu te duce prea departe.

S-a ridicat de la masă. Mi-am pus mâinile pe faţă, ca să-mi blochez privirea. Mi-am ţinut ochii strâns închişi până ce am auzit uşa de la apartament închizându-se – ştia mai bine decât mine că trebuie să o închidă, mai ales cu întâmplările din ultimele zile – şi paşii lui pe scări. Voiam să ţip. Voiam să ţip şi să nu mă opresc, dar l-am ţinut în mine, am numărat până la 10, mi-am spus că nu mai e aici, că s-a dus pe veci, că poate nici nu a fost aici în primul rând, că poate mi-am imaginat.

S-a întors câteva minute mai târziu şi s-a aşezat la masa din bucătărie. Mi-am băut ceaiul şi i-am dat un zâmbet care speram că e reconfortant.

— Vezi, am zis. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Doar prietena ta nebună care îşi iese din minţi fără motiv.

A păstrat contactul vizual.

— Mi-ar plăcea dacă ai putea să-mi povesteşti, a zis el. Cred că te va ajuta.

Nu am răspuns, întrebându-mă dacă aş putea să spun nu şi dacă aş fi făcut-o m-am întrebat dacă ar fi mulţumit cu răspunsul meu sau ar continua să vorbească…

— Asta face parte din trecutul meu. Încerc să scap de el, să uit, am zis.

— E parte din trecutul tău care în mod clar are un impact important asupra prezentului tău.

— Crezi că l-am pus acolo singură?

— Nu am zis asta.

Mi-am muşcat limba. Ceaiul era pe jumătate băut, altfel probabil că m-aş fi ridicat şi aş fi plecat. În orice caz, voiam să mă duc jos şi să încep verificarea, să-mi dau seama cum naiba a intrat.

— Uite, a zis el, nu încerc să intru în mintea ta. Vreau doar să ştiu cum pot să te ajut. Poţi să încerci să uiţi ce serviciu am şi doar să-mi povesteşti? Nu sunt terapeutul tău, Cathy. Sunt doar prostul care e îndrăgostit de tine.

M-am trezit zâmbind, în ciuda a tot.

— Îmi pare rău. Am ţinut asta în mine atâta timp, e atât de greu să las afară, înţelegi?

— Înţeleg.

M-am ridicat şi m-am aşezat în poala lui, îmbrăţişându-l şi punându-mi capul sub bărbia lui. Şi-a trecut mâinile în jurul meu şi m-a ţinut.

— Am avut rochia asta roşie. Eram îmbrăcată cu ea când l-am cunoscut. A devenit un pic obsedat de asta.

Am avut o imagine temporară cu rochia pe care am cumpărat-o, cât de bine îmi venea, cum a trebuit să cumpăr pantofi care să se potrivească. Am iubit-o la început. Voiam să o port tot timpul.

— Şi butonul ăsta îţi aduce aminte de cel de pe rochie?

— Da – nu, e mai mult de atât. E de pe rochie, ştiu că e – oh, nu ştiu!

Am răvăşit prin memorie disperată, încercând să-mi aduc aminte rochia, mărimea exactă a butonilor, dacă spatele era din metal sau plastic. Am virat spre absolută certitudine, iar apoi din nou spre îndoială. Desigur, acum că butonul era la gunoi nu mai puteam verifica. Totuşi, ceva era fără urmă de îndoială.

— E genul de lucru pe care el l-ar face, Stuart. E exact genul de joc

pervers pe care l-ar juca. A pus – chestia aia – în buzunar ca să mă anunţe că s-a întors după mine.

Degetele lui Stuart îmi mângâiau pielea de pe braţ, dar simţeam tensiunea în el, în felul în care mă ţinea. Aşteptam să zică: *E doar un buton. Nu înseamnă nimic.*

— Poate l-ai luat de pe undeva, a zis tandru.

— Nu, am zis. Nu ridic lucruri. Tu? Tu te duci la nimereală şi ridici rahatul altor oameni de pe jos? Nu? Nici eu.

— Poate s-a amestecat în maşina de spălat, a zis, la spălătorie. E micuţ. Putea să rămână în urmă de la oricine folosise ultimul maşina. Era jerpelit, nu-i aşa? Poate că s-a prins în maşină sau ceva. Nu e şi asta o posibilitate?

— De partea cui eşti?

M-am ridicat, brusc parcă sufocata de braţele lui în jurul meu. Am traversat camera, mi-am schimbat părerea şi m-am întors, plimbându-mă cu paşi mari, încercând să opresc panica şi furia şi senzaţia completă de deznădejde.

— Nu mi-am dat seama că sunt tabere.

— Taci din gura şi încetează să mai fii un idiot! am ţipat.

A tăcut. Depăşisem o limită şi m-am simţit rău imediat.

— Îmi pare rău, am zis. Nu am vrut să spun asta.

— Ar trebui să suni la poliţie, a zis într-un sfârşit.

— Pentru ce? Nu mă vor crede, am zis, deznădăjduită.

— Ar putea.

— Nici tu nu mă crezi; ei de ce ar face-o?

— Nu e că nu te cred. Cred că eşti sever traumatizată de ce s-a întâmplat, ţi-e frică acum şi asta te face să ignori faptul că există potenţiale explicaţii raţionale pentru cum a ajuns în buzunarul tău.

— Tocmai asta e ideea, Stuart. Era în buzunarul meu. Nu era pierdut în maşina de spălat, era în buzunarul meu nenorocit. Nu a căzut acolo de bună voie, iar eu nu l-am pus acolo, el l-a pus. Nu înţelegi? Obişnuia să facă chestii de genul ăsta. Intra în casa mea când nu eram acolo, îmi lăsa mesaje, muta lucrurile. Lucruri pe care nu le-ai observa poate. De asta am început să verific.

— Intra în casa ta?

— Era… un soi de expert în asta. Nu mi-am dat seama niciodată cum. Putea să intre în orice casă fără ca să-ţi dai seama.

— Iisuse. Vrei să spui că era hoţ?

— Nu. Nu era un hoţ. Era un ofiţer de poliţie.

VINERI, 11 IUNIE 2004

Am condus departe de casă, fără să îndrăznesc să mă uit înapoi.

Soarele era deja strălucitor, cerul fără nori şi albastru, aerul răcoros, dar nu rece. Avea să fie o zi frumoasă, o zi fantastică. Când am ajuns la capătul străzii mele, care indica la dreapta, am dat colţul şi am simţit un ţipăt începând să se adune în mine, un râs, un râs maniacal de descărcare. Toată panica care se acumulase în mine atâta timp. Am condus până la muncă, am trecut de uşile din spate în aşa fel încât să nu trebuiască să salut paznicii şi mi-am recuperat valiza din locul ascuns. În buzunarul lateral erau dolarii americani, paşaportul complet cu viza de trei luni şi documentele de călătorie. Biroul era gol şi pustiu – altcineva se muta săptămâna viitoare. Mi-am tras valiza prin uşa din spate, sperând că responsabilii cu paza nu se uită la camerele de filmat în acel moment, sperând că nimeni nu o să mă întrebe ce fac şi dacă nu se presupuse că eram plecată deja.

Prima parte a planului a mers bine.

Odată ce am ajuns la maşină, am început să cânt. Am condus două intersecţii spre Preston şi am negociat intrarea în clădirea care era aglomerată la ora de vârf către staţia de tren. Pe următoarea stradă era o reprezentanţă a maşinilor la mâna a doua. Am parcat pe stradă, în faţa unei curţi aglomerate. Pe scaunul pasagerului, erau registrul maşinii şi certificatul inspecţiei tehnice. Am semnat în formularul V5 care menţiona că vindeam maşina şi am lăsat perioada necompletată. Lângă el, am lăsat un mesaj:

Către oricine ar fi interesat
Te rog ai grijă de maşina asta. Nu mai am nevoie de ea.
Mulţumesc.

Am lăsat cheia în contact. Speram că cine o va găsi nu va simţi nevoia să sune la poliţie.

Mi-am scos valiza din portbagaj şi am împins-o pe roţi până la intrarea în staţie. Am cumpărat un bilet pentru Londra, plătind cash şi mi-am cărat valiza pe peron. Trenul din Londra pleca în cinci minute. Voiam să fiu plecată, pe bune, deşi ştiam că Lee e deja probabil în pat dormind adânc; voiam să fiu departe de el. Voiam să fug şi să nu mă mai uit înapoi.

Trenul era ocupat la început, fiecare staţie aducea oameni noi şi pleca cu oameni vechi. Voiam să mă relaxez, să citesc o carte, să arăt ca o persoană normală. Doar am stat pe scaun şi am privit pe fereastră peisajul de provincie şi oraşele care treceau repede pe lângă, fiecare staţie mă ducea tot mai departe de viaţa mea veche şi mai aproape de

libertate.

Cu o săptămână în urmă, Lee a venit târziu – trecuse de 23. Credeam că a ieşit în seara aia, credeam că voi fi în siguranţă până sâmbătă cel puţin, dar s-a întors şi a intrat singur în casă. Mă uitam la un program despre New York şi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se m-a făcut să tresar şi fără să mă gândesc am închis televizorul.

Mirosul de alcool l-a precedat în sufragerie. Nu avea să fie plăcut, ştiam deja.

— Ce faci? m-a întrebat, sever.

— Mă duceam la culcare. Vrei să-ţi fac o băutură?

— Am băut al naibii de mult.

A căzut pe canapea lângă mine. Purta aceiaşi jeans şi acelaşi hanorac de acum două zile când plecase la muncă. Şi-a trecut o mână obosită pe frunte.

— Te-am văzut în oraş seara trecută, a zis el, cu ton provocator.

— M-ai văzut?

Îl văzusem şi eu, dar nu voiam să recunosc.

— Am ieşit să beau ceva cu Sam. Ţi-am spus – îţi mai aduci aminte?

— Da, cum spui tu.

— Credeam că munceşti, am zis, dorindu-mi să-i spun să mă lase dracului în pace şi să nu mă mai urmărească.

— Munceam, a zis el. Te-am văzut trecând din Cheshire în Druid's. Păreai că te distrezi. Cine era tipul ăla?

— Ce tip?

— Tipul care era cu tine. Avea braţul în jurul tău.

M-am gândit, forţându-mi să-mi amintesc.

— Nu-mi aduc aminte să fi avut braţul în jurul meu, dar tipul care era cu noi era iubitul lui Sam.

— Vino aici.

Braţele lui erau deschise larg, balansându-le puţin, mi-am încleştat dinţii şi m-am lipit de pieptul lui. M-a îmbrăţişat puternic, apăsându-mi faţa de tricoul lui. Mirosea a bar, a asfalt, a mâncare fast-food şi a alcool. Mâna lui mi-a dat părul de pe faţă şi apoi mi-a ridicat faţa ca să mă sărute. O făcea stângaci.

După un minut a zis:

— E acea perioadă a lunii?

M-am gândit repede să aprob din cap, dar nu m-ar fi ajutat.

— Nu.

— De ce eşti neprietenoasă atunci?

— Nu sunt neprietenoasă, am zis, încercând să-mi păstrez vocea senină. Doar obosită, asta-i tot.

Ca să îmi demonstrez punctul de vedere, am ascuns un căscat delicat în palmă.

— Mereu eşti al naibii de obosită.

Eram din nou la cotitură, aia unde ori eram curajoasă şi îl lăsam să aibă parte de ceea ce vrea, ori încercam să mă lupt şi să risc să îmi iau încă o bătaie serioasă. Când era beat aşa, nu mă lăsa să scap doar cu un nu şi nu voiam să risc să încep noul job din New York cu vânătăi galbene pe faţă.

— Eu nu sunt obosit, totuşi, a zis el, zâmbind.

Mâna mea pe şliţul lui, masându-l. Desfăcându-i centura.

La final, m-a bătut oricum. M-a futut şi am încercat tot posibilul să evit durerea, încercând să mă prefac că-mi place. Ştiam în ce direcţie mergem când a început să mă plesnească pe spate în timp ce mi-o trăgea, o palmă la început, care a devenit din ce în ce mai tare până când am plâns. Asta părea că-l excită zilele astea. Putea să facă sex cu orele, mai ales dacă băuse, erecţia lui venind şi plecând, până ce reuşea să găsească o modalitate de a mă răni – muşcându-mă sau trăgându-mă de păr până ţipam şi, imediat ce auzea nota de durere sinceră din glasul meu, înteţea ritmul rănindu-mă destul cât să ajungă la climax şi la orgasm. Ieşea din mine abrupt şi mă întorcea pe spate, respiraţia lui venind în răgete neregulate, ochii strălucind de plăcere. Pielea de pe spate m-a înţepat când a venit în contact cu covorul de dedesubt.

M-am întrebat ce voia să facă. M-am gândit că nu mai era posibil să-mi fie în continuare frică de el. Mă rănise de atât de multe ori că era de-acum un eveniment regulat. Devenise chiar mai inventiv, găsind noi metode să mă umilească.

— Nu mă lovi peste faţă, am zis încet.

— Ce?

— Orice – doar nu faţa. Mă întreabă prea multe la serviciu.

A rânjit, cu o privire răutăcioasă şi pentru o clipă am crezut că va face chiar asta, mă va lovi din nou şi din nou peste faţă până când pielea va plesni. Am simţit că încep să plâng, deşi uram să mă vadă plângând.

— Chiar aşa?

Am dat din cap, nefiind în stare să mă mai uit la el. Apoi, în mod deliberat, mi-a pus o mână sub bărbie, alegându-şi locul, cu degetul mare de o parte şi celelalte în partea opusă.

— Nu, am zis, te rog, Lee…

— Taci naibii din gură, a zis. E bine aşa, o să iubeşti chestia asta.

În timp ce mi-o trăgea, mi-a luat aerul din plămâni, degetele mele pe gâtul meu, încercând să eliberez presiunea, aerul încingându-mi plămânii, ţiuitul din urechi semnalizând că îmi voi pierde conştiinţa în câteva momente.

Apoi, în continuare, violându-mă puternic, a diminuat presiunea şi eu am început să tuşesc şi să răsuflu, trăgând aer în plămâni. Singura

modalitate ca să-l opresc era să mă predau. Am ţipat, cât de tare şi cât de puternic am putut, cu lacrimi alunecându-mi pe obraz. Aproape că văzusem moartea. Eram absolut terifiată şi ţipatul a ieşit aproape involuntar – aşa că am ţipat.

Nu a încercat să mă oprească, nu a mai pus mâna din nou pe gura mea şi doar m-a lăsat să ţip. A fost îndeajuns. Câteva secunde mai târziu a ieşit din mine şi s-a masturbat pe faţa mea.

Pe tren acum, cu peisajul Miland-ului trecând foarte repede, estompat de verde şi soare, am închis ochii, sperând să alung greaţa.

După aceea, s-a ridicat de pe covor, s-a împleticit până la toaletă ca să se spele în chiuvetă şi apoi s-a dus sus şi a căzut în pat. Am aşteptat până l-am auzit sforăind, apoi m-am ridicat în mâini şi genunchi, în continuare plângând, şi m-am dus la duş. Măcar singurele vânătăi pe care le dobândisem acum erau în jurul gâtului. La birou, am purtat eşarfa la gât în fiecare zi din săptămâna trecută. Cu toţii au crezut că am primit o muşcătură din iubire, la venerabila vârstă de 24 de ani.

La 9, trenul a tras în staţia Crewe. Am auzit pe cel care făcea anunţurile în staţie enumerând restul opririlor care mai rămăseseră din călătorie, până la Euston şi apoi:

Datorită unei defecţiuni la semnalizare petrecută la Nuneaton, trenul va fi întârziat cu jumătate de oră.

Jumătate de oră? Am verificat ceasul, deşi ştiam cât e. Era în regulă. Mai aveam încă 2 ore în plus, pe lângă cele 3 ore necesare ca să fac check in-ul la Heathrow. Atât timp cât nu mai erau şi alte întârzieri, aş fi ajuns la timp.

Voiam să dorm, dar eram prea terminată, prea tensionată. Când voi fi în stare să mă relaxez? Mă voi relaxa când voi fi în avion? Când voi ajunge la New York? Când voi auzi că s-a mutat din Lancaster, sau când va trece un an şi nu voi mai auzi de el? Voi fi capabilă să mă mai relaxez vreodată?

DUMINICĂ, 9 MARTIE 2008

Într-un sfârşit am sunat-o pe DS Hollands, la biroul de Abuz Domestic a staţiei de poliţie Camden, doar ca să întrerup orice conflict. Când în cele din urmă am reuşit să dau de ea, uitase complet cine eram. I-am explicat despre draperii şi despre buton şi – poticnindu-mă între cuvinte – despre cum asta era tipic acţiunilor lui Lee când eram împreună. De cum am spus-o, a sunat stupid chiar şi pentru mine. Suna ca ceva spus de cineva care caută atenţie. Aşteptam pe jumătate să-mi spună că pierd timpul poliţiei, dar în schimb ea a spus foarte puţin. Mi-a zis că îşi va suna persoana de contact din Lancashire şi că se va întoarce la mine dacă există anumite griji.

Nu m-a mai sunat înapoi.

În seara aia, Stuart nu a dormit prea bine. Am stat întinsă lângă el, aşteptând ca să adoarmă, ştiind că stă treaz din cauza lucrurilor pe care i le povestisem. Merita ceva mai bun decât mine. Merita pe cineva care nu era atât de distrus, cineva care nu aducea un psihopat în relaţie şi care nu găzduia un asemenea bagaj. Am stat întinşi în pat unul lângă altul în linişte fără să ne atingem. Voiam să spun mai multe, dar nu avea niciun sens.

Nu era doar un buton. Nici măcar nu era doar un alt buton roşu, eram sigură de asta acum. Era un buton care provenea din rochia roşie pe care o purtasem într-o altă viaţă, un alt timp, când aveam sentimentele la vedere. O rochie pe care am iubit-o şi pe care apoi am urât-o. Şi apoi, la un moment dat, degetele care altă dată au mângâiat satinul cu un respect senzual, curios acum au acaparat micuţul buton şi l-a răsucit cu atâta forţă până ce s-a sfâşiat.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, Stuart era deja îmbrăcat şi gata de muncă.

— Ar trebui să plecăm undeva weekendul ăsta, a zis el.

— Undeva?

— Ca o scurtă pauză. Undeva în afara oraşului. Ce zici?

Într-un final am petrecut weekendul la un hotel în Peak District, mergând la plimbări lungi în timpul zilei, mâncând prea mult seara şi apoi îmbrăţişându-ne într-un pat cu baldachin, toată noaptea. A fost un weekend minunat şi, contrar aşteptărilor, nu am simţit nevoia să ordonez draperiile.

A fost genul de weekend pe care l-aş fi discutat şi planificat în detaliu cu Sylvia, în anii trecuţi. Desigur, asta nu se va mai întâmpla acum. Câteodată, mă întreb pe unde mai e, ce face. Ar fi posibil să locuiască peste drum de mine şi să trec pe lângă casa ei în fiecare zi. Nu ştiu pe unde e. Cred că dacă aş suna la Daily Mail poate că aş da de ea, dar multă apă a trecut peste pietre acum şi nu ştiu dacă aş fi în

stare. Deşi Sylvia a fost prietena mea cea mai bună mult timp, face parte din viaţa mea veche, la care sunt convinsă că nu vreau să mă mai întorc.

Am o viaţă nouă acum şi e cu Stuart.

Gradual, panica despre butonul roşu s-a estompat şi faptul că am plecat un weekend mi-a dat şansa să mă mai gândesc la asta. Pentru mine, nu a existat o explicaţie raţională pentru care a ajuns în buzunarul meu, aşa că m-am prefăcut că nu s-a întâmplat. Poate că Stuart avea dreptate – poate că l-am ridicat chiar eu, într-un fel de psihologie inversă a uitării – poate că era un nou simptom pervers al TOC-ului.

Dar când ne-am întors acasă am început să verific, cum trebuie. Am făcut o obişnuinţă din a merge în fiecare dimineaţă în apartament, înainte de muncă, verificând şi lăsând totul în ordine şi apoi verificând la întoarcere, aprinzând luminile imediat ce se întuneca lăsând impresia oricui s-ar fi uitat de afară că e cineva acasă, chiar şi când eu eram sus în apartamentul lui Stuart. Am mai cumpărat o priză de conectare cu cronometru şi aprindeam televizorul când ajungeam de la muncă, lăsându-l să se închidă singur la 11 noaptea. Uneori reuşeam să restricţionez verificările la 3, conform instrucţiunilor lui Alistair; alteori făceam mai multe.

În privinţa senzaţiei că eram urmărită – de asta nu am scăpat niciodată. Acum era înapoi pe bune. Pe fiecare stradă, în fiecare magazin, de fiecare dată când ieşeam din casă simţeam ochi urmărindu-mă. Ştiam că era în imaginaţia mea; la urma urmei, el era la kilometri depărtare, nu-i aşa? Poate că a fost eliberat la finalul lui decembrie, iar dacă ar fi vrut să vină după mine, probabil că ar fi făcut-o până acum.

O parte din mine îşi dorea ca el să fi găsit o nouă persoană cu care să fie şi o parte din mine spera că nu, din milă pentru ea.

VINERI, 11 IUNIE 2004

Până când am ajuns la Heathrow, aveam mai puţin de o oră ca să fac check in-ul. Ultima parte a călătoriei, de când am ajuns la Euston, am luat metroul spre Paddington, apoi Heathrow Express, cărându-mi bagajul stupid dintr-un loc în altul, a fost dificilă. Deveneam din ce în ce mai tensionată.

Am făcut check in-ul la biroul American Airlines şi acela a fost un moment important. Eram acolo, eram în siguranţă. Am petrecut câteva clipe plimbându-mă prin magazinele din terminal, gândindu-mă să-mi cheltui bani pe lucruri de care nu aveam nevoie. Nu mi-am cumpărat nicio lenjerie de când l-am întâlnit pe Lee. Dacă mi-aş fi cumpărat, m-ar fi acuzat că mă culc cu altcineva. Am atins nişte chiloţi de dantelă delicaţi în magazinul de lenjerie şi m-am gândit ca să-i cumpăr. Atunci, privind spre terminalul aglomerat, am văzut o frântură a unei siluete care arăta prea mult ca el. Mi-am ţinut respiraţia, dar bărbatul s-a întors şi nu era el deloc.

Lee era în Lancaster, m-am gândit. Credea că sunt la muncă. Era la 800 de kilometri distanţă şi, chiar dacă şi-ar fi dat seama că am plecat, aş fi fost în siguranţă în avion până ar fi ajuns el aici. Nu mai avea ce să-mi facă acum.

Cu fiecare pas pe care-l făceam, mă simţeam urmărită. Chiar şi aici, la kilometri depărtare de casă, kilometri de Lee, puteam să-i văd faţa peste tot unde mă uitam. Avea să fie atât de bine să scap de toate astea.

M-am alăturat cozii ca să trec de punctul de control în salonul celor care plecau, privind încă o dată spre marea de feţe din terminal, feţe care-şi vedeau de treburile lor, feţe de vacanţă fericite şi feţe de afaceri obosite. Costume şi pantaloni scurţi, ochelari de soare şi serviete. Aproape că eram acolo. Câţiva paşi, câteva ore petrecute în salonul Plecări şi aş fi ajuns în avion. Aş fi fost liberă.

Şi atunci, deodată – el era acolo, trecând de raftul cu cravate înspre mine. Ochii lui m-au ţintuit, faţa lui impasibilă. Coada era încă în jurul barierei de metal – nu mai puteam sta aici.

Doar am fugit, panicându-mă, alergând cât de repede puteam spre agentul de securitate, un om într-o uniformă, care se plimba prin aglomeraţie, neştiind ce avea să-l lovească. Nu am riscat să mă uit în spatele meu. Dacă m-aş fi uitat, aş fi văzut cum Lee îşi flutura legitimaţia spre agentul de securitate ai cărui ochi se dilatau pe măsură ce mă apropiam de el, cu gura deschisă într-un strigăt amuţit, un soi de *Ajută-mă, ajută-mă.* Şi în loc să se pună între mine şi Lee, în loc să fie protectorul, salvatorul meu, m-a apucat şi m-a aruncat pe podea cu mâinile şi genunchii lovindu-mi-se de granit; mi-a ţinut

mâinile la spate cât Lee mi-a pus cătuşele şi le-a prins de încheieturi. Şi cât timp Lee se chinuia să-şi recapete respiraţia şi răsufla *Te-am prins, te-am prins la dracu',* gardianul nu spunea nimic, doar pufăia şi transpira de la epuizare şi emoţia implicării în ceva atât de dramatic chiar în a doua zi de muncă.

M-am auzit suspinând:

— Te rog, ajută-mă – asta e greşit, nu mă arestează, nu am făcut nimic…

Dar nu avea rost. Gardianul l-a ajutat pe Lee să mă ridice pe picioare.

— Mersi pentru asta, amice, a zis Lee.

— Nicio problemă. Mai ai nevoie de ajutor?

— Nu, amice, am întăriri în dubă. Mersi din nou.

Totul s-a terminat într-un minut. Nu era nicio întărire în dubă, desigur. Nici măcar nu exista o dubă. Era doar o maşină, o maşina de poliţie nemarcată, abandonată, cu sirena pornită exact la punctul de control, afară lângă intrarea principală. Ţinându-mă strâns sub umăr, m-a luat pe sus până la ieşire. Puteam să încerc să fug din nou. Dar nu avea rost.

— Fii o fată bună, Catherine, mi s-a adresat. Fii bună. Ştii că asta vrei.

M-a împins în spatele maşinii. M-am aşteptat să închidă uşa, să se suie în faţă şi să conducă. Dar, în schimb, a intrat în spate cu mine.

Nu mai ştiu ce s-a întâmplat după asta.

VINERI, 14 MARTIE 2008

Următoarea dată când l-am văzut pe Alistair, i-am spus că trec printr-o altă perioadă dificilă. I-am povestit despre obiceiul lui Lee de a muta lucrurile, de a le ascunde, şi despre ciudata bucăţică de material roşu şi de butonul pe care l-am găsit în buzunar. Puteam să-mi dau seama după expresia feţei lui că nu venise în contact cu aşa o poveste până atunci, chiar dacă a făcut tot posibilul să o ascundă. Probabil că a crezut că am făcut-o eu însămi. Probabil că s-a întrebat dacă am un soi de psihoză, precum şi o tulburare de anxietate.

Spre meritul său, era deopotrivă liniştitor şi în acelaşi timp strict. Oricum s-a întâmplat, butonul era doar un buton. Nu însemna nimic. Lumea era plină de lucruri roşii, a zis el, şi acestea nu ne fac rău. Butonul roşu nu-mi făcea rău. Era în buzunarul meu, l-am atins, îmi creştea nivelul de anxietate, dar în afară de asta, nu m-a rănit pe bune, nu?

Nu butonul era problema, voiam să ţip, ci cum naiba a ajuns în buzunarul meu? Dar nu avea sens să mai trec încă o dată prin asta cu el, nu putea să mă ajute şi eram prea obişnuită ca oamenii să nu aibă încredere în mine. Voiam să aud ceva de la poliţie, să fiu asigurată că Lee era în continuare la kilometri distanţă. În orice caz, un singur lucru a devenit clar pentru mine, o luminiţă slabă în întuneric. Dacă culegeam obiecte roşii ca să-mi hrănesc propriile frici sau dacă Lee începuse să mă hărţuiască din nou, ce aveam nevoie de la Alistair era totuna. Trebuia să învăţ cum să nu mai fiu o victimă de data asta – a mea sau a altora. Aveam nevoie de putere, ca să fac faţă lucrurilor rele pe care viaţa ţi le aruncă. Trebuia să preiau controlul.

Pentru moment, Alistair a spus că ar trebui să ne concentrăm pe SSPT. Asta presupunea o serie de paşi. Când aveam amintiri sau gânduri despre Lee, ar fi trebuit să le las să vină şi apoi să le las să plece.

Mi-am adus aminte când eram în cafeneaua din Brighton cu Stuart, când el a zis ceva similar despre bărbatul care mă speriase. Era vorba despre a recunoaşte că gândurile sunt parte din tulburare, mai degrabă decât că mă defineau ca persoană.

— Aş prefera să nu am gândurile astea deloc, i-am zis. Darămite să le mai şi accept.

Alistair şi-a frecat mâinile, unindu-şi degetele mijlocii într-un model regulat care era cumva reconfortant.

— Ce trebuie să reţii, Cathy, e că gândurile astea trebuie să se ducă undeva. Ele sunt în capul tău pentru moment şi nu au unde să se ducă. De asta sunt atât de deranjante. Ai aceste gânduri şi când ele vin, tu încerci să le alungi în spatele minţii tale. Încerci să le alungi, dar ele

se vor întoarce pentru că nu le-ai dat timp ca să le procesezi, ca să te ocupi de ele. Dacă le laşi să vină, le consideri, te gândeşti la ele, apoi vei fi în stare să le laşi să plece. Nu-ţi fie frică de ele. Ele sunt doar gânduri.

— Spui asta. Poate că sunt doar gânduri, dar sunt al naibii de terifiante. E ca şi cum aş trăi într-un film de groază.

Vocea lui era calmă şi curios de liniştitoare. Am încercat să mă gândesc la Stuart aici, conducând clinica, ascultând oamenii care îi povestesc de nefericire, de durere, de singurătate, de faptul că nu mai au o înţelegere a lumii, de dorinţa de a termina cu totul.

Apoi m-am dus acasă şi am încercat să diger totul.

Cum e cazul cu orice dependentă, în nopţile în care eram singură aici, era uşor să mă desfăt cu viciul meu fără ca Stuart sau altcineva să ştie. Dar verificările nu îmi ofereau plăcere, niciodată nu au făcut-o; era mai mult eliberare – o absenţă temporară a terorii. Alistair mi-a dat un număr de lucruri pe care să le încerc, care reduc stresul cauzat de o verificare incorectă, inclusiv respiraţie profundă, raţionalizarea fricilor, să le redenumesc astfel încât să nu devină reale, frici normale, dar doar manifestări ale TOC. Nu sunt frici bune, sunt parte din condiţia mea – de ce aş vrea să le păstrez?

Mai devreme în seara asta, imediat ce am venit de la muncă, am primit un telefon. Primul gând era că e Stuart, dar s-a dovedit a fi DS Hollands. Şi pulsul ăla deodată crescut – se va îmbunătăţi vreodată? Credeam că-mi va spune că Lee a dispărut, că Lee a spus cuiva că va veni după mine, că unul din ceilalţi poliţişti a fost păcălit şi a divulgat adresa mea.

— Voiam doar să vă anunţ că am vorbit cu unul din colegii mei de la staţia de poliţie Lancaster.

— Da?

— Au trimis pe cineva să-l verifice pe domnul Brightman în dimineaţa în care aţi sunat. Nu pot să garantez că nu v-a vizitat, dar e destul de improbabil. Era în pat, după ce muncise cu o noapte înainte. Munceşte la un club de noapte în oraş. Ofiţerii au verificat şi a fost cu siguranţă la muncă în seara în care aţi sunat. Deci, deşi nu e imposibil să fi făcut o călătorie la Londra, e destul de improbabil. Aveţi alte motive să credeţi că ar şti unde sunteţi?

Am oftat.

— Nu chiar. Doar că ştiu cum e. Nu ar trebui să aibă un soi de licenţă dacă munceşte ca portar?

— Nu e portar, aparent colecţionează sticlă. Lancaster va verifica, totuşi, nu vă faceţi griji. Deşi nu are nicio condiţie ataşată de eliberare, am impresia că îl ţin sub observaţie totuşi.

Nu destul, m-am gândit.

— Cred că vă puteţi relaxa un pic, Cathy. Dacă ar fi venit să vă

caute, cred că ar fi făcut-o până acum. Şi aveţi numerele noastre, nu?

— Da, mersi, le am.

— Şi dacă credeţi că e cineva în apartamentul dumneavoastră, sunaţi la 999 imediat. Bine?

— Da.

Mi-aş fi dorit să alung senzaţia asta. Nu e frica că într-o zi ar veni după mine, e mult mai sigur de atât. Nu e dacă află unde sunt, e mai degrabă când. Singurul motiv pentru care nu şi-a făcut apariţia încă, presupunând desigur că eu am lăsat draperiile deschise şi că eu cumva, cu mintea absentă, am ridicat un buton acoperit de satin roşu de pe undeva… e că nu ştie unde sunt.

Dar când va afla, va veni după mine.

SÂMBĂTA, 12 IUNIE 2004

Primul lucru pe care l-am observat era o lumină – o lumină puternică îndreptată spre ochii mei, care erau închişi. Gura mi-era uscată; nu am putut să o deschid din prima. Dormisem?

Pentru un moment nu mi-am simţit mâinile, apoi mi-am dat seama că erau legate la spate, strâns. Totul de la umeri la buricele degetelor mă durea, deodată şi puternic. Cătuşe.

M-am forţat să-mi deschid ochii, acum panicată, ca să văd că eram întinsă pe o parte, cu o parte din faţă presată de covor. Covor gri, familiar. Acasă, deci, în dormitorul de rezervă.

Mi-am întors faţa, cât de departe posibil, dar nu am putut să văd mult. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi aduc aminte unde mergeam, ce s-a întâmplat şi când mi-am adus aminte a venit ca o lovitură zdrobitoare, grea. Fugeam. Am fost atât… de… aproape.

Nu era niciun semn de el prin preajmă, dar ştiam că nu era prea departe. Nu ştiam cât timp mai aveam până se întorcea, aşa că m-am forţat să gândesc. Capul mă durea. Nu puteam să spun, la început, dacă era de la faptul că stăteam de mult într-o poziţie nenaturală sau dacă mă lovise. Fiecare gând se simţea greoi şi dureros.

De la aeroport… înapoi acasă… cred că a condus în maşina lui. Nu-mi aduceam aminte. Probabil că au trecut câteva ore. Nu-mi aduceam aminte nimic. Nu aveam idee cât e ceasul şi nici dacă era zi afară, pentru că lumina de deasupra era aprinsă. Draperiile trase.

Am încercat să-mi întind picioarele, dar păreau să fie legate laolaltă cu încheieturile cumva. Eram legată fedeleş. Nu mă puteam mişca deloc. Am încercat să mă întorc pe spate, dar a trebuit să mă opresc imediat, pentru că fiecare mişcare era incredibil de dureroasă. Capul era ameţit şi pentru un moment nu am văzut altceva decât stele.

Ce s-a întâmplat? Trebuia să gândesc. Trebuia să mă concentrez pe asta. Era prea important.

A zis că mă arestează… oamenii care stăteau uitându-se şi alţii care treceau pe lângă ca şi cum nu se întâmpla nimic. A arătat legitimaţia agenţilor de securitate – apoi ei îl întrebau dacă are nevoie de vreun ajutor. Cred că m-am zbătut. El mă târa departe. Am ţipat, încercând să le spun că mă răpeşte, că-mi va face rău, dar desigur că toţi au crezut că eram o nebună de legat. Şi eu aş fi crezut la fel, dacă aş fi fost în aeroport, aşteptând să mi se anunţe avionul, spre o vacanţă undeva fierbinte, undeva exotic. Poate mergând în luna de miere, sau undeva într-o călătorie de afaceri. Nebuna de legat, arestată. Droguri poate. O călătorie de afaceri. Poate chiar New York.

M-am întrebat ce s-a întâmplat cu geanta mea. Cred că au dat-o jos din avion. Pun pariu că zborul a fost întârziat. Cât a durat până ce şi-

au dat seama că nu sunt. Nu urma să încep munca până joi – trei zile. Înainte de asta, proprietara apartamentului lui Jonathan mai mult ca sigur ar fi presupus că vin cu un zbor mai târziu. Asta dacă ar fi observat măcar că nu sunt acolo. Lee putea face mult rău în patru zile.

Lacrimi mi-au curs din ochi, de-a lungul nasului, scurgându-se la final pe covor. Cât va trece până ce se va întoarce? Nu mă puteam mişca. Nu mă putea lăsa aici, nu? Trebuia să aflu ce plănuieşte. Dacă voia să mă omoare, aş fi fost moartă până acum. Orice ar fi fost, era probabil mai rău.

Imediat ce am gândit asta, am auzit zgomote – scârţâitul scărilor, sunetul pe care mi-l aduc aminte de când eram întinsă în pat, prefăcându-mă că dorm, aşteptând ca el să urce, întrebându-mă dacă va fi într-o dispoziţie bună şi dacă mă va lăsa în pace.

Uşa de la camera de rezervă era închisă şi am auzit o cheie rotindu-se, în apropiere. Nici măcar nu realizasem că dormitorul de rezervă avea încuietoare. Nu am avut nevoie de asta înainte. Doar o cheie, atunci.

Am simţit cum mi-a tras capul pe spate şi a durut – mă apucase de păr. Îmi desfăcea căluşul. Nu realizasem că am căluş, dar aveam – cu un soi de cârpă. Şi, sub ea, colţurile gurii erau rănite, cu cruste de sânge. Am simţit firicele de sânge proaspăt începând să curgă când a îndepărtat cârpa. Am încercat să vorbesc, dar tot ce a ieşit a fost un geamăt. Mi-am ţinut ochii închişi. Nu voiam să mă uit la el. Nu voiam să-i mai văd faţa niciodată.

— Dacă îţi dau jos cătuşele, te vei comporta bine? m-a întrebat.

Vocea lui era calmă, controlată. Nu era beat, deci. Asta era ceva.

Am dat din cap, obrazul frecându-se de covor. Încă mirosea a nou. Am simţit cum m-a apucat de încheieturi şi a deschis cătuşele, zgomotul dur pe măsură ce ieşeau. Mâinile mi s-au contractat şi am strigat de agonie la mişcarea bruscă.

— Taci, a zis el cu vocea la fel de calmă. Sau te pocnesc din nou.

Mi-am muşcat buza, iar lacrimile îmi curgeau în neştire. Acum cătuşele erau scoase, puteam să-mi întind picioarele, deşi şi asta îmi dădea multă durere. Nu mai puteam opune rezistenţă. Abia mă puteam mişca.

După o vreme, întinsă pe o parte, am crezut că mă pot ridica. Am încercat să mă ridic pe un cot, deschizând ochii.

Camera s-a rotit. Puteam să-mi văd braţul, încheietura în faţa mea, umflată, pielea zgâriată şi crudă unde cătuşele mă iritaseră.

A aşteptat acolo, răbdător, privindu-mă cum mă chinuiam să mă ridic din nou şi din nou. Când am reuşit şi l-am privit, stătea pe podea cu spatele la uşă, picioarele întinse în faţa lui. Părea mulţumit de sine. Mi-am şters gura cu partea opusă a braţului. Am văzut sânge, dar nu atât de mult. Capul era încă înfundat. Probabil că m-a lovit undeva ca

să mă adoarmă.

Încă purtam costumul – costumul bleumarin pe care l-am ales pentru călătoria în New York, pentru că nu se şifona. Ei bine, era şifonat acum. Sacoul era rupt în dreptul umărului, puteam să-l simt cum cedează când îl mişcam. Fusta era desfăcută la spate. Încercase să mă dezbrace?

Gleznele aveau funie în jurul lor, o frânghie albastră de nylon, nu prea groasă, desfăcută la un capăt. Fusese trecută prin cătuşe cumva. Voiam să ajung la ele şi să le desfac, dar nu aveam energie.

— M-ai drogat? am întrebat, cu vocea abia acolo.

Gâtul îmi era uscat.

A râs.

— Asta e singura întrebare pe care o ai pentru mine?

Am dat din umeri abia perceptibil. Părea o întrebare bună acum câteva momente, dar deodată nu mai era relevant.

Cum m-ai găsit? am vrut să întreb. Cum ai ştiut? Cum ai ajuns la Heathrow atât de repede? Şi peste toate, de ce...? De ce nu a funcţionat planul meu? De ce nu eram în avion, undeva peste Atlantic? De ce nu eram în New York deja?

— Vor observa că lipsesc, am zis. Când nu voi ajunge în New York, vor raporta că lipsesc. Cineva va veni să mă caute.

— Cine?

— Prietenul meu. Urma să-mi dea un loc de muncă în New York.

— Prietenul tău? Adică Jonathan Baldwin?

Sângele mi s-a răcit când am auzit numele ieşind pe buzele lui Lee.

— Ce? Ce ai spus?

S-a întins pe spate şi a scos ceva din buzunarul de la spate al jeanslor, aruncându-l spre mine. Era o carte de vizită. Am ridicat-o cu degetele amorţite. Pe o parte, în litere negre ordonate într-un design corporatist cu verde şi auriu, am citit:

JONATHAN BALDWIN (MASTERAND ÎN AFACERI)
MBA, CHRP, CHSC
CONSULTANT SENIOR DE MANAGEMENT

Am întors cartea de vizită. Pe spate, scris de mine era:

Conferinţa de Management al Schimbării, Manchester
5-16 iunie, 2000

— Era în agenda ta, a zis el şi ai muşcat, toate cuvintele le-ai crezut. Mereu am ştiut că eşti naivă, Catherine, dar nu mi-am dat seama că eşti şi proastă.

Deci nu exista niciun job în New York. Niciun apartament care să mă aştepte. Nicio scăpare. Şi nimeni care să observe absenţa mea: nimeni în New York şi nimeni aici. Ar fi putut să treacă săptămâni,

luni chiar, până să-şi dea seama cineva că sunt plecată. Până atunci aş fi fost moartă. Am simţit un val uriaş de disperare, un nor negru care făcea dificil să mă concentrez pe orice altceva decât durere. Asta nu se putea întâmpla, nu se putea. Am vorbit cu el, mi-a trimis email, nu era Lee, era un bărbat diferit, o voce mai groasă, un accent diferit. Jonathan era o persoană adevărată, mi-l aduc aminte. Lee nu a putut să facă asta. Nu a putut.

— Mi-ai întins o cursă? am suspinat. Ai înscenat totul?

— La fostul meu job, obişnuiam să fac chestii de genul ăsta tot timpul. Cei care comit crime sunt suspicioşi, durează ani ca să-i convingi. Dar tu ai muşcat imediat, nu-i aşa? Şi nici nu ai ezitat. Nici măcar nu te-ai gândit dacă e lucrul corect care trebuie făcut. Ai sărit imediat la şansa de a pleca naibii şi a mă lăsa în urmă.

Deci era adevărat. M-a jucat, s-a folosit de nevoia mea de a scăpa şi a folosit-o împotriva mea. Nu mai puteam face nimic. Toate momentele alea când priveam cerul albastru, când vedeam un pic de libertate, eram în continuare în cuşcă.

Întrebarea mea, acea întrebare, a luat formă singură în ceaţa neagră din capul meu.

— Ce ai de gând să faci?

Asta l-a pus pe gânduri. Nu voiam să-i întâlnesc privirea, dar puteam să-mi dau seama că se concentrează.

— Nu m-am decis încă, a zis într-un sfârşit.

— Poţi să-mi dai drumul, am zis.

— Nu cred, a zis el imediat. Eşti a mea, doar ştii asta. Ai încercat să mă părăseşti. Ţi-am dat şanse, Catherine. Ţi-am dat dracului atât de multe şanse. Şi m-ai dezamăgii.

— Ştii că nu mă poţi ţine aici pentru totdeauna. Vor afla. Îţi vei pierde serviciul.

A râs scurt.

— Da, sigur. Vrei să spui că dacă tot am plănuit totul, ar fi bine să termin cu tine?

Am dat din cap.

— Vrei să te omor? a zis curios.

Am dat din cap din nou. Toată lupta din mine se pierduse. Voiam să o termin cu totul. S-a ridicat deodată şi a venit deasupra mea. Am început să mă simt rău.

— Vezi, asta urăsc naibii la tine, Catherine, a zis el, cu vocea mârâită. Renunţi prea uşor.

M-a împins cu genunchiul şi m-am prăvălit înapoi pe covor, încercând iar să mă ridic într-o poziţie de şezut, lacrimi şi muci curgându-mi pe faţă, în colţurile gurii mele care mă durea ca naiba.

Am aşteptat lovitura. Am aşteptat să mă plesnească în cap, pumnul, lovitura. Le voiam. M-am pregătit ca să rezist, dar îmi şi doream asta.

Râvneam uitarea.

Când a vorbit următoarea dată, a făcut-o printre dinţii încleştaţi, de parcă era aşa scârbit de mine încât abia putea să vorbească.

— Eşti o bucată de cârpă. Eşti murdară, o târfă, o curviştină, Catherine. Nu mă pot decide dacă să te omor, să te fut sau să mă piş pe tine.

Am scăpat un suspin, căci auzeam sunetul pantalonilor de jeans deschizându-se şi secunde mai târziu stropirea caldă a pişatului său pe părul meu, rămăşiţele costumului meu, pe covorul nou gri. Am plâns, încercând să-mi ţin ochii şi gura închisă ca nimic să nu intre înăuntru. Sunetul, mirosul. Începusem să vărs.

Când a terminat, a părăsit camera un minut, lăsând uşa deschisă. Am început să mă târăsc spre ea, văzând holul de afară, baia de după, dar până să ajung acolo, el s-a întors. O găleata de apă rece, buretele cu care obişnuiam să curăţ baia şi un săpun. Apa mirosea a clor când a lăsat găleata pe covor.

— Curăţă-te, pizdo, a ordonat.

Apoi a ieşit din cameră, închizând uşa după el.

Am urlat. Dar măcar nu îmi mai pusese cătuşele.

DUMINICA, 16 MARTIE 2008

Am deschis ochii în întuneric, respirând alert, inima bătându-mi în gât. Pentru un moment am fost dezorientată, apoi Stuart s-a mişcat în pat şi mi-am dat seama că sunt acolo cu el, în apartamentul lui. Eram doar eu cu el. Fără Lee. Fusese doar un alt coşmar. Nu e real, mi-am zis. E parte din proces. Lasă gândurile să vină, lasă-le să plece. M-am gândit să-l trezesc pe Stuart, dar nu era corect. Am stat întinsă pentru o clipă în întuneric, ascultând. Auzeam zgomote.

Mi-a luat un moment ca să realizez că erau zgomote reale, nu parte din bătăile ritmice ale casei, nu zgomotul sângelui meu grăbindu-se prin capul meu.

O bubuitură, departe. De jos? Nu, nu se auzea de acolo. S-a auzit de mai departe. Poate din stradă. Zgomotele din stradă nu se auzeau la fel de bine din apartamentul lui Stuart aşa cum se auzeau din apartamentul meu. O portieră trântindu-se?

Am privit către ceasul cu alarmă a lui Stuart. Era 3 fără 10 dimineaţa, cea mai rece, întunecată şi singuratică parte a nopţii. Ar fi trebuit să dorm. Ar trebui să mă întorc la coşmarul meu. Pentru un moment m-am întrebat dacă chiar mă trezisem sau dacă nu visam în continuare.

O altă bubuitură, urmată de o raşchetare. Un sunet ca ceva care e tras pe podea. Ceva greu, inert.

M-am ridicat în pat, încercând să aud. Pentru câteva clipe, nimic. Doar sunetul lui Stuart respirând adânc, regulat. Sunetul frigiderului, murmurând în bucătărie. O maşină pornind motorul afară, îndepărtându-se.

Poate că asta a fost – doar cineva care a ieşit din maşina lor.

Stuart s-a mutat lângă mine şi eu m-am întins la loc, băgându-mă în curba făcută de corpul lui, punându-i braţul în jurul meu, protejându-mă, ţinându-mă în siguranţă. Mi-am închis ochii şi am încercat să mă gândesc la lucruri bune, încercând să adorm.

Câteva minute mai târziu, a venit şi a luat găleata. Am folosit-o ca să curăţ de bunăvoie covorul. Deja simţeam pielea de pe degete că ardea de la clorul din apă. Bucata de covor care a fost frecată se transforma din gri pal în galben murdar.

După asta, nu a mai venit înapoi câteva ore bune.

Am petrecut o vreme suspinând, dar nu mult. Am încercat să ies – am încercat să sparg uşa, dar a ţinut. Am încercat să bat în fereastră, dar era orientată spre spatele clădirii şi nu era nimeni care să mă vadă sau care să mă audă. Nu a lăsat nimic în cameră ce puteam să folosesc ca pe o armă sau ca să sparg fereastra.

Înainte să plec la aeroport, camera asta avea doar un pat, o garderobă, un birou cu un calculator vechi, un dulap cu sertare şi un televizor mic portabil, alături de alte mici piese variate. Acum nu mai adăpostea nimic. Singura decoraţie era bara pentru draperie şi draperiile atârnând de ea, dar nu aveam nimic pe care să-l folosesc ca să dau jos bara. Am încercat să le trag, gândindu-mă că aş putea să folosesc bara ca să sparg geamul, dar îmi ţinea greutatea corpului uşor, chiar şi când săream în sus şi în jos.

Mi s-a făcut sete, m-am întrebat cât era ceasul, ce zi era. Cât a trecut de când am băut ceva? Ei bine, nu voi rezista mult în ritmul ăsta. Dacă s-a dus la muncă, dacă ar fi fost plecat câteva zile, ar fi deshidratarea cea care mi-ar face felul prima.

Am încercat să strig, *Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Ajutor!* În repetate rânduri, cât de tare am putut, dar tot ce reuşeam să fac era să îmi usuc gâtul rănit.

Am stat un timp şi am încercat să gândesc un plan. M-am gândit să îmi folosesc ciorapii ca să fac un soi de nod, ca să pot să încerc să-l pun în jurul gâtului când ar fi intrat în cameră, să încerc să-l sugrum. Asta era cel mai bun plan pe care îl concepusem. Setea, frica şi foamea îmi făceau gândirea mai greoaie decât de obicei.

Mi-am pipăit ceafa cu mare grijă şi am descoperit o umflătură care durea atât de tare când apăsam încet încât îmi venea să leşin. Părul din jur era amestecat cu sânge uscat. Mă lovise atunci. M-am întrebat cât am stat inconştientă.

M-am întrebat dacă aş mai avea orice urmă de putere ca să mă lupt cu el când se va întoarce şi dacă merită. Dacă aş încerca să-l atac, ar riposta şi apoi fără îndoială m-ar pedepsi pentru asta. Ei bine, nu pot să stau aici şi să-l las să facă ce vrea. Dacă mă omoară, măcar rahatul ăsta s-ar termina.

M-am gândit să leg ciorapii de bară sau să leg draperiile într-un nod şi să mă spânzur. M-am gândit la asta atât de detaliat, încât am

început să mă şi imaginez, plus faţa lui când mă va găsi. Ar fi o victorie, într-un fel. Deşi toţi prietenii mei, toţi colegii lui de muncă, toată lumea, ar crede că m-am sinucis pentru că eram deprimată. Ar scăpa cu asta – nimeni nu va şti cum s-a purtat cu mine. Şi ar continua să facă asta încă o dată altcuiva. Am întors pagina atunci şi am decis să încerc să lupt. Am mai ţipat o dată. Şi aşa am reuşit să nu-l aud cum a intrat pe uşa de la intrare, cum a urcat scările şi cum a deschis uşa de la camera mea de rezervă, închisoarea mea.

JOI, 20 MARTIE 2008

Când am venit de la muncă astă-seară, am găsit un bol şi o lingură şi o cană în tava de uscat în bucătărie.

Pentru orice adult sănătos, explicaţia raţională ar fi că eu am spălat bolul după ce am mâncat cereale la micul-dejun şi l-am lăsat la uscat şi am plecat la muncă.

În realitate, totuşi, nu făcusem nimic de genul ăsta.

Era o măsură a cât de departe am ajuns deja, pentru că nu mi s-a declanşat niciun atac de panică. Nici nu m-am dus la uşa de la intrare ca să încep procesul de verificare din nou. Am stat acolo şi m-am holbat la bol, ştiind ce înseamnă. Inima îmi bubuia în piept şi eram destul de speriată ca să mă uit în jur, în caz că Lee ar fi stat chiar în spatele meu.

Nu era în apartament deloc, ştiam asta, deja verificasem tot locul. Uşa de la intrare a fost închisă ferm şi încuiată, în acelaşi fel în care a fost în fiecare zi de când s-a mutat Stuart. Uşa de la apartament a fost închisă securizat şi am închis-o în spatele meu şi am verificat. Uşile către balcon au fost încuiate, de asemenea. Apartamentul era bine, bine – până când am venit la bucătărie ca să-mi pregătesc ceva de mâncare.

Am aşteptat ca anxietatea să se diminueze, hotărâtă să nu renunţ. Mai întâi nasturele – apoi asta.

Butonul roşu cu bucata de cârpă ataşată era ca un semn – mai puţin subtilă decât acest nou mesaj. Primul a fost ca un steag, literalmente ca un steag roşu, deşi micuţ. Îmi spunea că s-a întors, că m-a găsit. Trebuia să fie o alarmă, o avertizare. Ştia că oricui alegeam să povestesc s-ar fi uitat la mine într-un mod straniu, gândindu-se ce fel de persoană care caută atenţie ar rupe un buton de pe ceva, l-ar îndesa în buzunar şi apoi ar avea un atac de panică provocat de asta. De data asta, totuşi, ştia că nu voi spune nimănui. Ce sens ar avea? Nicio persoană raţională nu ar crede că cineva a pătruns într-un imobil – fără urme – doar ca să lase nişte vase în tava de uscat.

Am pus bolul, lingura şi cana în coşul de gunoi şi am pus punga afară pe coridor. După asta mi-am făcut o cană de ceai, lăsându-mi timp să mă gândesc.

Ar trebui să mă mut. Ar fi trebuit să încep să-mi caut un loc nou unde să locuiesc, în ziua în care butonul a apărut în buzunarul de la jeans, aproape acum o lună. Am realizat că era prea târziu să fac asta – că m-ar urmări, m-ar vedea la vizionări de noi apartamente şi va şti unde mă duc să locuiesc înainte să mă mut.

Chiar dacă aş fugi, chiar dacă aş lăsa totul în urmă şi aş prinde un tren către undeva, tot m-ar găsi. Şi, în plus, nu pot să las totul în urmă

– serviciul, apartamentul, Stuart. Gândurile care au început să se formeze în biroul lui Alistair se cristalizau într-un soi de rezoluţie. Ce bine îmi face să fug? Nu a funcţionat data trecută şi nu va merge nici acum. Voi sta. Va trebui să mă pregătesc de luptă.

SÂMBĂTĂ, 12 IUNIE 2004

Uşa s-a trântit de perete cu aşa o forţă, că m-a făcut să tresar şi mi-a oprit strigătul pe jumătate.

Eram absolut nepregătită pentru ce a urmat – pumnul lui venind spre faţa mea cu viteză, plesnindu-mi mandibula şi propulsându-mă pe spate, ceafa deja fragilă lovind peretele în timp ce cădeam.

Nu m-am putut mişca un moment, paralizată, dar nu aveam timp ca să contemplu următoarea mea mişcare. A apucat o bucată de păr şi m-a pus din nou pe genunchii instabili, înainte ca să mă mai lovească încă o dată, mai tare. De data asta pumnul lui s-a conectat cu nasul meu şi am simţit cum începe să curgă sânge din el, am privit prin ochi ameţiţi cum stropii formau o baltă pe covorul gri. Am vomat, am suspinat, am vărsat.

— Taci naibii din gură! a ţipat el. Ce naiba faci de ţipi aşa?

— Lasă-mă să plec, am zis încet, rugător.

— Nu cred, Catherine. Nu acum.

De data asta am clipit înainte să mă lovească – ochiul drept, podul nasului. Mâna mea pe faţă, încercând să o protejez şi el a dat-o la o parte, blocând-o de podea. Am văzut cum se aşază pe degetele mele şi am auzit o fisurare.

Am reţinut un ţipăt, durerea trecând prin mine ca o tăietură.

— Nu, te rog, Lee – ajunge. Te rog.

— Dezbracă-te.

M-am uitat la el. Ochiul drept se simţea ciudat, nu mă puteam concentra.

— Nu, nu… te rog.

— Dă-ţi naibii hainele jos, târfă murdară şi proastă. Dezbracă-te acum.

Stând jos, mi-am dat jacheta la o parte de pe umeri. Mâna mea dreaptă nu funcţiona cum trebuie, degetele începuseră să se umfle. După o clipă îşi pierduse răbdarea şi mi-a tras jacheta la o parte, rupând-o de pe umerii mei dureroşi. Bluza a rupt-o pe de-a-ntregul. Apoi m-a ridicat în picioare, rupându-mi o bucată de păr, pe care a aruncat-o pe covor, şi-a şters mâna de jeans şi mi-a tras fusta jos.

Apoi s-a oprit. Gândul la el m-a scârbit, dar chiar şi aşa am ridicat capul. Voiam să-i văd ochii, să văd dacă aş putea să-mi dau seama ce are de gând să facă cu mine.

Am încercat din răsputeri să mă concentrez pe faţa lui. Rânjetul. Oh, Dumnezeule. Oh, rahat – îi făcea plăcere. Chiar se simţea bine. În timp ce mă uitam, el a întins mâna la buzunarul de la spate şi a scos un cuţit, cuţitul negru cu lamă curbată, parţial zimţat, lung cam de 10 centimetri.

Mi-am auzit vocea din nou, rugându-mă, pledând, vocea transformându-se într-un bocet.

— Nu, nu, nu, Lee – te rog, nu…

S-a aplecat în faţă şi a băgat Iama pe sub materialul chiloţilor, într-o parte, tăind materialul cu un sunet clar, premeditat. Am simţit răceala lamei pe pielea mea goală. Nu mă puteam mişca. Apoi pe partea cealaltă. A apucat materialul dintre picioarele mele şi l-a îndepărtat, aruncându-l.

Apoi a făcut un pas în spate şi m-a analizat.

— Eşti urâtă, a zis, cu un zâmbet în voce.

— Da, am zis.

Simţeam asta.

— Ai slăbit foarte mult, arăţi ca un schelet.

Am dat din umeri subtil.

— Eşti atât de slabă. Te plăceam înainte, când aveai puţină carne. Erai atât de frumoasă, de minunată, că nu mă puteam opri din a te privi, ştiai asta?

Am dat din umeri din nou. Ochiul meu drept începea să se închidă, capul bubuia. Am privit în jos la sângele care ieşise din nasul meu spart până în josul corpului. Sânge peste tot. Cine ar fi crezut că atât de multe sânge poate să curgă dintr-un singur nas?

A oftat adânc.

— Nu pot să te fut aşa. Nu eşti nici pe departe atractivă, ştiai asta?

Am dat din cap.

S-a întors şi a ieşit din camera, dar până să-mi dau seama că plecase, s-a întors din nou, cu ceva în mâini, ceva roşu. A aruncat înspre mine şi a alunecat pe pielea mea goală ca un sărut, atât de fin.

— Pune-o pe tine.

Rochia mea roşie. Am găsit deschizătura, am tras-o peste cap, ţinând lacrimile în frâu, trăgând-o peste mine.

M-am uitat la el şi am încercat să zâmbesc. Am încercat să par seducătoare. Din nou, palma lui peste gura mea. Am căzut pe podea şi durerea era atât de intensă, atât de completă, că am simţit să râd. Aveam să mor aici şi nu mă puteam opri din râs.

Era peste mine, depărtându-mi cu forţa picioarele, şuierând la efort, trăgând de material în sus spre talie. Am auzit cum s-a rupt şi asta a părut să-l excite mai mult. Ce era mai rău e că nu mirosea a alcool. Nu era beat de data asta, nu avea nicio scuza.

Stăteam acolo şi-mi zâmbeam, în timp ce el grohăia şi se împingea în mine din nou şi din nou, gândindu-mă la durere, durerea de la frecuşul zgârieturilor din dreptul încheieturilor, degetele rupte, nasul, capul, ochiul drept, deschizătura din colţul gurii care lăsa sângele să se scurgă – o beam, o gustam, aproape dorindu-mi să fie mai mult – era totul al naibii de amuzant. De ironic! Aproape că am reuşit să

prind avionul spre New York şi în tot timpul ăsta nici nu trebuia să mă chinui. Puteam foarte bine să stau aici, să mă închid singură în dormitorul de rezervă şi să aştept inevitabilul.

Durerea cauzată de faptul că el mă futea tare, în toate formele posibile, cumva nu era mai rea decât tot restul. Mai fusesem aici, la urma urmei. Căci în timp ce mă viola nu făcea nimic altceva. Nu mă omora.

VINERI, 28 MARTIE 2008

— Cum mai merge? m-a întrebat Alistair când am intrat în cameră.

— Nu prea rău, am zis.

Am întins hârtia pe care am completat-o diligent toată săptămâna.

Pe stânga, o listă cu obsesiile mele de a verifica în ordinea importanţei, urmată de o listă a impulsurilor de evitare, ordonate similar. Urma să începem cu cele uşoare. Le dădusem o notă până la 100 pentru fiecare în funcţie de cât de mult mă stresau dacă nu le făceam. Cea mai groaznică, neverificarea uşii de la apartament, valora 95. Cea mai joasă, neverificarea geamului de la baie, valora 40. Obsesiile de evitare – locuri aglomerate, valorau 65, poliţia valora 50 şi culoarea roşie, desigur, după incidentul cu o zi în urmă, era cea mai stresantă – 80. Sub asta, ordinea obsesiilor – să nu merg la cumpărături în anumite zile, să mănânc în zile specifice, niciuna din ele nu era la fel de rea ca în trecut şi valorau 20 fiecare. Principala obsesie de ordonare era să servesc căni de ceai la intervale regulate – pe asta o notasem cu 50.

Mi s-a dat ca temă să mă expun la fricile cu scor mic cât mai des posibil. Lângă scorurile iniţiale, am scris cât stres am simţit după ce am recunoscut toate astea, odată ce anxietatea s-a diminuat.

Alistair citea lista mea şi dădea din cap, ocazional ridicând sprâncenele. M-am simţit precum un copil care-şi prezenta tema profesorului principal.

— Bine, foarte bine, zicea el.

— Mi-a adus aminte de bucăţica aia în *Harry Potter,* ştii tu, când elevii se confruntă cu lucrurile care-i sperie cel mai mult, imaginându-şi ceva amuzant.

— Absolut. Sau, într-adevăr, cu *Hamlet.*

— *Hamlet?*

— Căci nu există nimic bun sau rău, doar gândirea noastră le face aşa. În fine, spune-mi despre lucrurile pe care le-ai încercat.

Am inspirat adânc.

— Ei bine, am reuşit să mă uit la câteva programe cu poliţişti la televizor. Am început cu o dramă, apoi am reuşit să mă uit la una din emisiunile alea pe bază reală unde se filmează din spatele unei maşini de poliţie.

— Şi?

— A fost bine. Am vrut să închid, dar nu am făcut-o. Am continuat să respir adânc cât timp am vizionat şi la final era chiar interesant. Îmi tot spuneam că nu e real. Credeam că voi avea coşmaruri după, dar nu am avut.

— Asta sună excelent. Trebuie să ai grijă când îţi spui că ceva nu e

real, totuşi, sau când îţi spui orice, în acest sens. Dialogul intern poate fi doar un alt comportament care-ţi creează siguranţă. Încearcă din nou să vezi dacă poţi să te uiţi şi doar să te bucuri. Doar acceptă programul de la televizor ca pe oricare altul.

— În regulă.

— Şi verificarea?

— Am lăsat baia în pace. Am exclus asta din ritualul de verificare când am ajuns acasă.

— Şi cum a fost asta?

— Surprinzător de uşor.

— Ai nivelul de stres la 5 aici – excelent.

Era adevărat. Am trecut de baie aproape imediat. A trebuit să-mi spun că sub nicio formă nu putea să fie periculos – la urma urmei, geamul ăla prost nici nu se deschidea – dar chiar şi aşa, am făcut-o. Nu a fost foarte drăguţ din prima. Când am terminat de verificat totul, încă mă simţeam straniu şi pentru o lungă perioadă am stat holbându-mă la uşa de la baie, gândindu-mă tot timpul că geamul era bine, închis, mi-l imaginam. În cele din urmă s-a diminuat şi nu m-am mai simţit rău.

Să văd progresul funcţiona deja ca un factor motivaţional real. Voiam să mă duc acasă şi să încerc mai mult, să încerc lucruri mai grele.

Ora noastră împreună era aproape gata când Alistair a semnalat lista din nou.

— Cred că ar trebui să realizezi că lipsesc câteva elemente de pe listă, a zis el.

— Precum?

— Gândeşte-te. Care e frica ta cea mai mare? Adevărata scofală?

M-am gândit, neştiind din prima ce voia să însemne şi apoi, deodată ştiind şi nedorind să o numesc. Am simţit stimulii anxietăţii despre care discutasem – ritmul cardiac crescut, mâinile care încep să tremure.

— Eşti destul de în siguranţă aici. Doar încearcă şi spune-o.

Vocea mea s-a auzit venind de departe.

— Lee.

— Aşa este. Şi va trebui să atingi şi frica asta, altfel, discutând despre toate celelalte, va fi un pic degeaba. Cu cât o rezolvăm pe asta, cu atât mai bine. Toate celelalte frici au sursa în acea primă frică, nu-i aşa? Dacă discutam cum te simţi în legătură cu Lee, atunci celelalte frici ar trebui să se răstoarne. Are vreun sens?

— Da, am zis.

Desigur că are sens. Dacă nu aş mai fi speriată de Lee, nu ar mai avea sens să verific uşa sau să fac vreuna din sarcinile inutile cu care îmi umplu toată ziua, nu? Totul suna al naibii de evident.

— Nu e o frică nejustificată, totuşi, nu? Adică, pot să înţeleg că verificarea sertarului cu tacâmuri de 6 ori sună prostesc, că e o pierdere de timp. Dar frica de Lee e despre autoconservare.

Alistair dădea din cap.

— Da, dar trebuie să iei în calcul că vorbim despre intenţii diferite. Vorbim o dată despre Lee însuşi şi apoi e *gândul* despre Lee. Lee persoana se presupune că îşi pierde vremea cu rutina lui zilnică undeva în nord. *Gândul* la Lee îţi deranjează viaţa zi de zi. Crezi că-l vezi când eşti în oraş. Îţi imaginezi că va încerca să intre în casa ta. Deci, e gândul la el, imaginea pe care ai creat-o în mintea ta despre această figură omniprezentă, această sursă a tuturor relelor, de care trebuie să ne ocupăm.

Începusem să am o migrenă.

— Deci nu spun că trebuie să te duci să-l găseşti pe adevăratul Lee şi să-l confrunţi şi să aştepţi ca anxietatea să dispară. Cred că trebuie să abordezi percepţia pe care o ai despre el şi să o faci în acelaşi fel în care îţi soluţionezi obsesiile, cu deschidere şi răspunsuri la prevenţie.

— Cum? Cum pot face asta?

— Doar lăsându-ţi gândurile să vină şi apoi să le laşi să plece. Lasă-te să-ţi aduci aminte. Lasă anxietatea să vină, aşteaptă să se risipească şi apoi, înainte să plece complet, gândeşte-te la el din nou. Când eşti acasă, imaginează-ţi că vine în camera ta. Vizualizează-l. Gândeşte că stai în faţa lui, cu faţa la el. Şi apoi aşteaptă ca anxietatea să se spulbere. Astea sunt doar gânduri, Cathy. Lasă-le să vină şi lasă-le să plece.

Făcea să sune totul aşa uşor.

— Vei încerca?

— Ce – acum?

— Putem încerca acum. Dar mai ales când eşti acasă. La început, pot să îl rogi pe Stuart să stea cu tine, dacă vrei. Dar nu-l folosi ca pe o cârjă. Trebuie să fii în stare să faci asta singură.

— Nu sunt sigură că pot.

— Depinde de tine, desigur. Dar gândeşte-te la implicaţiile de a nu-ţi mai fi frică de Lee. Merită să încerci, nu? Şi dacă încercăm acum, s-ar putea să fie mai uşor când încerci de acasă. Măcar aici nu eşti tentată să te duci şi să verifici uşa. Ce zici?

Nu am răspuns.

— Întâi gândeşte-te puţin cât de mult te-ar stresa să-ţi aduci aminte de Lee. Hai să folosim sistemul nostru cu scor. De la 0 la 100, cât de rău crezi ţi-ar fi?

— Doar să mă gândesc la el? 90.

— În regulă. Hai să încercam – da?

Am închis ochii, nefiind sigură de ce fac şi dacă va merge oribil de rău. Lee nu era greu de închipuit. Era în gândurile mele mai tot timpul

oricum, chiar dacă mă luptam împotriva lui. De data asta, l-am lăsat să vină. Mi-am imaginat apartamentul meu. Stăteam pe canapea, uitându-mă spre uşă. Aşteptând. Mi-am imaginat uşa deschizându-se şi Lee stând acolo.

Am simţit frica venind ca un val, inima gonind disperată, lacrimile adunându-se în ochi.

— Asta e, a zis Alistair. Doar lasă-l să vină, nu încerca să-l opreşti.

Mi-am imaginat că vine înspre mine. Lee, cum era tot timpul, chipeş, păr blond scurt, corp care părea să fie tot timpul un pic mai bronzat, chiar şi-n mijlocul iernii. Ochii ăia, mai albaştri decât cerul de vară. Şi silueta lui, de asemenea, masivitatea, muşchii de pe braţele lui şi pe piept. A venit şi s-a aşezat lângă mine pe canapea şi m-a privit. Chiar a zâmbit.

Am aşteptat. Deja simţeam cum anxietatea era mai mică decât atunci când începusem să-mi imaginez. Mă aşteptasem ca asta să se termine într-un atac de panică de toată frumuseţea, dar nu era atât de rău deloc.

— Spune-mi ce îţi imaginezi, a zis Alistair.

— Lee în apartamentul meu, am zis. Doar stă acolo.

— În regulă, bine. Acum vreau să ţi-l imaginezi că pleacă din nou. Pune-l într-o maşină şi condu-l departe.

Am făcut-o. S-a întors, mi-a făcut cu ochiul – de unde a venit asta nu aveam nicio idee – şi a închis uşa în spatele lui. M-am dus la ferestrele din faţă, l-am văzut urcându-se într-o maşina, una argintie, închizând portiera şi conducând departe. Mi-am imaginat cum m-am dus înapoi pe canapea şi am aprins televizorul.

Am deschis ochii.

— Cum a fost?

— Am făcut-o, am zis.

— Şi gândeşte-te la anxietatea ta. Cât de rău e acum, gândindu-te la el?

— Cam – cam 70. 80, poate.

— Bun. Vezi? Poţi să o faci. E un început bun.

SÂMBĂTĂ, 12 IUNIE 2004

A durat mult timp şi la sfârşit aproape că-mi părea rău că se terminase. A ieşit din mine, s-a retras deoparte, lângă perete, stând acolo, cu capul în mâini. Mi-am văzut sângele pe mâinile lui, pe faţa lui. Apoi l-am auzit suspinând. M-am tras cu mare grijă într-o poziţie de şezut.

— Ce fac? a zis el, cu vocea spartă. Oh, Doamne. Ce naiba…?

L-am privit şi chiar plângea.

Mi-am făcut loc înspre el, cu fiecare părticică din corp dureroasă. În timp ce plângea, m-am trezit stând lângă el, mi-am trecut mâna peste umerii lui. Şi-a rezemat capul de gâtul meu, lacrimile de pe faţa lui curgând pe pielea mea. Mi-am pus mâna dreaptă distrusă, trei degete acum umflate ca nişte cârnaţi şi amorţite, reci, pe o parte a obrazului său.

— Şşşt. E ok.

Vocea îmi suna distorsionată de la buza mea spartă şi umflată.

— E ok, Lee. E în regulă, pe bune.

A plâns lângă mine mult timp, în timp ce m-am întrebat dacă la urma urmei voi fi bine.

— Voi fi închis, a zis el, respiraţia lui venind în hohote răguşite. Mă vor închide pentru asta.

— Nu, nu o vor face, l-am calmat. Nu voi spune. Vom fi bine, sincer. Doar tu şi eu.

— Pe bune?

S-a uitat la mine ca un copil.

Mă întrebam dacă era în stare să-mi vadă fata răvăşită. Arătam în ton cu încurajările? Cum îşi putea imagina că orice va mai fi vreodată bine?

A trebuit să continuu pe calea asta – era singura mea şansă.

— Trebuie să mă laşi să mă curăţ un pic.

— Desigur.

Spre surpriza mea, s-a ridicat şi a părăsit camera.

M-am târât de palier până la baie, mi-am găsit drumul spre duş şi am stat acolo, văzând cum sângele se dilua scurgându-se, amestecându-se în modele pe smalţul alb, care erau aproape frumoase. Am spălat pişatul din părul meu, încercând să nu mă uit cum îmi rămâneau smocuri din el între degete şi blocau scurgerea. Pielea mă înţepa; mâna dreaptă era în continuare neputincioasă. M-am întrebat cum ar fi fost dacă aş fi avut oase rupte în mână şi ele nu se reparau.

Din fericire, prosopul din baie era cel albastru marin, nu unul dintre cele albe, aşa că sângele care-l păta în timp ce mă uscam cu grijă nu era prea evident. Sângeram între picioare. Probabil menstruaţia, m-am

gândit, care era întârziată. Nu m-am gândit la asta, punând-o pe seama greutăţii pe care am pierdut-o, stresului, faptul că nu mâncam regulat. Poate că se întâmplase din cauza traumei.

Era de parcă totul se întâmpla altcuiva. M-am dus în dormitor şi am găsit nişte prosoape sanitare, chiloţi, haine cu care să mă îmbrac, jeans, o curea, o bluză lăbărţată. Aş fi putut să fug, chiar atunci. Să alerg în stradă, să strig după ajutor.

Dar tocmai asta era. Nu puteam să fug. Nu aveam unde să mă duc. Nu puteam să sun la poliţie, nu-i aşa? Era unul din ei. S-ar fi uitat la mine şi el ar fi inventat vreo poveste despre mine traumatizată din cauza unui incident la care muncea el sub acoperire, cum arătam semne de boală mintală şi cum încercase să mă ajute. M-ar fi dus la spital, m-ar fi bandajat şi apoi aş fi ajuns internată. Sau mai rău, m-ar trimite acasă. Cu mâna stângă, am făcut o încercare de a şterge sângele din camera de rezervă. Era peste tot – pe perete, pe covor, mânjit pe uşă. Am renunţat într-un final şi am coborât la parter.

VINERI, 28 MARTIE 2008

Pe drumul înapoi de la clădirea Leonie Hobbs am mers repede, cu paşi mari care-mi accelerau pulsul. Dacă aş fi fost fizic obosită în seara asta, aş fi avut o şansă bună să pot adormi. Asta era în teorie cel puţin. Mi-era din ce în ce mai greu să adorm în apartamentul meu, petrecând ore întregi trează ascultând zgomotele de afară. Chiar şi somnul cu Stuart deasupra era dificil; fiecare zgomot părea că vine din apartamentul de sub noi.

Odată ce am trecut de pe drumul principal pe Lorimer Road, zgomotul traficului a dispărut. Puteam să aud paşi care se potriveau cu ai mei perfect. Câţiva yarzi am crezut că sunt ai mei. Apoi am realizat că e cineva pe trotuar în spatele meu. Credeam că e destul de departe, aşa că am reuşit o privire în urmă. Doar o privire.

Un bărbat mergea în spatele meu, cam 30 de yarzi în spate, potrivindu-şi ritmul de mers cu al meu. Haine închise, un hanorac cu glugă, cu gluga lăsată. Nu puteam să-i văd faţa pentru că lumina străzii care bătea în spatele lui îl umbrea. Doar nori de respiraţie în aerul rece.

Am grăbit ritmul şi am aşteptat ca sunetul paşilor lui să se potrivească cu ai mei. Sunetul lor devenise discordant. Se grăbea şi el.

La capătul străzii Lorimer, drumul principal din nou. Puteam să văd autobuze, încă prinse-n trafic, dar măcar puteam să mă urc în unul din ele dacă era nevoie. Nu-mi păsa în care. Înainte de drumul principal totuşi, am realizat că zgomotul paşilor a încetat. M-am uitat înapoi. Bărbatul dispăruse. Probabil că intrase în vreuna din case.

Acasă, mai târziu, am căutat şi am căutat. Am verificat uşa şi ferestrele şi bucătăria. Am verificat chiar şi baia, deşi mă oprisem din verificarea ei cu câteva săptămâni în urmă. Ştiam că a fost pe aici. Puteam să-i simt mirosul, să-i simt prezenţa, aşa cum un iepure simte o vulpe. A mai trecut încă o oră pe lângă verificarea obişnuită până le-am găsit. În sertarul cu tacâmuri, pe care-l verificasem deja – un singur cuţit şi o singură furculiţă, îngropate sub toate celelalte, cu grijă mutate în secţiunea greşită şi ascunse.

SÂMBĂTA, 12 IUNIE 2004

Era în bucătărie, învârtind într-o cană de ceai. Mica scenă domestică fericită, după ce trecusem prin ultima jumătate de oră de dinainte, era peculiară.

Mi-a zâmbit. Părul lui blond era pătat cu bucăţele roşii şi maro în faţă pe unde-şi trecuse mâinile însângerate. M-a sărutat pe obraz şi am reuşit să-i zâmbesc înapoi, tăietura de pe buză deschizându-se când am făcut asta.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Tu eşti?

— Da. Îmi pare rău.

— Ştiu.

Am mers în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea cu grijă.

— Nu am vrut să pleci, a zis el, penibil.

S-a aşezat în fotoliul din faţa mea, lăsându-mi spaţiu. Simţeam că toată furia îl părăsise. Dacă voiam să fug, acum era momentul. Dar nu mai aveam niciun pic de energie.

— Ei bine, nu plec nicăieri, nu?

Vocea mea suna straniu – nu doar bolboroseala cuvintelor din cauza gurii mele deformate. Cred că una din urechi suna ciudat, de asemenea. Puteam să aud un ţiuit, un bâzâit.

— De ce ai făcut-o? am întrebat.

Nu mai conta oricum acum. Vorbisem serios adineauri. Nu aveam de gând să mai fug, am decis. Lee arăta frânt. Pielea era palidă, obosită, cu ochii lui albaştri deschişi goi.

— Voiam să văd ce vei face.

— Tu erai, la telefon? Prefăcându-te că eşti Jonathan?

A dat din cap.

— Am crezut că mă vei recunoaşte, dar nu ai făcut-o. Am setat o adresă de email. A fost totul foarte uşor, de fapt. Nu am crezut niciodată că vei pica în capcană. Nu ai verificat deloc să vezi dacă e adevărat, nu?

— Cum ai ajuns la Heathrow atât de repede?

Ăsta era singurul lucru care mă mai deranja. A dat din cap şi a oftat.

— Uneori eşti incredibil de proastă, Catherine – ştiai asta?

Am dat din umeri. Ce naiba? Avea dreptate.

— Am faruri albastre şi o sirenă. Ambuteiajele şi limitele de viteză nu se aplică.

Ei bine, ştiind asta nu făcea să mă simt mai bine.

— Desigur, mi-ai dat o bătaie imensă de cap, ştii.

— Ţi-am dat?

— Nu am crezut că vei lua trenul. M-am gândit că vei conduce până la Heathrow. Când nu ţi-am găsit maşina în parcare, m-am grăbit încolo. Realizezi cât de aproape erai să te urci în avionul ăla? Dacă nu aş fi mers aşa repede, ai fi fost în avion şi acum departe.

Nu voiam să mă gândesc la asta, cât de aproape am fost de libertate. Durea prea tare.

— Dar camerele de supraveghere la aeroport? Nu vor vedea că te-ai prefăcut că mă arestezi?

— Nu sunt deranjat de camerele de filmare. Ştii că sunt camere peste tot în aeroport – în toate magazinele, la toate intrările şi ieşirile, fiecare metru pătrat din locul ăla e acoperit. Dar sunt toate deţinute de companii diferite, jumătate din camerele alea nici nu funcţionează vreodată, ori calitatea e prea de rahat ca să-ţi dai seama de ceva, sau caseta e resetată la fiecare 24 de ore pentru că sunt prea scârţari ca să plătească pentru mai mult. Cel mai adesea persoana care se ocupă cu monitorizarea e în vacanţă şi nimeni altcineva nu ştie cum funcţionează sistemul, oricum. Chiar dacă ai reuşi să colectezi totul, ar dura câţiva ani pentru cineva ca să revadă toată filmarea unei zile întregi. Şi dacă ştii pe cine să suni, poţi să te descurci cu ce a mai rămas. Eram îngrijorat mai degrabă de RANP, ca să fiu sincer.

— De ce anume?

— Recunoaşterea automată a numerelor de pe plăcuţe. Ar fi dovedit că am condus maşina până la Heathrow într-o singură zi, când ar fi trebuit să fiu la birou, să revizuiesc jurnalele de supraveghere. Sau s-ar fi putut întâmpla – dacă nu aş fi schimbat plăcuţele maşinii.

Asta nu ne ducea nicăieri. M-am întrebat cât va mai dura asta – câte zile voi mai putea să îndur.

După cana de ceai şi un sandviş pe care mi l-a pregătit el, ne-am uitat la televizor împreună într-un soi de simulare a normalităţii. La 23, mi-a zis să mă dezbrac de haine. Am făcut asta fără să protestez, deşi era dificil cu o singură mână. Când am rămas doar în chiloţi, mi-a zis să-mi ridic mâinile în faţă şi m-am supus, în timp ce el îmi punea cătuşele pe încheieturi. Deodată, metalul rece a tăiat în pielea mea crudă şi durerea a început din nou. M-a dus înapoi în dormitorul de rezervă şi a aruncat o pătură acolo după mine.

M-am aşezat pe podea cât el stătea în capul uşii, gândindu-mă că va pleca, dar după câteva clipe a închis uşa în urma lui şi s-a aşezat cu spatele pe peretele opus.

— Nu ţi-am povestit niciodată de Naomi, a zis el.

SÂMBĂTĂ, 29 MARTIE 2008

M-am trezit devreme sâmbătă şi am ieşit la o alergare.

Mi-am legat părul la spate, grămadă, pentru că are lungimea enervantă – suficient de lung ca vântul să-l împrăştie în jurul capului şi pe faţă, prea scurt ca să-l aranjez elegant. Grămada din spatele capului era de mărimea unei verze de Bruxelles şi tot ce aveam ca să-l prind era o idioată de bandă elastică roşie, pierdută pe afară de la femeia poştaş. Am pornit într-un ritm drăguţ către parc, asfaltul udându-mi picioarele. Era înnorat acum, dar poate că avea să se transforme într-o zi frumoasă mai târziu. M-aş fi putut duce să fac nişte cumpărături. Aş putea chiar să probez nişte haine noi. Nu mi-am cumpărat ceva nou de mult. Şi aş face şi un pic de muncă, de asemenea. Aş fi lucrat la TOC. Alistair mi-a spus să continui să o fac, să mă provoc, să nu las anxietatea să dispară complet. Să mă obişnuiesc cu ea. Să o las să plece singură fără să o calmez cu verificările.

Când m-am întors pe Talbot Street, am intrat intenţionat direct în casă, fără obişnuitul ocoliş prin aleea din spate. Asta s-a simţit foarte ciudat şi după ce am verificat uşa din faţă şi uşa domnişoarei Mackenzie, primul lucru pe care l-am făcut în apartament a fost să verific draperiile, de dinăuntru, de data asta. Păreau în regulă. Am verificat restul apartamentului şi am ratat baia, OK.

Am continuat să mă gândesc că ar trebui să mă duc afară şi să verific apartamentul de pe aleea din spate, dar acum, că eram înăuntru, asta părea lipsit de sens. Oricum, eram anxioasă.

M-am schimbat în jeans şi într-un hanorac şi, în timp ce efectuam verificările pregătită să ies din casă, am decis să nu mai verific sertarul cu tacâmuri. Voiam să o mai fac o ultimă dată, ca să fiu sigură, dar am rezistat. Ca să compensez, m-am concentrat puternic pe uşa de la apartament. Asta era probabil trişare, sigur, că înlocuiam un comportament de siguranţă cu altul, dar chiar şi procedând astfel nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Când am ajuns în autobuz, am încercat să calculez nivelul de anxietate şi am găsit că era probabil la 40 şi ceva. Asta nu era rău. Mai ales dacă luam în considerare, realist vorbind, că îmi petreceam oricum majoritatea zilei într-o stare de tensiune, mereu uitându-mă după el, mereu aşteptând ca să se întâmple ceva rău. De fapt, după neverificarea băii şi a sertarului cu tacâmuri, mă simţeam probabil chiar mai bine decât de obicei, intrând în weekend.

Nu-mi venea să cred că asta chiar funcţiona. Nu-mi venea să cred că mă simţeam realmente mai bine.

Autobuzul m-a dus spre Camden şi am coborât la Camden Lock şi

am început să mă plimb prin magazine. M-am gândit să ies în oraş, pe Oxford Street, poate, dar asta m-ar fi putut speria. Ăsta era un început bun.

Ştiam ce caut, ce voiam să cumpăr şi, când în sfârşit l-am văzut într-un magazin vintage, ştiam că trebuie să fie al meu.

Era de mătase roşie, un camizol, nu ca cel pe care biata de Erin mi l-a făcut cadou de Crăciun. Era mărimea 10. M-am holbat la el câteva momente, simţind cum corpul răspunde la el, totul spunându-mi să mă întorc, să fug.

E doar un top, mi-am spus mie însumi. *E o bucată de îmbrăcăminte, cusut împreună. Nu îmi va face rău, nu îmi poate face rău.*

După câteva clipe l-am atins. Era moale, foarte moale şi surprinzător de cald la atingere, de parcă cineva abia îl dăduse jos.

— Vrei să-l probezi?

M-am uitat împrejur ca să văd o fată mică cu un păr scurt negru, cu şuviţe de culoarea albastru electric.

— Doar mă uit, mersi.

— E culoarea ta, a zis ea. Haide. Nu poate să-ţi facă vreun neajuns.

Chiar am râs. Avea dreptate, în multe feluri. Am luat umeraşul şi m-am dus în cabină, doar un alcov în capătul magazinului cu o cortină de bumbac atârnând de o bară pe 3 inele de metal, inima îmi bubuia.

Nu te gândi. Doar fă-o.

Mi-am tras tricoul peste cap cu spatele la oglindă. Am scos topul de pe umeraş şi l-am îmbrăcat peste cap, cu ochii închişi. Am simţit un pic de greaţă, ameţită de parcă eram într-un carusel nebun la bâlci. *Acum ai făcut-o,* mi-am zis. *Acum va trebui să deschizi ochii şi să te uiţi.*

Am privit. Nu în oglindă, ci în jos spre mine.

Era o nuanţă diferită de rochia roşie. Era mai roz, cireaşă-roşie, mai degrabă decât nuanţa puternic stacojie a rochiei. Topul avea o textură ca de piersică, un lucru frumos într-adevăr, tivit cu fir auriu.

Era destul. L-am scos, l-am pus pe umeraş, mi-am trecut hanoracul din nou peste cap. Dorinţa de a ieşi şi a mă spăla pe mâini era puternică. Am pus umeraşul înapoi pe suportul unde-l găsisem şi am ieşit din magazin imediat, înainte ca asistenta să mai spună ceva.

Mai departe, am găsit o bancă. M-am aşezat pe ea câteva momente în timp ce oamenii treceau pe lângă mine, gândindu-mă cât de speriată am fost, aşteptând să treacă. Ştiam deja ce voi face şi gândul ăsta ţinea frica pe loc. Nu ştiu când deodată am devenit foarte curajoasă. Nu e ceva la care eram bună în trecut, nu-i aşa?

Când am simţit că am coborât la nivelul 30, m-am ridicat din nou şi am continuat să mă plimb prin magazine. Era aglomerat, dar nu destul cât să mi se facă frică de oameni. Am găsit un magazin cu condimente şi am cumpărat nişte amestecuri mexicane pentru Stuart. Alături era o librărie la mâna a doua şi am petrecut o vreme uitându-mă la cărţi, la

romane şi cărţi de călătorie şi chiar am petrecut ceva timp şi la secţiunea de dezvoltare personală.

După asta, m-am aşezat într-o cafenea şi am băut o cană de ceai. În mod normal, m-aş fi dus până în spatele cafenelei, cât mai departe de uşa de la intrare, ascunsă, ca să văd cine ar fi intrat înainte ca să fiu văzută. M-am forţat să mă aşez la geam. Din fericire, erau mese afară cu oameni care stăteau la ele, aşa că nu m-am simţit complet expusă, dar chiar şi aşa nu eram întocmai confortabilă.

Stuart îmi trimisese deja trei mesaje, presupun că între pacienţi. Ce făceam, cum mă simţeam, genul ăsta de lucruri. Am trimis un răspuns.

S, sunt în Camden la cumpărături. Îţi vine să crezi? Vrei să-ţi cumpăr ceva? C x

Răspunsul lui a venit imediat.

Asta înseamnă că putem merge împreună la cumpărături în weekendul următor? S x

Am râs. Încerca să mă convingă să merg la cumpărături de o veşnicie. Singura cale prin care putea să o facă era să o deghizeze într-o zi obişnuită, la fel cum făcuse în ziua în care am mers la Brighton.

Am privit oamenii care treceau, aşteptând să văd pe cineva care semăna cu Lee. De fapt aproape că speram asta, ca să-mi testez răspunsul. Fiecare bărbat care trecea, oricine cu fizicul său, niciunul nu reuşea să îmi declanşeze frica.

Era momentul să mă întorc. Nu m-am gândit prea mult, doar m-am întors. Am intrat înapoi în magazin. Asistenta mi-a zâmbit.

— Salut, a spus ea. Am avut o presimţire că te vei întoarce.

Am întors zâmbetul.

— Nu am reuşit să rezist, am zis, luând furoul scurt şi punându-l pe tejghea.

— Ce mărime porţi la picior? m-a întrebat, privindu-mă cu capul pe o parte.

— 6, am zis. De ce?

— Tocmai ce am primit ăştia.

A luat o cutie cu pantofi din spatele tejghelei şi a ridicat capacul. Înăuntru, o pereche de tocuri din piele întoarsă roşie, nişte sandale cu vârful decupat. Arătau bogat, materialul de cireaşă-roşie. Erau noi; încă aveau ambalajele băgate înăuntru.

— Probează-i, a zis. Cică ar fi un 5, dar nu ştii niciodată.

Mi-am scos adidaşii şi şosetele şi mi-am alunecat picioarele în pantofi. Mi se potriveau. Mă simţeam ciudat să fiu pe tocuri din nou. Mi-am privit picioarele. Ce straniu era totul. Ce straniu să port asemenea tocuri şi să mă simt bine – un pic ameţită, dar bine.

— Îi cumpăr, am zis.

— Un 10 sună bine? Nu am apucat să le pun preţul.
— Sigur.
Să duc topul acasă şi pantofii, într-o pungă mare, părea de asemenea straniu. M-am gândit la cadoul de la Erin şi cum a trebuit să scap de el fără nici măcar să-l ating. Acum m-am dus şi am cumpărat un top, un top de mătase roşie. Punga părea grea şi am pus-o lângă mine în autobuz. Nu am privit-o. Trebuia să fiu curajoasă şi să o iau cu mine când voi coborî pe High Street. Tot drumul către casă, nivelul de anxietate a fost ridicat, probabil un 40 sau 50. Am aşteptat ca să mă calmez, dar nu a scăzut prea mult.
Am făcut un ocol prin alee, dar nu am stat mult. Doar am privit. Eram speriată acum, speriată de ce am făcut. Am verificat uşa de la intrare, uşa domnişoarei Mackenzie, în timp ce punga de cumpărături stătea la capătul scării aşteptându-mă. Puteam să-mi imaginez topul roşu pulsând ca o chestie vie.
Era doar un material, m-am gândit. Nu mă putea răni.
Oricum, am luat punga până sus în apartamentul lui Stuart şi am lăsat-o fix lângă uşă.
Când am ajuns acasă şi am verificat, totul era bine. Deja mă simţeam mai bine. Am lăsat deoparte tacâmurile, am lăsat baia neverificată, am băut ceva, am ronţăit un biscuit şi m-am simţit bine.
Era un început.

DUMINICA, 13 IUNIE 2004

Nu am dormit mult. Mi-era foarte frig. Nicio poziţie nu era confortabilă; fiecare parte din mine durea. Când am văzut lumina din spatele draperiilor, mi-am dat seama că aţipisem un pic, dar nu-mi aduceam aminte cât.

Am suspinat, încet, pentru persoana care devenisem. Îmi pierdusem voinţa de luptă. Voiam să renunţ acum, voiam ca totul să se termine. Eram acoperită de ruşine.

Şi acum, de parcă lucrurile nu erau de ajuns, mă gândeam încontinuu la Naomi.

— Naomi? am întrebat.

— Era de la muncă. O sursă. Era măritată cu cineva pe care-l urmăream. Am recrutat-o – i-am vorbit frumos, convingând-o să muncească cu noi. Urma să ne dea informaţii ca să-l prindem pe tip.

A privit în jos, spre pumnii lui, vânătăile de pe ei, şi-a flexat degetele şi a zâmbit.

— A fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o. Trebuia să muncesc la cazul ei, dar în schimb am futut-o şi m-am îndrăgostit de ea. Ei nu ştiau, ei credeau că doar fac ceea ce eram plătit să fac, dar după ce am făcut-o prima dată, nu m-am mai putut controla. Urma să-mi dau demisia, voiam să-i cumpăr o casă, la kilometri depărtare, undeva unde ar fi fost la adăpost de soţul ei de rahat.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

M-a privit de parcă ar fi uitat că eu eram acolo. Şi-a adunat degetele înapoi în forma unui pumn, uitându-se la pielea albă din jurul lor.

— Mi-o trăgea pe la spate, dar mi-o şi trăgea în acelaşi timp. De fiecare dată când îmi dădea informaţii despre ce mai face ăla, el era ocupat de fapt să-i spună ce trebuie să-mi zică.

Şi-a aplecat capul de perete cu un oftat adânc, după care a dat cu el de mai multe ori lovindu-se de cărămidă. Şi din nou.

— Nu-mi venea să cred că am fost atât de prost. Am crezut tot ce îmi zicea.

— Poate îi era foarte frică de soţul ei, am zis.

— Ei bine, asta era greşeala ei, nu?

M-am gândit un moment.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A urmat un jaf armat, aşa cum ştiam că se va întâmpla, doar că noi îi aşteptam de partea greşită a oraşului. Stăteam toţi acolo, parcaţi ca idioţii, în timp ce un alt bijutier pierdea acţiuni în valoare de un sfert de milion de lire şi unei asistente de magazin i se crăpa capul cu o bâtă de baseball. Chiar când mă întrebam ce naiba a mers greşit, am primit un mesaj de la Naomi rugându-mă să ne întâlnim. M-am dus la

locul obişnuit, am deschis uşa maşinii şi acolo înăuntru era bărbatul ei aşteptând. Râdea de nu mai putea de situaţia aia. *Mi-am atins scopul,* mi-a zis. Amândoi mi-o trăseseră.

Şi-a ridicat genunchii, şi-a odihnit mâinile rănite pe ei, relaxat, toată tensiunea pierise.

— O săptămână mai târziu, am primit un telefon de la ea. Plângea, îmi povestea despre tot rahatul de presiune pe care o punea el pe ea, cum era speriată, dorind să ştie dacă vorbisem serios când spuneam că o pot duce departe de el. I-am spus să-şi facă bagajele şi să ne întâlnim la locul obişnuit.

— Ai ajutat-o să scape?

A râs.

— Nu. I-am tăiat gâtul şi am lăsat-o într-un şanţ. Nimeni nu i-a raportat dispariţia. Nimeni nici măcar nu a căutat-o.

S-a ridicat, s-a întins de parcă abia îmi relatase o poveste de seară, a deschis uşa şi m-a lăsat în urmă, stingând lumina şi scăldând camera în întuneric.

SÂMBĂTĂ, 5 APRILIE 2008

Am crezut că l-am văzut din nou azi.

A fost ca o uşurare, la final.

Stuart muncise până târziu, aşa că l-am lăsat să doarmă şi am plecat spre High Street, ca să ridic nişte cumpărături. A început în Co-op – senzaţia obişnuită că sunt urmărită, dar mai puternică decât de obicei. Magazinul era destul de aglomerat, mulţi oameni pe fiecare raion şi peste tot pe unde treceam vedeam feţe care păreau familiare, oameni pe care credeam că-i mai văzusem înainte.

Când stăteam la coadă la tejghea în spatele a 3 oameni, senzaţia a devenit şi mai acută. M-am uitat în sus şi el stătea lângă raionul de fructe şi legume, de partea cealaltă a magazinului, holbându-se la mine. Nu aveam nicio urmă de îndoială că nu era el, deşi arăta diferit într-un anume sens; nu mi-am dat seama din prima.

Mi-am spus că e OK. La rând la casă am practicat respiraţia controlată, regulată, făcând din fiecare gură de aer cel mai important lucru al acelui moment, chiar dacă voiam să ţip şi să fug.

Nu e real, mi-am zis. E parte din TOC. E imaginaţia ta fertilă care ţine pasul cu tine. Nu e real. E doar un alt bărbat care seamănă un pic cu el, doar ştii asta. El nu era acolo.

Când m-am uitat din nou, el plecase.

Am ajuns acasă cu sacoşele de cumpărături, verificând tot timpul dacă ar mai fi fost pe undeva – la intrarea în magazine, pe scaunul din faţă al maşinilor care treceau, traversând strada în spatele meu, mergând în direcţia opusă, toate astea erau locuri unde-l mai văzusem şi înainte.

Nimic mai mult. Poate că mi-am imaginat – pe cineva care semăna doar un pic cu el?

Acasă, am verificat apartamentul înainte să urc sus la Stuart cu sacoşele de cumpărături. Am început la uşa din faţă, am mers prin restul apartamentului, terminând cu dormitorul. Totul era normal. Eram aproape disperată să găsesc ceva în neregulă, ceva pus greşit, care ar fi demonstrat că el fusese aici, dar oricum nu fusesem plecată mult timp. Nu dacă ar fi fost acolo, urmărindu-mă, la urma urmei, nici măcar Lee nu putea să fie în două locuri în acelaşi timp.

L-am trezit pe Stuart cu o cană de ceai şi un sărut. Când a deschis ochii şi a căscat, a tras înapoi pătura şi mi-a zâmbit invitându-mă, aşa că m-am suit în pat lângă el. Nu mă puteam gândi că vreau altceva în acel moment decât să mă dezbrac şi să mă alint lângă pielea călduţă a iubitului meu dezbrăcat.

Nu aveam de gând să-i povestesc că-l văzusem pe Lee, dar apoi, când mi-am pus capul pe umărul lui, a zis deodată.

— Parcă nu eşti tu azi.
Mi-am ridicat capul şi l-am privit.
— Nu sunt? Ce vrei să spui?
S-a întors pe burtă şi s-a sprijinit în cot ca să mă privească. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat palma, apoi a început să mă mângâie încet pe braţ, peste cicatrici, uitându-se la ele cu atenţie.
— S-a întâmplat ceva?
Am dat din umeri.
— Nu chiar. Am crezut că am văzut pe cineva pe care-l cunosc la magazin, asta-i tot.
— Vrei să spui că pe Lee?
Spre deosebire de mine, el nu avea nicio problemă să-i pronunţe numele. Stuart era mereu foarte priceput să înfrunte frica, să-i dea un nume, să o rezolve şi să meargă mai departe. Ceva ce eu abia acum învăţam.
— Am crezut că e. Dar a fost doar pentru o clipă.
M-a studiat cu o privire intensă, venită din spatele ochilor verzi, de parcă aş fi fost singura persoană de pe lume.
— Îl vezi tot timpul, a zis el.
Nu era o întrebare.
— Am mai vorbit despre asta şi înainte.
— De data asta a fost diferit.
— Diferit cum?
Nu voiam să fac asta, nu voiam să recunosc, pentru că vorbind despre asta îl făcea real. Dacă aş fi ţinut totul pentru mine, aş fi putut în continuare să mă prefac că doar mi-am imaginat că-l văd. Dar nu avea niciun sens să închei conversaţia asta – nu ar fi lăsat-o balta până nu ar fi demonstrat opusul, spre completa lui satisfacţie.
— Purta haine diferite. Părul era mai scurt. OK? Fericit?
M-am îndepărtat de el şi m-am dat jos din pat, îmbrăcându-mă la loc.
S-a uitat la mine cu expresia aceea tipică a lui, parţial amuzantă, parţial curioasă.
— Mai ţii minte când m-ai întrebat, cu câteva luni în urmă, de ce nu puteam să fiu eu cel care te poate ajuta?
— Hm.
— Ei bine, de aia.
M-a apucat de încheietură şi m-a tras înapoi în pat, lângă el, gâdilându-mă până ce nu m-am mai putut abţine de râs.
Apoi s-a oprit şi m-a privit serios.
— Mută-te cu mine, a zis el.
— Las-o baltă. Practic locuiesc aici, oricum.
— Aşa că mută-te. Economiseşte nişte bani. Fii cu mine tot timpul.
— Ca să mă protejezi?

— Dacă vrei.
Şi dintr-odată mi-am dat seama.
— Tu crezi că era el, am zis.
Fusese luat prin surprindere.
— Nu neapărat.
— Nu neapărat? Ce naiba înseamnă asta?
A ezitat pentru câteva clipe înainte să-mi răspundă.
— Înseamnă că te văd ca pe o persoană raţională. Ştim că Lee a fost eliberat din custodie acum câteva luni. Încă nu avem o explicaţie pentru acel nasture care a ajuns în buzunarul tău. Dar în afara acestui lucru, cred că eşti conştientă acum de condiţia ta până-ntr-atât încât să-ţi dai seama când ceva nu e doar produsul creierului tău care procesează şi, dacă crezi că probabil a fost el, înseamnă că şi eu cred că e posibil să fi fost el.
— Încetează să mai vorbeşti dracului ca un psiholog, am zis, lovindu-l cu perna.
— Dacă aş fi de acord cu asta, cum te-ar face să te simţi? a zis rânjind.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Serios, a zis el când eram din nou în braţele lui. De data asta a fost diferit. Deci putem să ajungem la doua concluzii – cea mai probabilă e că ai văzut pe cineva care ţi-a adus aminte de el, dar în acelaşi timp suficient de diferit pentru tine încât să fii nesigură, ceea ce e neobişnuit.
— Care se holba la mine dintr-o parte în alta a magazinului, am adăugat.
— Cu alte cuvinte, era la o distanţă considerabilă de unde erai.
Nu voiam să mă gândesc care era cea de-a doua concluzie. Am încercat să-l distrag sărutându-l lung, încet, un sărut adânc care a durat minut după minut. Era foarte bun la sărutat, fără să aibă vreun plan – putea să mă sărute fără să ceară mai mult.
— O vei face? a întrebat, într-un sfârşit, încet, cu faţa aproape de-a mea.
— Să ce?
— Să locuieşti cu mine.
— Mă voi gândi la asta, am zis.
Sincer, nu cred că s-a aşteptat la ceva mai mult de atât.

DUMINICĂ, 13 IUNIE 2004

M-a lăsat singură aproape toată ziua. Din când în când mă întrebam dacă a ieşit şi apoi auzeam zgomote dintr-o parte a casei şi realizam că se afla acolo în tot timpul ăsta. Bătând, de undeva de afară – din garaj? Ce făcea?

Am petrecut ceva timp privind pe geam, dorindu-mi ca să mă vadă cineva. Am privit înspre grădina vecinului, disperată ca ei să iasă, ca să bat în fereastră. Am încercat să bat în geam cu cătuşele, dar sunetul era atât de zgomotos că mi-era frică să nu vină el sus pe scări. Era totul fără sens oricum. Nu avea cine să mă audă, în afară de el.

Vremea s-a schimbat, ploua şi bătea vântul. Mai degrabă era octombrie decât iunie. M-am sprijinit cu spatele de perete aşteptând ca el să vina la mine. Am privit la încheieturile mele, la crustele care se formaseră, subţiri şi strânse, peste rănile pe care le făcuseră cătuşele ieri. Dacă mă mişcam prea mult, rănile s-ar fi deschis din nou, aşa că am stat locului. Cele trei degete de la mâna dreaptă nu se îndoiau. Pielea era mov, pătată, dar edemul se retrăsese puţin. Eram fericită că nu am oglindă. Ochiul era în mare închis, urechea încă îmi bâzâia.

Când a început să se întunece, am simţit oboseala şi setea a început să învingă, m-am întins din nou, cu pătura în jurul meu. Cred că am dormit, pentru că atunci când m-am trezit el era acolo, stând deasupra mea.

— Ridică-te, a zis, cu voce fermă, dar nu furioasa.

M-am luptat cu picioarele mele amorţite ca să mă ridic. Pe podea, de la lumina din hol, puteam să văd o pungă de chipsuri ambalate într-o hârtie şi o găleată cu apă. Nu mirosea a clor. Am luptat cu dorinţa de a-mi pune capul în ea şi a bea toată găleata.

S-a întors şi a închis uşa după el.

— Mulţumesc, am strigat cu vocea răguşită, înainte ca să înclin găleata şi să încep să-mi torn apă în gura uscată.

Lumina s-a stins, uşa s-a închis. După câteva minute m-am întins pe covor, trăgând pătura în jurul meu cât de bine am putut şi am mirosit izul de urină, sânge şi clor. M-am gândit la Naomi şi m-am întrebat cât mi-a mai rămas.

LUNI, 14 IUNIE 2004

Când am deschis ochii, primul gând a fost ăsta: *Azi voi muri.*

Ştiam asta din cauza durerii. Era la un alt nivel, venind înspre mine cu viteza unui tren, din momentul în care am deschis ochii. Transpiram, tremuram şi deşi probabil că tot leşinam şi mă trezeam în continuu de câteva ore, deodată m-am trezit la realitate şi am ştiut.

Între picioare, sub pătura subţire, sângele cursese din mine în timpul nopţii cu aşa un exces, încât m-am gândit că ceva s-a rupt în interior şi că voi sângera până la moarte în dormitorul meu de rezervă. El nu trebuia să mai facă nimic. Pur şi simplu voi muri de la ceea ce-mi făcuse deja.

În ciuda mâncării pe care mi-o dăduse, eram prea slăbită ca să mă mişc şi tremuram prea tare ca să fiu în stare să mă ridic de pe podea, aşa că am stat acolo, cu durere peste tot, toată deodată, dar mai ales în jurul burţii, înăuntrul meu.

Mi-am pierdut conştiinţa o vreme, o dată chiar am şi visat că reuşisem să ajung în New York. Dormeam într-un pat uriaş, cu ferestre largi spre Statuia Libertăţii şi spre Central Park, Empire State Building şi Hoover Dam, toate deodată. Durerea de burtă se datora mâncării excesive şi eram mahmură şi trebuia doar să dorm un pic ca să dispară totul.

Aşa că atunci când el a intrat – câteva ore mai târziu?… poate că trecuse o zi – nici nu-mi dădeam seama dacă el era acolo sau nu. Poate că doar îl visam. Poate că visam când mi-a ridicat capul, trăgându-mă de păr şi l-a trântit pe podea. Mă simţeam de parcă zbor.

— Catherine.

I-am auzit vocea şi am zâmbit. Suna amuzant, de parcă era sub apă.

— Catherine. Trezeşte-te. Deschide ochii.

Stătea pe podea lângă mine şi, deodată, prin ce-mi mai rămăsese din nas am simţit – mirosul de alcool. Sau poate că-l gustam în timp ce-l respira, în apropierea feţei mele.

— Catherine, curvo. Trezeşte-te.

Oh, Doamne ajută-mă. Am râs atunci. Râsul meu s-a transformat într-o tuse care durea.

— Deschide ochii.

Doar unul s-a deschis şi era ca o crăpătură. Şi apoi tot ce am văzut era ceva argintiu şi negru, care înota prin faţa mea gradual şi devenise ceva lung, ceva care lucea. Ceva frumos, aproape. La final, mi-am dat seama că e un cuţit, atunci când m-a tăiat prima dată. Nu s-a auzit nimic. El voia ca eu să ţip, dar eu nu mai puteam.

A doua tăietură, în partea de sus a braţului stâng, a durut un pic, dar ce am simţit mai mult a fost căldura pe pielea mea rece, rece de

tot.

Când m-a mai tăiat încă o dată şi încă o dată şi încă o dată l-am auzit fârnâind, plângând poate şi m-am forţat să-mi deschid ochiul, încercând să mă concentrez pe imaginea lui. Avea să mă omoare aşa. De ce nu-mi tăia gâtul? Venele? Ceva mai rapid. Nu aşa.

Nu m-am împotrivit. A dat la o parte pătura de pe mine când a început să mă taie pe picioare.

— Iisuse, l-am auzit spunând.

Nici nu mi-am dat seama că se oprise, dar cred că la un moment dat a făcut asta.

Stăteam întinsă acolo şi simţeam rănile deschise, doar pe cele mici. Braţele, picioarele, sângele care mai rămăsese în mine scurgându-se departe, covorul de sub mine acum departe de nuanţa palidă gri de odinioară.

MARTI, 8 APRILIE 2008

Caroline şi cu mine am început în sfârşit procesul de intervievare pentru agenţii depozitului la noul sediu de distribuţie. Interviurile, ieri şi azi, mergeau bine, până pe la 10 când Caroline s-a dus jos ca să-l aducă pe următorul candidat.

Îi scanam formularul de aplicare – Mike Newell, vârsta 37, puţină experienţă anterioară în depozite, dar formularul lui era lizibil, scris bine şi gândit, ceea ce era mai mult decât majoritatea persoanelor pe care a trebuit să le eliminăm. Nu avea copii, locuia în sudul Londrei, era interesat de istoria lumii şi de electronice. Motivul pentru care-l invitasem la interviu era răspunsul pe care-l dăduse la întrebarea: *Care sunt motivele pentru care crezi că ai putea să ocupi acest rol în Lewis Pharma? – Deşi am experienţă* limitată în depozite, *simt că aş putea să aduc entuziasm şi dorinţa de a învăţa, atât de necesare rolului, fiind în stare să-mi iau angajamentul total faţă de organizaţie* – entuziasm, angajament, dorinţă – toate lucrurile de care am avea nevoie mai mult.

Caroline vorbea cu el când uşa sălii de interviuri s-a deschis şi eu m-am ridicat, pregătindu-mi zâmbetul de bun-venit, gata să întâlnesc cea de-a 5-a persoană pe care o vom intervieva azi.

Inima mi s-a oprit. Era Lee.

Mi-a zâmbit cald şi mi-a strâns mâna, Caroline îndemnându-l să ia un loc şi să se facă confortabil, în timp ce eu stăteam acolo cu faţa golită de sânge şi cu gura uscată.

Îmi imaginam lucruri? El era acolo, îmbrăcat la costum, purtând un zâmbet confortabil, prietenos şi ochii lui de-abia se uitau la mine. Se comporta ca şi cum nu mă recunoştea deloc. De parcă numele lui era Mike Newell şi nu, de fapt, Lee Brightman.

M-am gândit să alerg spre uşă. M-am întrebat dacă voi vomita. Apoi m-am gândit la comportamentul lui aici, cum se purta complet normal şi m-am întrebat dacă nu cumva am cedat nervos, dacă nu cumva am înnebunit complet şi asta era un soi de halucinaţie stranie.

— Deci, domnule Newell, a zis Caroline deodată. Am să-ţi explic un pic despre organizaţie, despre rol şi apoi o să-ţi adresăm câteva întrebări ca să te cunoaştem mai bine şi, la final, dacă ai întrebări pentru noi vom încerca să răspundem la ele. Sună bine?

— Da, desigur.

Era vocea lui Lee, dar accentul era diferit – scoţian? Nordic cumva sau oricum.

Era el?

În timp ce Caroline a trecut prin explicaţia standard despre Lewis Pharma şi despre actuala perioadă de creştere, eu îl priveam cu un soi

de groază fascinată. Părul lui era închis, un pic mai rar şi mai scurt; era palid – ei bine, asta ar avea sens – şi mai îmbătrânise un pic, ridurile din jurul ochilor nu erau acolo înainte. Şi asta avea sens. Se uita la Caroline atent, dând din cap la momentele potrivite, arătând de parcă voia să absoarbă totul. Nu îl văzusem purtând astfel niciun costum – nu i se potrivea la fix. Părea de parcă l-a împrumutat. Nu mi-l puteam imagina pe Lee purtând ceva care nu-l făcea imaculat. Doar dacă era sub acoperire, caz în care purta hainele alea murdare care miroseau de parcă dormise prost. Am simţit o îndoială trecătoare că n-ar fi el.

Au trecut aproape 3 ani de când l-am văzut, stătea în boxa acuzaţilor şi asculta probele. Nu am fost acolo când s-a dat sentinţa, desigur. Cu trei zile înainte de finalul procesului, a fost a doua oară când am fost internată. În timp ce el era trimis la închisoare, eu eram dopată cu tranchilizante şi-mi petreceam majoritatea zilei privind la o pată de pe perete.

În vremurile alea, când încercam să-mi aduc aminte o imagine cu faţa lui, totul devenea confuz. Am încercat din răsputeri să-l blochez. În coşmarurile mele, chiar şi-n momentele în care îl vedeam pe stradă, la magazin, apărea ca o faţă fără formă.

Era el?

Caroline ajungea la capătul discursului şi în orice moment urma rândul meu.

Am realizat, fără intenţie, că respiram adânc şi încet, calmându-mă cu fiecare respiraţie, făcând faţă, pentru că trebuia. Am încercat să mă gândesc la nivelul meu de anxietate. Cel puţin 60, posibil 70. Nu puteam să clachez aici. Aveam nevoie de serviciul ăsta destul de mult – îmi dăduseră o şansă şi nu puteam să o ratez. Am aşteptat ca frica să se diminueze. Urma să dureze ceva. Trebuia să mă descurc.

— Deci, am zis, realizând că funcţionam pe un soi de pilot automat. Domnule Newell.

S-a uitat înspre mine şi a zâmbit. Ochii ăia – erau greşiţi. Erau prea închişi. Nu era el, nu avea cum să fie el. Mi-l imaginam, în acelaşi fel ca în dăţile când îl văzusem.

— Poţi să-mi povesteşti puţin despre ultimul tău job şi de ce ai decis să pleci?

M-am găsit ascultând cuvintele, dar fără să le procesez. Stiloul lui Caroline zgâria suprafaţa carnetului ei, ceea ce era bine, pentru că nu aveam să-mi aduc aminte nimic din ce zicea el. Ceva cu el muncind în străinătate în ultimii ani, administrând un bar în Spania. Ajutând un amic. Desigur că-i vom verifica referinţele, dar având în vedere că era vorba despre Lee, ar fi putut să falsifice ceva de genul ăsta foarte simplu.

În interior, viram departe de groaza completă că stăteam aici vizavi

de bărbatul care aproape m-a ucis, care m-a bătut şi m-a violat. Îl ascultam povestindu-mi despre cariera lui, cum s-a mutat de la diverse joburi pentru că a fost în armată – sigur puteam să verificăm asta? Ar trebui să fie înregistrări, nu? Şi ne-a spus numele, Mike Newell; care crescuse în Northumberland – nu Cornwall – dar care şi-a petrecut majoritatea vieţii de muncitor în Scoţia. Nu a menţionat Lancaster. Nu a menţionat vreo condamnare criminală pentru asalt. Nu a menţionat sentinţa de 3 ani de închisoare.

Caroline a intervenit din nou şi i-a dat şansa să pună întrebări.

— Mă gândeam, a zis el, pe tonul ăla, un amestec curios de accente pe care nu le puteam plasa, dacă mai sunt şi alte lucruri pe care le căutaţi la candidatul ideal pe care nu am reuşit să le demonstrez astăzi?

Caroline a privit spre mine, încercând să nu-şi lase la vedere zâmbetul.

— Cathy? Poţi să răspunzi la asta?

Era una din cele mai bune întrebări pe care le-am auzit la un interviu.

— Desigur, am zis, încercând să-mi menţin vocea fermă, ar fi preferabil să aveţi mai multă experienţă cu depozitarea, dar nu e esenţial. Am văzut un număr de candidaţi foarte puternici în ultimele zile şi sperăm să ajungem la o decizie pe rolurile disponibile până mâine la prânz.

Mi-a zâmbit. Dinţii lui erau diferiţi de a lui Lee – mai albi? Mai egali? Acum m-am uitat din nou la el, părea cu adevărat chiar diferit. Nu erau doar ochii. Dinţii, părul – construcţia; era cu siguranţă mai puţin musculos decât Lee. Chiar şi costumul care nu-i pica bine, îmi aduceam aminte cum muşchii lui umpleau mânecile a orice purta. Era totul doar puţin nelalocul lui.

— Mulţumim foarte mult că aţi venit, domnule Newell, am zis, dând mâna cu el.

Strânsoarea lui era fermă, caldă, nu transpirată – strângerea de mână perfectă pentru cineva pe care ai vrea să-l angajezi.

Caroline l-a condus jos, lăsându-mă singură în sala de interviu, cu gândurile mele care alergau în toate direcţiile. Fusese el? Am scanat formularul de aplicaţie – scris de mână îngrijit, cu majuscule – nu arăta ca scrisul lui de mână, deşi ar fi putut să roage pe altcineva să-l completeze, la naiba, asta nu însemna nimic. Putea să poarte lentile de contact. Putea să-şi fi reparat dinţii. Nu a avut cum să muncească cât a fost închis. În ceea ce priveşte ultimul serviciu, doi ani într-un bar din Spania? Avea prieteni acolo; oricine la capătul telefonului ar fi putut să îl recomande şi noi nu ne-am da seama. Şi nu mai era bronzat.

Din faţa uşii o puteam auzi pe Caroline aducându-l pe următorul candidat la interviu şi mi-am pregătit zâmbetul de bun venit. În

spatele tâmplelor, mama tuturor migrenelor se pregătea să mă înţepe.

Imediat ce s-a terminat interviul, i-am spus lui Caroline că mă duc să-mi iau ceva de băut şi nişte pastile. Aveam o pauză după ăsta şi apoi încă 3 interviuri până la ora de plecare.

Caroline nu se oprea din a vorbi despre Mike Newell.

— Cred că este de departe cel mai bun pe ziua de azi, nu zici? Chiar dacă nu a mai lucrat înainte în depozite, e clar foarte inteligent şi dispus să înveţe, nu? Şi întrebarea aia la final – păstrez o notă cu aia pentru următoarea dată când voi fi eu candidat intervievat. Tu ai dat un răspuns genial – eu, sincer, nu aveam nicio idee ce să spun. Şi ştiu că e neprofesionist, dar Dumnezeule, e destul de plăcut ochiului de asemenea, nu? Şi destul de fermecător…

— Ne vedem într-un minut, bine? a fost tot ce am reuşit să-i răspund, luându-mi geanta din sertarul biroului şi îndreptându-mă spre uşile rotative ale clădirii.

Mi-am scos mobilul şi bucata de hârtie care conţinea numerele de telefon ale sergentului Hollands. Mobilul apărea închis, aşa că am încercat la celălalt număr.

— Protecţie publică, poliţist detectiv Lloyd la telefon, cum pot să vă ajut?

— Ăăă – bună. Speram să discut cu Sam Hollands?

— Sergent Hollands e într-o şedinţă pentru moment. Pot să ajut?

— Da, da. Am nevoie de ajutorul cuiva.

Oh, Dumnezeule, cum să explic toate astea în doar câteva propoziţii? Cum să spun cuiva cât de urgent era asta, dar în acelaşi timp să nu le dau motive să creadă că sunt nebună?

— Alo? Sunteţi în pericol acum?

— Nu, nu cred.

Simţeam că încep să curgă lacrimile. Te rog, m-am gândit, nu fi blândă cu mine, nu cred că pot să fac faţă.

— Care e numele dumneavoastră?

— Cathy. Cathy Bailey. Am fost agresată de un bărbat pe nume Lee Brightman, cu 4 ani în urmă. A primit 3 ani pentru asta şi mi s-a spus că a fost eliberat de Crăciun. Asta s-a întâmplat în Nord, în Lancaster.

— OK, a spus vocea.

— Sergent Hollands mi-a spus că a fost eliberat. Mi s-a părut că l-am văzut acum câteva zile, aici în Londra şi am vorbit atunci cu sergent Hollands, care a reuşit să ceară verificarea lui de către cei din Lancaster şi ei au spus că e în continuare la domiciliu.

— Şi l-aţi văzut din nou?

— Lucrez ca manager de personal şi cred că tocmai l-am intervievat pentru un rol în compania la care lucrez.

— Credeţi?

— Arăta diferit, dar nu cu mult. Îşi spunea Mike Newell, dar arăta atât de mult ca el – aceeaşi voce, totul. Mă întrebam dacă cineva din Lancaster l-ar putea verifica, chiar acum? Pentru că a plecat de aici, acum jumătate de oră. Aşa că, dacă a fost el, nu ar avea cum să fie în Lancaster.

— Are interdicţie, aveţi vreun ordin de restricţie, ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Ştiţi dacă are condiţii impuse care l-ar opri să vă contacteze?

— Nu cred că are.

— În regulă. Dar susţinea că e altcineva?

— Da – a aplicat cu un formular pentru postul ăsta, de parcă are o întreagă istorie de carieră, dar totul putea fi falsificat. Adică, a susţinut în formular că a muncit în Spania în ultimii ani.

A urmat o pauză lungă. Mi-am verificat ceasul – încă 5 minute şi trebuia să mă gândesc să intru înapoi în sala de interviuri.

— V-a ameninţat în vreun fel?

— Cum? În interviu? Nu, am zis.

— A dat vreun semn că vă recunoaşte sau că nu era cine se prefăcea că este?

— Nu. A jucat perfect cartea asta.

— Dar sunteţi sigura că era el?

Am evitat întrebarea cât de mult am putut.

— Obişnuia să facă asta. Obişnuia să se bucure că apare deodată, speriindu-mă. Obişnuia să mă urmărească când mă duceam la cumpărături şi, dacă considera că am stat prea mult, mă bătea când ajungeam acasă. Iubea jocurile minţii şi ştiu că ar fi iubit să vină la locul meu de muncă şi să pretindă că e altcineva, doar ca să-mi vadă reacţia.

O altă pauză lungă. M-am întrebat dacă îşi ia notiţe.

— Ok. Pot să vă sun înapoi pe numărul ăsta?

— Intru înapoi în interviuri până la 17, dar am căsuţă vocală.

— Lăsaţi-o în baza noastră de date, am să vă sun eu înapoi.

Am alergat înapoi în clădire, în toaleta femeilor. M-am spălat pe mâini, am privit la reflexia mea din oglindă.

Arătam mai stăpână pe mine decât mă simţeam. Părul meu creştea şi abia îl tăiasem într-un bob ordonat, capetele legănându-se încet pe linia maxilarului. Arătam palidă şi un pic obosită, sacoul închis de culoarea prunei dădea tenului o subtilă tentă verzuie, dar nu era nimic ce puţină pudră nu putea să rezolve.

Caroline era deja în sala de interviuri.

— Pregătită pentru runda 3? m-a întrebat.

— Desigur.

— Eşti bine?

Părea îngrijorată, de parcă abia acum observa că încep să arăt ciudat.

— Da, am zis. Am o migrenă care îmi face tâmplele să pulseze – de la toată concentrarea asta.

— Oh, a zis. Când l-am adus pe ultimul – pe Newell – arătai de parcă ai văzut o fantomă. Credeam că vei leşina.

Era rândul meu să preiau candidaţii. I-am oferit un zâmbet care speram să fie luminos, destul cât să o satisfac, şi am coborât ca să colectez următorul candidat.

Când ultimul interviu s-a terminat, Caroline şi cu mine am luat o pauză scurtă înainte ca să ne întâlnim să discutăm candidaţii şi să luăm decizia pe cine vom angaja şi pe cine vom respinge.

Am ieşit la aer proaspăt, cu migrena care îmi pulsa în tâmple în continuare. Pastilele pe care le luasem nu avusesem niciun efect. Am deschis mobilul şi l-am lăsat un moment până ce s-a declanşat sunetul care anunţa că am primit un mesaj nou. Am sunat la numărul din căsuţa vocală.

Da, acesta este un mesaj pentru Cathy Bailey. Sunt Sandra Lloyd de la secţia de poliţie Camden. Voiam să te anunţ că am luat legătura cu Lancaster şi vor trimite pe cineva să-l verifice pe domnul Brightman. Nu am noutăţi de la ei, încă, dar te anunţ imediat ce primesc un răspuns. Bun, sănătate, salutări pentru moment.

Ştiam că nu are niciun sens – până aveau să-l localizeze, ar fi trecut suficient timp cât să ajungă înapoi în Lancaster. În timp ce mergeam singură prin parcare, bucurându-mă de soare şi întrebându-mă la ce oră va ajunge Stuart de la muncă, telefonul a sunat.

— Alo?

— Cathy? Detectiv Lloyd aici. Aţi primit mesajul meu?

— Da, mulţumesc. Aţi mai aflat altceva?

— Lancaster tocmai a sunat înapoi. S-au dus să-l viziteze la adresă, dar nu e nimeni acolo. Femeia cu care am vorbit a spus că l-a văzut ieri totuşi şi nu a menţionat că are planuri să plece în Londra. Sunteţi sigură că pe el l-aţi văzut?

Cum să răspund la asta? Nu, nu eram sigură, dar în acelaşi timp nu eram nici nebună. Nu îmi imaginam lucruri.

— Nu sunt sută la sută sigură, nu.

— Cred că e foarte improbabil – la urma urmei, el ştie că sunteţi în Londra? Ştie unde munciţi?

— Sper că nu.

— Chestia e că nu are nicio condiţie impusă, ceea ce înseamnă că tehnic e liber să se ducă oriunde vrea fără supervizor. Colegii din Lancaster îl pot verifica din când în când, dar nu-l pot hărţui dacă nu

a făcut nimic pentru care să merite asta.

— Aproape m-a omorât, am zis, cu o voce care se auzea de departe.

Sandra Lloyd avea un ton care sugera că e înţelegătoare în marea majoritate a timpului.

— Da, dar asta s-a întâmplat acum mult timp. Şansele sunt că a mers mai departe, pe cel puţin o cale. Acum ştiu că cei din Lancaster îl vor urmări cât de bine pot, aşa că nu vă faceţi griji.

— Da, am zis, descurajată, mulţumesc.

Nici nu mă mira. Nu m-au crezut ultima dată; nu exista vreun motiv ca să mă creadă acum.

Dacă nu a fost el şi doar aveam halucinaţii spectaculos de reale, atunci urma să învăţ să le fac faţă până m-aş fi simţit mai bine. Dacă a fost el, atunci nu aş fi avut cum să demonstrez singură că s-a întors în Lancaster prefăcându-se că e un băiat bun.

Va trebui să aştept momentul când el va decide să îşi arate cărţile, iar eu va trebui să fiu pregătită să joc.

Când m-am întors în birou, Caroline avea sacoul deja pus.

— Hai, a zis ea, ieşim de aici.

— Ieşim? am întrebat.

Migrena îmi îngreuna concentrarea.

— Ieşim. Trebuie să plecăm de aici, hai.

Am ieşit pe intrarea principală şi pe lângă pubul din colţ chiar lângă intrarea în parcul de afaceri. Era ocupat de corporatişti care beau, dar am reuşit să găsim o masă în spate, lângă bucătărie. Era întuneric acolo.

Caroline a pus băuturile pe masă.

— Arăţi complet terminată, a spus ea.

Am râs.

— Să bem pentru asta.

— Serios, a continuat. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la faţa ei, la prietena mea, singura prietenă de aici din Londra, în afară de Stuart.

— E o poveste lungă, am zis.

— Am timp.

Am inspirat adânc. Asta era dificil. Să spun povestea asta nu devenea mai uşor. Am simţit lacrimi, oboseală, epuizare, am luptat cu toate. Nu aveam de gând să izbucnesc, nu aici.

— Acum 4 ani, bărbatul cu care eram într-o relaţie m-a agresat şi aproape m-a omorât. A fost arestat şi după o lungă investigaţie şi un proces a fost condamnat la 3 ani în închisoare.

— Dumnezeule, a spus ea. Fetiţă sărmană. Biata de tine.

— M-am mutat în Londra pentru că ştiam că va ieşi curând şi că va veni după mine. De asta sunt aici.

— Asta s-a întâmplat unde erai înainte? În Lancaster, parcă?

— Da. Am vrut să fiu departe de tot când va fi eliberat. În caz că ar fi decis să mă caute.

Caroline părea alarmată.

— Crezi că o va face?

Mi-am dat timp să mă gândesc serios la asta. Nu aveam cum să împachetez asta ca să sune altfel decât oribilitatea care era.

— Da, cred că o va face.

Caroline a expirat.

— Deci – ar trebui să iasă curând, atunci.

— E deja eliberat. A fost eliberat la Crăciun.

— Oh, Dumnezeule. Nu e de mirare că arăţi atât de palidă. Cred că eşti complet terifiată.

Am aprobat din cap. Simţeam că-mi vine să plâng din nou, dar ce bine mi-ar face? Doar voiam să mă duc acasă şi să stau cu Stuart.

— Bărbatul ăla. Domnul Newell.

— Da?

— Arăta ca el. Am crezut că e el. De asta arătam straniu. Ai spus că arătam de parcă am văzut o fantomă – credeam că asta am văzut.

Am privit-o, caldă şi maternă cu părul ei strălucitor, roşu închis, aranjat profesional, costumul ei gri aranjat. Avea lacrimi în ochi.

— Sărăcuţa de tine.

M-a îmbrăţişat şi m-a ţinut mai mult decât credeam că o va face. Am simţit lacrimile în spatele pleoapelor. Aveam să le păstrez pentru când voi fi singură.

— De ce nu mi-ai spus înainte? a zis ea, încet.

Nu era un reproş – voia să ajute.

— Am dificultăţi când vine vorba de încrederea în oameni, am zis.

Când în sfârşit am ajuns acasă, m-am trezit verificând uşa de 2 ori. Am tras zăvorul; uşa de la intrare era închisă ferm şi uşa de la apartament arăta bine, de asemenea, dar clar nu era. Trebuia să verific cum trebuie, din nou. Nu era TOC. Era autoconservarea.

Mobilul meu a sunat exact când am terminat şi puneam apa pentru ceai la fiert. Am crezut că e Stuart, dar ecranul arăta HOLLANDS.

— Alo?

— Cathy? Sunt Sam Hollands, secţia de poliţie Camden.

— Da. Bună.

— Presupun că aţi vorbit deja cu colega mea, mai devreme astăzi?

— Da, aşa este. A fost de mare ajutor. Mai aveţi noutăţi?

A urmat o pauză şi foşnetul unor hârtii.

— Am fost sunată din Lancaster. Au mai verificat încă o dată adresa unde locuieşte domnul Brightman în urmă cu 15 minute şi ajungea la adresă exact când băteau la uşă.

Am făcut un mic exerciţiu de calcul mental – interviul a fost pe la 13 jumătate, şi s-a terminat fix înainte de ora 14. Era posibil pentru el să fi prins trenul, fără întârzieri şi să ajungă în Lancaster înainte ca poliţia să apară la uşa lui. Începeam să simt că e puţin probabil, totuşi.

— Presupun că nu au spus cu ce era îmbrăcat.

— Nu, nu au spus. Detectiv Lloyd a menţionat totuşi că el a venit de la un interviu.

M-am găsit zâmbind. Mă crezuse, chiar mă crezuse.

— Da. Chiar cred că era el, dar nu l-am mai văzut de 3 ani de zile. Arăta de parcă a mai slăbit un pic. Dar asta ar avea sens, nu?

— Şi v-a recunoscut?

— Nu. Se comporta ca toţi ceilalţi care au venit la interviu – un pic emoţionat, un pic nerăbdător. Dar, din nou, mereu a fost un bun actor. Nu uitaţi că se descurca cu munca în tot timpul în care mă bătea.

Nu am mai menţionat pentru ce job aplicase. Deja ştia despre asta, la urma urmei.

— Şi unde sunteţi acum?

— Sunt acasă. Sunt bine, mă simt bine. Mulţumesc. Mulţumesc că mă credeţi.

— Nu-ţi face griji. Ascultă – dacă ai nevoie de ajutor, sună din nou, bine?

— Da. Aşa voi face.

— Încă un lucru. Gândeşte-te la un cod, ceva ce ai putea să spui fără să trezeşti suspiciuni dacă el ar fi lângă tine, dacă ai fi în pericol.

— Ăăă.. Cum, acum?

— Da. Ceva inofensiv. Cum ar fi… *Paşte?*

— Paşte?

— Da. Dacă vorbesc cu tine şi ai necazuri, întreabă-mă cum a fost Paştele. Prefă-te că sunt o prietenă, o colegă de la muncă. Ok?

— Da.

— Sunt sigură că nu vei avea nevoie. Dar ca să fim sigure, am băgat adresa ta în sistem. Dacă suni, toate telefoanele vor fi tratate ca urgenţe. Asta va rămâne în sistem 3 luni şi după asta automat va ieşi dacă nu ne suni. Dacă ai nevoie să vorbim sau de un sfat, sună-mă pe mobil.

— Da. Mulţumesc, sergent. Sunteţi minunată.

— Sam, spune-mi Sam. Şi salvează numărul meu în telefon doar ca Sam ca să mă poţi suna oricând dacă ai nevoie.

Am ezitat.

— Crezi că sunt în pericol?

— Cred că e o idee bună să fii pregătită. Dacă el e fericit văzându-şi de treaba lui în Lancashire şi nu are nicio intenţie să-ţi facă o vizită, atunci oricum nu avem nimic de pierdut, nu?

Am terminat discuţia şi mi-am făcut o cană de ceai, adăugând lapte

până ce s-a colorat în nuanţa potrivită.

Mi-a luat mai mult de o oră să mă gândesc şi după asta am ajuns la o decizie. Am deschis laptopul pe care l-am adus acasă, am scos lista cu toţi candidaţii care au fost selectaţi pentru interviuri pentru poziţiile necesare depozitului şi l-am căutat în listă până l-am găsit. Mike Newell. O adresă în Herne Hill. Un număr de telefon.

Am ezitat pentru un moment, gândindu-mă dacă ar trebui să-l aştept pe Stuart. Voiam doar să-i aud vocea. Dacă i-aş auzi vocea din nou, aş şti. Aş şti sigur. Şi, desigur, dacă era în Lancaster, nu putea să răspundă la telefon în Herne Hill.

Desigur, când am auzit vocea am fost şocată până la os; o secundă mai târziu am realizat de fapt că anticipasem asta de multă vreme.

— Alo?

O voce de femeie pe care o cunoşteam foarte bine. Un singur cuvânt şi mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

Am luat o pauză, gândindu-mă şi pauza a fost destul de lungă pentru ea cât să spună:

— Alo? Alo, cine e?

Mi-am regăsit vocea.

— Ce crezi că faci?

Acum era rândul ei să ezite. Vocea ei de la telefon – ceva între nord-vestul britanic şi roedeanez – s-a răcit.

— Cum adică ce cred că fac?

M-am întrebat dacă vocea mea emana încrederea de care aveam nevoie.

— Când mai vorbeşti cu el – şi ştiu că el nu e acolo acum – poţi să-i spui că nu-mi mai este frică de el.

Am pus telefonul jos. Trădată, din nou.

MIERCURI, 9 APRILIE 2008

Zilele astea, m-am simţit bine să mă trezesc ridicol de devreme. Mi-a plăcut să admir răsăritul, cerul roz şi plin de promisiune, păsările cântând din tot sufletul.

Stuart dormea, în patul lui, în apartamentul lui, lângă mine.

Arăta minunat. Faţa lui era atât de liniştită, pielea palidă şi luminată de primele raze ale zilei, ochii ăia frumoşi închişi. M-am întrebat ce ar spune dacă l-aş trezi doar ca să-i deschid ochii şi să se uite la mine. Mâna lui era întinsă pe spaţiul gol din pat unde fusese corpul meu cu câteva clipe în urmă. Mâna puternică, degetele suple şi cunoscătoare, devenind atât de pricepute la incitare.

Noaptea trecută a venit în apartament, surprins să mă găsească deja acolo. Mi-a luat mâna şi m-a condus în dormitor înainte ca să pot face ceva, să zic ceva. M-a dezbrăcat şi de fiecare dată când încercam să zic orice mă oprea cu un sărut – la sfârşit, am realizat cât de înfometată eram de el.

După asta, am stat întinşi amândoi pe cutele plăpumii, în briza de la ferestrele deschise din sufragerie care sufla încet peste corpurile noastre şi ne făcea pielea de găină.

— Ce s-a întâmplat cu tine astăzi? a întrebat simplu.

M-am întrebat cum de ştie.

Nu am răspuns din prima, gândindu-mă cum să-i povestesc în aşa fel încât să mă creadă.

— Mai ţii minte când ţi-am povestit de Sylvia?

— Cea pe care ai văzut-o în autobuz? Îmi aduc aminte.

M-am ridicat şi m-am învelit în cămaşa lui Stuart, aruncată pe podea chiar în faţa dormitorului. Mirosea a el, a o zi petrecută la muncă, ca deodorantul lui şi ca transpiraţia lui. În bucătărie am luat o sticlă de vin alb din frigider. Din fericire era deja desfăcută – altfel nu aveam nicio idee de unde aş găsi un desfăcător. Înapoi în dormitor, am tras canaturile ferestrei, pentru că se răcise.

Stătea sprijinit de pat, cu ochii obosiţi. Când a văzut sticla, a zâmbit.

— Erai o abstinentă completă până ce m-ai întâlnit, a zis el.

— Ştiu – minunat, nu?

Am făcut cu schimbul la băut direct din sticlă. Era rece ca gheaţa. A aşteptat cu răbdare infinită ca să-mi găsesc cuvintele, în ciuda faptului că fusese la muncă un număr de ore semnificativ şi tot ce dorea era să doarmă.

— A dat o declaraţie la poliţie. Le-a spus că eu mi-am pierdut minţile. A spus că am devenit obsedată de Lee, că eu credeam că el are relaţii cu alţi oameni. Le-a spus că eu înnebuneam când el venea

târziu de la muncă. A scris în declaraţia ei că eu obişnuiam să mă tai cu lama.

Mă privea şi aştepta.

— Eu niciodată, niciodată nu mi-am făcut rău. Chiar dacă m-am urât după toate astea, nu am făcut niciodată asta. Nici înainte, nici după. Aş fi simţit-o ca pe un eşec. Ar fi fost de parcă m-aş fi abandonat.

— Nu înţeleg. De ce ar fi făcut asta?

A luat o gură mare de vin şi mi-a dat sticla. Îmi simţeam obrajii încălziţi în timp ce alcoolul se împrăştia în sânge.

— Cred că făcea sex cu ea.

A luat sticla de vin din mâini şi a pus-o cu grijă pe noptieră.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum a fost să te duci la tribunal, a zis el.

— Nu. În multe feluri a fost mai rău decât atacul în sine.

— Cred că da, a zis el.

— Nu am rezistat să asist la tot procesul. Cred că în a 3 zi nu am ajuns la tribunal; în ziua următoare am fost internată. Dar din ce mi-au povestit ei după, au dus o investigaţie internă şi au decis să fie acuzat pentru vătămare corporală gravă. Şi ceva cu încercare de a manipula investigaţia, pentru că au demonstrat că a minţit în legătura cu ceva ce a spus prima dată când l-au intervievat.

— Dar a încercat să te omoare, nu? Nu ar fi trebuit să fie judecat pentru tentativă de omor?

— Lee era sergent detectiv. La momentul respectiv, muncea ca ofiţer sub acoperire de aproape 4 ani. Înainte de asta, a lucrat în unitatea de informaţii, oferind suport tehnic slujbelor sub acoperire. Şi mai înainte, a fost cadru militar, deşi nu mi-a spus ce şi unde. Avea un cazier curat. Când au investigat ceea ce le-am spus, el a oferit o contra-poveste despre mine hărţuindu-l, cum făceam lucrurile dificile pentru el, cum ar fi trebuit să mă raporteze, dar i s-a făcut milă de mine, toate rahaturile astea.

Stuart şi-a mişcat capul încet.

— Asta e… dar ce s-a întâmplat cu rănile tale?

Am dat din umeri.

— A spus că majoritatea au fost făcute de mine după ce a plecat. A admis că m-a legat pentru siguranţa mea şi a lui şi a admis că a făcut lucrurile greşit, dar a spus că a făcut-o pentru că-i păsa sincer de mine, nu voia să vadă că intru în probleme pentru ce mi-am făcut. A spus că mi-am rupt nasul când am încercat să-i dau un cap în gură. Nu avea sens, dar a fost destul cât să planteze sămânţa îndoielii în minţile lor.

— Şi au avut-o pe Sylvia care să confirme povestea?

— Exact. Şi înainte ca să mă cheme să dau dovezi, am fost internată. Nu au auzit niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu au

auzit niciodată partea mea de poveste.

— Chiar şi aşa – nu a dat nimeni dovezi medicale?

— Singurul medic care a adus dovezi a fost un psihiatru drăguţ care le-a spus că nu pot să vin să depun mărturie pentru că am fost luată cu forţa pentru propria mea siguranţă şi eram internată într-un pavilion de izolare.

— Dar fizic – nu mental. Erai rănită, pentru numele lui Dumnezeu…

Când m-au dus prima dată la spital, cântăream 41 de kilograme. Au estimat că am pierdut aproape 2 litri de sânge prin 120 de tăieturi pe braţe, picioare, piept şi prin avort.

A dat din nou din cap încet. Nu şi-a luat ochii de la mine nicio clipa.

— Cum naiba au crezut că a fost auto-vătămare?

Am dat din umeri.

— Când a terminat să mă taie cu cuţitul, l-a şters şi apoi l-a pus în mâna mea. Niciuna din tăieturi nu era în locuri unde nu puteam să ajung singură. La sfârşit, singurele răni pe care le-a confirmat erau vânătăile de pe partea superioară a braţelor unde mă apucase şi cele de pe faţă, despre care a spus că le-a făcut din auto-apărare când am venit înspre el cu cuţitul. Ah, şi a recunoscut că ne bucuram de o partidă de sex sălbatic când eu am început să o iau razna şi să-l atac.

— Dar oricine care ştie puţin despre auto-vătămare şi-ar fi dat seama că acele răni nu erau făcute de tine. Nimeni nu-şi face rău aşa. Pur şi simplu nu-şi fac.

M-am întins peste el ca să iau sticla şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate ca să sorb din băutură. Asta era mai greu decât am crezut.

— Ştiu că sună ridicol. Am trecut prin asta de nenumărate ori în capul meu – cât de nedrept a fost totul, cum au putut să-mi facă asta. Dar nu ajută. Când priveşti în perspectivă, a fost cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Şi el era acolo, purtând un costum elegant, în mediul legal, confortabil pentru el, folosind limbajul lor, spunând cum totul a mers greşit, dar cum intenţiile lui au fost tot timpul bune şi cât de rău îi părea. Iar eu eram închisă într-o secţie pentru că aveam o cădere nervoasă. Pe cine să creadă? E o minune că l-au condamnat chiar şi aşa, pe bune. E o minune că nu l-au eliberat cu o medalie.

Chiar şi prin dulcea, călduţa ameţeală de la jumătate de sticlă de vin, îmi dădeam seama că a auzit destul. Puteam să văd privirea aia în ochii lui, cea pe care o văzusem în ochii lui Caroline mai devreme. Din fericire, nu era neîncredere. Era doar… groază.

Ştiam că e destul pentru moment şi că nu puteam să-i povestesc restul. Nu puteam să-i spun că l-am văzut pe Lee azi. Devenea totul un pic cam mult, de parcă coşmarurile pe care le vedea la muncă în fiecare zi începeau să invadeze deodată casa.

— Uite, am zis punând sticla înapoi pe noptieră. Sunt bine, Stuart. Uită-te la mine.

S-a uitat.

Chiar şi în penumbră, cicatricile de peste tot erau vizibile, un model de deconstrucţie pe pielea mea.

— Nu mai sângerez acum. Nu mai sufăr acum. S-a terminat, bine? Nu putem schimba ce s-a întâmplat, dar putem schimba ce se întâmplă de acum. M-ai învăţat atât de multe despre asta, despre vindecare. Urmează doar lucruri bune de acum.

A întins o mâna şi şi-a trecut degetele pe corpul meu, de la umeri, peste sâni, până în zona stomacului. M-am mişcat mai aproape, destul de aproape încât gura lui să continue drumul pe care îl trasau degetele lui.

Nu mai era nimic de spus.

DUMINICA, 13 APRILIE 2008

Am prins autobuzul spre Herne Hill.

Era prima zi caldă a anului şi regretam că mi-am luat sacoul. Când am plecat în dimineaţa asta, soarele încă nu ajunsese deasupra acoperişurilor şi era rece. Acum îl ţineam sub braţ şi era enervant.

Am făcut o plimbare lungă spre casă, deşi ştiam unde este – am studiat de la A la Z înainte să plec de acasă. Străzile erau goale, Londra surprinzător de liniştită, de parcă toată lumea plecase la mare şi părăsiseră agitaţia urbană.

Până ce am ajuns în faţa casei, am reuşit să intru într-o stare de indignare efervescentă şi speram că e destul.

Casa semăna mult cu a noastră: o terasă victoriană mare, care se alinia cu celelalte până în stradă, cu următoarea şi tot aşa. Avea un apartament la subsol cu o intrare separată; un set de scări cu pietricele care dădeau înspre uşa roşie, luminoasă de la intrare. Apoi o scară elegantă din piatră care ducea spre o uşă neagră, care avea nevoie de un strat de vopsea şi un rând de cinci sonerii care indicau numerele apartamentelor. Am urcat scările până la uşa principală. Apartamentul 2, aşa scria pe formularul de aplicare. Nu era niciun nume pe sonerie, deşi toate celelalte aveau nume. Apartament 1 – Leibowicz, Apartament 4a – Ola Henriksen. Apartament 4b – Lewis. Apartament 5 – Smith Roberts. Ce s-a întâmplat cu apartamentul 3? m-am întrebat.

Am apăsat soneria apartamentului 2 şi am aşteptat. Nu a răspuns nimeni.

Am dezbătut dacă să mă duc înapoi acasă şi am aşteptat un moment pe ultima scară, simţind căldura soarelui pe faţă. Apoi m-am întors ca să privesc spre uşă, am aşteptat, am împins-o un pic. S-a deschis imediat şi un hol a apărut în spate, împreună cu podeaua în pătrate negru şi alb care alternau.

Apartamentul 2 era în spatele casei, la parter. Uşa de la apartament era ca o bucată simplă de lemn cu o singură yală. Am bătut tăios şi am aşteptat.

Am auzit paşi din interior şi pe cineva mormăind.

Apoi uşa s-a deschis, abrupt şi acolo stătea Sylvia, cu un prosop înfăşurat în jurul capului, altul pus lejer în jurul corpului.

— Oh, a zis, tu eşti.

— Eu sunt. Pot să intru?

— Pentru ce?

Purta una din expresiile ei condescendente, cea pe care o oferea chelneriţelor, angajaţilor de la bar, membrilor publici, persoanelor oficiale – dar niciodată mie.

— Aş vrea să vorbesc cu tine.

Şi-a îndepărtat mâna de uşă şi a plecat înapoi în apartament, lăsând-o larg deschisă pentru mine ca să intru.

— Ies curând, a zis ea.

— Nu plănuiesc să stau mult, nu-ţi face griji, am zis.

Cât am aşteptat ca să se îmbrace, m-am plimbat prin sufrageria ei, observând aglomeraţia tipică a Sylviei – posterele de artă înalte de pe pereţi, care sufocau spaţiul mic; canapeaua decorată cu multe culori diverse; bucătăria care probabil nu fusese folosită niciodată pentru altceva mai interesant decât răcirea sticlelor de sauvignon blanc.

Nu era nicio urma de Lee. Mă aşteptam pe jumătate să-i văd câteva haine, pantofi, o geantă – ceva. Poate chiar şi o fotografie cu el. Dar era de parcă el nu a fost niciodată aici.

În spatele unor uriaşe şi grele draperii de teracotă, care erau cu câţiva centimetri mai lungi decât înălţimea camerei, se afla o pereche de uşi de terasă care duceau în grădina de deasupra. Iarba era crescută, plină de rădăcini, pe alocuri pete stranii de culoare de pe vremea când grădina aparţinuse cuiva căreia îi păsa.

M-am întrebat cine locuieşte în apartamentul de la subsol şi am empatizat cu ei în lumea subterană. Am fost şi eu acolo.

— Bun, a zis ea, venind val-vârtej în cameră şi făcând-o deodată să pară foarte aglomerată. Ce vrei?

Am dat din umeri.

— Doar să te văd, cred.

Părea confuză.

— Ei bine, iată-mă. M-ai văzut.

Arăta mai slabă în comparaţie cu ultima dată când am văzut-o şi, deşi hainele pe care le purta erau tipice Sylviei cea luminoasă – jeans drepţi roşii, un hanorac mov cu o curea de piele de culoarea smaraldului, tocuri care străluceau, cu sclipici, culorile aprinse o făceau să pară ştearsă, părul ei mai mult cenuşiu-blond decât auriu-blond, cârlionţii ei grei şi traşi în spate într-o coadă simplă. Pe sub machiaj, arăta palidă.

— Îmi pare rău, am zis simplu. Am venit să-ţi spun şi asta. Îmi pare rău.

Am luat-o prin surprindere.

— Îmi pare rău că nu am ţinut legătura după ce ai plecat.

— A fost greu aici, ştii? Mai greu decât am crezut că va fi. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Am simţit deodată că nu mai am nicio prietenă. A fost de parcă soarele a intrat după nori, după ce ai plecat.

— Cred că ar fi trebuit să încerc să ţin şi eu legătura cu tine, a admis.

M-am gândit: *cam pe atunci erai prea ocupată ca să ţi-o tragi cu fostul*

meu prieten oricum, nu-i aşa?

A zâmbit, relaxându-se. Dacă va trebui să o cocoloşesc, să o flatez, voi face asta.

— Uite, a zis ea, vrei ceva? Vin? O cană de ceai?

— O cană de ceai ar fi perfect. Mersi.

A pus ceainicul în bucătărie şi a căutat ceva prin dulapuri o vreme.

— Am luat apartamentul ăsta anul trecut. Drăguţ, nu? a ţipat peste zgomotul bulbucilor din ceainic.

— Da, am zis. E foarte tu.

A zâmbit şi mi-a mulţumit de parcă tocmai am complimentat-o.

— Dar tu? Locuieşti prin zonă acum?

— Da, am zis.

— Deci tu erai cea pe care am văzut-o în staţia de autobuz, a zis.

— Da.

— Nu eram sigură. Arăţi foarte diferit, cu părul… aşa scurt.

A prins şi a tras uşile dinspre terasă până s-au deschis cu un scârţâit, marginea de metal zgâriind pavajul de afară, rădăcina adâncă fiind testamentul care-mi arăta că de mult timp stătea aşa, fixată. Am stat afară cu cănile de ceai, pe peretele mic care separa terasa de iarbă.

— M-a costat o avere, desigur. Ai putea să-ţi iei o casă cu 4 camere acasă în Lancaster, la acelaşi preţ pe care l-am dat eu pe apartamentul ăsta.

— Pun pariu.

Era un grilaj lângă uşile de terasă, înalt cam de un metru, fără îndoială că era o fereastră care conferea subsolului puţină lumină naturală. Nu o rută de scăpare, totuşi. Gratiile alea m-ar fi îngrozit dacă aş fi locuit acolo.

— Arăţi bine, a zis ea.

Nu am observat că se holba la mine. I-am zâmbit.

— Mă simt bine. Mai bine ca oricând, probabil.

A pus o mână pe genunchiul meu.

— Mă bucur, Catherine, pe bune. Poate putem să punem toată afacerea aia murdară în spatele nostru. A fost totul un mare păcat.

Fierbeam de indignare. Trebuia să o ţin sub control, pentru că fără prea multă provocare ar fi devenit o fatală, criză de răzbunare pe care nu aş fi putut să o controlez.

— Da, am zis.

Sylvia a sorbit din ceai. Păsările ciripeau şi grădina era liniştită, paşnică. Părea că suntem undeva la ţară, cu soarele cald deasupra capului meu.

Deodată, a chicotit cu râsul ei melodic.

— Pun pariu că te-a şocat când a venit pe nepusă masă la tine la serviciu, nu-i aşa? Calm. Iată-mă aici pentru interviu.

— Da, ceva de genul asta.

— I-am spus să nu o facă, sunt destule locuri de muncă în Londra, dar voia să te surprindă. A zis că va încerca să facă pace cu tine, să vadă dacă am putea cu toţii să fim din nou prieteni.

— Nu cred că a avut vreo şansă să îmi vorbească personal, de fapt. Am avut foarte multe interviuri de condus.

Mi-a aruncat o privire dintr-o parte.

— Îi vei da postul?

— Încă mai avem oameni de văzut.

S-a încruntat.

— E un bărbat bun, doar ştii asta, nu? Un bărbat bun.

M-am întrebat de pe ce planetă e ea, ce i-a spus el ei, ce i-a făcut încât să-l creadă pe el în loc de mine. Poate că doar credea ceea ce voia să creadă.

Voiam să-i fac jocul, să fiu de acord cu ea, da, e un bărbat bun, dar ăsta era deja un pas prea mare. Tot ce puteam să fac era să mă păcălesc că vorbeşte despre Stuart ca să pot da din cap.

— A trecut printr-o perioadă dificilă, să ştii. Nu obişnuiesc să le placă foştii poliţişti în închisoare.

Bun, m-am gândit. Ce se aştepta să spun? Săracul Lee, ce supliciu oribil pentru el.

— Ai pe altcineva? m-a întrebat cu acel zâmbet cochet din nou în ton, împingându-mă puţin cu umărul.

Am zâmbit.

— Eu? Nu. Nu am întâlnit pe nimeni – ştii cum e. Oraş mare. Muncesc prea mult.

A dat din cap la asta.

— Şi eu am ieşit cu câţiva oameni – ştii tu. Dar niciodată nu am mai întâlnit pe cineva ca Lee. Este foarte – special. Dar, desigur, ştii asta.

Am privit-o pentru că folosise o alegere ciudată de cuvinte. A aruncat o privire la uşile terasei, de parcă auzise ceva în apartament şi o groază paralizantă m-a cuprins.

Era acolo. Era în interiorul apartamentului. A fost acolo în tot timpul ăsta.

— Ce vei face? a întrebat în şoaptă.

Eram pe marginea prăpastiei. Sylvia nu şi-a luat privirea de la uşile care dădeau pe verandă, de la întunericul sufrageriei de dedesubt.

— Nimic, am zis încet. Nu am de gând să fac nimic.

— Asta e bine, atunci, a zis fericită, întorcându-se spre mine cu un zâmbet, cu un zâmbet cald şi fericit.

Am terminat ceaiul şi nu mai aveam niciun motiv să rămân. Voiam să fug cât mai departe de locul ăsta şi să nu mă întorc, dar înainte ca să fac asta ar fi trebuit să trec prin apartament.

Mi-am forţat picioarele să se mişte şi odată ce am intrat din nou în apartament m-am simţit un pic mai bine. Apartamentul era tăcut, în

afară de sunetele pe care le făcea Sylvia spălând cănile în chiuvetă, vorbind despre cum ar fi să ne întâlnim la o cafea, să ieşim într-o seară, cum plănuia să iasă în oraş de ziua ei şi cum aş fi putut să vin.

De pe holul îngust puteam să-i văd dormitorul, uşa deschisă larg, patul nefăcut, uşa de la garderobă deschisă şi marginile ei strălucind de la multitudinea de materiale care nu mai încăpeau pe umeraşe – baia în partea cealaltă, cada pe peretele cel mai îndepărtat. Cred că mi-am imaginat – pur şi simplu nu era loc unde să se ascundă. Nu era aici deloc.

La uşă mi-a zâmbit cald. Am venit aici ca să o avertizez şi acum nu puteam să o fac. Voiam să-i spun ei, să-i zică lui că dacă se apropie de mine îl ucid. Că aveam să-l omor. Dar nu am zis nimic.

În schimb, am zâmbit înapoi, am promis că vom ţine legătura şi m-am îndreptat spre drumul principal şi spre staţia de autobuz, simţind ochii ei cum mă urmăresc din uşa neagră.

M-am simţit eliberată cum nu am fost de ani de zile. Pe măsură ce mă îndepărtam, paşi mei deveneau mai uşori, iar când am ajuns la strada principală practic dansam. Nu aveam un plan de acţiune – nu încă – dar acum măcar puteam să încep să mă gândesc la unul.

De la Herne Hill, m-am întors la Camberwell. Autobuzul cu numărul 68 m-a dus către Maudsley şi am ţopăit afară. Stuart termina munca în jumătate de oră. Desigur, putea să mai dureze câteva ore, dacă intervenea o urgenţă, dar puteam să sper că nu. De asemenea mă bazam pe el să iasă pe uşa principală şi nu pe vreo ieşire laterală, dar aveam să-mi fac griji de asta mai târziu.

Am stat în soare, rezemată de un perete, legănându-mi picioarele. Drumul era mai plin aici, dar oricum mai liniştit decât într-o zi de săptămână. Am privit autobuzele care veneau şi plecau, la oamenii care treceau pe lângă mine.

Aproape că mi-era dor de el. Abia ce am privit spre staţia de autobuz şi el era acolo. Ieşise mai devreme.

— Hei, am zis.

Stuart s-a întors, m-a văzut şi faţa lui s-a luminat. A fugit spre mine, sărutându-mă cu putere pe buze. Apoi s-a aşezat lângă mine, pe zid.

— Hei şi ţie. Ce faci aici?

— Aştept să-mi vină corabia, am zis.

— Ah. Ai avut vreun noroc până acum?

— Situaţia arată bine, de fapt.

— Am putea oricând să mergem într-un pub drăguţ şi să aşteptăm în schimb acolo? Cum ţi se pare?

Am mers la Taurul, care nu era după standardele nimănui un pub drăguţ, dar era la îndemână. Grădina unde se bea bere era plină de oameni care în mod cert au stat acolo aproape toată ziua, aşa că ne-

am aşezat înăuntru. Am luat o sticlă de vin la comun şi am stat în răcoare, ascultând conversaţii diferite care veneau prin uşa deschisă.

— M-am gândit la vacanţa aia, a zis el.

— Care vacanţă?

— Cea pe care voiam să o planificăm când vremea s-a răcit. Nu am apucat să o mai planificăm.

— Asta din cauza ta şi a eticii tale protestante de muncă.

— Chiar şi aşa. Ar trebui să rezervăm ceva.

Am privit pe geam şi am sorbit din vin. Zilele astea reuşeam să beau mai multe pahare fără să mă îmbăt. A mai spus ceva, dar nu-l ascultam. Apoi am realizat pe jumătate că a spus ceva important.

— Ce ai spus?

— Am spus că ar trebui să rezervăm undeva drăguţ, poate pentru toamnă.

— Nu asta ai spus.

S-a înroşit. M-a privit, lăsându-şi capul pe o parte.

— Bine. Am zis că poate rezervăm o lună de miere. Nu râde.

— Nu râd. Nu trebuie să se întâmple ceva înainte, ca să te duci în luna de miere?

— Cred că am întrebat în ordinea greşită.

Nu prea îmi venea să cred ce aud. Avea atenţia mea necondiţionată acum. De afară au venit sunete de râsete gălăgioase, de parcă cea mai bună glumă din lume a fost împărtăşită spre urale.

— Aşa că întreabă în ordinea corectă.

A luat o înghiţitură mare de vin.

— În regulă, o voi face. Cathy, vrei să te căsătoreşti cu mine şi apoi să mergem într-o vacanţă drăguţă undeva fierbinte?

Nu am răspuns imediat şi cred că pe undeva a crezut că greşeşte, pentru că a apoi a spus:

— Nu sunt bun deloc la asta. Habar n-am ce să spun sau cum să o spun. Doar ştiu că te iubesc şi că mai devreme sau mai târziu ne vom căsători şi vom fi fericiţi pentru totdeauna şi că de la un punct ar trebui să te întreb dacă vrei să facem asta. Şi ţi-am luat ceva.

A pescuit ceva din rucsac şi a scos o cutiuţă mică.

Am privit cutia, închisă pe masa dintre noi, pentru o lungă perioadă de timp. Nu îl torturam în mod deliberat. Nici măcar nu eram confuză în legătură cu ce simţeam. Ştiam că uniunea cu Stuart şi să fiu cu el pentru tot restul vieţii era absolut tot ce-mi doream.

Dar nu încă.

Stuart se uita complet impasibil, în afară de ochii lui. Ochii lui îmi rupeau inima.

— E un nu, nu-i aşa?

Am luat o gura de aer adâncă.

— E un *nu încă.*

— E de bine?

Nu mai reuşeam să rezist privirii lui. M-am ridicat şi m-am aşezat în poala lui şi l-am sărutat, lung şi adânc, simţind cum răspunde chiar dacă era rănit. Chiar dacă îl rănisem pentru că nu spusesem da. Unul din idioţi a intrat din grădina cu bere ca să se aprovizioneze şi ne-a fluierat, a făcut un comentariu despre un spectacol gratuit, dar nu ne-am oprit. Nu cred că Stuart l-a auzit.

La final, am mers acasă pe Talbot Street, direct la etaj, alergând pe scări fără ca eu să verific uşa de la intrare. Nici măcar o dată. Am alergat în apartament şi abia am reuşit să trântim uşa în spatele nostru, aruncând orice haină din drumul nostru, nici măcar nu am ajuns în dormitor, dar în schimb dezbrăcaţi pe podea şi apoi dezbrăcaţi în bucătărie şi apoi, ca să fie tacâmul complet, dezbrăcaţi în baie.

Câteva ore mai târziu, când era întuneric şi când briza care venea pe geam devenise rece, a şoptit:

— Păstrează-l. Păstrează inelul, vrei? Păstrează-l până ce *nu încă* devine *da.*

MARŢI, 22 APRILIE 2008

M-am trezit deodată, de la un somn adânc la trează de-a binelea în câteva secunde. Inima îmi sărea din piept.

Ce s-a întâmplat?

Stuart era în spatele meu, cu o mână ridicată, pe braţul meu, trăgându-mă încet înapoi.

— Hei, a murmurat el. Vino înapoi la somn.

— Am auzit ceva, am spus.

— Visai.

Şi-a trecut braţul apucându-mă de mijloc. M-am întins la loc, totuşi cu inima încă neliniştită. S-a mai auzit un zgomot, din nou. O lovitură. Linişte, doar inima mea se mai auzea, doar respiraţia lui Stuart. Nimic altceva. Nu era bine. Nu aveam cum să mă mai bag la somn din nou. M-am dat jos din pat, încercând să nu-l trezesc din nou, îmbrăcându-mă cu un tricou şi nişte pantaloni scurţi. Cu picioarele goale, m-am strecurat afară din dormitor.

Apartamentul era scufundat în întuneric. Am privit în jos spre uşa de la intrare. M-a privit înapoi, solidă, tăcută, reasigurându-mă. Camera din faţă era luminoasă, lumini portocalii care străluceau pe tavan de la lumina din stradă. M-am ghemuit şi am privit strada de sub o fereastră.

Era absolut liniştită, nu se mişca nimic, nu trecea nicio maşină. Nici măcar vreo pisică. Singurul sunet era o dronă a unui avion în depărtare, lumini ca stelele străluceau pe cerul portocaliu închis.

M-am gândit să mă duc din nou la culcare, când am auzit din nou. O lovitură. O bufnitură, seacă, ca şi cum ceva moale a căzut undeva departe.

Se auzea din casă de undeva, de sub scări. Undeva jos.

M-am gândit să-l trezesc pe Stuart. Nivelul meu de anxietate era crescut, undeva între 70 şi 80. Degetele mele tremurau şi genunchii erau nesiguri când m-am ridicat. Am aşteptat un alt zgomot. Nimic. La dracu', nu puteam să fac asta toată viaţa. Mă duceam să verific.

M-am îndreptat cu picioarele goale spre uşă şi, după un moment de ezitare, am deschis-o. Scara era întunecată, rece de la un curent care venea de pe scările de mai jos. Am aşteptat ca inima mea să se calmeze un pic. Nu ai de ce să-ţi faci griji, mi-am zis. E doar casa noastră. E doar Stuart şi cu mine, nu e nimeni acolo. Du-te şi priveşte.

Am coborât scările, lăsând uşa de la apartamentul lui Stuart deschisă. Era lumină la uşa de la intrare şi o lumină chioară de la fereastra de pe hol. Altfel, era întuneric.

Când am ajuns în faţa uşii de la apartamentul meu m-am oprit, am aşteptat, ascultând. Nimic. Era ridicol.

Am coborât scările, câte o scară pe rând, stând cumva pe margine ca să nu scârţâie. Curentul era mai puternic acum, ca o briză. Îmi ridica părul de la ceafă. Un aer umed, stătut – mireasma pământului rece. Miros de pământ din cimitir.

De aici, puteam să văd uşa de la intrare închisă ferm. Niciun semn că fusese deschisă.

Şi apoi, deodată – o bufnitură, în apropiere.

Nu zgomotoasă, dar destul de tare cât să mă facă să tresar. M-am ghemuit ca să văd pe sub balustradă apartamentul domnişoarei Mackenzie.

Uşa era deschisă din nou. Larg deschisă.

Am îngheţat pe loc, am privit spre plapuma neagră de întuneric din interiorul apartamentului. Zgomotul pe care l-am auzit era ca un dulap care se închide. Care reverbera în apartamentul gol. Cineva era înăuntru.

Respirând cât de adânc şi de încet am putut, am încercat să mă concentrez, să gândesc. Asta era o nebunie. Nu putea să fie cineva aici. Dacă erau, se mişcau prin întuneric. De ce nu au instalat o lumină? Mi-am îmbrăţişat genunchii şi am aşteptat ca panica să se diminueze. Desigur că ar fi fost mai uşor şi mai rapid ca să mă duc înapoi sus, să strig la Stuart ca să se ducă să verifice apartamentul meu, să fim siguri că sunt în siguranţă. Dar venisem singură pe scări atâta drum şi nu voiam să renunţ acum.

— Cathy?

Vocea din spatele meu, fix din spatele meu, m-a făcut să ţip şi să sar. Am ţipat mai tare şi mai puternic decât credeam că e posibil.

— Hei, eu sunt, e bine – ce naiba? Cathy, îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

Tremuram din cap până-n picioare, presându-mă de peretele cel mai îndepărtat. Am arătat cu degetul spre uşa deschisă, la întunericul ăla imens, ca o gură larg deschisa.

— Am auzit, am auzit…

— E OK. Hai, respiră un pic.

În plus faţă de panică, eram furioasă.

— Ce naiba? am zis când am putut să vorbesc. De ce naiba nu ai spus ceva? Eram aproape de un infarct.

A dat din umeri.

— M-am gândit că eşti somnambulă.

— Nu am mers prin somn niciodată.

— Păi, şi atunci… ce faci aici?

Am privit spre uşă. Dacă era cineva înăuntru, probabil că l-am speriat. Ţipătul meu singur probabil că a trezit jumătate de cartier.

— Am auzit zgomote. Am venit ca să văd ce se întâmplă. Şi vezi, uşa e deschisă. Am încuiat-o sigur. Încuiat şi verificat. Şi acum e

deschisă.

A scos nişte ţâţâituri, un *oh, nu, nu din nou* şi m-a mutat din cale. S-a dus la parter şi a aprins lumina. Amândoi am clipit şi ne-am ascuns ochii de lumina abruptă. Uşa era în continuare deschisa, întunecată şi goală. Puteam să văd părţi din covorul colorat înnebunitor.

Stuart m-a privit cu o expresie îngrijorată şi s-a aşezat în prag.

— Alo? a ţipat el. E cineva acolo?

Nimic, niciun sunet. A intrat înapoi.

— Ai grijă, am zis.

Luminile din apartament s-au aprins după câteva momente. M-am ascuns sub scări. Totul părea mai puţin ameninţător cu luminile aprinse. Stuart era în sufrageria domnişoarei Mackenzie, stând lângă canapeaua ei, în boxeri şi în picioarele goale.

— Nu e nimeni aici, a zis. Vezi?

Încă simţeam un curent.

— Uite, am zis.

Geamul de jos din uşa de la bucătărie era spart, o bucată de sticlă de forma unei pene de câţiva centimetri era strivită pe podea. Prin geam, mirosul din grădină, briza nopţii, trimitea răcoare în zona picioarelor mele.

— Nu te apropia, am zis eu, să nu te tai.

Şi atunci, ignorând sfatul meu, s-a apropiat.

— E blană pe partea de sus a geamului. Pare că o vulpe e cea care a intrat.

— Afurisita aia de vulpe, am zis eu. Şi crezi că a folosit un ciocan ca să spargă geamul?

S-a ridicat şi a traversat podeaua din bucătărie înspre mine, evitând cioburile de sticlă.

— Nu e nimeni aici, a zis el. Hai să ne întoarcem sus.

Am închis uşa, am trântit-o. Stuart nu m-a lăsat să o verific. Încuietoarea ajunsese unde trebuie, amândoi am auzit zăvorul. Am mers împreună sus şi Stuart s-a băgat înapoi în pat. Am stat în bucătărie cu luminile aprinse, bând ceai. Mâinile mele încă tremurau, dar chiar şi aşa eram destul de calmă. Nu-mi venea să cred ce am făcut, că am coborât pe scări în mijlocul nopţii, că am părăsit locul sigur, patul lui Stuart şi că am ieşit pe uşă şi apoi pe scări.

În ciuda geamului spart, în ciuda faptului că apartamentul domnişoarei Mackenzie fusese clar vandalizat – şi nu doar de o vulpe sau alt animal, dar trebuia să fi fost o persoană – m-am simţit calmă şi liberă şi echilibrată.

Şi în continuare nervoasă. Nu doar că se strecurase în spatele meu, nu doar că m-a făcut să ţip şi să alertez pe oricine a fost în apartament, dar faptul că bănuia că eu am făcut-o. Credea că eu am deschis uşa de la apartament. Nu voia să o spună, dar vedeam asta în

ochii lui. Începea să se îndoiască de mine, la fel precum Claire o făcuse, şi Sylvia, şi apoi poliţia, judecătorul, doctorii, toată lumea.

Nu m-am dus la culcare. Am aprins televizorul şi am stat trează până ce s-a luminat, pe jumătate vizionând, pe jumătate practicând relaxarea, gândindu-mă la Lee. Eram deja agitată; nu mi s-a părut dificil să mai fac încă un pas şi să-mi testez nivelul de anxietate la extrem.

M-am gândit la el spărgând apartamentul domnişoarei Mackenzie. M-am gândit la el cum locuieşte în apartamentul de jos, în întuneric, ascultându-ne pe mine şi pe Stuart în apartamentul de deasupra, cum ne aude vorbind, cum ne aude când facem dragoste. M-am gândit la el şi la ce planuri ar putea să aibă.

Când s-a luminat, într-un sfârşit, aveam lacrimi pe faţă. Nu eram panicată; respiraţia mea era normală. Să controlez panica devenea din ce în ce mai uşor.

Când l-am auzit pe Stuart că s-a trezit, am pus ceainicul pe aragaz. I-am dus o cană de ceai.

— Eşti în regulă? m-a întrebat cu vocea amorţită de la somn.

— Sunt bine.

— Îmi pare rău, a zis el. Îmi pare rău că te-am speriat noaptea trecută.

— E OK.

— Am să sun la compania de management mai târziu, să trimită pe cineva ca să repare geamul spart. Şi care să pună o nouă yală. Bine?

— Sigur. Mă duc jos să mă pregătesc de serviciu.

M-a atins pe mână.

— Deja? Vino în pat.

— E aproape 7. Ne vedem diseară, OK?

L-am sărutat. S-a răsucit în pat pentru încă 5 minute de somn şi l-am lăsat în pace, îndreptându-mă spre scări către propriul apartament. Nevoia de a verifica totul era în continuare prezentă, dar acum mai tot timpul o restricţionam. În loc să verific ferestrele şi uşile, în loc să verific draperiile că erau în aceeaşi poziţie în care le lăsasem, acum verificam alte lucruri.

Dacă Stuart, sau Alistair, sau altcineva m-ar fi întrebat de ce o fac, de ce verific, nu aş fi putut să le explic de ce. Nimeni altcineva nu ar fi observat lucrurile pe care eu le observ, micile semne că Lee a fost aici. Uşa era tot timpul încuiată, exact aşa cum o lăsasem, dar asta nu însemna nimic. Nu puteam să explic cum de ştiam că fusese pe aici cât timp eram plecată.

Doar ştiam.

MIERCURI, 23 APRILIE 2008

Stuart mi-a bătut la uşă când a venit de la muncă. M-am gândit să-l ignor, aşa cum am făcut-o cu câteva luni în urmă, când a bătut pentru prima oară la uşa mea.

— Salut, am zis.

Arăta obosit.

— Vii sus?

— Nu, am nişte treabă de făcut. Am să fac asta şi apoi o să mă culc devreme. Te deranjează? Nu prea am dormit noaptea trecută. Şi tu arăţi terminat.

— Sunt destul de obosit. Dar vino măcar pentru cină. Pentru o oră. Te rog?

Am contemplat asta pentru un moment.

— Am miel la grătar. Voiam să prepar nişte kebab cu lămâie, chimen şi orez.

Am cedat. M-a lăsat 5 minute ca să închid. Când am ajuns în apartamentul de deasupra, el deja feliase bucăţele de carne de miel.

— Am sunat la compania de management, a zis el.

— Oh, da?

Am scos nişte vin din frigider şi tirbuşonul din sertarul cu tacâmuri.

— Vor să trimită pe cineva să repare geamul din apartamentul de dedesubt şi să rezolve cu încuietoarea.

— Cred că au fost deja. Era destul de mult praf lângă uşa apartamentului. Poate au folosit o daltă sau ceva.

A pornit grătarul. Deja mirosea bine, a usturoi, a condimente şi a lămâie.

— M-au întrebat cum se mai simte domnişoara Mackenzie.

— Nu au fost ei să verifice asta?

A dat din umeri.

— Se pare că nu au fost. Am sunat la spital după ce am vorbit cu ei. Nicio schimbare. Nu au speranţe mari cu ea. Şi nici nu au reuşit să dea peste vreun moştenitor.

— Săraca domnişoară Mackenzie. Am să mă duc să o vizitez săptămâna viitoare.

Ne-am aşezat la masă.

— Ar trebui să mergem undeva, acum că s-a încălzit, a zis el, mestecând.

— Să mergem undeva?

— Pentru un weekend sau ceva. Să plecăm departe un pic.

— Chestia asta e delicioasă, am zis.

— Am putea să mergem în Aberdeen. Sau Brighton – am putea să mergem un weekend în Brighton, ce zici?

Nu am răspuns.

S-a oprit din mestecat şi m-a privit, sorbind din paharul de vin. Mă privea ca un psiholog: rezervat, îngrijorat, curios.

— Nu ştiu, am spus, am multe pe cap la muncă. Trebuie să trec prin toate contractele de angajare împreună cu Caroline şi apoi mai e şi terapia cu Alistair, şi mă gândeam să-mi decorez apartamentul…

— Hei, a zis încet, întrerupându-mă. Opreşte-te.

— Să mă opresc din ce?

— Să mă îndepărtezi de tine.

— Nu fac asta. Nu te îndepărtez, sunt doar foarte ocupată şi…

— Mă îndepărtezi de tine.

Am făcut greşeala de a-i surprinde privirea şi m-am pierdut. M-am holbat puţin la el, pe diagonală la început, doar pentru o clipă şi apoi m-am topit. Nu voiam să fac asta singură. Nu voiam să fac toate astea fără el.

— Uşa, uşa domnişoarei Mackenzie.

— Ce e cu ea? a întrebat atingându-mă pe mână.

— Am crezut noaptea trecută – că tu crezi că eu am făcut-o. Că am lăsat-o deschisă intenţionat. Nu-i aşa?

Şi-a scuturat capul.

— Nu.

— M-am simţit de parcă nu mă crezi.

— Dar te cred, Cathy.

— Cineva a încercat să spargă apartamentul de sub noi. De asta geamul era spart.

— Da, a zis el.

— De ce ai spus că era o vulpe?

— Nu am spus că vulpea a spart geamul.

Avea dreptate – nu a spus nimic de genul ăsta.

— De ce nu eşti îngrijorat? Cineva ar fi putut să intre în apartament.

A dat din umeri.

— Cathy, locuim în Londra. Spargerile sunt dese. Eu am fost jefuit când locuiam în Hampstead. Maşina mea a fost furată acum 2 ani, nu am mai recuperat nimic. Ralph a fost jefuit în Hyde Park odată. Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul. Nu are nicio legătură cu Lee.

— Dar…

— Şi oricine a fost cel care a spart geamul, nu a lăsat niciun semn că a intrat. Uşa din spate era în continuare închisă şi blocată.

— Uşa de la apartament era deschisă!

— Amândoi ştim că încuietoarea nu e chiar fixă. Curentul de la geamul spart probabil că a deschis-o.

Mi-am muşcat buza. Asta nu ducea nicăieri.

— Nu e Lee, Cathy, a zis el, încet. Nu e aici. Suntem doar eu şi cu tine, în regulă?

Am strâns farfuriile. În timp ce le curăţam şi le puneam în maşina de spălat, am simţit tristeţe şi o oboseală generală. M-a oprit, mi-a luat farfuria cu grijă din mâinile alunecoase, întorcându-mă cu faţa la el. Mi-a ridicat puţin bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Te iubesc, a zis el. Şi sunt atât de mândru de tine. Eşti curajoasă, puternică şi directă. Eşti mult mai curajoasă decât crezi.

Lacrimile se întreceau pe obrajii mei fierbinţi. Le-a sărutat. M-a ţinut şi m-a legănat încet şi după o perioadă am uitat de tot de munca fictivă pe care trebuia să o termin. Am uitat de geamul spart, de praful de pe podea şi de curentul care îmi răcorea gleznele. Am uitat de tot în afară de el, de Stuart şi de căldura palmelor lui pe pielea mea.

MIERCURI, 7 MAI 2008

Pentru alte 2 săptămâni, totul a fost bine. Noua fabrică a avut ceremonia oficială de deschidere şi toţi supraveghetorii şi noii angajaţi pe care i-am recrutat erau ocupaţi să-şi găsească locul şi să muncească foarte bine. Directorul ne trimisese o scrisoare, mulţumindu-ne pentru efortul depus.

Aveam terapie săptămânală cu Alistair şi lucram ca să reduc verificările la 0. Reuşisem de câteva ori. Când verificam, mă uitam după lucrurile care ar fi putut fi mutate prin casă. Dar după seara în care am găsit uşa domnişoarei Mackenzie deschisă, nu s-a mai întâmplat nimic. Niciun zgomot în noapte, nicio dovadă că el sau altcineva au mai fost în apartament. Nimic, deloc.

Stuart a fost ocupat cu finalizarea proiectului de cercetare şi a muncit până târziu înainte să vină acasă. Dormeam în apartamentul meu în aşa fel încât el să doarmă nederanjat când ajungea. Ca rezultat, îl vedeam rar toată săptămâna.

Caroline şi cu mine ne bucuram de o cană de ceai şi de o discuţie, ceva ce nu prea avusesem timp să facem în ultimele săptămâni. Mă întreba ceva despre Stuart când am primit un mesaj:

C – Am uitat cum mai arată casa. Încerc să-mi iau liber weekendul ăsta. Te iubesc. S x

La câteva minute după asta, telefonul meu de serviciu a sunat. Mă aşteptam să fie Stuart, dar nu era el. Spre surpriza mea, era Sylvia.

— Salut, a zis ea. Scuze că te sun la muncă, dar nu îţi ştiu numărul de acasă.

Vocea ei părea stranie, cu ecou şi puteam să aud trafic în fundal.

— Nu-i nimic. Ce mai faci?

— Sunt bine, a zis ea. Am doar un minut la dispoziţie. Vrei să ne întâlnim pentru prânz? Azi?

— Sunt un pic ocupată, Sylvia.

— Te rog. Nu aş întreba dacă nu ar fi important.

Am privit spre calendarul de pe biroul meu – o întâlnire la ora 2 după-amiaza, dar aş fi putut să mă întorc până atunci.

— Bine, atunci. Unde vrei să ne întâlnim?

— John Lewis, Oxford Street – cafeneaua de la etajul 4. O ştii?

Nu era genul de loc unde te-ai aştepta să o întâlneşti pe Sylvia, dar tonul ei era atât de obişnuit – se aştepta ca toată lumea să se mişte în ritmul ei, să se întâlnească în lumea ei, de parcă planeta se învârtea prea încet în jurul ei.

— Am să o găsesc.

— La 12?
— Fac tot posibilul.
— Ne vedem atunci. Şi, Catherine… mulţumesc.
Cu respiraţia tăiată la sfârşit, în continuare se auzea de parcă ar fi fost într-o cavernă undeva, a închis.
M-am gândit la asta toată dimineaţa. Instinctul îmi spunea că e o capcană, dar una deşteaptă. Nu ar trebui să-mi fie frică să mă întâlnesc cu cineva într-un loc ca ăla – foarte public, aglomerat, cu multe intrări şi ieşiri, niciun mod prin care Lee ar putea să mă ia, dificil pentru el să mă urmărească când intru sau ies. Doar dacă nu-l ajuta ea. Dacă m-ar fi invitat din nou la apartamentul ei, aş fi refuzat.
M-am gândit la acea duminică dimineaţa de acum câteva săptămâni, când am surprins-o, probabil şi pe el. Nu mi-am dat seama unde s-ar fi putut ascunde în apartamentul ăla, dar era ceva în felul în care privea întunericul din colţ care m-a convins că el e pe undeva ascultând, că era prin preajmă.
În orice caz, fie dacă era o capcană sau nu, aveam de gând să mă duc.
Afară, departe de aerul condiţionat, era surprinzător de cald. Soarele strălucea şi străzile erau pline de corporatişti care se îndreptau spre parcuri şi spre spaţii verzi ca să stea la soare. Am mers 3 străzi, am traversat drumul de câteva ori şi apoi brusc am luat un taxi. Nu ştiu de ce; dar dacă Sylvia voia să se întâlnească cu mine, atunci era clar că el ştia unde mergem, dacă m-ar fi urmărit. Cel mai probabil era deja la John Lewis, aşteptându-mă. Poate că întâlnirea asta era metoda ei de a ne aduce împreună într-un dialog civilizat pe un teren neutru. Nu eram speriată, dar mă simţeam un pic ameţită – neliniştită, de parcă mă îndreptam spre ceva teribil şi imprevizibil.
M-am bucurat de briza care venea prin geamul deschis al taxiului care s-a oprit, apoi şi-a reînceput traseul printre străduţe. 10 minute mai târziu, eram pe o stradă laterală, în faţa unei intrări din spate a magazinului. Era răcoare şi umbră, briza mângâindu-mi picioarele goale.
Cafeneaua de la etajul 4 era aglomerată şi, uitându-mă repede printre oameni, am avut impresia că am ajuns înaintea ei. Dar când m-am întors ca să plec am văzut-o, ridicându-se de pe scaun, mâna ei făcea un semn. Stătea chiar în spate, lângă toalete, dar nu din cauza asta am observat-o. Purta o fustă neagră şi o bluză albă, cu tocuri negre. Mă uitasem după obişnuitele culori vibrante de păun şi iat-o aici, îmbrăcată aproape ca un junior corporatist.
— Salut, a zis ea, spre surpriza mea oferindu-mi o îmbrăţişare şi un sărut pe obraz.
— Aproape că nu te-am recunoscut, am zis.
— Ah, te referi la asta? a chicotit ca de obicei. Abia l-am cumpărat.

Mă duc la un interviu pentru şeful departamentului de servicii legale într-un minut; uneori merită să o laşi mai moale puţin. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Deja cumpărase ceaiul şi 2 brioşe de scorţişoară ne aşteptau deja pe masă.

— Ca în vremurile vechi, a zis ea, în timp ce m-am aşezat. Îmi aduce aminte de Paradise Café.

Am privit în jur; nu mi-am putut imagina o cafenea mai diferită de Paradise Café decât asta, dar nu am spus-o.

— Deci, a zis ea luminoasă, mestecând, cum merg lucrurile?

— Bine, mulţumesc, am zis, apoi am aşteptat.

— Nu a luat locul de muncă, atunci. De Mike, zic.

Mike.

— Nu. Nu a avut destulă experienţa, la final. Adică, să conduci un bar în Spania timp de 18 luni – aproape deloc util ca experienţă în depozite, nu-i aşa?

M-a ţintuit cu privirea.

— Nu a fost decizia mea, din păcate. Totul se marchează şi, ei bine, el nu a punctat atât de bine precum alţii. Asta a fost tot. Nimic ce aş fi putut să fac.

Sylvia a dat din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că nu e de nasul ei şi m-a privit cum îmi beam ceaiul. Era aproape călduţ. M-am întrebat de cât timp stătea aici. Am luptat cu impulsul de a mă uita în spatele meu, în jurul cafenelei, la intrarea de pe etaj. El era pe aici, undeva, eram sigură de asta.

— Eu am fost, a zis ea, în caz că te întrebai.

— Ce anume?

— Eu am fost cea care i-a spus cum să te găsească. Am văzut anunţul despre serviciul nou în *Evening Standard* şi numele tău cu datele de contact. *Pentru mai multe informaţii şi un formular de aplicare, vă rog să o contactaţi pe Cathy Bailey…* m-am gândit că e foarte probabil să fie acea Catherine.

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Ei bine, aveai dreptate. Era.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Nu mai contează acum, am zis, încă nesigură la care parte din trădarea ei făcea referire. Ce mai faci tu?

Nu a avut şansa să-mi spună, pentru că imediat telefonul ei a sunat. Aproape a sărit de frică şi l-a apucat, răspunzând la el pe un ton stresat.

— Alo?

M-am prefăcut că nu ascult.

— Da. Nu, doar beau cafeaua cu o prietenă.

S-a uitat la mine, a încercat să zâmbească.

— Nu, nimeni pe care să-l cunoşti. De ce, vrei să ni te alături? Ok, atunci. Nu, l-am lăsat la muncă. De ce? În regulă. Ne vedem curând.

A închis şi a părut chiar uşurată.

— Scuze pentru asta, a zis.

Era palidă, am observat, machiajul pe care de obicei îl purta nu era atât de luminos. Arăta de parcă ar fi fost învârtită de mai multe ori în maşina de spălat. Arăta leşinată. Am vrut să întreb dacă era el, dar nu avea niciun sens, deja ştiam. Era o capcană, am decis. El voia, din nu ştiu ce motiv bizar, să am încredere în Sylvia, să mă confesez ei. Telefonul, care stătea pe masă, era interceptat, înregistrându-ne conversaţia.

— Iubiţii ăştia, a zis ea. Ştii cum sunt – mereu te verifică.

Am dat din umeri şi am zâmbit.

— Chiar aşa?

— Oricum, a zis ea, încercând să sune fericită, nu pot să stau mult. Doar am vrut să te salut, să văd ce mai faci.

A băut restul cafelei, lăsând restul de brioşă neatinsă. Când s-a ridicat, am observat că slăbise mult, chiar şi-n săptămânile în care nu am văzut-o.

— Pleci? am întrebat.

— Da, scuze. Trebuie să ajung la un interviu. Ţinem legătură, da? Ai grijă de tine, Catherine.

Vocea ei era stranie, tăcută, de parcă ţinea în ea ceva vast şi incontrolabil. Pentru un moment i-am surprins privirea şi am văzut ceva acolo pe care nu mă aşteptam să-l văd.

M-a îmbrăţişat, m-a ţinut strâns cu o clipă mai mult decât de obicei, apoi şi-a luat punga mare Planet care fusese îngrămădită sub masă şi care părea să conţină o adunătură de materiale strălucitoare şi nişte pantofi roşii de calitate cu tocuri înalte, cu câte o floare cusută pe fiecare deget.

Am privit-o îndepărtându-se, făcând slalom printre mese şi dispărând în mulţimea de cumpărători care stăteau la rând la ghişee cu tăvi şi sacoşe cu haine de designeri şi cu lenjerii de pat de bumbac egiptean.

DUMINICĂ, 11 MAI 2008

Nu am găsit mesajul până acum, la 4 zile după ce m-am întâlnit cu Sylvia la cafenea. Stuart era la muncă şi eu îmi sortam hainele pentru spălat.

Era îngrămădit în buzunarul cămăşii lărguţe, atât de mic încât poate că niciodată nu l-aş mai fi găsit, asta dacă nu aveam obişnuinţa de a-mi verifica fiecare buzunar după şerveţele înainte ca să-mi îndes în sac hainele pentru spălătorie.

M-am holbat la el pentru un moment, ştiind ce înseamnă, înainte să-l deschid încet. Doar 3 cuvinte, printate – ar fi putut fi scrise de oricine şi totuşi puteau fi scrise de ea.

TE CRED ACUM

3 cuvinte mâzgălite pe spatele unui bon al cafenelei John Lewis, împăturit şi reîmpăturit.

Totul a venit ca o avalanşă peste mine în câteva secunde, oroarea, şi deja mă gândeam dacă nu e prea târziu. M-am gândit să mă duc la ea, să o scot, să fugim. Unde ne-am duce? M-am gândit să mă duc să-l găsesc, să iau un cuţit, să-l surprind, să îl termin aşa cum aş fi vrut să o fac cu 4 ani în urmă. M-am gândit să-l sun pe Stuart la muncă, să-l întreb ce ar trebui să fac.

La final am făcut singurul lucru pe care realist vorbind puteam să-l fac.

Am urcat la etaj cu telefonul şi am intrat în apartamentul lui Stuart. Era liniştit şi gol fără el. Soarele apunea peste acoperişuri şi bucătăria lui era scufundată într-o lumină aurie. M-am aşezat la masa de bucătărie şi am sunat.

— Pot să vorbesc cu sergent Hollands, vă rog? am întrebat când apelul a fost preluat.

A trebuit să aştept câteva minute înainte ca ea să vină la telefon. Între timp, am ascultat pe fundal zgomotul din biroul de Abuzuri Domestice, cineva vorbind la telefon, încercând să calmeze pe altcineva.

— Încercaţi să respiraţi adânc. Nu, nu vă faceţi griji, luaţi-vă timpul necesar. Ştiu… este foarte dificil. Chiar deloc – de asta sunt aici.

— Alo? Cathy?

Vocea ei suna alert, ca de afaceri. Deodată m-am întrebat dacă fac lucrul care trebuie.

— Îmi pare rău să te deranjez. Sunt îngrijorată pentru cineva. O prietenă de-a mea. Cred că are probleme.

Barul The Rest Assured era tăcut atât de devreme pentru o duminică seara, câţiva clienţi obişnuiţi la bar, umplându-şi halbele de vin adevărat şi pălăvrăgind despre piaţa imobiliară. Am ajuns devreme, mi-am comandat un pahar de vin alb şi m-am aşezat pe canapeaua unde Stuart mă ţinuse de mână şi-mi spusese cum Hannah l-a trădat. Amândoi am ajuns departe, de atunci.

A întârziat doar 10 minute faţă de ora la care spusese că va ajunge. Nu ştiam după cine să mă uit, dar mi-am dat seama cine e imediat ce a intrat pe uşă, lăsând să se strecoare briza de seară odată cu ea. Blugi, un tricou negru, păr blond tuns scurt într-un stil care arăta ca al Prinţesei Diana, doar că era un pic mai des şi mai dificil de aranjat cărarea într-o parte. Mai scundă decât mă aşteptam, dar cu construcţia cuiva pe care l-ai vrea să fie de partea ta în caz de o ceartă.

A zburat direct spre bar şi şi-a comandat o jumătate de halbă de ceva după care a venit spre mine.

— Cathy?

Am dat mâna cu ea.

— Cum de ai ştiut că sunt eu?

A zâmbit.

— Eşti singură.

Sam s-a uitat în jurul barului şi a sugerat să mergem pe terasă în schimb. Nu mi-am dat seama că exista una, dar printr-o uşă din spatele barului, iat-o. Doar 2 mese, dar destul de aerisit de la briză cât să facă temperatura suportabilă.

— Mersi că ai acceptat să ne întâlnim, am zis.

Am fost luată prin surprindere, ca să fiu sinceră, deschiderea cu care a acceptat să-şi sacrifice seara ca să audă despre povestea Sylviei.

— E în regulă, a zis bucuroasă, e o seara prea drăguţă ca să stai blocat între 4 pereţi.

A luat o gura de bere şi s-a lins pe buze, apoi m-a privit, aşteptând.

I-am povestit totul. De prietenia mea cu Sylvia, cum s-a răcit când ea a plecat în Londra şi când eu încercam să ies din relaţia cu Lee. Cum am văzut-o în autobuz şi cum Lee folosea adresa ei ca bază pentru a-şi găsi un loc de muncă la mine în companie. Apoi i-am povestit despre vizita din săptămânile anterioare şi cum m-am întâlnit cu ea şi la final – despre bileţel.

L-am scos din buzunar, l-am desfăcut şi i l-am dat. L-a studiat pentru un moment şi apoi mi l-a dat înapoi.

— Ce crezi că înseamnă? m-a întrebat.

Mi-am simţit răbdarea pusă la încercare un pic.

— Ei bine, înseamnă că mă crede că Lee a fost violent cu mine pentru că face la fel şi cu ea.

— Ţi-a spus că e într-o relaţie cu Lee?

— Nu exact.

— Ţi-a spus că îi este frică de el? Sau să-ţi dea vreun indiciu?

— Nu mi-a spus, dar multe lucruri aveau sens. Când m-a sunat ca să stabilim întâlnirea pentru miercuri, m-a sunat de pe un telefon public, nu de pe mobilul ei. Lee obişnuia să-mi asculte telefonul şi să-mi citească email-urile, aşa a ştiut că plănuiesc să scap, aşa că probabil face la fel şi cu ea. Locul în care a ales să ne întâlnim era undeva public, cu multe ieşiri şi intrări diferite, sugerând că una din noi ar fi putut fi urmărită până acolo. Şi când m-am întâlnit cu ea era îmbrăcată într-o ţinută stranie.

Sam m-a privit întrebătoare. Avea ochii albaştri adânci, ochi mari albaştri ca ai unui bebeluş, aşezaţi pe o faţă care nu arată deloc inocentă sau seducătoare.

— Sylvia mereu purta haine colorate strălucitoare – ca un soi de pasăre exotică, mereu în galben, roz, mov, turcoaz – genul ăsta de lucruri. Mătase, caşmir, piele. Nimic simplu, niciodată. Miercuri purta o fustă neagră şi o bluză albă. Mi-a spus că abia le-a cumpărat, că se ducea la un interviu serios şi voia să o lase puţin mai moale. Hainele ei obişnuite erau mototolite în punga pe care o avea cu ea. Dar nu o ştiam să procedeze aşa înainte. Credea că stilul ei de îmbrăcăminte o scotea în evidenţă – de asta se îmbrăca aşa.

— Deci crezi că a încercat să se amestece în mulţime?

— Exact. Cred că a urmărit-o, la fel cum făcea cu mine. Şi nu avea poşeta cu ea. Doar sacoşa.

— Fără poşetă?

— Nu m-am gândit la asta atunci. Dar e posibil să-i fi pus ceva undeva, un dispozitiv de urmărire. Ştiu că toate astea sună nebunesc. Sună aşa până când locuieşti cu cineva care face asta.

A dat din umeri puţin şi din cap.

— Dar nu a spus nimic despre el, că ar fi nefericită? Chiar dacă nu avea poşeta cu ea?

— Nu. Cred că îşi făcea curaj şi exact atunci i-a sunat mobilul. Am presupus că e el. Şi apoi a plecat aproape imediat. Ne-am văzut acolo doar pentru câteva minute.

— Şi crezi că ea ţi-a lăsat bileţelul în buzunar.

— Era nota pentru băuturile şi mâncarea pe care le-a cumpărat. Uite – data şi ora de când ne-am întâlnit. Cred că a scris bileţelul înainte să ajung.

Sam a luat din nou bileţelul şi l-a privit, nu nota tipărită, ci cuvintele mâzgălite în grabă. M-am întrebat dacă ea se gândea că le-aş fi scris eu.

— Uite, de ce m-ar fi crezut deodată? A declarat la proces că Lee nu mi-a făcut rău, că eram o psihopată, că rănile mele erau auto-provocate – şi era prietena mea cea mai bună! Ce ar fi făcut-o să mă creadă, dintr-odată?

Sam Hollands a luat o gura de aer adâncă şi a oftat lung, privind în jur la restul grădinii, înainte ca să se aplece spre mine.

— Am sunat la adresa pe care mi-ai dat-o, înainte să vin aici. Nu a răspuns nimeni. Sper că nu avem de ce să ne facem griji, cu asta, dar recunosc că-mi fac griji că domnul Brightman pare să încerce să ia contact din nou cu tine.

— Nu pentru mine ar trebui să-ţi faci griji, am zis curajoasă. Eu ştiu exact cum este, de ce este capabil.

A zâmbit, încercând să mă liniştească.

— Voi face ce pot, bine? Am să deschid o anchetă, am să o verific, să mă asigur că e bine. Între timp, mi-e teamă că el tot nu a făcut nimic care ar fi considerat o hărţuire şi, până nu o va face, nu putem să emitem un ordin de restricţie care să-l ţină departe de tine.

Am dat din umeri.

— Persoana care pretindea că este – Mike Newell. Mă întrebam dacă poliţia i-a verificat CV-ul, dacă prietenul din Spania ar mai fi încă dispus să pretindă că el a muncit acolo în ultimul an. Deşi asta nu demonstrează că Mike Newell şi Lee Brightman e una şi aceeaşi persoană.

— Las-o pe seama mea, a spus ea sorbind ultima gură de halbă. Ţinem legătura. Şi, între timp, am să o verific şi pe prietena ta.

S-a ridicat şi s-a întins.

— Iisuse, ce zi lungă.

— Eşti în afara programului acum?

Sam a dat din cap şi a zâmbit.

— Da. Am să-mi pregătesc un curry şi o baie lungă, cred.

Am mers până aproape de intersecţia cu Talbot Street şi am dat mâna cu ea înainte să se îndrepte spre metrou.

— Nu uita, a zis ea. Dacă ai nevoie de ajutor. Paşte.

— Nu uit, am zis şi i-am zâmbit.

Era aproape întuneric când am ajuns acasă. Încă zâmbeam când am băgat cheia în uşa de la intrare şi s-a deschis fără ca să întorc yala. Cineva o lăsase descuiată.

Uşa de la apartament era închisă, precum o lăsasem şi nu era nimic mutat. Nimic schimbat, şi totuşi mă simţeam neliniştită.

Am stat în mijlocul sufrageriei, privind uşile de la balcon şi grădina, copacii, aerul de aici stătut şi sufocant. Am verificat uşile de la balcon din nou – în continuare închise şi securizate – şi apoi le-am deschis larg. Briza care-mi răcise pielea în grădina barului The Rest Assured era şi mai rece şi, în ciuda soarelui care apunea, m-am simţit încălzită.

Poarta grădinii de jos era deschisă, atârnând pe jumătate în cadrul ei. Era aşa de la o furtună din februarie. Rugasem compania de management să o rezolve şi au trimis pe cineva care au proptit-o din nou. Dar fusese un efort pe jumătate. Nimeni nu folosea grădina

oricum, de fapt nu am văzut pe nimeni care să folosească cărarea de pe marginea grădinii, deci nu faptul că era deschisă mă deranja.

În schimb, nu se auzea niciun sunet, nicio respiraţie, niciun ciripit, nicio şoaptă. Dar se simţea straniu. Aerul era închis şi greu, norii care se adunau deasupra. M-am întrebat ce face, unde era, dacă Sylvia era închisă în baie, sângerând, aşteptând pe cineva care să o salveze, în acelaşi mod în care Wendy mă salvase pe mine.

Wendy mi-a povestit cum m-a salvat, că în timp ce despacheta cumpărăturile din portbagaj l-a văzut pe el ieşind pe uşa din faţă. Arăta ameţit, mi-a zis, de parcă era un pic beat, când a intrat în maşină şi a condus. Dar nu asta a deranjat-o. Când el s-a întors ca să se aşeze pe scaunul şoferului, ea a văzut sângele de pe mâinile lui şi urme în partea de jos a tricoului. Şi din fericire pentru mine, el nu închisese uşa cum trebuie. Când a fost sigură că a plecat, a deschis-o, mi-a povestit ea, strigând Alo? pe scări, găsindu-mă întinsă pe covorul din dormitorul de rezervă. A crezut că sunt deja moartă. Înregistrarea apelului ei la 999 s-a auzit în sala de tribunal. Wendy, atât de echilibrată, calmă şi tandră, ţipând după ajutor şi plângând în şocul de a găsi pe cineva dezbrăcat, sângerând din o sută de locuri diferite şi abia respirând. Mi-a fost dificil să ascult înregistrarea. Cred că aia a fost ultima zi când am putut să mai ajung la proces – nu-mi mai aduc aminte altceva din proces, oricum.

Deodată telefonul mobil a sunat din poşeta de pe canapea şi am tresărit.

— Bună, tu, a zis Stuart cu vocea incredibil de obosită. Mi-a fost dor de tine azi.

— Şi mie de tine. Eşti aproape gata?

— Dap. Scriu nişte notiţe, apoi plec. Cumpăr ceva de mâncare în drum spre casă?

— Sună bine, am zis. Ascultă – ies puţin. Vreau să verific ceva la muncă.

Am auzit cum i s-a schimbat vocea.

— Te duci înapoi la birou?

— Da, nu-ţi face griji, nu durează mult. Probabil mă întorc până ajungi tu acasă.

A urmat o pauză de partea cealaltă a telefonului.

— Cathy. Eşti bine? Nu-i aşa?

— Da, am zis, cu un ton vesel, desigur că sunt. Doar vreau să rezolv treburile, ca să nu mă gândesc la asta toată seara.

— În regulă, a zis el. Ia-ţi telefonul cu tine.

— Aşa am să fac. Ne vedem mai încolo.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, am zis.

Când am închis, am stat o clipă gândindu-mă la ce am spus şi cum

ar fi sunat pentru cineva care ar fi ascultat. Evitam să vorbesc cu Stuart în apartamentul meu, în caz că Lee ar fi plantat microfoane în casă şi ar fi ascultat. M-am întrebat cât voi mai putea rezista în ritmul ăsta.

Am găsit un autobuz care mergea în apropiere de direcţia potrivită, la sud de râu. Traficul începea să se diminueze şi era complet întuneric când am ajuns pe drumul Sylviei. Am mers pe jos din staţia unde mă lăsase autobuzul, încercând să-mi dau seama care din cele două drumuri aproape identice era cel corect. Trecuse aproape o oră de când vorbisem cu Stuart în apartament.

Uşa neagră vopsită era închisă bine de data asta. Am sunat la apartamentul 2. Auzeam soneria din interior până în spatele casei, dar nu a răspuns nimeni. Am aşteptat un moment, apoi am sunat din nou. Mi-am verificat ceasul. 22 şi 9. Sigur ar fi trebuit să fie acasă? Majoritatea oamenilor erau acasă într-o seara de duminică, chiar şi în Londra. Am sunat din nou şi de data asta interfonul a prins viaţă. Nu era Sylvia, totuşi – ci altcineva.

— Uite, e evident că nu e acasă. De ce nu te cari naibii?

— Îmi pare rău, am zis. Trebuia să mă întâlnesc cu ea, poţi te rog să mă laşi să intru?

Niciun răspuns – interfonul tăcea.

Ei bine, nu puteam să stau aici toată seara. Am mers până la capătul străzii, am făcut stânga, mergând pe lângă marginea clădirii până la inevitabila alee care trecea prin spatele caselor. Era întuneric beznă acolo, fără îndoială plin de rahat de câine, de pubele împrăştiate şi alte orori – dar măcar, undeva pe acolo jos era spatele apartamentului Sylviei şi grădina unde am stat şi am băut cănile de ceai în lumina soarelui.

210 paşi peste pământul tare, exact numărul pe care l-am făcut din faţa casei ei şi până la capătul străzii şi am dat de o poartă, de ierburi crescute şi un perete dărăpănat. Am simţit duritatea cărămizilor, mi-am trecut degetele pe suprafeţele lor, la înălţimea umerilor şi m-am urcat, zgâriindu-mă la un genunchi, încercând să mă sprijin cu adidaşii.

Odată ce mi-am suit umerii pe zid, am putut să văd în grădină şi geamurile de la parter – toate acoperite de întuneric. Sus, la primul şi al doilea etaj, toate ferestrele erau luminate puternic şi larg deschise pentru căldura nopţii. Trebuia să nu fac zgomot.

M-am ridicat pe zid, balansându-mi cu precauţie fundul şi dezbătând următorul pas. Era aproape sigur că ea nu era acasă. Poate plecase în weekend, s-a dus să-şi viziteze vreun prieten undeva sau chiar pe părinţii ei în Lancaster. Scăpase de el, poate de tot, în felul în care eu nu reuşisem niciodată.

Sau altfel… era înăuntru. Cu toate luminile stinse.

Ei bine, mersesem atât de departe – nu puteam să plec acasă fără să verific. Mi-am forfecat picioarele peste zidul de grădină şi m-am lăsat în jos, zgâriindu-mi spatele picioarelor de cărămidă şi înjurându-mă că nu purtam ceva mai puţin sensibil decât o rochie de vară.

Puteam să disting voci, un râs de la apartamentul de deasupra. Un soi de muzică clasică – un pian liniştitor, melodic. Probabil că aveau o petrecere la cină.

M-am aruncat în grădina care era luminată ca ziua de la becurile de deasupra, sperând din suflet că nu vor alege acest moment ca să se uite afară. Mi-am adus aminte la timp de zidul mic care trecea pe lângă grădină, învăluit în umbră. Odată ce ochii mei s-au obişnuit cu întunericul, am privit prin geam în sufrageria de la parter. Era la fel cum mi-o aminteam – printurile, canapeaua acoperită în bucăţi de satin, cărţi, reviste amestecate la întâmplare. Prin uşa de la intrare şi prin beznă puteam să disting uşile de pe hol, baia la stânga, dormitorul pe dreapta la fel de departe precum îmi aduceam aminte.

Ambele uşi erau deschise larg.

Asta era, atunci. Oriunde era, nu era ţinută captivă în apartamentul ei.

Am făcut un pas înapoi şi piciorul a cedat un pic sub mine. Era grilajul de la fereastra apartamentului de la subsol. Am privit în jos la întunericul ca dintr-un puţ, luminile de deasupra care se vedeau înăuntru ca nişte linii, într-o întunecime completă şi m-am cutremurat.

Simţindu-mă un pic ridicolă acum, am alergat înapoi spre spatele grădinii, aşteptând un ţipăt în orice moment venind de la cineva de la etaj care m-ar fi văzut alergând cu mâinile şi picioarele dezgolite prin iarbă.

Dar până să mai iau o gură de aer, ajunsesem la perete. Părea mult mai înalt din partea asta şi cărămizile erau mai moi. Urma să mă chinui să trec de partea cealaltă. Poarta care ducea la alee avea un lacăt uriaş strălucitor pus, deci nu puteam să o folosesc. Un coş de gunoi vechi, cu un capac de metal, stătea abandonat la o mică distanţă de zid. Era gol, din ce îmi puteam da seama, deşi nu mirosea deloc plăcut. L-am tras printre smocurile de iarbă şi l-am sprijinit de zid, fiecare zăngănit auzindu-se surd peste sunetele plăcute de la camerele de deasupra, din al doilea concert de pian al lui Shostakovich.

Mi-am testat greutatea pe capacul coşului şi m-a ţinut. Aveam nevoie să ridic doar un picior, pe bune şi asta am şi primit, fiindcă de cum am apucat cu mâinile partea de sus a zidului, capacul de sub piciorul meu a alunecat, s-a rostogolit şi a zăngănit pe iarbă. În timp ce escaladam zidul, muzica deodată s-a oprit şi am auzit voci – îngrijorate:

— Cea fost asta?

— Ah, probabil doar o vulpe… nu-ţi face griji, dragă, serios.

Ajunsesem de partea cealaltă a zidului, fără aer, simţindu-mă ca o proastă, întrebându-mă ce naiba fac escaladând ziduri când aş putea să fiu acasă cu Stuart, care deja îşi punea întrebarea când mă întorc.

Era timpul să plec. Oriunde era Sylvia, măcar verificasem.

Am luat înapoi singurul autobuz care mergea în direcţia bună. M-a lăsat de partea cealaltă a parcului, la mai puţin de un kilometru distanţă de casă, şi o jumătate din drum am mers şi cealaltă jumătate am alergat prin întuneric, ca să ajung pe Talbot Street.

Căldura se înrăutăţea, straniul zgomot al fulgerelor venind din depărtare îmi urmărea paşii şi ameninţa cu ploaia. Am parcurs toată strada, m-am uitat în sus la ferestrele din apartamentul lui Stuart şi am observat că erau aprinse. Câştigase la care ajunge primul acasă. Am luptat cu dorinţa de a mă duce direct înăuntru şi în schimb am continuat să mă plimb, până la capătul străzii, am făcut stânga, înconjurând clădirea până la alee.

Voiam să mă gândesc.

Nu văzusem niciun suflet în timpul plimbării mele de la staţia de autobuz; câteva maşini singuratice şi un biciclist, dar nimeni pe jos. Zilele astea, nimeni nu mai mergea prin Londra, nici prin suburbii. Şi nici după lăsarea întunericului.

În afară de mine.

Ceva rău i se întâmplase Sylviei. Ştiam asta la fel de sigur precum îmi ştiam numele. Părea atât de diferită. Nu mai era îndrăzneaţă şi dură, ci mai degrabă liniştită, ochii ei – bântuiţi. Credeam că o foloseşte ca să ajungă la mine, dar dacă nu mai era interesat de mine deloc? Dacă găsise pe altcineva pe care să controleze?

Fix ăsta era gândul meu până în momentul în care am privit prin spaţiul dintre poartă şi hambarul din spatele casei şi am văzut draperiile din sufragerie larg deschise şi lumină înăuntru.

Am stat o clipă, îngheţată pe loc. Intrase înăuntru. Probabil că încă era acolo. M-am gândit o secundă, întrebându-mă dacă ar trebui să o sun pe Sam Hollands şi apoi gândindu-mă că ar putea fi chiar Stuart – avea cheia – poate că se întrebase şi el dacă sunt jos şi decisese să vină să vadă dacă sunt bine.

Chiar atunci o siluetă a apărut la geam şi eu m-am retras, cât să iau o gură adâncă de aer. Era Stuart, stând la fereastră cu mobilul în mâini, tastând pe butoane. Atunci telefonul meu a vibrat.

C – Unde eşti? Eşti bine? S x

În acel moment, îmi doream să-l văd mai mult ca orice pe lume. Am alergat până la capătul aleii, împiedicându-mă de pământul tare şi râzând aproape, pentru că el era acolo şi totul era bine până la urmă.

Totul până la uşa de la intrare. Am băgat cheia în uşă, dar cumva ştiam că nu e nevoie. Am împins cheia şi uşa s-a deschis. Am tras zăvorul şi l-am închis, verificând doar o dată din cauza obiceiului, simţindu-mă naivă şi fericită şi dorindu-mi să fiu sus, să fiu cu Stuart, să-l îmbrăţişez şi să uit totul despre trecut şi doar să mă gândesc la viitor.

La uşa de la apartamentul meu m-am oprit un moment şi am ascultat. Niciun sunet. Nicio respiraţie, nicio şoaptă. Am întors cheia în broască, am descuiat-o şi am lăsat-o să se deschidă larg. În faţa mea, puteam să văd până în sufragerie şi bucătărie, ambele în întuneric. Singura lumină venea din dormitor. Ceva era îngrozitor de greşit. De ce ar fi stins Stuart luminile? Dar atunci, stând în prag, l-am putut mirosi, mirosul *lui*. Doar vag, dar l-am recunoscut şi mi-a zguduit inima, mi-a întors stomacul pe dos.

Lee.

Trebuie că este acolo, în sufragerie. Am încercat să-mi imaginez unde s-ar putea ascunde, aşteptând ca eu să ajung acasă. Am făcut un pas pe hol, încă unul până am ajuns în dreptul uşii deschise, lumina de la noptiera mea aruncând o strălucire pe podea, printre lungi, adânci umbre.

Stuart stătea întins în pat, arătând de parcă dormea. Pentru un moment am expirat şi am simţit că mă relaxez un pic, dar era ceva nenatural în poziţia lui – şi era în continuare încălţat. Apoi am văzut ceva roşu pe pernă, împrăştiindu-se pe bumbacul alb venind dintr-o parte a capului său.

M-am mişcat înainte să gândesc.

— Stuart! Oh, nu! Şi eram lângă el, ridicându-i capul cu mâna, privind cu absolută oroare la culoarea sângerie de pe degetele mele.

Respira, cu răsuflări scurte şi regulate.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi am îngheţat. M-am ridicat încet, întorcându-mă. *El* era în pragul dormitorului meu, blocând ieşirea. A fost cel mai ciudat lucru. Deşi inima îmi ieşea din piept, deşi simţeam greaţă şi ameţeală, aveam o senzaţie stranie de calm. Am recunoscut-o: era inevitabilul înspăimântător pe care l-am simţit data trecută când încercase să mă omoare. Bineînţeles că nu reuşise să mă termine nici atunci.

Dacă nu a reuşit atunci, atunci nu va reuşi nici acum. Aproape am râs când mi-am calculat automat nivelul de anxietate – probabil 60.

— Domnule Newell, am zis, ce frumos din partea dumneavoastră să mă vizitaţi.

A râs. În acelaşi timp am simţit nesiguranţă din partea lui. Nu mai era atât de mare precum îmi aduceam aminte, sau poate că imaginasem acest monstru uriaş doar în mintea mea? În orice caz, nu cred că m-a recunoscut. Eram o Catherine foarte diferită de cea pe

care o lăsase în urmă.

— Nu te gândi prea mult la noul tău iubit, a zis el. Doar l-am împins un pic.

— Ce vrei?

— Doar să vorbim.

— Haide, atunci.

Spre surpriza mea, m-a lăsat să trec. Am privit spre uşa de la intrare, întrebându-mă dacă aş fi avut şansa să ajung la ea şi în acelaşi timp ştiind că nu l-aş lăsa pe Stuart în urmă.

Am aprins lumina de lângă canapea şi m-am aşezat. În buzunarul de la fustă aveam telefonul mobil. Când a dat să se aşeze vizavi de mine, am apăsat pe un buton al mobilului sperând să sun la ultimul număr pe care îl apelasem. Am aşteptat câteva secunde şi am închis apelul. Sperând că avusese timp să sune la capătul celălalt.

— Arăţi bine, mi-a zis.

Şi apoi, spre oroarea mea…

— Mi-a fost dor de tine.

— Pe bune?

— Desigur că mi-a fost. M-am gândit la tine în fiecare zi, în fiecare zi. Niciodată nu a trebuit să se termine aşa cum s-a terminat. A fost totul greşit.

— Ce vrei să spui? am spus asta simţind cum nivelul de furie îmi creşte.

Mă făcea şi mai sfidătoare. Am încercat să-mi reconsider opţiunile. Să fiu drăguţă? Să fiu rea? Cum aş fi fost mai credibilă pentru el de data asta?

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-ţi spun ce?

— Că erai însărcinată. Ar fi trebuit să-mi spui, Catherine.

Vocea lui era tăcută, aproape blândă.

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai pierdut copilul, bebeluşul nostru. Nu-i aşa? Dacă mi-ai fi zis… ar fi fost diferit. Am fi fost în continuare împreună.

— Vrei să spui că nu ai fi încercat să mă omori dacă ai fi ştiut că sunt însărcinată?

— Aş fi încercat să te opresc… să nu mai fii aşa îndârjită cu tine însăţi. Aş fi avut mai multă grijă de tine, te-aş fi ajutat înainte ca să fi ajuns la toate alea…

Am dat din cap încet.

— Tu chiar crezi că a fost vina mea? Tu chiar crezi propriile minciuni?

— Catherine, haide. Doar ştii cum erai. Desigur că a fost vina ta. De asta a trebuit să te găsesc, să te văd din nou. Ca să te opresc să nu-ţi

faci rău. Ca să te opresc să nu o faci din nou. Am putea să o facem cum trebuie – să încercăm să facem un bebeluş din nou. Am putea fi o familie.

M-am holbat la el un moment, aproape că-mi venea să râd. Din toate lucrurile pe care le-am anticipat în ultimii 4 ani, asta sigur nu era pe listă.

— Am nevoie de o băutură, am zis într-un final. Vrei şi tu una?

S-a uitat la mine lung, cu ochii lui albaştri, contemplând.

— Sigur.

M-am dus la bucătărie şi am luat o sticlă de vin din frigider. M-am gândit să o folosesc pe post de armă. Cred că şi-a dat seama şi el de asta, pentru că era în picioare şi se îndrepta spre mine când telefonul mi-a sunat în buzunar.

Ne-am privit unul pe altul. Am scos telefonul şi am privit ecranul.

— Nu răspunde, a zis el, exact în acelaşi moment în care am apăsat pe acceptarea apelului.

— Salut! Sam! Ce mai faci?

Vocea lui Sam Hollands era de partea cealaltă, salvarea mea. Părea obosită.

— Am un apel nepreluat. Totul bine?

— Cum ţi-a fost Paştele? am zis. M-am gândit la tine…

Lee a luat telefonul din mâna mea şi l-a trântit de peretele din bucătărie. S-a spart în bucăţele, împrăştiindu-se pe podeaua de gresie.

— Am spus să nu răspunzi. Nu ai auzit? Ca de obicei? Vocea lui ridicându-se, folosindu-se de masivitatea lui ca să mă intimideze.

— Asta a fost o prostie, am zis eu. Dacă vine să verifice cum sunt?

Trecusem linia. M-a lovit peste faţă cu spatele mâinii şi m-am sprijinit de dulapul din bucătărie. Obrazul mă înţepa, aveam sânge în gură. Trebuia să fiu speriată. Trebuia să fiu terifiată. În schimb, mă săturasem ca omul ăsta să-mi controleze viaţa atâţia ani.

— Cine era?

— Sam, am zis. Credeam că m-ai auzit spunând asta. Desigur, acum că mi-ai spart telefonul, nu vei mai putea să verifici dacă spun adevărul, nu-i aşa?

S-a strâmbat la mine.

— Sam e în Lancaster, aşa că e improbabil să sune pe aici, nu?

— O altă Sam.

Am profitat de momentul de relaxare ca să apuc sticla de vin de gât şi să o învârt cât de puternic am putut, aruncând un urlet de furie dinăuntrul meu care probabil l-a asurzit pe jumătate. Am ţintit spre capul lui, dar i-am atins doar umărul, nu destul de tare ca să îl rănesc, dar destul cât să-şi piardă echilibrul. Sticla mi-a alunecat dintre degete şi s-a prăbuşit pe podea.

Am profitat de şansa asta şi am fugit spre baie, trântind uşa în

spatele meu şi încuind-o.

— Pleacă, am ţipat. Pleacă şi lasă-mă în pace!

De parcă ar fi urmat să facă asta. O secundă mai târziu a început să bată în uşă, urmată de o pauză, apoi tunetul în timp ce dezmembra uşa. A sărit din încuietori, dar a rezistat. Nu mai avea mult.

Când uşa s-a trântit de marginea căzii cu un sunet de parcă lumea s-ar fi sfârşit, eram pregătită să-l înfrunt. Singura armă pe care o aveam era un tub de deodorant, pe care l-am folosit spre faţa lui, în timp ce braţele lui zburau spre mine, pumni în toate direcţiile, dar niciunul nu m-a atins. S-a depărtat de baie, cu mâinile pe faţă, tuşind şi ţipând:

— Târfo! Catherine, a dracului curvă nebună!

Ţipam şi eu.

— Ce i-ai făcut lui Stuart? Ce i-ai făcut, nenorocitule! Rahatule!

L-am împins când am trecut pe lângă el, alergând spre bucătărie, după un cuţit. Orice. Degetele mele se simţeau ca nişte jeleuri în timp ce scoteam din sertare, bâjbâind, căutând orice şi tot ce am putut să găsesc a fost o unealtă de curăţat cartofi. L-am apucat cât de puternic am putut şi m-am întors ca să-l înfrunt.

Nu mai era acolo. Niciun sunet în afară de bubuitul inimii mele şi primele picături grele de ploaie curgând pe balconul de afară, stropind fereastra. Minutele treceau.

— Ieşi! am ţipat. Unde eşti? Nenorocitule! Unde naiba eşti! Nu-mi mai e teamă de tine. Haide, laşule, rahat de găină ce eşti!

Mâinile mele tremurau, dar strângeam cu putere aparatul de curăţat, de parcă era un cuţit cu o lamă solidă, nu câţiva centimetri amărâţi cu un mâner de plastic. Dacă ar fi stat în faţa mea, m-aş fi repezit înspre corpul lui, cât de adânc aş fi putut, în gâtul lui, în faţa lui. Dar nu era acolo.

În lumina chioară a dormitorului, am căutat frenetic. Ar fi putut să iasă pe uşa de la intrare. Am privit în bucătărie şi am văzut altceva – aprinzătorul de la aragaz. Am băgat în buzunar aparatul de curăţat şi am apucat aprinzătorul, în schimb.

— Arată-te, am strigat. Ce naiba aştepţi?

De aici puteam să văd uşa de la intrare, un pic deschisă, lumina de pe hol revărsându-se înăuntru.

— Nu, am murmurat ca pentru mine şi am alergat spre uşă după el.

Era în spatele canapelei şi s-a ridicat deodată, punându-mi piedică, tubul de deodorant şi aprinzătorul sărindu-mi din mână pe podea în timp ce am aterizat cu faţa la covor într-un tunet dumnezeiesc.

A râs, faţa lui dementă luminată pe jumătate, faţa udă de la lacrimi, cu urme de la deodorantul împrăştiat în jurul ochilor săi.

— Nu ţi-e frică? Ha? Asta ai zis?

Stătea deasupra pieptului meu, cu pumnii mei lovindu-l cât de tare puteam peste tot unde reuşeam să ajung, dar în mod clar nu-l

deranjam câtuşi de puţin.

— Dă-te de pe mine, rahatule, am sâsâit. Dă-te naibii de pe mine!

Mi-a apucat una din mâini şi încerca să ajungă la cealaltă în timp ce eu îl plesneam şi îl loveam cu pumnii şi încercam să ajung la ochii lui, zgâriind oriunde puteam. Dacă reuşea să mă prindă de cealaltă mână şi să mă lege, s-ar fi terminat totul.

— Unde e Sylvia? am ţipat la el, blocându-l. Ce i-ai făcut?

A râs, din nou, de parcă ce întrebasem era amuzant.

— Sylvia – Iisuse. Hai să spunem că nu va apuca să depună vreo plângere.

O maşină afară a luminat camera pentru o secundă şi am apucat să văd în ochii lui, expresia lor – şi frica aproape m-a copleşit. Până atunci nu mi-a fost frică. Dar acum am văzut că mă va ucide. Şi de data asta avea să fie repede.

În loc să mă îndrept spre faţa lui, mâna mea stângă a apucat buzunarul şi am găsit aparatul de curăţat cartofi. Am folosit toată forţa de care eram capabilă şi am împins unealta într-o parte a corpului său şi aproape imediat a căzut de pe mine, ţipând şi atingându-se pe o parte.

Mânerul a rămas blocat în el. S-a întors ca să se uite şi l-a atins blând. M-am târât în umbre, pipăind covorul după tub şi metalul fin al aprinzătorului şi degetele mele au făcut contact cu ele exact când m-a apucat de gleznă. M-am împins înapoi cât de tare am putut şi adidasul meu a făcut contact cu ceva care l-a făcut să ţipe.

Între timp m-am întors, am apăsat pe tub şi pe aprinzător.

Jetul de flacără s-a propulsat până în sufragerie, peste silueta care stătea împinsă pe spate. Am văzut în ochii lui, şocul şi frica pentru o clipă, până mi-am ajustat ţinta direct spre faţa lui. Şi apoi a rămas din el doar un contur cuprins de flăcări, căzând pe spate cu mâinile pe faţă, zbătând din braţe. Credeam că va fi tăcut, dar urla, gura lui plină de foc şi sunetul care ieşea de acolo era cel mai groaznic pe care-l auzisem vreodată.

Mâinile mele ardeau şi ele şi am reuşit să arunc tubul. Am stat o clipă întrebându-mă dacă ar trebui să fac ceva, în timp ce el cădea pe covor şi se rotea la dreapta şi la stânga, urlând ca un om posedat. Flăcările s-au stins şi el a rămas nemişcat, faţa lui înnegrită, tricoul zdrenţuit.

Am lăsat să iasă o gură de aer, un suspin, în timp ce auzeam picioare pe scări, mai asurzitoare decât ciocăniturile ploii de la fereastră, mai zgomotoase decât sunetul alarmei de fum de deasupra capului meu şi uşa a zburat într-o parte. Am privit în urma mea la siluetele care intrau pe uşă, doar 2, doar 2 în uniformă – ce credeau? Dar nu am fost niciodată mai recunoscătoare să văd 2 oameni în viaţa mea.

Am căzut în genunchi pe covor şi am jelit.

MIERCURI, 4 MARTIE 2009

De unde stăteam sprijinită de un zid jos în afara clădirii principale, l-am văzut alergând prin parcare, căutând un loc liber în trafic prin care să se strecoare, riscând şi salutând şoferi printre maşini, care încetineau în timp ce luminile se schimbau la semafor. Rămăsese fără aer când în sfârşit a ajuns la mine.

— Salut, a zis. Am întârziat?

Am dat din cap că nu.

— E un soi de amânare – nu încep până la şi jumătate. Toţi aşteaptă pe coridor afară.

— Ea e acolo?

— Da?

M-a sărutat, un sărut repezit pe un obraz şi lung pe celălalt. Degetele lui erau reci.

— Stuart. Eşti stresat.

— Un pic. Tu nu?

— Un pic.

— Hai înăuntru. Să o terminăm odată.

Sam Hollands ne aştepta înăuntru.

— Cum te simţi, Cathy? m-a întrebat.

Arăta elegant azi, îmbrăcată la costum cu pantaloni, sacou şi o tunsoare proaspătă. Îşi depusese dovezile în dimineaţa asta.

— Sunt OK. Mersi.

— Au întârziat startul, a zis Sam către Stuart. Se pare că domnul Brightman nu se simte bine din nou.

— Ce surpriză, a zis Stuart.

Ascultam pe jumătate discuţia lor, scanând camera de aşteptare, privind la oamenii care veneau şi plecau, uitându-mă după ea. Unde era? Trebuia să fie aici.

— Sam, unde e…

— S-a dus la baie.

Stuart încă mă ţinea strâns de mână. A sărutat-o.

— Du-te şi caut-o, m-a îndemnat. Ne vedem înăuntru. Nu te uita la el. Doar uită-te la mine, dacă ai nevoie.

— Doar intră, am zis. Voi fi bine. Pe bune.

A intrat pe uşă căutând un loc în galeria publică. Sala de judecată se umplea.

— Ar trebui să intru şi eu, a zis Sam. Doar dacă vrei să rămân?

— Nu, intră. Mă duc să o caut.

A ezitat un moment. Aprodul se plimba pe lângă uşă, arătând agitat.

— Îl vom prinde, a zis ea.

Am zâmbit şi s-a dus înăuntru.

În toaleta femeilor, Sylvia se sprijinea de chiuvetă privind la reflexia ei din oglindă.

— Hei, am zis.

Făcuse un efort să se machieze, să-şi lumineze puţin faţa, dar încă arăta teribil de palidă.

— Mi-e frică, Catherine, a zis.

— Ştiu.

— Ai fost atât de curajoasă ieri. Te-au ascultat.

— Te vor asculta şi pe tine.

Am privit cum a făcut o grimasă de frică şi am făcut un pas înspre ea ca să o îmbrăţişez. Tremura, iar umerii ei slabi erau rigizi de la frică.

— E în regulă, am zis. E normal să-ţi fie frică. Dar ştii ce? Lui îi este şi mai frică decât ţie. Tu ai puterea acum. Ştii asta? Nu ne mai poate face rău. Mai trebuie să trecem prin asta acum şi totul va fi bine.

S-a tras înapoi, înfundându-şi ochii într-un şerveţel.

— Ştiu, ştiu. Ai dreptate. Dar…

— I-ai auzit vocea în prima zi? Mai ţii minte când l-au întrebat cum îl cheamă şi a intrat ca să pledeze? S-a auzit doar un chiţăit. Doar atât a mai rămas din el. E un nimic.

A dat din cap, a zâmbit, un zâmbet slab. O gură de aer adâncă.

— Nu te uita la el, dacă nu vrei. Uită-te la mine, la Stuart sau la Sam. Suntem toţi acolo pentru tine. Suntem cu toţii în asta. Corect?

— Da.

— Atunci hai să mergem, am zis.

— Încă ceva.

A căutat în geantă şi a găsit un ruj. Roşu aprins. Când şi l-a aplicat, mâna ei era fermă.

Era timpul.

Curtea Regală de Justiţie din Londra Interioară

COROANA VS BRIGHTMAN

Miercuri, 4 martie 2009
Sesiunea de dimineaţă
Prezidează:
ONORABILULUI JUDECĂTOR MCCANN

DNA SCOTT: Puteţi să ne spuneţi numele dumneavoastră complet, vă rog?

DNA BARTLETT: Sylvia Jane Lesley Bartlett.

DNA SCOTT: Mulţumesc. Acum, doamnă Bartlett, de cât timp îl cunoaşteţi pe domnul Brightman?

DNA BARTLETT: Cam de 5 ani şi jumătate.

DNA SCOTT: Şi aţi format un cuplu cu dânsul?

DNA BARTLETT: Da.

ONORABILUL McCANN: Puteţi să vorbiţi un pic mai tare, doamnă Bartlett?

DNA BARTLETT: Da. Îmi cer scuze.

DNA SCOTT: Aţi menţinut o relaţie cu acuzatul cât timp el a fost închis, nu?

DNA BARTLETT: Da, e corect.

DNA SCOTT: Şi când a fost eliberat din custodie în decembrie 2007, aţi avut ocazia să petreceri din nou timp cu el?

DNA BARTLETT: Locuiam în Londra la momentul respectiv, iar Lee trebuia să stea în Lancaster. Trebuia să se prezinte săptămânal la secţia de poliţie, să se vadă cu ofiţerul supraveghetor, chestii de genul ăsta. Aşa că nu-l vedeam prea des.

DNA SCOTT: V-a vizitat domnul Brightman în Londra?

DNA BARTLETT: Da, ori de câte ori putea.

DNA SCOTT: Şi cum aţi putea să descrieţi relaţia din acel moment? Eraţi fericiţi împreună? Nu vă grăbiţi.

ONORABILUL McCANN: Vreţi să luaţi loc, doamnă Bartlett?

DNA BARTLETT: Mulţumesc. Îmi pare rău. Lee era foarte diferit când a ieşit din închisoare. Era dificil să fii în preajma lui.

DNA SCOTT: Ce vreţi să spuneţi?

DNA BARTLETT: Putea deveni foarte… certăreţ. Era predispus la schimbări bruşte de dispoziţie.

DNA SCOTT: A fost violent fizic cu dumneavoastră?

ONORABILUL MCCANN: Doamnă Bartlett, doriţi un pahar cu apă?

DNA BARTLETT: Nu, nu. Îmi cer scuze. Devenise obscen în ceea ce spunea şi mi-era frică de el. Dar singurul moment în care a fost violent

cu mine a fost ultima dată.

DNA SCOTT: Mulţumesc, înţeleg că momentul ăsta e foarte deranjant pentru dumneavoastră. Când a fost eliberat din închisoare, domnul Brightman a menţionat pe Catherine Bailey?

DNA BARTLETT: Nu. Am văzut-o pe Catherine în ianuarie anul trecut. Eram în autobuz şi ea era afară, aşteptând în staţie. Când m-am întâlnit cu Lee, i-am spus că am văzut-o.

DNA SCOTT: Şi dumnealui cum a reacţionat?

DNA BARTLETT: Nu a făcut atunci niciun comentariu. Însă cred că o căuta. Am văzut un anunţ de recrutare în ziar şi am observat numele lui Catherine ca persoană de contact. Catherine lucra în resurse umane şi am presupus că e ea. Când i-am arătat lui Lee, a zis că va aplica pentru serviciul acela, doar pentru amuzament. Voia să folosească adresa mea pe formularul de aplicaţie.

DNA SCOTT: Şi cum v-aţi simţit în legătură cu acest lucru?

DNA BARTLETT: Nu eram fericită că voia să o contacteze din nou. Ne-am certat pe tema asta.

DNA SCOTT: Acum câteva momente, aţi spus că domnul Brightman a fost violent doar ultima dată. Puteţi să relataţi curţii circumstanţele care au condus la acest eveniment?

DNA BARTLETT: *(ininteligibil)*

ONORABILUL McCANN: Doamnă Bartlett, puteţi să vă adresaţi curţii, vă rog?

DNA SCOTT: Sunteţi în regula să continuăm?

DNA BARTLETT: Da. Mulţumesc.

DNA SCOTT: Întrebarea mea era în legătură cu ultima dată când l-aţi văzut pe domnul Brightman înainte de arest.

DNA BARTLETT: Am căutat în geanta lui. A adus o geantă, când a venit. De obicei o lua cu el înainte să iasă, dar atunci a lăsat-o în urmă şi m-am uitat înăuntru.

DNA SCOTT: Şi ce aţi găsit?

DNA BARTLETT: În mare, erau haine, o pereche de pantofi, doar lucruri pe care le-ai lua dacă eşti plecat un weekend. Însă la fundul genţii am găsit altceva. Era o fotografie cu Catherine. O fotografie pornografică. Şi nişte echipamente, dispozitive electronice, nu ştiu ce erau. Şi un cuţit.

DNA SCOTT: Înţeleg. Şi doar ca să fie clar, în ce dată s-a întâmplat asta? Vă mai aduceţi aminte?

DNA BARTLETT: Era marţi, pe 6 mai, anul trecut.

DNA SCOTT: Şi când l-aţi văzut pe domnul Brightman următoarea ocazie, i-aţi spus ce aţi găsit?

DOMNIŞOARA BARTLETT: Da. În dimineaţa de după. Nu ştiam unde fusese toată noaptea, dar nu venise la apartament.

DNA SCOTT: Şi cum a răspuns?

DNA BARTLETT: Era foarte nervos. M-a lovit în ceafă în cap. Mi-am pierdut cunoştinţa câteva momente, iar când mi-am revenit, el… el era…
DNA SCOTT: Nu vă grăbiţi.
DNA BARTLETT: Îmi cer scuze. El era deasupra mea. Mă viola.
DNA SCOTT: V-a violat?
DNA BARTLETT: Da.
DNA SCOTT: Ce s-a întâmplat după asta?
DNA BARTLETT: A plecat. Şi-a luat geanta şi a ieşit.
DNA SCOTT: Aţi sunat la poliţie?
DNA BARTLETT: Nu. Mi-era prea frică. Nu ştiam unde s-a dus. M-am gândit că se va întoarce din clipă-n clipă.
DNA SCOTT: Şi ce aţi făcut?
DNA BARTLETT: Am făcut o baie. M-am îmbrăcat în haine curate. M-am dus la un telefon public şi am sunat-o pe Catherine, la muncă, şi am rugat-o să se vadă cu mine.
DNA SCOTT: V-aţi întâlnit cu Catherine pe Oxford Street, e corect?
DNA BARTLETT: Da. Voiam să mă întâlnesc cu ea undeva în public, în caz că el m-ar fi urmărit.
DNA SCOTT: Şi intenţionaţi să-i spuneţi lui Catherine ce vi s-a întâmplat?
DNA BARTLETT: Da. Voiam să o avertizez.
DNA SCOTT: Să o avertizaţi?
DNA BARTLETT: Credeam că el se va duce după ea. Credeam că plănuieşte să o atace din nou.
DNA SCOTT: Când v-aţi întâlnit cu Catherine, i-aţi explicat?
DNA BARTLETT: *(ininteligibil)*
DNA SCOTT: Sylvia, pentru interesul curţii, vrei te rog să răspunzi?
DNA BARTLETT: Nu. Nu am făcut asta. Nu am avut ocazia să-i spun. Lee m-a sunat imediat ce Catherine a ajuns. La telefon părea normal, însă eu ştiam că ne priveşte. M-a întrebat de ce sunt îmbrăcată în felul ăla.
DNA SCOTT: Puteţi să ne explicaţi ce credeţi că voia să spună prin acest lucru?
DNA BARTLETT: De obicei port haine foarte colorate. Am ales să mă îmbrac cu o fustă neagră simplă şi o bluză albă. M-am gândit că îi va fi mai greu să mă repereze, dacă m-ar fi urmărit.
DNA SCOTT: Şi a comentat felul în care eraţi îmbrăcată?
DNA BARTLETT: Da. Şi m-a întrebat cu cine mă întâlnesc. I-am spus că nu e cineva pe care să-l ştie. Mi-a spus că mint, că era cineva pe care amândoi îl cunoşteam prea bine. Ştiam că mă urmăreşte.
DNA SCOTT: Şi ce aţi făcut?
DNA BARTLETT: Am plecat. M-am gândit că dacă o voi lăsa pe Catherine în urmă, va fi în siguranţă. M-am gândit că mă va urmări pe

mine, în loc să o urmărească pe ea.
DNA SCOTT: Şi asta s-a întâmplat?
DNA BARTLETT: Da.
DNA SCOTT: Unde v-aţi dus?
DNA BARTLETT: M-am plimbat un pic. Am încercat să-mi piardă urma. M-am dus într-o galerie, prin magazine. Când am ajuns într-un final acasă, era întuneric. Mă aştepta pe scări. Când l-am văzut, eram îngrozită. El era… foarte calm, aproape încurajându-mă. Apoi a spus că vrea să îmi arate ceva, şi m-a dus în apartamentul de la subsol.
DNA SCOTT: Puteţi să explicaţi curţii ce anume vreţi să spuneţi? Acela nu e apartamentul dumneavoastră, corect?
DNA BARTLETT: Nu. Apartamentul de la subsolul clădirii noastre e gol. E părăsit, cred. Nu are mobilă în el. Nu ştiu dacă electricitatea funcţionează acolo.
DNA SCOTT: Ce s-a întâmplat când v-a dus în acel apartament?
DNA BARTLETT: Îmi pare rău, eu doar…
ONORABILUL McCANN: Doamnă Bartlett, aveţi nevoie de o pauză?
DNA SCOTT: De fapt, mai sunt doar câteva întrebări, dacă martorul este capabil să continue.
DNA BARTLETT: Sunt bine. Îmi cer scuze.
DNA SCOTT: Puteţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat când aţi ajuns în subsol?
DNA BARTLETT: M-a lovit şi m-a trântit. A urlat la mine, mi-a spus că sunt o proastă, de nenumărate ori. Mi-a spus că nu merit să trăiesc.
DNA SCOTT: Cât a durat acest atac?
DNA BARTLETT: Nu sunt sigură. L-am simţit ca o eternitate. M-a târât până în baie. Era acolo o toaletă şi un rezervor, instalaţia de duş, altfel era gol. Nicio fereastră, era o cameră mică. Apoi a închis uşa în spatele meu.
DNA SCOTT: Şi aceea a fost ultima dată când l-aţi văzut?
DNA BARTLETT: Nu. S-a întors puţin mai târziu. Purta mănuşi. Am crezut că mă va ucide.
DNA SCOTT: V-a atacat din nou?
DNA BARTLETT: Nu. Mi-a spus că o va găsi pe Catherine, că voia să rezolve situaţia.
DNA SCOTT: Şi ce credeţi că intenţiona să spună cu asta?
DL NICHOLSON: Onorată Instanţă, martorului i se cere opinia.
DNA SCOTT: Onorată Instanţă, simt că martorul era într-o situaţie în care ar fi fost aptă să interpreteze cuvintele pronunţate de acuzat.
ONORABILUL McCANN: Înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar aş prefera ca doamna Bartlett să se rezume la evenimentele care o vizează pe dumneaei. Vă rog, continuaţi.
DNA SCOTT: Domnul Brightman a venit în cameră şi v-a spus că o va găsi pe Catherine. Ce s-a întâmplat după aceea?

DNA BARTLETT: A plecat. A închis uşa în urma lui şi a plecat. M-a lăsat acolo. Am încercat să scap, am bătut în uşă, dar nu m-a auzit nimeni. Nu puteam să ies.

DNA SCOTT: Aţi fost închisă acolo 4 zile, corect?

DNA BARTLETT: Da.

DNA SCOTT: Deci aţi avut acces la apă, dar el nu v-a lăsat niciun pic de mâncare?

DNA BARTLETT: Nu, nu a lăsat.

DNA SCOTT: Mulţumesc. Onorată Instanţă, nu mai am alte întrebări.

ONORABILUL McCANN: Mulţumesc, stimată doamnă Scott. Doamnelor şi domnilor, urmează o pauză. Ne vom întruni la ora 15.

— EXAMINARE ÎNCRUCIŞATĂ —

DL NICHOLSON: Doamnă Bartlett, cum v-aţi întâlnit prima dată cu domnul Brightman?

DNA BARTLETT: Catherine ne-a făcut cunoştinţă.

DL NICHOLSON: Când v-aţi început relaţia cu domnul Brightman, el încă mai avea o relaţie romantică cu doamna Bailey?

DNA BARTLETT: Da, dar mi-a spus…

DL NICHOLSON: Mulţumesc. Şi eraţi conştientă că el continuă relaţia cu doamna Bailey cât timp se vedea cu dumneavoastră?

DNA BARTLETT: Da, dar…

DL NICHOLSON: Vă puteţi descrie ca o persoană de încredere, doamna Bartlett?

DOMNIŞOARA BARTLETT: Da, desigur.

DL NICHOLSON: În 2005 aţi dat o declaraţie la poliţie în legătură cu prietenia dumneavoastră cu doamna Bailey?

DNA BARTLETT: Da.

DL NICHOLSON: Vă mai aduceţi aminte că aţi afirmat că în anii de prietenie cu doamna Bailey ştiaţi că ea se auto-vătămează tăindu-şi pielea cu cuţitul?

DNA BARTLETT: Da.

DL NICHOLSON: E adevărată declaraţia dumneavoastră, doamnă Bartlett?

DNA BARTLETT: Nu.

DL NICHOLSON: Recunoaşteţi că aţi minţit într-o declaraţie de poliţie?

DNA BARTLETT: Martorul a răspuns deja la întrebarea asta.

ONORABLUL McCANN: Domnule Nicholson, recunosc că sunt îngrijorat cu această serie de întrebări.

DL NICHOLSON: Onorată Instanţă, sugerez că există un aspect al legii care trebuie discutat şi cer o audiere privată.

ONORABLUL McCANN: Foarte bine. Doamnelor şi domnilor, acum

vom discuta pe mai departe acest aspect şi vă rog să vă retrageţi în camera juraţilor. Voi cere să fiţi chemaţi înapoi imediat ce putem continua. Mulţumesc.

— Juriul a părăsit sala —

— AUDIERE PRIVATĂ —

ONORABILUL McCANN: Doamnă Scott?

DNA SCOTT: Vreau să evidenţiez faptul că domnul Nicholson este pe deplin informat că există o a doua declaraţie dată de doamna Bartlett, în care declară limpede că a fost îndemnată de către acuzat să mintă. Doamna Bartlett a fost intervievată integral asupra acestei chestiuni.

DL NICHOLSON: Onorată Instanţă, este clar că nu ne putem baza pe doamna Bartlett pentru a da o declaraţie coerentă. Exact acesta este punctul pe care vreau să-l aduc în atenţia juraţilor.

DNA SCOTT: Era îngrozită de domnul Brightman, Onorată Instanţă. Ar fi fost în stare să dea o declaraţie în care să îşi nege complet propria existenţă, dacă el i-ar fi cerut asta.

ONORABLUL McCANN: Domnule Nicholson, opinia mea referitoare la acest aspect este astfel: dacă doamna Bartlett a dat o nouă declaraţie care a oferit o explicaţie cu privire la nesinceritatea primei, atunci şi cea de-a doua declaraţie ar trebui prezentată juriului.

DL NICHOLSON: Foarte bine.

ONORABLUL McCANN: Mulţumesc, puteţi să chemaţi juriul înapoi? Vom continua de unde am rămas.

DUMINICĂ, 23 MAI 2010

Sam Hollands mă aştepta afară.

— Neaţa, mi-a zis, în timp ce mă puneam în scaunul pasagerului. E o zi drăguţă pentru un tur misterios. Unde spuneai că mergem?

— Saint Albans.

Am ieşit înspre drumul principal.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Sam, ştiu că probabil ai lucruri mai bune de făcut în ziua ta liberă.

— Spune-mi din nou. Ai primit o scrisoare?

Mă aştepta când am ajuns acasă ieri, de la cumpărături. Nimic nu anticipa surpriza nasoală pe care o conţinea – un plic obişnuit, numele şi adresa mea scrise pe exterior, un timbru mare, o ştampilă de poştă mânjită. I-am citit-o lui Sam, cu voce tare.

Dragă Catherine

M-am gândit mult la tine. Am vrut să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru multe lucruri şi am un cadou pentru tine care sper că va face totul mai bine.

Trebuie să te duci pe drumul industrial Farley Road, la nord de Saint Albans. Unitatea 23 e chiar la capătul din nord. Dacă parchezi în faţa unităţii, vei putea să mergi pe lângă clădire. La final e un spaţiu deschis, cu copaci. Urmează liziera până se termină şi vei găsi ce ţi-am lăsat.

Sper că vei face acest ultim lucru pentru mine şi să iei asta ca pe felul meu de a spune că îmi pare rău.

— Atât?

— Ce?

— Pare un mod abrupt de a termina o scrisoare. Ştii, oamenii care încep o scrisoare cu *Dragă cineva* de obicei termină cu *Multă dragoste de la X-ulescu,* nu-i aşa?

Eram pe M1, ne îndreptam spre M25. Traficul de pe partea cealaltă a autostrăzii ne orbea. Mi-am muşcat buza.

— Cathy…?

— Mai sunt câteva propoziţii pe spatele paginii. Sunt chestii personale.

— Ce fel de chestii personale?

— Nimic care să facă diferenţa. Pe bune.

— Cathy. Nu e doar o simplă scrisoare, e o dovadă. Ştii asta, nu?

— Hai să aşteptăm şi să vedem despre ce e vorba, bine? Poate că dăm peste ceva prostesc.

— Stuart ce-a avut de zis?

— E plecat câteva zile. S-a dus la un spital important din Belgia, la o

conferinţă.

Sam privea drept în faţă şi avea o expresie de dezaprobare pe linia fermă a gurii. Voi sfârşi prin a-i arăta scrisoarea; trebuia. Însă pentru moment voiam să păstrez totul doar între mine şi el.

— Ce crezi că e? a întrebat Sam.

— Nu ştiu. Nu cred că e ceva bun, hai să spunem aşa.

— Nici eu. Mă bucur că m-ai sunat.

— M-am întrebat dacă nu e cumva o capcană.

— Ei bine, e momentan după gratii, deci nu ai de ce să îţi faci griji că ne va întâlni acolo. Am sunat la închisoare în dimineaţa asta.

— Nu e scrisoare trimisă de la o închisoare, am zis.

— Am observat. Probabil că a convins pe cineva să o strecoare pentru el. Orice se va întâmpla, am să fac un raport despre asta.

Am oprit motorul şi am ascultat vocea sistemului de navigare a lui Sam, spunându-ne calm să virăm la stânga, apoi dreapta şi să mergem înainte 3,86 kilometri.

— Şi cum e Stuart?

— E bine. Suntem bine.

— Cum e să fii măritată?

Am râs.

— Nu e mare diferenţă faţă de înainte. Oricum, abia au trecut 5 luni, dă-ne o şansă.

— Niciun bebeluş, încă?

— Nu încă. Nu-mi spune că te simţi maternă?

— Eu nu, dar Jo, da. Ne căsătorim la anul, cred.

— Sam, nu mi-ai zis niciodată.

— Ei bine, suntem împreună de 10 ani. Ar cam fi timpul.

— Ai întrebat-o?

— Nu încă.

— Ar trebui să-ţi faci curaj şi să o întrebi. Merită. Putem veni la nuntă?

— Desigur că puteţi. Voiam să o întreb şi pe Sylvia.

— Va adora asta.

— Oricum, am ajuns.

Proprietatea industrială Farley era abandonată, cu străzi lungi, libere, şi cu resturi de gunoi zburând peste drumurile găunoase. Am trecut de o rulotă cu kebab, cu obloanele trase. Jumătate din unităţi păreau neocupate, toată zona avea un aspect dezolant, iar Unitatea 23 nu făcea excepţie. Era la capăt, după un colţ. Se simţea ca la capătul lumii.

Sam a parcat maşina în faţă.

— Acolo, uite.

Printre buruienile care creşteau în jurul clădirii, se formase o cărare îngustă, prăfuită, de-a lungul gardului de lanţ şi între peretele unităţii.

Urzici aspre crescuseră până la înălţimea pieptului, legănându-se către noi, în briză. Sam s-a dus prima, făcându-şi loc cu o mână sprijinită de perete. Un iepure a traversat drumul din faţa noastră şi am tresărit.

Când am ajuns în spatele clădirii, spaţiul strâmt s-a deschis deodată într-o mirişte. Am trecut pe lângă bucăţi mari de asfalt, cu ierburi crescute printre crăpături. Soarele strălucea deasupra noastră şi o pasăre cânta undeva sus. Locul era complet părăsit, nicio persoană nu se vedea în zare.

— Acum, încotro?

Mi-am acoperit ochii de soare, am privit în jur spre copacii pe care îi descrisese şi am văzut: o pată de culoare într-un peisaj gri, maro şi verde.

— Acolo. O vezi?

Era o cârpă roşie, stacojie, ca un steguleţ, şi în timp ce ne apropiam se mişca de parcă avea viaţă. Deja ştiam ce este, dar tot eram şocată. Am simţit cum mi se adună lacrimile în ochi şi cad înainte să le pot opri. Era ca şi cum vedeam un prieten vechi şi un coşmar în acelaşi timp.

— Ce e? a întrebat Sam.

— E rochia mea.

Marginile erau rupte şi era prăfuită şi murdară, dar tot am recunoscut-o. Toţi nasturii erau scoşi şi părţi din ea fuseseră tăiate, lăsând tivurile în bătaia vântului. Era aici de ceva timp.

— Asta-i tot? O rochie veche?

Era ancorată de pământul pietros printr-o spadă ruginită, care fusese îngropată deasupra unei grămezi de pietre aşezate sub forma unui tumul, ca un mormânt.

— Nu, am zis. E un simbol. Marchează ceva.

A văzut-o la câteva clipe după mine. La capătul şanţului, mişcarea îmi surprinsese privirea în timp ce vântul sufla o şuviţă de păr negru. La început, păru ceva artificial, ca o pânză de cânepă distrusă, iar pielea ca o pictură învechită. Imediat apoi, am văzut albeaţa osului rupt şi nu a mai rămas nicio urmă de îndoială.

— Oh, rahat, rahat!

Sam a scos telefonul şi a început să sune, cerând ajutor, iar eu am căzut în genunchi în pământul uscat şi pietros şi, ca să mă liniştesc, am început să mângâi materialul moale.

— Cred că o cheamă Naomi, am zis.

Din buzunarul de la spate al pantalonilor de jeans am scos a doua bucată de hârtie.

— Sam. Ar fi bine să vezi asta.

Îmi pare rău pentru ce i-am făcut Sylviei şi femeii bătrâne care locuia în apartamentul de jos. Nu au însemnat nimic mai mult decât modalităţi de a ajunge la tine. Sper că vei realiza că nimeni şi nimic nu mă va opri să

ajung la tine, Catherine. Ţi-am lăsat acest cadou drept semn că sunt pregătit să-mi asum vina pentru tot. Dar nu mă va opri. Oricât de mult va dura, o să te aştept. Într-o zi, voi fi liber şi te voi găsi şi vom fi împreună.

Aşteaptă-mă, Catherine.

Te iubesc.

Lee

MULŢUMIRI

Această carte pe care o ţii în mână nu ar fi existat niciodată dacă nu ar fi fost ajutorul şi sprijinul atât de multor oameni. În primul rând, aş vrea să mulţumesc lui Vicky Blunden, Candida Lacey, Corinne Pearlman, Linda McQueen, Dawn Sackett şi tuturor celor de la Myriad Editions, pentru cum mi-au luat mâzgăliturile mele iniţiale şi le-au transformat în ceva de care sunt extrem de mândră, şi pentru că au riscat cu un complet novice.

În cel mai întunecat colţ a fost scris iniţial în 2008, pentru concursul National Novel Writing Month, iniţiat de Chris Baty şi o echipă minunată, şi dacă nu ar fi fost încurajările site-ului Nanowrimo (www.nanowrimo.org), mă îndoiesc că aş fi trecut de primul capitol. Mulţumesc, oameni buni! Sper să vă placă.

Aş vrea să mulţumesc prietenelor mele Ellen Doughty şi Linda Weeks, care au citit primul draft şi m-au încurajat de atunci încolo la fiecare pas. A fost ideea vărului meu Michael George de a-l şi trimite în cele din urmă (deşi încă nu-l citise), aşa că lui îi datorez mulţumirile.

Lui Greg Mosse, pentru cursul lui detaliat şi provocator de Crime Writing de la West Dean College, şi în mod special pentru încurajările privind cartea. Mulţumesc, Greg!

De asemenea, mulţumesc lui Lillian Fox, o scriitoare talentată şi plină de inspiraţie, care m-a ghidat de multe ori în direcţia corectă şi m-a ţinut pe drumul cel bun atunci când aveam cea mai mare nevoie. Vanessa Very a citit manuscrisul când era aproape de finalizare şi a adus câteva sugestii geniale, care au făcut o diferenţă enormă. Cartea aceasta nu ar fi fost nimic fără Lillian şi Vanessa, aşadar le mulţumesc amândurora.

Îi mulţumesc minunatei mele prietene Alexia Fernholz, psiholog clinic consultant, care mi-a împărtăşit cu generozitate din experienţa şi cunoştinţele ei, şi lui Stephen Starbuck pentru asistenţă şi sfaturi în subiectele procedurale.

Vă mulţumesc vouă, Mary, Vicky, Hannah, Sonja, Ella, Hanna, Fiona, Shelagh, Nadia, Mia, Sophy, Jenna, Steven, Janet, Alison, Sarah, Tricia, Michael, John şi David, Nickie şi tuturor prietenilor mei din online, care au fost cu toţii atât de mult alături de mine de-a lungul acestui întreg demers.

Minunatei şi talentatei Medway Mermaids, îţi mulţumesc foarte mult pentru comentariile atât de pertinente şi pentru că ai reuşit să îmi ridici spiritul.

Mulţumiri speciale se cuvin fantasticei familii Moscicki (Jackie, Julie, James, Phoebe şi Anna) şi către Jane Mellinger, Nicola Samson, Maxine Painter, Lou Bundock, Naomi şi Will Lay, Chris Gambrell,

Clare Howse, Russ Shopland, Alexandra Amos, Lucy Smith, Emily Mepstead, Patricia Cox, Katie şi Wayne Totterdell, Matt Liston, Tara Melton, Clive Peacock, Claire Eastham, Phil Crane, Bob Sidoli, Gordon Lindsay, Emma Dehaney, Lindsay Brown, Angela Wiley, Karen Aslett, Jenny Harknett, Pam Wiley, Judy Swan, Robert Nicks, Trish Cross şi tuturor celorlalţi prieteni dragi care m-au suportat cu răbdare tot vorbindu-le despre cartea mea şi m-au încurajat cu mult peste îndatoririle lor oficiale de prietenie – mulţumesc.

Nu în ultimul rând, le mulţumesc mamei mele şi lui David şi lui Alex, care au avut cel mai mult de furcă, şi totuşi încă mă mai iubesc.

DESPRE AUTOARE

Elizabeth Haynes a crescut în Sussex. Lucrează ca poliţist analist de informaţii şi trăieşte în Kent alături de soţul şi fiul ei. *În cel mai întunecat colţ* este cartea sa de debut.

Atunci când tânăra și adorabila Catherine Bailey îl întâlnește pe Lee Brightman, parcă nu-i vine să creadă ce noroc a lovit-o. Splendid, carismatic și un pic misterios, Lee pare mult prea perfect pentru a fi adevărat.

Dar ceea ce începe ca un șir de atenții copleșitoare și cu partide de sex spontane și pasionale se transformă în gelozie și furie, iar Catherine descoperă în curând că ochii albaștri fermecători ai lui Lee și trăsăturile lui angelice ascund o natură violentă. Tulburată de comportamentul lui din ce în ce mai haotic și obsesiv, ea încearcă să rupă relația. Apelând la prieteni pentru ajutor, e șocată să afle că aceștia nu o cred. Aproape complet izolată și împinsă în cel mai întunecat colț al propriului univers, Catherine planifică disperată o cale de ieșire.

Patru ani mai târziu, Lee a ajuns în spatele gratiilor, iar Catherine – care acum își spune Cathy – încearcă să-și reconstruiască viața într-un nou oraș. Deși trupul i s-a vindecat, trauma din trecut încă o mai bântuie. Până ce Stuart Richardson, noul și atractivul ei vecin, se mută alături. Încurajând-o să își înfrunte temerile, el aprinde scânteia speranței pentru a iubi din nou și a avea o viață normală.

Până în ziua în care sună telefonul…

„Intensă. Captivantă. Un debut strălucit."
SJ Watson

„După 10 minute nu mai puteam să pun cartea jos și, când am ajuns la final, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă întorc la început."
The Bookbag

„Tulburătoare."
The Guardian

WWW.HERGBENET.RO

Table of Contents

VINERI, 21 DECEMBRIE 2007
MIERCURI, 24 DECEMBRIE 2003
SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE 2007
JOI, 25 DECEMBRIE 2003
SÂMBĂTA, 22 DECEMBRIE 2007
JOI, 25 DECEMBRIE 2003
DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2007
JOI, 25 DECEMBRIE 2003
DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2007
MIERCURI, 7 IANUARIE 2004
LUNI, 24 DECEMBRIE 2007
MIERCURI, 7 IANUARIE 2004
LUNI, 24 DECEMBRIE 2007
SÂMBĂTĂ, 17 IANUARIE 2004
MARŢI, 25 DECEMBRIE 2007
SÂMBĂTĂ, 17 IANUARIE 2004
MARŢI, 25 DECEMBRIE 2007
VINERI, 30 IANUARIE 2004
MIERCURI, 26 DECEMBRIE 2007
LUNI, 2 FEBRUARIE 2004
VINERI, 28 DECEMBRIE 2007
MARŢI, 24 FEBRUARIE 2004
MIERCURI, 9 IANUARIE 2008
VINERI, 27 FEBRUARIE 2004
SÂMBĂTA, 12 IANUARIE 2008
VINERI, 27 FEBRUARIE 2004
LUNI, 14 IANUARIE 2008
VINERI, 12 MARTIE 2004
MIERCURI, 23 IANUARIE 2008
MARŢI, 16 MARTIE 2004
MIERCURI, 23 IANUARIE 2008
VINERI, 19 MARTIE 2004
JOI, 31 IANUARIE 2008
SÂMBĂTĂ, 20 MARTIE 2004
SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE 2008
VINERI, 2 APRILIE 2004
MARŢI, 12 FEBRUARIE 2008
LUNI, 5 APRILIE 2004
MIERCURI, 13 FEBRUARIE 2008
VINERI, 9 APRILIE 2004
JOI, 14 FEBRUARIE 2008
LUNI, 19 APRILIE 2004
VINERI, 15 FEBRUARIE 2008
LUNI, 26 APRILIE 2004

VINERI, 15 FEBRUARIE 2008
VINERI, 21 MAI 2004
DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE 2008
MARŢI, 25 MAI 2004
VINERI, 22 FEBRUARIE 2008
JOI, 10 IUNIE 2004
JOI, 28 FEBRUARIE 2008
VINERI, 11 IUNIE 2004
JOI, 28 FEBRUARIE 2008
VINERI, 11 IUNIE 2004
DUMINICĂ, 9 MARTIE 2008
VINERI, 11 IUNIE 2004
VINERI, 14 MARTIE 2008
SÂMBĂTA, 12 IUNIE 2004
DUMINICA, 16 MARTIE 2008
SÂMBĂTĂ, 12 IUNIE 2004
JOI, 20 MARTIE 2008
SÂMBĂTĂ, 12 IUNIE 2004
VINERI, 28 MARTIE 2008
SÂMBĂTĂ, 12 IUNIE 2004
VINERI, 28 MARTIE 2008
SÂMBĂTA, 12 IUNIE 2004
SÂMBĂTĂ, 29 MARTIE 2008
DUMINICA, 13 IUNIE 2004
SÂMBĂTĂ, 5 APRILIE 2008
DUMINICĂ, 13 IUNIE 2004
LUNI, 14 IUNIE 2004
MARTI, 8 APRILIE 2008
MIERCURI, 9 APRILIE 2008
DUMINICA, 13 APRILIE 2008
MARŢI, 22 APRILIE 2008
MIERCURI, 23 APRILIE 2008
MIERCURI, 7 MAI 2008
DUMINICĂ, 11 MAI 2008
MIERCURI, 4 MARTIE 2009
DUMINICĂ, 23 MAI 2010